

Кралете на трилъра®

СКОТ БЕЙКЪР

Правилото на Знанието

Ако можете да се срещнете с хора от миналото –
кого бихте избрали?

СКОТ БЕЙКЪР

ПРАВИЛОТО НА ЗНАНИЕТО

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Ако можете да се срещнете с хора от миналото — кого бихте избрали?

Шон Стрикленд е шокиран, когато внезапно е повикан в Кеймбридж да изнесе доклад върху времето и пространството — тема, която изучава от години. Но докато двамата с жена му пътуват в студената нощ към летището, колата им удря нещо, което изскача от храстите.

От този момент животът на Шон се променя завинаги. Пред него бавно се разгръща мистерия, а ключът към нея се съдържа в един странен пакет...

Шон разчупва печата и открива вързоп древни документи, написани на староеврейски, гръцки и арамейски. Сред тях обаче има и нещо друго — книга, останала херметично затворена в продължение на хилядолетия, но написана на чист английски. И на която е съдено да промени историята.

Трилър, наситен с екшън, мистерия, интриги и загадки. Невъзможно е да предвидиш какво ще се случи в следващия момент. Преходите между древния Рим и настоящето са просто невероятни. Предизвиква, омайва и интригува читателя, отнася го към нови светове и преживявания.

Аустрелиан

Скот Бейкър е роден в Йоркшър, Англия, но на тригодишна възраст се мести с родителите си и по-големия си брат в Австралия. Изгражда кариера във филмовата и телевизионната индустрия, създава телевизионни реклами, музикални и корпоративни клипове и дивидита. Скот работи като режисьор и редактор на свободна практика и специализира цифрови видеотехнологии; той е един от водещите експерти в Австралия по цифрови видеоприложения за Мак платформи и е работил върху различни проекти, от „Доусън Крийк“ до „Хобит“. Освен това пише статии и обзор за списания, консултира различни компании и води семинари и курсове. Чете лекции в Националния университет на Австралия и продължава да бъде „главен

инструктор“ на „Епъл“ за филмови и телевизионни приложения в страната. „Правилото на знанието“ е първият му публикуван роман.

ПРОЛОГ

Болка.

Изгаряща, непоносима болка.

Нищо.

Светлина. Ослепителна и бяла.

Нищо.

Какъв е този звук? Сърцето ми ли бие така? Стига, боли.

Нищо.

Господи, толкова съм жаден.

Болка.

Трябва да направя нещо...

Нищо.

Нещо, което съм...

Паника.

Кой... Кой... съм аз?

I ЧАСТ

ПОРЕДЕН ДЕН В ИСТОРИЯТА

*И когато дойдат, ще ме
намерят тук.*

*Няма да избягам, не ще видят
страха ми.*

*И до самия край ще се бия,
Пред този вятър не ще се
огъна.*

Кристоф
ър Дейвисън,
„Източен
вятър“

Рим, 33 г.

Вятърът вдигаше вихрушки по арената, песъчинките жилеха кожата и дращеха гърлото му, но осъденият не обръщаше внимание на това.

С бронзов тен и играещи под слънцето мускули, Саул гладиаторът закричи напред. Присви очи, за да ги предпази от потта, избила не от усилия, а от страх — страх, който съпътстваше знанието за предстоящата смърт. Проблемът бе не в самата смърт, а в онова, което вървеше с нея. В смъртта се таеше поражение, а в поражението — провал.

Провалът беше немислим, но въпреки това като че ли нямаше начин да оцелее в тази битка. Погледът му бавно обходи арената. Там имаше сто гладиатори, но сякаш бяха хиляда. Един умел удар, нож в гърба, подхлъзване в локва кръв... всичко можеше да приключи за миг.

Струи парфюмирана вода полетяха във въздуха, изстреляни от някакво чудо на римската инженерна мисъл. Барабани и тръби

нагнетиха атмосферата и накрая самият Цезар стана да погледне надолу към цялата сцена от мястото си в тълпата. Големите игри щяха да започнат всеки момент и гладиаторите щяха да се бият, докато червеният еликсир на живота не изтече, изхвърлен от отпуснатите им тела от последните удари на сърцата им. Пясъкът щеше да почервенеет и всички щяха да умрат.

Смърт. Поражение. Провал.

Залогът бе по-голям, отколкото можеха да си представят. Пристъпвайки отново напред, Саул си помисли за майка си...

1.

Северна Каролина, САЩ, 2014 г.

Шон Стрикленд прегазваше ограниченията за скорост и летеше два пъти по-бързо от допустимото, понесъл се към изхода от града. Умът му бе другаде, препускаше през оформящите се възможности. Шон присви очи, за да ги предпази от потта, избила не от усилия, а от трепетното очакване на онова, което му предстоеше. Това беше. Най-сетне.

Мислите му се върнаха с около час назад, към момента преди телефонът му да иззвъни, докато отиваше към столовата за преподаватели в гимназията в Мейсънвил. Класът, на който преподаваше физика, се изнесе от кабинета като стадо говеда при звука на любимия звънец. Звънецът бе горе-долу единственото нещо, което бе точно в това монотонно, заспало градче.

„Спокойно могат да зарежат Гринуич и да използват гимназиалния звънец, за да отчитат времето по целия свят“ — помисли си Шон, докато събираше нещата си от масата.

„Като едното нищо“ — съгласи се мозъкът му. Често му говореше, било за да му помага в работата или да го упреква за някакъв гаф или глупост. На Шон невинаги му харесваше онова, което чуваше, но обикновено забележките му бяха на място.

Само на трийсет и три, Шон Стрикленд беше самото въплъщение на човешката въздишка. Помъкнал куп листа, той бръкна в джоба си и пръстите му докоснаха ключовете и новия ключодържател, който беше получил като подарък за последния си рожден ден — запалка във формата на пистолет. Шон не пушеше, но запалката се оказа удобна за паленето на горелките в часовете по химия. Помисли си дали да не пробва пистолета и върху небрежно попълнените тестове, които носеше — това щеше да му спести сума време довечера за проверяването им, но в крайна сметка размисли. На листовите им се размина на косъм.

Въпреки че имаше заложибите да разшири границите на науката, Шон отдавна бе направил избора да остане в родния си град. Макар

често да се чувстваше недооценен, той се опитваше да не мисли къде ли би могъл да бъде, ако се беше махнал като брат си. Всъщност гимназиалният учител нямаше нищо против положението си, защото в края на работния ден се прибираще у дома при най-прекрасната и изумителна жена, за която би могъл да мечтае. Не, нещата определено не бяха толкова зле. Шон си мислеше за нея всяка минута през бавно точещите се часове и неизбежно на устните му заиграваше усмивка. Лорън.

Качваше се по стълбите и си мислеше за нея, когато мобилният му извънтя. Говорим за...

— Хей! — възкликна той и моментално се усмихна. — Какво става? Искаш да ми напомниш за ябълките ли? Не съм...

— Шон, чуй ме — прекъсна го тя. — Нали ми каза, че ако по пощата дойде нещо, което изглежда важно, да го отворя?

— Тъъ, да...

— Дори да е адресирано до теб? — Гласът ѝ беше необичайно развълнуван.

— Лорън, какво има? — Шон си представи златната ѝ коса, обрамчваща лице с възхитителна усмивка. Нещо ставаше.

— Ами, дойде писмо. От Англия е. От Кеймбридж.

Шон спря наред стълбите.

— Какво каза?

— Дори да е адресирано до теб.

— Стига си ме изтезавала!

— Искат да идеш в Англия!

— Какво? — извика Шон, без да забелязва сепнатите погледи на учениците наоколо.

— Сериозно! Пишат нещо за статия, която си им пратил, и искат да изнесеш доклад. На някаква конференция.

Шон пребледня. Още държеше телефона, но не чувстваше ръката си. Много добре знаеше за какво говори Лорън.

Отдавна беше открил, че опитите да опише красотата и елегантността на сложните физични теории бяха сериозно предизвикателство и винаги имаше опасност от погрешно интерпретиране. Бе наясно, че трябва да покаже теорията, за да бъде схваната. Подобно на картина — думите не можеха да постигнат онова, на което бе способен дори беглият поглед. Покажи картината и

неизразимото веднага става ясно. Шон копнееше за възможност да провери теориите си, да покаже света вместо да се мъчи да обяснява сложната математика на един толкова неадекватен език като английския.

Утешаваше се с факта, че повечето велики идеи във физиката са се появили много преди да възникнат средства те да бъдат проверени. Айнщайн наричал това „мислен експеримент“ и страшно обичал да води нишката на мисълта до логичното заключение, за да докаже идеите си. Разбира се, уловката била в това, че докато не направиш реален опит, няма как да разбереш дали нещо наистина е така, или не. Така среднощните занимания на Шон станаха мислени експерименти — страници и страници сложни теории, обяснени до най-малкия детайл.

И ако дните му минаваха в борба с тийнейджърската летаргия, работата му през нощта представляваше еуфорично бягство от реалността. Когато Лорън заспиваше, което най-често ставаше около девет и половина, Шон се оттегляше в кабинета си, пускаше си диск на „Бийтълс“ или „Пинк Флойд“ и започваше да пише. Пишеше, проучваше, проверяваше, изчисляваше и тренираше мозъка си по същия начин, по който атлетът тренира мускулите си. Това бе място, където умът му можеше да се движи без ограничения, където можеше да говори на език, който малцина други разбираха.

През дългите вечери откровенията изпълваха прашната му стая със светлина. Но те бяха само негови. Концептуалната му способност би била изумителна, ако наоколо имаше някого, разбиращ достатъчно, за да се изумява. Но нямаше. Това бяха двете лоши страни на работата му — тя го разстройваше и го правеше раздразнителен.

Беше раздразнен, че няма с кого да споделя идеите си. Ядосваше се, когато чуваше учениците да си говорят за шантавите глупости, които са чули в неделя в църквата. Идеше му да закреши с цяло гърло от нелепите суеверия. Ако разбираха поне мъничко науката на реалния свят, учениците му нямаше да си прахосват времето по такъв начин.

Другите учители винаги го намираха за малко тъжен и все му задаваха загрижени въпроси от рода на „Всичко наред ли е, Шон?“ или „Изглеждаш малко уморен, Шон, добре ли спиш?“. Той винаги се усмихваше и кимаше учтиво.

Понякога късно през нощта Лорън надникваше в кабинета му и присвиваше очи към ситно изписаните листове на бюрото. Знаеше, че той няма да изостави някоя теория обяснена наполовина, затова само му казваше колко е часът, разрошваше косата му и тръгваше обратно към леглото със загрижена и сънena физиономия.

Шон си даваше сметка, че повечето му идеи са твърде чудати, за да се вземат на сериозно, и много непрактични, за да бъдат подложени на проверка, поне в рамките на неговия живот. Въпреки това пращаше статиите си. Пращаше ги навсякъде, където си мислеше, че може да се намери ум, способен да ги разбере — в университети, изследователски институти и частни компании. Не получаваше отговор. Нито веднъж. До този момент.

— Обаче има едно условие — каза Лорън, която още беше на телефона. — Искат да се явиш утре.

— Какво? — Шон рязко се върна в действителността.

— Така пише. Момент, ще ти го прочета:

Уважаеми господин Стрикленд,

Официално Ви каня да изнесете лекция на годишната ни конференция на световните разработчици, която ще се проведе на 14 юни в Кеймбридж. На нея ще бъдат представени най-новите постижения и теории в науката и след като получихме статията ви „Дупки в пространството“, смятаме, че сте отличен кандидат за основната презентация на форума.

Ако приемете предложението ни, моля да се свържете с офиса ни през работно време.

Разходите ще бъдат поети от университета, а самолетните билети са резервирани и очакват Вашето потвърждение.

Очакваме с нетърпение да получим Вашето потвърждение и да Ви видим лично на 14 юни.

Искрено Ваш,

Професор д-р М. С. Ландъс

— ... следват телефонни номера и адрес — завърши Лорън.

Мълчание.

— Шон? Шон, на линия ли си?

Зави му се свят и макар че се мъчеше да заповяда на устните си да се размърдат, те не реагираха.

— Шон? Това е добре, нали? Кеймбридж е едно от местата, на които изпрати труда си, нали?

— О, да. Определено е добре — най-сетне успя да отговори Шон. — След двацет минути съм у дома. Трябва да...

Но той вече не мислеше за телефона — беше затворил. Обърна се бавно и погледна надолу към канцеларията. Професорът, който бе пратил писмото, беше човек, на чиито трудове Шон се възхищаваше. Отдавна следеше подкастовете^[1] му, но статията, която се споменава в писмото, беше пратена в Кеймбридж преди повече от седем години. В момента Шон не беше в състояние да осъзнае колко странно е това.

Трябваше да... какво? Да, трябваше да намери някого да му поеме часовете, а и нещо за ябълки... дали Лорън още искаше да прави ябълков пай? Щеше ли да му се разсърди, ако не донесе ябълки? Шокът от обаждането съвсем го беше извадил от равновесие.

— Гладис, май ще трябва да ми намериш заместник за няколко дни — каза той, докато минаваше покрай канцеларията на път към колата си.

Дребната жена с трифокални очила вдигна очи от екрана, в който се взираше.

— Добре ли спиш, Шон? Изглеждаш ми уморен. Не се ли чувстваш добре?

— Тъъ, да. Изобщо не съм добре.

[1] Асинхронно предаване, излъчвано по интернет и достъпно за сваляне като аудио или видеофайл. — Б.пр. ↑

2.

Шон наби спирачки в алеята пред къщата. Пътуването му бе дало известно време да смели информацията и да я проумее.

— Лорън! — изрева той, докато нахълтваше през вратата. Откри я във всекидневната, наведена над два отворени куфара и сгъваща чифт джинси. Шон бързо се събу, плъзна се драматично по дюшемето и спря с разперени ръце пред нея. — Забравих ябълките!

Тя го погледна, разсмя се и се хвърли към него да го прегърне.

— Ох, миличък, толкова се гордея с теб! Ще си прекараме чудесно. Никога не съм излизала от щата, а сега отиваме в Англия!

Той привлече дребничкото ѝ тяло към себе си и я целуна страстно. И едва тогава осъзна какво беше казала току-що.

— Ние ли? — Погледна надолу към нея, като я държеше за раменете, и се взря изпитателно в очите ѝ. Тя цялата сияеше.

— Разбира се, че ние! Да не си мислиш, че ще пропусна шанса да ида в Англия? Да пазарувам в Сохо и Найтсбридж, да се возя на червените автобуси, да видя Биг Бен, а може би дори да посетим Бъкингхамския дворец?

Шон погледна над главата ѝ и видя двата отворени куфара на канапетото, до тях лежаха паспортите им. Както и очакваше, единият беше пълен със спретната купчинка от стандартното му облекло — едноцветни тениски, джинси и две ризи за „специални“ случаи, както казваше тя. Вторият куфар бе кажи-речи празен, но до него беше натрупан почти половината гардероб на Лорън.

— Тъъ... — Той се освободи от обятията ѝ. Оказа се трудно да я погледне в очите, докато говори. — Знаеш, че най-много от всичко бих искал да дойдеш с мен, но просто не можем да си позволим самолетните билети до Англия. Дори аз не съм сигурен дали ще пътувам. Трябва да се обадя, за да потвърдя и да видя дали ще успея да хвана полета.

— Всичко е готово! Запазиха ми място до твоето. Няма да плащаме нищо.

Шон леко наклони глава и я погледна скептично.

— Да не би да си се обадила в университета?

— Обадох им се веднага след като звъннах на теб. Е, може би малко преди това, но важното е, че всичко е уредено. Макар да изглеждаха малко озадачени, защото жената беше останала с впечатление, че сме потвърдили миналата седмица. Както и да е, имаме билети за полет от Шарлот довечера.

Всичко се случваше прекалено бързо. Аналитичният ум на Шон регистрира странностите на положението, но не се задържа върху тях.

— Довечера ли? Но ние току-що научихме. От Шарлот? Не мога да отлети от Шарлот, до утре сутринта няма вътрешни полети.

— Точно затова приготвих куп сандвичи с пуешко и боровинки. Напоследък съм все гладна, а няма да имаме време да спрем за вечеря, ако искаме да стигнем до единайсет. Виждаш ли, най-сетне ще получиш вниманието, което заслужаваш, и светът ще разбере колко си умен.

— Единайсет вечерта? — Шон пресметна наум. До летището в Шарлот имаше шест часа път, а трябваше да са там доста преди отлитането. Погледна часовника си. — Трябва да тръгваме още сега. *Още сега.*

— Ние ли? — Лорън го погледна с онзи дяволит момичешки блясък в очите, който той така обичаше и от който така се опасяваше.

На лицето му цъфна широка усмивка.

— Колко бързо можеш да си събереш багажа?

Пътят до Шарлот сякаш беше безкраен — маса зелени дървета и завои, от които на Шон едва не му прилоша, докато прелистваше записките си.

— Какво каза на татко си? — попита той, когато най-сетне вдигна очи да погледне към хоризонта и да се опита да накара света около него да престане да се люлее.

— Не съм му казвала.

Шон се вторачи в жена си. Тя отвърна на погледа му спокойно, но мускулите около устата ѝ потръпнаха и на лицето ѝ цъфна усмивка.

— Само щеше да ми вдигне скандал заради работата. Ще му се обадя утре сутринта и ще го уведомя, че няма да мога да ида в понеделник.

— Утре сутринта ще сме в самолета, Лорън. Знаеш колко усилия ми струваше да го накарам да ме приеме и ако си помисли, че аз съм те отмъкнал от работа заради едното нищо, това ще бъде краят.

— Не е заради едното нищо, а заради големия ти пробив. Пък и вече съм омъжена за теб, забрави ли? Вече не е нужно да искаш позволенията му. Не сме тийнейджъри, Шон. Не може да ме държи вечно затворена в онова градче, нито да ми попречи да пазарувам в Сохо.

Подобно на Шон, Лорън мечтаеше да пътува, да се измъкне от Мейсънвил. Кроеше планове да се преместят в Лос Анджелис, където да се занимава с грим и специални ефекти за филмовите звезди. Обожаваше киното, костюмите и театъра. В колежа учителите ѝ казваха, че има голям талант, но баща ѝ сложи край на всичко това, като настоя да започне работа в семейния бизнес. Тя обаче продължаваше да мечтае и Шон обичаше да гледа как очите ѝ засияваха, когато говореше как ще зареже очакванията на родителите си и ще се захване с нещо наистина интересно — нещо повече от отглеждане на деца и приготвяне на пай. Можеше да прави хората прекрасни.

Шон бе наясно, че Лорън не понася семейния бизнес на баща си, не смяташе и отглеждането на тютюн за благородна цел в живота. Но знаеше също, че тя бе твърдо решена да отдаде дължимото на семейството си, поне докато съпругът ѝ събере достатъчно пари, за да се преместят. И както обичаше да казва, докато се плъосваше в канапето след прекаран в делови срещи ден, „животът е пълен с жертви“.

Тя насочи вниманието си обратно към пътя, а Шон въздъхна и разтърка очи. Вече беше седем и навън се стъмваше. Той погледна към бележките си и отново въздъхна. От години не се занимаваше с пространство-времето, след като попадна в безизходица, от която така и не откри как да излезе. Интензивният курс по собствената му теория след толкова време се оказваше по-трудно нещо, отколкото беше очаквал.

— Ще започнат да ми задават въпроси — каза той. — Ще ме засилят с цял куп въпроси, на които няма да мога да отговоря.

— Няма нищо, на което не можеш да отговориш, миличък — отвърна Лорън с характерния си оптимизъм.

— Де да беше така. — Шон се изсмя пресилено. Всеки ден се изправяше пред въпроси, на които не можеше да отговори, но не защото въпросите бяха трудни.

За Шон науката за формирането на самата тъкан на пространството, времето и вселената беше интуитивна като дишането. Не можеше да си представи нищо по-интересно. Но пък от друга страна, имаше проблем. Освен че не осъзнаваше колко затормозява интелектуално учениците си, проблемът на Шон Стрикленд бе, че не осъзнаваше какъв блестящ ум е всъщност.

Спомни си за урока от сутринта, който се мъчеше да преподава.

— ... се нарича „Доплеров ефект“. Звукът на сирената става по-висок, когато линейката ви доближава, защото тя настига звуковите вълни, които произвежда. Движи се към тях и те стават по-къси, а по-късата честота на вълната означава по-висок тон. После линейката минава покрай вас и... тииии-диии, започва да се отдалечава, така че звуковите вълни се разтеглят, стават по-дълги и следователно тонът е...?

Замълча и погледна дъската. Спретнати редове и графики, кохерентни с нишката на мисълта, изписани с бял тебешир. Знаеше, че когато се обърне, нито един от десетокласниците в гимназията в Мейсънвил в Северна Каролина няма да има ни най-малка представа за какво говори. Затова се наслади на момента само за секунда.

И тогава дойде отговорът.

— Става по-дълбок, нали?

Беше Том Чарбел — момче, което приличаше на говорещо дърво. Това всъщност бе повече, отколкото беше очаквал Шон. Той въздъхна, усмихна се и пое дъх, за да отговори.

Звънецът. Втурването към вратата.

Шон продължи, сякаш класът беше все още пред него, а не в коридора.

— Точно така, Томи. Същото се случва със светлината. — Той въздъхна отново. — Когато тялото се движи към нас, то настига светлинните си вълни и дължината им става по-къса, поради което тялото изглежда синьо. Когато се отдалечава от нас, става обратното. Светлината достига до нас с разтеглени вълни и затова се измества към червения спектър. Благодарение на това знаем, че вселената се разширява...

— Защо изобщо ги учим тези неща? — измърмори някое от децата, докато минаваше покрай него.

Това беше въпрос, на който не можеше да отговори. Щом те не знаеха защо, Шон нямаше как да им каже.

Не, причината не беше в това, че въпросите са трудни. Трудна беше мотивацията.

Пътуваха вече близо четири часа, когато и последните лъчи на слънцето угаснаха. Бяха се разбрали Лорън да кара, докато се стъмни, за да може Шон да чете. За разлика от повечето хора, говоренето пред публика не беше нещо, от което се смущаваше. Може би защото аудитория, която го слуша внимателно и проявява жив интерес към онова, за което говори, беше лукс в сравнение с деветокласниците, които май не усвояваха нещо повече от физиката на движещите се тела, за да могат да хвърлят сдъвкани хартиени топчета по дъската.

Сега обаче Шон беше уморен. Лорън упорито настояваше да продължи да шофира, за да може той да си почине. Самата тя можела да спи в самолета.

Жената на Шон бе убедена, че съпругът ѝ има блестящ ум, макар често да не разбираше за какво точно говори той. Не че имаше някакво значение. Не би го заменила с никого друг. Някои момичета се впечатляваха от мускули, но Лорън май си падаше повече по неврони, по мъж, който винаги знае какво да направи, на когото да може да се довери напълно.

Главата на Шон леко се удряше в стъклото в непостоянен ритъм — *туп-туп-та, туп-туп...* но той не забелязваше. Беше уморен и знаеше, че скоро трябва да седне зад волана. Събуди се от леката дрямка и нагласи листовите в скута си, за да ги прибере в чантата. С уморени очи погледна към пътя, точно навреме да види как нещо изскача от гората и се озовава в светлината на фаровете.

Лорън нямаше шанс да избегне сблъсъка. Тя изкрещя, раздирайки летаргията, в която се бе увил Шон. Гумите засвириха и задницата на колата поднесе, но вече бе твърде късно. Ударът бе съпроводен с противен тъп звук. Сблъсъкът стана, докато колата, тежача повече от тон, все още се движеше прекалено бързо. Автомобилът блъсна нещото и то се понесе във въздуха над асфалта.

Листовете излетяха от скута на Шон, удариха се в таблото и експлодираха в бял хаос. Ръцете му се стрелнаха към тавана и страничната дръжка, докато Лорън се стараеше да овладее волана, бореше се с тежестта на колата и се мъчеше да предотврати преобръщането. Кафето ѝ се изплиска върху предното стъкло, опари лицето ѝ и изпръска цялото купе.

После всичко приключи.

Колата изведнъж се оказа неподвижна.

Тишина.

Ръцете на Лорън стискаха кормилото с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Дишаше плитко и накъсано. Макар че бяха спрели, Шон продължи да се държи здраво. Сърцето туптеше в ушите му. Изведнъж му призля след резкия прилив на адреналин в умореното му тяло. Той пое дълбоко дъх и погледна към Лорън. Тя се взираше право напред.

— Добре ли си? — Не получи отговор. — Лорън.

Тя трепна, извика и го погледна. Очите ѝ най-накрая се фокусираха.

— Добре ли си? — повтори той и се помъчи да успокои дишането си.

Тя помълча за момент, сякаш преценяваше състоянието си.

— Нищо ми няма, нищо ми няма...

— Добре, просто дишай... Май ударихме елен.

Лорън отново погледна право напред.

Не беше елен.

3.

От земята се надигаше мъгла и жълтите светлини на фаровете изглеждаха матови в заобикалящия ги мрак. Лъчите пресичаха диагонално пътя и осветяваха дърветата. Участъкът, който се виждаше, беше празен, бръмченето и цвъртенето на горските насекоми само подчертаваха тишината. На десетина метра от колата лежеше някакво голямо, неподвижно тяло.

Вратата на Шон се отвори с рязък звук, който разцепи въздуха и отекна в нощта. Чакълът захрущя под краката му, когато той слезе предпазливо, оставяйки вратата отворена, в случай че му се наложи да се изнесе бързо. Двигателят изръмжа и се събуди отново. Шон погледна към силуета на Лорън, която въртеше глава в опит да види по-добре.

— Дръпни малко назад и изправи колата.

От устата на Шон излизаше пара, докато говореше. Той потръпна неволно и вдигна ципа на якето си, докато пристъпваше предпазливо към лежащото на асфалта тяло. Големият мощен автомобил даде на заден и зави, така че фаровете се насочиха към пътя напред. Шон присви очи към мрака. Каквото и да бяха ударили, то беше все още там, в самия край на светлинния конус. Той отново пристъпи напред.

— Превключи на дълги — извика на Лорън. Тя не се справяше добре в шокови ситуации и подобни задачи държаха ума ѝ зает; Шон не искаше паниката да овладее Лорън.

Заобиколи колата и огледа предното стъкло и бронята. Бяха покрити с кръв. Кафето, което се беше изплискало от вътрешната страна, скриваше гледката, но сега пораженията се виждаха ясно.

— Господи! — възкликна Шон. И когато Лорън превключи на дълги, той проследи светлината към тялото на пътя. Беше отлетяло много далеч, на цели десет метра от мястото, на което бяха спрели, и сега лежеше неподвижно. Голямо, кафеникаво, изпускащо пара в хладния нощен въздух. Приличаше на животно. Каквото и да беше, бе живо — или поне е било, преди да го ударят. Шон пристъпи напред.

Какво беше това? Да не би да е увито в нещо? Закрачи по-бързо, а по гърба му пробягаха ледени тръпки. Не, не, не.

Измина тичешком последните пет-шест метра. Още не можеше да повярва. Погледна назад през рамо и махна на Лорън да приближи колата. Сега беше негов ред да изпадне в паника. Докато ръмженето на двигателя приближаваше, Шон погледна към тялото в краката му. Беше човек.

Отначало не можеше да повярва на очите си — нищо не би могло да го подготви за подобно нещо — но после тръсна глава, за да пропъди остатъците от шока, и коленичи, като протегна ръка да потърси пулс. Поколеба се, когато разгледа по-добре фигурата на засилващата се светлина на приближаващите фарове. Господи, помисли си, кой е този?

Фигурата лежеше в зародишна позиция, с гръб към колата. Човекът беше облечен в пластове и пластове дрипи. Бе невъзможно мръсен, кален и изцапан, а сега парцаливото му облекло беше покрито и с кръв. Върху сплъстената му коса имаше кожено кепе, а затворените очи едва се виждаха между рунтавите вежди и дългата брада.

Шон пхна ръка в дрипите около врата на мъжа и пръстите му затърсиха топлината на кожата. Имаше ужасно много кръв. Дрипите бяха подгизнали от нея, косата беше станала лепкава, по брадата се стичаха червени струйки. Накрая пръстите на Шон докоснаха плът и той зачака.

Лорън слезе от колата, но остави вратата отворена, сякаш я използваше за щит.

— Шон, това не е елен. Какво е?

Шон я погледна.

— Жив е, но едва се крепи. Звънни на 911, мобилният ми е на задната седалка.

Усети щипане и дръпна ръката си. Пръстите му бяха покрити с нещо като малки пъпчици. Опита се да ги избърше, но не успя. Какво беше това? Пришки? Да не би човекът да е болен от нещо?

Не искаше да рискува да го мести от страх да няма наранен гръбнак. Вместо това се наведе над него, за да се опита да долови дишането му. Моментално съжали.

Лекият ветрец спря. Вонята го блъсна като товарен влак. Шон се задави и се дръпна назад.

Подала глава от колата, Лорън видя как съпругът ѝ се дърпа назад и закрива носа и устата си.

— Добре ли си? Шон, какво има? — тревожно попита тя.

— Този човек вони на пикня! — Коментарът малко отпусна напрежението, но Лорън не се засмя. Шон едва различаваше лицето ѝ, но гласът ѝ беше твърде тънък. Личеше си, че е ужасно изнервена.

— Няма обхват — съобщи тя. — Няма дори една чертичка, а го изключих и включих на два пъти.

Това беше отговорът на Лорън на технически проблеми — изключваш и включваш. Колкото и да бе странно, обикновено действаше. Обикновено, но в този случай нямаше нищо обикновено.

— Ах, по дяволите — изруга Шон, докато тя се канеше да направи нов опит. — Поразмърдай се, излез от колата, виж дали няма да хванеш сигнал. Има специална честота за спешни случаи.

— Не, няма нищо — каза Лорън, след като излезе от колата.

— Преди колко време се разминахме с последната кола? — попита Шон, докато се надигаше, след като се беше уверил, че човекът диша.

— Не съм виждала кола, откакто влязохме в планината. Най-малко от два часа.

Мамка му. Мамка му, мамка му, мамка му. Шон знаеше какво означава това, преди дори да се осмели да помисли. „Не можеш да оставиш този човек тук — намеси се мозъкът му. — Трябва да го откараш до най-близката болница.“ А кой знае къде се намираше тя?

— Лорън... — започна той.

— О, не. — Разбра го.

— Това е човек. Сериозно пострадал човек.

— Шон, трябва да стигнем до летището.

— Миличка... — Шон млъкна. Знаеше, че това е съпротива само проформа. Лорън се беше вкопчила във вратата, че плановите им не са се объркали тотално. Но, мамка му. Какво правеше един дрипав старец в планините, при това посред нощ? И какво си е мислил, по дяволите, като е тръгнал да пресича така пътя?

— Можеш ли да докараш колата? Не искам да го нося, ако...

„Какво ако? — намеси се мозъкът му. — Ако е напълно прецакан ли? Късно е за това.“

Шон се взираше в тялото, докато фаровете приближаваха. Двигателят изръмжа шумно и той се запита дали човекът не може да бъде събуден. Част от него искаше тялото да се раздвижи, а друга част се радваше, че то не помръдваше.

Гледаше издигащите се и спускащи се гърди и едва сега забеляза, че човекът не просто се е свил на топка, а се е свил около нещо и го притиска към себе си.

— Какво си се вкопчил в това, по дяволите? — Шон се вгледа по-внимателно и видя, че човекът държи някакъв голям вързоп. Без да сваля поглед от лицето на мъжа, сякаш внезапно можеше да скочи, Шон протегна ръка. Премести първо едната ръка, после другата. Облеченият в парцали човек беше в безсъзнание и не оказа съпротива. Ръката му падна настрани и Шон взе онова, което тя държеше. Беше с размерите на голяма кутия за обувки. Нещо, увито в парцали и кожа, вонящо почти толкова, колкото и човекът, който го държеше.

— Какво е това? — попита Лорън, докато Шон носеше пакета към колата, като го държеше далеч от себе си, сякаш можеше всеки момент да оживее.

— Не знам. Старецът се беше вкопчил в него така, сякаш животът му зависи от това.

Лорън сбърчи нос, когато Шон постави пакета на предната седалка.

— Ууу, вони на мърша! Това да не е животинска кожа? — Тя се намръщи, докато отваряше задната врата. — Сигурен ли си, че трябва да го докосваме?

После слезе от колата и застана при краката на мъжа. Сместа от мръсотия, кръв и кал едва не я задуши, докато помагаше на Шон внимателно да вдигне отпуснатото тяло и да го сложи на задната седалка.

— Как ще караме с тази воня? — изохка тя.

— Ще караме само докато хванем сигнал, после ще се обадим на „Бърза помощ“. Така де, някъде наблизко трябва да има селище. Как иначе се е озовал тук?

Лорън повдигна вежда.

— Виждаш ли този човек? Сигурно е живял тук от години. Вони така, сякаш от десет години не е виждал душ. Дори да е най-добрият

ти приятел, няма как да го разпознаеш под всичките тези косми и мръсотия.

Права беше. Наистина беше шантаво. Шон погледна часовника си — 20:53. Имаха около два часа да стигнат до летището, но злополуката променяше нещата. Мамка му.

„Дърт ненормалник, какви си ги мислил, по дяволите?“

Шон отвори вратата на шофьора, а Лорън се опита да седне на съседното място, но спря, когато видя вързопа. На лицето ѝ се изписа страх.

— Няма да докосна това нещо — запротестира тя.

— Сложи го в краката си — посъветва я Шон и погледна към безжизнената форма на задната седалка. Човекът беше лошо ранен, кървеше отвсякъде и отникъде — беше невъзможно да се каже откъде при цялата кал и кръв по дрехите му. Кепето му приличаше на ловджийско — отпред беше вдигнато, но задната му част покриваше ушите и врата. Личеше си, че е бил в лоша форма много преди да го блъснат. Приличаше на човек, минал през война.

Понесоха се по лъкатушещия планински път, едновременно зашеметени след злополуката и изпълнени с облекчение, че човекът е жив.

Лорън тревожно мърдаше крака, като се опитваше да не докосва вързопа, който бе хлъзгав от кръвта.

— Кой ли би могъл да бъде този човек? — попита тя, за да наруши мълчанието.

— Колкото повече се замислям, толкова по-странно ми се струва. Така де, на километри оттук няма нищо, а и той не се опитваше да ни спре на автостоп или нещо подобно, а просто изскочи на пътя. Направо изскочи!

— Може би е бягал от нещо?

— Може би. Но не ми изглежда възможно да не ни е видял. Така де, път, шум, ярки светлини. Изпъкваме.

Лорън не отговори. Погледът ѝ беше насочен надолу. И двамата си мислеха едно и също.

— Не искам да го докосвам — каза тя след дълго мълчание.

Вързопът се плъзна по пода към нея и докосна пиццала ѝ. Тя се сви.

— Доста здраво го държеше — отбеляза Шон. — Претърсих го за портфейл или нещо подобно, но не открих нищо. Обзалагам се, че каквото и да има вътре, то ще ни каже нещо за този тип. Несъмнено е важно. Не може да те блъсне засилил се джип и единствената ти мисъл да е да не изпуснеш вързопата си, ако не е нещо важно.

Лорън понечи отново да запротестира, но накрая въздъхна. Първоначалният шок бе донякъде отминал и сега изпитваше любопитство — и малко вълнение, въпреки ужаса на цялата случка. Тя потърси в жабката нещо, с което да покрие краката си, и накрая извади наръч хартиени салфетки, рецепти и почистващи кърпички. Наведе се да вдигне пакета и го сложи в скута си. Беше тежък, сякаш носеше тежестта на страшна тайна.

— Вътре определено има нещо — каза тя, докато докосваше животинската кожа. — Няколко неща, доколкото мога да преценя.

Хвърли последен поглед към Шон и започна да развива кожата.

Големият джип се носеше в студената нощ през хълмовете и вземаше решително и бързо завоите. Някъде далеч зад тях спря друга кола. Беше матовочерна и ако не бяха светлините на фаровете, щеше да е невидима в мрака. Предната дясна врата се отвори и чифт излъскани черни обувки стъпиха на асфалта. Спряха за момент, после се завъртяха, минаха пред колата и отново спряха при голяма локва кръв. Собственикът им клекна и се вгледа, после стана и се върна при отворената врата. С доволно свистене на гуми автомобилът полетя напред, следван плътно от три еднакви, матовочерни коли. Сякаш поглъщаха светлината и приличаха на три дупки в нощта. В мрака беше невъзможно да се определи как изглеждат, но това нямаше значение. Единственото важно за шофьорите бе, че приближават.

Лорън разви външните пластове кожа на вързопата и сбърчи нос. Миризма на застояло изпълни купето. Беше по-силна дори от вонята на урина и мръсотия от мъжа, който дишаше равномерно на задната седалка. Вързопът беше на пластове и пластове. Като че ли имаше външна обвивка от нова животинска кожа около вътрешен слой от стара обработена кожа.

Накрая Лорън свали всички пластове и в ръцете ѝ се озова някаква полупрозрачна торба. Вътре се виждаше голяма купчина хартия, книги и пергаменти.

— Какво, по...? — започна Шон, като хвърли поглед към торбата, а после и към човека отзад. Той вече май дишаше малко по-леко и главата му леко се поклащаше от движението на колата. Кръвта, която преди течеше по брадата и лицето му, сега бавно засъхваше, създавайки поредния пласт мръсотия.

— Какво е това нещо? — попита Лорън и вдигна полупрозрачната торба.

Шон я погледна.

— Прилича ми на животински стомах.

Лорън изсумтя с отвращение.

— Стомах? Защо някой ще тръгне да слага книги в животински стомах?

— Не знам, но наистина не съм сигурен дали е необходимо да продължаваме нататък.

— О, не, няма да допусна да си изцапам ръцете просто така. Ще отворя това нещо и ще разбера какво има вътре. — Лорън заби нокти в торбата стомах и я проби.

Миризмите, с които се бяха сблъскали досега, бяха като благоухания в сравнение с онова, което се разнесе от купчината в скута на Лорън. Въздухът, затворен по-дълго, отколкото бяха предполагали, че е възможно, изпълни купето.

Шон се задави, спря колата и побърза да отвори вратата и да излезе. Лорън обаче беше очаквала зловонието и дръпна нагоре пуловера си, за да закрие носа и устата.

— Ох, господи! — Шон пое глътка свеж въздух, преди да се плъосне обратно на седалката. — А аз си мислех, че вонят само отвън! — добави той, мъчейки се да имитира гласа на Хан Соло. — Това смърди!

— Не, ти смърдиш след закуска с фибри. Това е интересно.

Шон зяпна жена си. Не можеше да повярва, че ѝ доставя удоволствие.

— Я виж ти, кой смени мелодията. Така и така сме спрели, защо не провериш сигнала? — предложи Шон, докато превключваше на първа, за да потегли отново.

Лорън извади телефона и погледна екрана. Пак нямаше нито една чертичка. Тя насочи вниманието си отново към отворения вързоп в скута си.

Документите лежаха на спретната купчинка, защитавана кой знае откога от стихииите от херметичната стомашна мембрана и кожените обвивки. Книги, отделни свитъци, текстове — всички те изглеждаха невъзможно стари и крехки. Лорън внимателно отвори на първата страница на най-горния ръкопис в купчината. Не разпозна знаците и беше сигурна, че никога не е виждала подобни, може би с изключение на един от музеите, които бяха посещавали с Шон. Писмеността приличаше донякъде на арабска.

— Боже мой — промълви тя, когато внезапно се досети. — Ами ако ги е откраднал? Ами ако ги е отмъкнал от някой музей и бяга от полицията?

Шон не възрази. Версията изглеждаше напълно възможна, както и всяка друга. Лорън продължи да преглежда купчината. Имаше отделни листове стар пергамент, три книги в груба кожена подвързия, завързани заедно с тънки кожени ремъци, както и множество стегнато навити свитъци. Някои съдържаха нещо като диаграми, но повечето бяха пълни с различни видове писмени знаци.

— Прилича ми на някаква колекция — започна Лорън. — И като че ли няма никакъв ред в подредбата им. Писмеността по отделните листове е различна... има и листове с рисунки...

Бип! Лорън се сепна и нишката на мисълта ѝ прекъсна. Бип!

Беше звук от пристигащо съобщение по телефона, което означаваше, че имат сигнал. Лорън намери пипнешком телефона на таблото, погледна екрана и го подаде на Шон.

— Гласова поща — прозаично рече тя. — Брат ти и баща ми.

Шон се намръщи. Баща ѝ звънеше на телефона му само когато не можеше да намери Лорън у дома. А и брат му Тим защо го търсеше? Не бяха се чували от години.

— Ще ги прослушаме после — реши той, докато прекъсваше връзката. Набра 911 и зачака. — Къде сме? — прошепна на Лорън и кимна към картата в отворената жабка.

Тя се побори известно време с картата и накрая му я подаде. Ориентирането по карта не фигурираше сред многото ѝ чудесни качества, помисли си Шон, докато палеше осветлението. Придържаше

волана с колене, като държеше телефона в едната си ръка и въртеше картата с другата.

— А — каза той, когато се обади операторът, — намираме се на около трийсет километра западно от кръстопътя Грийнвил на стария Южен път...

Бип, бип, бип.

— Мамка му!

— Какво има? — Лорън го погледна и го видя как сваля телефона от ухото си, затваря го с отвращение и го мята в скута ѝ.

— Сигналът прекъсна. Дръж го под око и когато се появи отново, набери пак. Намираме се... тук... някъде — посочи той едно място на картата, докато ѝ я подаваше.

Лорън отново насочи вниманието си към купчината и продължи да прелиства документите, а Шон се съсредоточи в пътя. Не след дълго видя знак, първия от километри. Беше за някакво място на име „Мотел 6“, след двайсет и четири километра. Усмихна се. Поне можеха да отседнат и може би да вземат душ. Или да оставят скитника там и да стигнат навреме до летището, ако наистина се постараят.

— Хей, имаш ли още от онези купони, за които говореше? Имаше нещо за настаняване, нали? Може да...

Лорън не го слушаше.

— Лорън?

Тя се взираше в скута си. Големите ѝ зелени очи бяха станали огромни.

— Добре ли си? Какво има? — попита Шон и сърцето му заблъска лудо.

Лорън бавно вдигна очи и го погледна сериозно. После взе онова, което гледаше, и го задържа пред него, за да може да го прочете. Беше книга като останалите, може би не чак толкова груба, но все пак стара.

Подвързана в някаква животинска кожа, по която още имаше остатъци от козината. И дебела.

Върху корицата имаше странен символ — вертикална линия с по-къса напречна и две примки, голяма и малка, увиснали надолу като капки. Но не външният вид на книгата накара Шон да набие спирачките, а изписаните думи:

Този дневник ще бъде открит на 13 юни 2014 г., след повече от две хиляди години. Името ми е Греъм Фонтейн и си спомням всичко.

4.

Мотелът не беше голям — само дванайсет стаи. Клайв не можеше да си спомни кога за последен път всички са били пълни. Определено не бе петзвезден. Не беше дори част от веригата „Хотел 6“; собствениците просто бяха използвали името, за да прозвучи по-внушително, и се надяваха, че никой няма да си направи труда да ги съди.

Залюля се на дървения си стол и се загледа в малкия телевизор в ъгъла. На двайсет и шест, с наднормено тегло и оплешивяващ, Клайв смяташе, че се е уредил доста добре на рецепцията на „Мотел 6“. Имаше само една-две задачи през нощната смяна, които му отнемаха не повече от час работа. През останалата част от нощта гледаше порно. Купища и купища порно. Беше открил, че така времето му минава по-бързо, пък и без това никой не идваше след полунощ. Този път не валеше, небето бе чисто и звездите бяха изгрели. Да, нощта определено му харесваше. Сигурно нямаше да промени нищо, което беше добре дошло, защото това щеше да бъде последната нощ в живота му.

Беше си свършил задачите доста рано и тъкмо си пусна „Индиана Дона в Храма на съблечените“, когато чу хрущенето на гуми върху чакъл. С известна изненада и раздразнение Клайв избута стола си назад и проточи врат да надникне през венецианските щори към големия джип отвън.

Изстена и надигна масивното си туловище да изключи уредбата. Веднъж беше пуснал един от дисковете си по хотелската телевизионна програма само за да провери дали някой няма да се оплаче. Никой не го направи.

Когато мрежестата врата се отвори, Клайв се изправи. Влезлият мъж беше горе-долу на неговите години или може би малко по-възрастен. Изглеждаше развълнуван и припрян. Клайв долови полъх от ужасна човешка воня, когато онзи се наведе към него и го погледна с разширените си отчаяни очи.

— Трябва да използвам телефона ви, стана злополука — каза той.

— Местните разговори са по трийсет и пет цента — заяви Клайв с провлачен южняшки акцент. — Разбира се, освен ако не искате да наемете стая, тогава цената просто се включва в сметката.

Мъжът затършува в джобовете си, извади шепа дребни и ги стовари на тезгяха. Клайв плъзна към него зеления телефон с шайба и погледна подозрително посетителя, докато той набираше забързано.

— Оператор, да, стана злополука. Намираме се в „Мотел 6“...

Клайв се заслуша в обясненията на мъжа пред центъра за спешни обаждания и забеляза кръвта по ръцете и дрехите му. Развълнуваният човек затвори и едва сега погледна безразличния рецепционист.

— Има ли къде да се почистим?

— Единственото, което имам на онази дъска там, е купчина ключове. Ако искате някой от тях, ще ви струва осемдесет и два долара за нощ. — Стаите струваха само четиридесет и пет, но Клайв познаваше лапнишараните от пръв поглед.

Мъжът се намръщи, явно раздразнен.

— Не искам стая, а само място, където да се почистим. Насам идва линейка, а трябва да стигнем до летището.

— Не и тази нощ. Не чухте ли новините? Токът на летището е спрял. Затворили са го до утре сутринта.

— Какво? — Мъжът съвсем изгуби търпение. — Сигурен ли сте?

— По телевизията го повтарят на всеки пет минути. Можете да останете и да гледате, ако искате.

Клайв завъртя телевизора към посетителя. Сякаш по команда започна рекламна пауза, а в долната част на екрана потече текст:

... половината град. Засега не е ясна причината за голямата авария, но властите не изключват вероятността за терористична атака. Началникът на полицията в Шарлот каза, че основните обществени услуги ще заработят отново в ранните часове на деня, и призова всички да запазят спокойствие. Повторение: град Шарлот е засегнат от сериозна авария в електрозахранването, довела до спиране на тока в повече от трийсет хиляди домове и основни

транспортни услуги. Централната железопътна гара и летището са затворени до второ нареждане.

— О, не, не, не! Не може да бъде! — извика Шон, като продължаваше да се взира в екрана.

Нощта определено излизаше от контрол. Внезапно най-голямата му грижа бе станала не правилното подреждане на страниците на доклада му, а полумъртвият окървавен скитник на задната седалка. Сега пък полетът му беше отменен или най-малкото отложен до сутринта. Разбира се, че ставаше въпрос за терористична атака срещу летището — сякаш плановите им вече не бяха достатъчно осуетени. Шон разтърка неспокойно врата си и се сети, че Лорън седи в студената кола с полумъртвия човек. Знаеше, че тя се нуждае от почивка, а май същото се отнасяше и за него.

— Добре, разбрах. Ще взема стая, но кажете на линейката къде сме, става ли?

Клайв посегна към горния край на дъската и взе един ключ.

— Заповядайте, стая дванайсет, съвсем в края. Линейката ще се забави, най-близката болница е най-малко на един час път. О, плаща се предварително.

— Майтапите се — каза Шон.

— Няма да получите ключа, докато не си получите парите. Политика на заведението. — Клайв дръпна ключа.

— Да бе, политиката е такава, когато ви изнася — промърмори под нос Шон. Той извади портфейла си, намери две петдесетачки и ги хвърли на тезгяха.

— О, само че нямам да ви върна. Дайте ми точно приготвена сума. Или можете да изчакате Хийтър сутринта. Тя може да има дребни.

— Забравете — изръмжа Шон. — Ще загреем телефона в стаята. Рестото ще покрие разходите.

Той грабна ключа от вдигнатата ръка на Клайв и се втурна обратно навън. Рецепционистът се усмихна и прибра мангизите в джоба си.

— Успя ли да се свържеш? — попита Лорън, когато Шон скочи обратно зад волана и даде газ. Личеше му, че е раздразнен.

— Мътните да го вземат!

— Шон?

— Ще се наложи да останем тук за известно време — започна той. — Линейката пътува насам, но ще пристигне след около час, а освен това е станала някаква авария и летището е без ток, мамка му.

— Какво? Без ток ли?

— Половината град е без ток. Видях го по новините. Няма да има никакви полети до сутринта. — Шон стисна зъби и сви рамене, превключи на задна и рязко обърна колата.

Лорън се хвана за ръба на седалката си.

— Поне ще имаме възможност да се освежим — изтъкна тя с надеждата да го успокой малко.

Шон я погледна и едва забележимо се отпусна. Тя винаги гледаше позитивно на нещата. Минаха бавно покрай стаи осем, девет и десет, пред които бяха паркирани очукани пикапи и автомобили комби. Когато приближиха единайсет и дванайсет, видяха голям контейнер за боклук отпред, така че Шон паркира колата на свободното място пред номер седем.

Даде ключа на Лорън и слезе, като се питаше дали да преместят изпадналия в безсъзнание човек, или да го оставят на задната седалка. Реши, че не иска онзи да идва на себе си в колата му, затова го метна на рамо, като ръцете на скитника увиснаха покрай гърба му, затвори вратата с крак и тръгна към стаята.

Тя се оказа доста скромна — меко казано. Двойно легло, малка масичка с ръждив метален стол пред нея и телефон. Имаше телевизор, но написаната на ръка табелка до него обясняваше, че не работи. Слава богу, имаше и душ.

Шон отнесе дрипавия мъж до леглото и го положи колкото се може по-внимателно. Разбраха се Лорън да използва първа банята, но преди това тя отскочи обратно до колата и се върна с вързоп, който беше оставила на предната седалка.

— Наистина не знам дали трябва да го правим — рече Шон, макар да знаеше, че възраженията му са безполезни. И двамата бяха видели онова, което бе събудило интереса ѝ — една от книгите, стара като останалите, но написана на перфектен английски. Знаеха, че е

невъзможно, че или целият пакет е фалшив, или... или какво? Шон затърси безуспешно някакво логично обяснение.

Лорън внимателно остави вързопа на пода и взе подвързаната в животинска кожа книга. Беше забележително добре запазена — или пък не бе толкова стара, колкото изглеждаше. Но после Шон погледна лежащата в безсъзнание фигура на леглото. Човекът определено не беше фалшив.

Лорън седна на ръждивия стол и отвори на първата страница. Книгата беше най-дебелата от всички и сигурно бяха минали векове, откакто не беше виждала светлината на деня, но пък първото изречение гласеше: „Този дневник ще бъде открит на 13 юни 2014 г., след повече от две хиляди години“. Днешната дата. Шон погледна отново към леглото, после застана зад Лорън, наведе се над рамото ѝ и зачете.

5.

Името ми е Греъм Фонтейн и си спомням всичко. Пиша това, за да запазя собствения си разсъдък, както и за да завърша започнатото.

Първото и най-важното, което ще кажа, е следното — човешкият ум не е устроен да съществува на две места във времето. Казвам го, за да могат да разберат какво се е случило с другите, ако не са открити.

Първото, което си спомням, бе болката. Невероятна болка, сякаш тежестта на цялата вселена се опитваше да ме смаже от всички страни, без нито миг отмора. Събудих се гол, премръзнал и жаден. Ужасно жаден. Сега ми е трудно дори да си мисля за това. Сякаш всяко нервно окончание в тялото ми крещеше. В цялото човешко битие няма болка като тази.

После тя изчезна.

И тогава дойде жаждата. Не съм сигурен колко време останах да лежа там, преди да успея да помръдна, но сигурно е било няколко часа.

Нито една кост от тялото ми не беше счупена. Нямах порязвания или рани — изпитвах единствено жажда. Накрая се изправих и се огледах. Беше тъмно, студено, и бях гол — странно как отбелязвах така ясно фактите. Огромната пълна луна осветяваше покритите с трева хълмове около мен. Мястото беше сухо и тревата растеше на редки туфи в прахта. Вятърът вдигаше песъчинки и те леко шибяха голите ми крака.

Закрачих. Нямах какво друго да правя. Вървах безцелно цялата нощ. Жаждата беше обзела цялото ми съзнание. След часове бъртане по монотонния терен видях светлина. Не след дълго чух гласове, чух смях и видях трима мъже, седнали около огън. Приблизих бавно, смехът им секна и един по един те се обърнаха и ме погледнаха. След кратко мълчание отново избухнаха в смях, този път за моя сметка. Един от мъжете каза нещо.

Запазих мълчание.

Мъжете пак се разсмяха. Беше изключително странно — знаех, че мъжът не говори на моя език, но въпреки това разбих отлично какво казва. Ще го напиша тук на английски, но знайте, че това не е езикът, на който разговаряхме.

Първият заговори отново с широка усмивка на лице.

— Казах, студена нощ, а?

— Много студена — отвърнах и се изненадах от собствения си глас.

Тримата вече не издържах, държах се за коремите и се смяха, докато по загрубелите им лица не потекоха сълзи. Едва тогава си дадох сметка, че имат предвид голотата ми и по-точно влиянието на студа върху тялото ми. Усмихнах се. Поради някаква причина се усмихнах и изпитах облекчение.

— Вода? — попитах аз. Стърженето в гърлото ми явно показваше, че в тялото ми не е останала почти никаква влага.

Смехът секна и онзи, който беше заговорил, се вгледа внимателно в мен.

— Какво се е случило с теб? — попита. В очите му се четеше смес между подозрителност и тревога.

— Аз... — Не знаех какво да кажа. Нямах какво да кажа. Всъщност, аз самият се питах същото, откакто дойдох на себе си. Бях в такова състояние, че можех да говоря само истината.

— Не знам — просто отвърнах.

Мъжът ме гледаше изпод рунтавите си черни вежди и сви устни под гъстата черна брада. После явно взе решение, каза бързо нещо на другарите си и стана, като ме гледаше в очите.

— Приятелю, ела и седни с нас до огъня да се стоплиш. Йосиф ще ти донесе някакви дрехи. — Той ме хвана за лакътя и ме поведе към кръга.

Топлината беше невероятна. След малко един от другите, по-висок мъж с по-светла коса и с трапчинки, ми донесе някаква сива роба. Облякох я мълчаливо и седнах. После третият, който бе понисък и оплешивяващ, ми подаде мях. Пих жадно и бързо. Пих, пих и не след дълго се катурнах настрани.

Събудих се стоплен. Намирах се в някаква палатка. Слънцето светеше през тъканта и дразнеше очите ми, главата ме цепеше ужасно. Отвън не звучаха гласове, но чувах пукота и пращането на

умиращ огън. Станах, вдигнах платнището на входа и примигнах от ярката светлина.

Пред изстиващите въглени седеше по-високият мъж с кафявата коса. Беше се настанил на голям камък и ровичкаше пепелта с дълга пръчка. Стана, когато ме видя.

— Как се чувстваш? — попита ме.

— Главата ме боли ужасно — отвърнах.

— Изпи много вино — със смях каза той и едва сега осъзнах, че е съвсем млад, почти момче, макар че кожата му беше загрубяла.

— Къде са приятелите ти? — попитах.

— Баща ми и чичо ми са със стадото. Казаха, че е по-добре да остана и да ти помогна, ако се събудиш. Скоро ще се върнат.

Младежът говореше простовато. Дори на този език, който разбирах незнайно как, ясно си личеше, че е прост човек.

— Казаха да ти дам храна, ако искаш. — Той се обърна, бръкна в кошницата при краката си и извади нещо като хляб.

Взех го с благодарност. Въпреки болката в главата вече започвах да мисля по-ясно.

— Мога ли да те попитам за името ти? — Погледнах младежа, който все още се взираше в мен.

— Казвам се Йосиф. Баща ми е Йона, а чичо ми се казва Яков.

— Йосиф? Йосиф чий? — попитах аз.

— Йосиф чий ли? Какво искаш да кажеш? — Младежът ме погледна объркано и леко наклони глава настрани.

— Какво е последното ти име?

— Последното име, което ми е дал баща ми, е Йосиф. След него не съм имал друго.

Предадох се.

— А твоето име как е? — на свой ред попита той.

Вече бях достатъчно на себе си да си дам сметка, че нямам представа къде съм, защо съм тук, нито — и тази мисъл ми хрумна с въпроса на Йосиф — кой съм. Следващите ми думи сякаш сами излязоха от устата ми.

— Саул. Казвам се Саул.

В този момент чух блеене на овце и погледнах наляво. Видях другите двама мъже, Йона и Яков, да се показват на близкия хребет,

следвани от стадо кротки животни с прашни бели козини и наведени от умора глави.

Усмихнах се и им махнах, докато приближаваха, после им благодарих за добрината.

— Снощи изглеждаше доста объркан, но виното и почивката са ти се отразили добре.

— Чувствам се много по-добре, благодаря — казах. — Май са ме ограбили, но не си спомням нищо. Събудих се без нищо.

— Да, видяхме. Тези краища са малко опасни за самотни пътници. Селото ни е на два дни път на запад. Налага се да местим стадото на всеки няколко дни. Вече повече от месец не е валил дъжд. — Йона свали кърпата, с която беше омотал главата си, и я метна на една забита в земята пръчка. — Ще се опитам да позная и ще кажа, че не си пастир. А като те гледам, не си и евреин.

Чак сега се замислих как ли всъщност изглеждам. Въпреки объркването имах ясно усещане за външния си вид. Чувствах се уверен, че мога да вземам решения дори да не си спомням нищо отпреди вчерашния ден. Знаех основни неща, като моралните си устои и какво харесвам и не харесвам.

Знаех със сигурност, че не приличам на тези хора. Бях по-висок и макар косата ми да бе тъмна, кожата ми беше светла. Погледнах надолу към тялото си. Беше добре поддържано тяло на спортуващ мъж. Знаех също, че то работи. При това добре. Знаех, че мога да тичам, да се бия и ако се наложи, да вървя по въже на сто стъпки над земята, без да падна. Бях сигурен в себе си и в способностите си, но не помнех името си.

— От изток съм — излъгах аз. — Мисля, че здравата са ме ударили по главата вчера. Търся семейството си на запад.

Надявах се, че това обяснение ще прозвучи донякъде приемливо.

— Кой град търсиш, братко?

Замълчах и ги погледнах неразбиращо.

— Ами, ако си тръгнал на запад, ще стигнеш до нашето село Хоразин, а след още половин ден път е Капернаум. Няма да е зле да започнеш оттам. Капернаум е голям град до водата и там можеш да намериш брат ми Симон. Работи като рибар и ще ти помогне. Разбира се, добре си дошъл да останеш с нас колкото е нужно, но днес ще местим стадото още на изток. — Той свали бохчата, която

носеше на кръста си, и ми я подаде. — Вътре има малко хляб. Заповядай, вземи.

Посегнах да взема бохчата и в същия момент Йона сграбчи китката ми и я задържа здраво.

— Има нещо странно в теб, приятелю — рече той и ме погледна в очите, без да ме пуска. — Нещо много странно. Живеем в необичайни времена и ти имаш някаква роля в тях.

Пусна ме, освобождавайки ме както от хватката си, така и от преценяващия си поглед.

— Върви с Бог.

Бях малко сащисан, но не долавях злонамереност у пастира, така че се усмихнах.

— Благодаря за добротата ви и за храната. Няма да ви забравя. С тези думи се обърнах и закрачих на запад.

Стон.

Шон и Лорън се обърнаха едновременно към леглото. Определено бяха чули стон. Шон пристъпи към фигурата и се наведе над нея.

— Всичко е наред, приятел. Спокойно, в безопасност си. Линейката идва.

Не последва реакция. Човекът беше изстена, но без да идва в съзнание. Очите му оставаха затворени.

— Още не е на себе си. Давай нататък.

И двамата вече бяха зарибени. Въпреки странните събития от вечерта и не по-малко странната книга, погледите им се върнаха към страницата.

6.

Часове наред вървах на запад под безпощадното слънце, без да срещна жива душа. Земята под краката ми стана кървавочервена, когато слънцето потъна зад хоризонта.

Чух селото, преди да го видя. Далечен писък раздра тишината — не писък на дете, нито на жена, а дълбок, гърлен, животински вой на мъж. Изпълнен с ужас. После рязко замлъкна.

Чух копита. Чух ужас. Чух крясъците на още мъже. Затичах се и постепенно виковете станаха по-силни. Надуших пушек. Затичах се още по-бързо.

Взех един завой и се заковах на място. Обезглавено тяло на мъж лежеше безцеремонно на пътя, проснато като животински труп. На десетина стъпки от него лежеше главата — космата, окървавена, взираща се към небето, със зейнала уста. Задавих се и бързо извърнах поглед. Мъжът беше облечен в роба като моята, но тялото му бе цялото надупчено. Участъкът от пътя около него бе осеян със следи от копита и бучки мокра, кървава пръст.

Звуците се засилиха и продължих да тичам, без да помислям за опасността, която вече бе очевидна. Чувствах някаква неясна необходимост, която ме подкарваше напред. Когато доближих селото, то гореше, над постройките танцуваха пламъци.

Стигнах до къщите и хаоса на улиците. Навсякъде тичаха обзети от ужас хора. Въртях през центъра на селището, без да ме забелязват в касапницата. Видях някаква жена, свлякла се на земята пред грубо построена къща. Тя виеше над паднал мъж, прегръщаше безжизненото му тяло и галеше лицето му. Обхванат от състрадание, коленичих пред нея. Жената утихна и ме погледна боязливо през мокрите от сълзите мигли. Мъжът беше все още жив, но кървеше лошо, имаше рана в крака. Свалих дрехата си и я раздрах на ивици. Превързах крака му и стегнах здраво, като използвах остатъка от плата да превържа раната в хълбока му. Болката сигурно е била много силна, но знаех, че тези рани не са смъртоносни.

Жената ме наблюдаваше, взираше се питащо в лицето ми, после погледът ѝ се стрелна обратно към мъжа, когато той изстена. Раненият отвори очи и също ме погледна.

— Не си от тях.

— Не съм — отвърнах, решавайки, че щом не зная кого има предвид, думите ми са верни. — Боли, но няма да умреш от тези рани — добавих.

Мъжът поклати глава.

— Взеха Мишка, взеха сина ми! — Той се закашля от усилието да говори. Лицето му беше лице на човек, който се е борил с всички сили и е изгубил.

— Кой е взел сина ти?

— Взеха го, отведоха го — повтори мъжът, обзет от мъка. — Той е само на дванайсет.

Обърнах се към жената.

— Къде са го отвели?

Тя ме изгледа с широко отворени очи, вдигна ръка и посочи.

Затичах се гол до кръста в посоката.

Навсякъде около мен бушуваха сблъсъци, пламъци и агония. Видях мъже от селото, събрали се на група, с къси желязни мечове в ръце да се сражават срещу двама или трима от враговете. И именно враговете привлякоха вниманието ми.

Облечени в червени дрехи и позлатени брони, съшити с кожа, те се движеха като професионални воители. Бяха безмилостни и като че ли печелеха схватката. Затичах се по улицата, като се оглеждах за момчето и избягвах мъжете, размахващи като обезумели оръжията си покрай мен. Забавих крачка едва когато видях някакво момче да се мъчи да се отскубне от ръцете на едър страж, за който вече знаех, че е римски войник.

Неколцина римляни се задържаха малко в последните сблъсъци, след което отстъпиха в строй зад онзи, който сега беше хванал здраво момчето през кръста и го влачеше през прахоляка. То риташе краката на похитителя си, но беше безсилно срещу центуриона — едър, як мъж с широки рамене и дълги пера на шлема. Той спря колкото да зашлеви слабото момче през лицето с опакото на дланта си — неведнъж, не два, а три пъти, докато не го накара да се укроти. Момчето се отпусна безжизнено — и кръвта ми кипна.

— Пусни го! — вбесен изкресях аз.

Центурионът ме чу въпреки звъна на метал и писъците на клането. Той спря, обърна се и ме погледна — сам, невъоръжен, с раздрана дреха. И тогава се случи нещо странно. Мъжът заговори. Говореше ми, но не на езика, на който разговаряха пастирите. Говореше с дълбок баритон, надменно и рязко. И въпреки това отново го разбихах.

— Бягай, куче. Не искам да си губя времето на това окаяно място.

След това се случи нещо още по-странно. Отвърнах му на същия език.

— Тогава се махай бързо и остави момчето.

Думите излязоха от устата ми с лекота, сякаш цял живот съм говорил този език. Всички войници се обърнаха. Онзи с момчето се намръщи. Май не знаеше как точно да реагира.

— Ако си римлянин, доста си се отдалечил от поста си — подхвърли той.

— Остави момчето — твърдо рекох аз. Не знаех дали съм римлянин, или някакъв друг, но момчето трябваше да бъде освободено.

Якият центурион ме изгледа кръвнишки, после се обърна и махна на подчинените си, след което тръгна към някаква желязна клетка на няколкостотин стъпки нататък по улицата.

Двама от хората му ме приближиха с извадени мечове. Момчето отново започна да се съпротивлява и центурионът вдигна ръка да реши проблема. Тогава му извиках отново.

— Казах да оставиш момчето. Да не си го докоснал.

Едрият мъж се обърна и на лицето му се изписа изненада, когато ме видя да стоя невредим над двамата войници, които лежаха в безсъзнание в краката ми. Той махна отново и останалите четирима римляни тръгнаха към мен. Този път центурионът не се обърна. Остана да види как първият войник замахва с меч право към мен. И как мигновено извих тялото си в синхрон с удара, заключих ръката на нападателя и ударих с длан лакътя му. Ръката му се счупи без никаква съпротива, а аз се извъртях на другата страна и забих меч до дръжката в корема му.

Следващите двама нападатели се нахвърлиха почти едновременно; единият пристъпи с високо вдигнат меч, а другият го следваше плътно, държейки оръжието си ниско. Центурионът гледаше как продължих извъртането, започнато срещу първия нападател, и как нанесох ритник в бронираните гърди на втория. Петата ми удари нагръдника и войникът отлетя назад, нанизвайки се върху меча на другаря си. Острието преряза гръбначния му стълб и тялото му рухна на земята. Мечът на третия войник все още беше забит в него.

Центурионът гледаше с изумление как вече се хвърлям към падналия. Тежестта на меча беше повлякла ръката на третия войник надолу и аз забих пета в лицето му, като моментално го проснах в безсъзнание. Четвъртият войник пристъпи колебливо и спря.

Гръмовен тропот на копита изпълни улицата и бойните викове на най-малко двайсет души раздраха странната тишина, спуснала се над този край на селото. Центурионът се обърна и се сниши, за да избегне удара с меч. Острието профуча на косъм от рамото му и конникът се понесе покрай него. Докато прилякаше, едрият мъж бутна момчето на пътя на конниците. Видях, че първият успя да го избегне, но знаех, че останалите няма да могат да го видят. Втурнах се пред препускащите животни и размахващите мечове ездачи и сграбчих падащото момче, като го изтласках към затворения прозорец на къщата от другата страна на улицата.

7.

Стъклото на прозореца се пръсна, когато тялото прелетя през него и падна тежко на асфалта пред рецепцията. Трясъкът рязко върна Шон и Лорън в настоящето.

— Какво беше това? — ахна Лорън.

Тя последва Шон до прозореца на стаята им и погледна навън — рецепционистът лежеше проснат на земята; три черни коли бяха спрели пред мотела, а до тях стояха четирима мъже, облечени в черно от главата до петите.

Мъжете бяха неподвижни и мълчаливи. С леко разкрасени крака и скрити в черни ръкавици ръце, те стояха и гледаха същото, в което се бяха вторачили Шон и Лорън. Гледаха как пребитият служител изстена, претърколи се и бавно се надигна на четири крака. Гледаха как друг мъж в черно излезе от мотела и отиде до рецепциониста, който се изправи на колене. Шон не можеше да го чуе, но езикът на тялото беше ясен — служителят ги умоляваше, клатеше глава и разперваше безпомощно ръце. Мъжът в черно застана точно пред него и вдигна ръка към главата му. И тогава Шон го видя. Мъжът сякаш сочеше с пръст рецепциониста, но това не беше пръст. Последваха два кратки проблясъка и служителят падна. Мъртъв.

— По дяволите! — възкликна Шон.

Лорън се взираше мълчаливо.

Останалите мъже се раздвижиха. Двама отидоха при тялото и го претършуваха, вадейки дребни вещи от джобовете му. Други двама тръгнаха към вратата на първата стая и я изритаха. Този път Шон и Лорън не видяха проблясък, но чуха писък на жена и вик на мъж. И двата звука бяха заглушени от силното *Бам! Бам!* на пистолети.

Лорън понечи да изкрещи, но Шон запуши устата ѝ и се огледа за друг изход. Нямаше. Докато нападателите разбиваха следващата врата, зазвуча вой на сирена и на ъгъла се появиха червените светлини на приближаваща линейка. Голямата бяла кола наби спирачки в центъра на паркинга пред редицата стаи на мотела. Шон и Лорън видяха как един парамедик слиза от предната седалка и отива при

мъжа, стоящ над мъртвия рецепционист. Новодошлият като че ли каза нещо.

Беше накаран да замълчи, когато мъжът в черно вдигна ръка и го застреля в гърдите — два пъти. Без да се забави нито за миг, той застреля и шофьора на линейката, преди онзи да успее да реагира. Секунда по-късно тялото му клюмна върху волана и цялата линейка подскочи напред, насочвайки се право към тях.

Шон дръпна жена си от прозореца. Без да сваля ръка от устата ѝ, той я погледна в очите и изсъска:

— Трябва да се махаме оттук!

Тя изскимтя и кимна, мъчейки се да овладее дишането си.

Шон я пусна и се огледа — търсейки нещо — каквото и да било, стига да може да им послужи. Чуваха стрелците отвън, които систематично разбиваха вратите и екзекутираха хората в стаяте.

— Те... те убиват всички! Ох, господи! — изпъшка Лорън, която започваше да изпада в паника. — Ох, господи!

В този момент от другата страна на прозореца се разнесе оглушителен трясък. Шон се осмели да погледне и видя, че линейката се е блъснала в контейнера пред стаята им.

— Идват — прозаично оповести той, гледайки как мъжете изчезват в поредната стая, излизат секунди по-късно и продължават към следващата.

Тряс! Разбиха вратата. Письци, борба, бам!

Стая номер четири.

— Добре, трябва да се опитаме да стигнем до колата — накрая рече Шон.

Стая номер пет.

— Да тръгнем към тях? — проплака Лорън.

Стая номер шест.

— Ще изчакаме да влязат в някоя стая и... — Той погледна навън, проигравайки плана наум.

Джипът им беше на петнайсетина метра от вратата. Никога нямаше да успеят. Не разполагаха с достатъчно време.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! — заруга той. И тогава видя решението. Точно пред тях, с мигащи червени светлини. Никога нямаше да стигнат до тяхната кола — мъжете в черно току-що бяха

влезли в стая номер седем — но линейката се намираше само на четири и половина метра от тях.

— Добре, трябва да преценим точно момента — каза той и посегна към дръжката на вратата.

В същия миг откъм леглото се разнесе нов стон.

Шон рязко се обърна. Съвсем беше забравил скитника. Спря несигурно.

— Шон, не можем. Не можем да го носим.

Знаеше, че е права, но...

— Ще го убият, ако го оставим.

Мамка му, мамка му, мамка му.

„Побегнеш ли сега, може и да стигнеш до линейката, но обричаш човек на сигурна смърт. Опитах ли да го вземеш, всички може да умрете.“

Мамка му.

„Що за човек си ти?“

Тъп мозък.

Шон почти изпълзя до човека на леглото. Беше се обърнал леко, но не беше се събудил.

— Лорън, когато ти кажа, отваряш бързо вратата. — Шон метна скитника на рамо. — Ще се затичам към контейнера. Веднага щом изляза през вратата, тръгваш плътно зад мен, ясно? *Плътно зад мен.* Ако ме видят, не искам да останеш в капан тук.

Лорън кимна. Вече беше изтощена след всичко случило се и нямаше сили да се страхува.

— Сега! — изхриптя Шон.

Лорън отвори вратата и го последва, докато той тичаше към контейнера. Откритото пространство между вратата и металното укритие беше около три метра, но сякаш бяха цял маратон. Бедрата на Шон горяха, а тътренето на краката му беше почти оглушително. След най-дългата секунда в живота му той приклезна зад контейнера. Лорън се озова до него, задъхана.

Зачакаха.

Тя надникна предпазливо зад ръба и видя мъжете в черно да влизат в деветата стая. Там нямаше никого. Двамата излязоха. Стая номер десет.

Не ги бяха видели. Господи, не ги бяха видели! Като се придвижваше на колене, Шон заобиколи другия край на контейнера и се озова до пътническата врата на линейката, помъкнал тежкия скитник на рамене. Жена му не беше зад него.

— Лорън! — остро изсъска той.

Но нея я нямаше. Шон се паникьоса и стомахът му се сви от ужас. Не беше изпитвал подобно чувство от деня, когато чу, че родителите му са загинали. Беше замаян от страх, картината започна да се размазва пред очите му и точно тогава Лорън се появи зад ъгъла на контейнера. Притискаше нещо към гърдите си.

— Господи, какво правиш? — изгърси Шон, обхванат от ярост и залян от вълна на облекчение.

— Дневникът — кратко отвърна тя.

Шон съвсем беше забравил за него и изобщо не можеше да повярва, че Лорън е изтичала обратно в стаята, за да го вземе. Да не се е побъркала? Беше се омъжила за него въпреки заплахите на баща ѝ да я лиши от наследство, но това беше съвсем ново ниво на лудост — да се хвърли през откритото пространство пред хора, които биха я застреляли, ако я видят.

За съжаление, този път наистина я бяха видели.

Първият куршум улучи ръба на контейнера от другата страна. Беше изстрелян от някого при черните коли пред рецепцията, на около четиридесет и пет метра от тях. Всички мъже в черно незабавно разбраха къде са. Вече нямаше време да се спотайва, нито да мисли, а само да се втурне към вратата на линейката и да набута скитника вътре. Човекът падна тежко върху леглото, докато Шон го прекриваше. Мъртвият парамедик още беше клюмнал върху волана и Шон чу как три куршума се забиват в тялото му. Лорън метна дневника вътре и скочи към отворената врата.

Като използваше тялото на парамедика за щит, Шон сграбчи скоростния лост и го дръпна на задна. Отвори вратата на шофьора и изблъска мъртвеца навън, като в същото време завъртя волана. Тялото полетя пред завиващата линейка. Шон остави колата да се върти, докато предницата ѝ не се обърна към изхода на паркинга. Докато се изравняваха с черните коли, по страната на линейката се изсипа истинска градушка от куршуми.

Когато задницата се изравни с контейнера, Шон превключи направо на втора и натисна газта до дупка. Мощният двигател реагира след половин секунда и колата полетя напред. Гумите запушиха и засвистяха, куршумите продължаваха да се сипят по тях. Задното стъкло се пръсна. Шон се сниши колкото можа в седалката. С всяка секунда линейката се отдалечаваше все повече от мъжете в черно.

Шон превключи на трета, после на четвърта и постепенно, с пукане като на пуканки, ударите на куршумите се разрешиха и накрая спряха.

Бяха се измъкнали.

— Какво става, по дяволите? — попита Лорън, докато Шон се оглеждаше за радиостанцията на парамедиците. Намери я на долната страна на голяма кутия, закрепена за тавана в центъра на кабината. Изруга. Радиостанцията и джипиесът бяха отнесли доста куршуми и едва можеше да се познае кое какво е.

Шон погледна в огледалото. Конуси светлина излязоха на пътя от мотела и се насочиха към тях като горящи очи на някакъв демон.

— Мамка му! — извика Шон. — Идват. Стой долу. Мобилният ми още ли е у теб?

Лорън потупа джобовите си и извади телефона.

— Няма обхват — съкрушено каза тя.

— Добре, добре. Дръж се, не може да сме далеч от някой град. — Още докато го казваше, знаеше, че не е вярно. На линейката ѝ трябваша повече от четиридесет минути да стигне до мотела, а Шон дори не беше сигурен от коя посока беше дошла.

Продължиха да се носят в нощта, без да имат представа накъде отиват и колко време ще им е нужно, за да стигнат дотам. Имаха добра преднина пред преследвачите си, може би около минута, но когато пътят се изправи, видяха, че фаровете постепенно приближават.

— Защо убиха всички? — попита Лорън.

Шон си помисли за систематичния начин, по който мъжете прочистваха стаите. Една по една. Убиваха всеки, който бе имал нещастieto да е вътре. Не поемаха никакви рискове и нямаха намерение да изпуснат целта си.

— Търсеха нещо — отговори той. — Търсеха нещо или някого. Не приличаха на улични бандити, действаха организирано и пресметнато.

И двамата си мислеха едно и също. Скитникът лежеше между тях, тялото му бе свито тронаво в средата на леглото. Отново дишаше тежко и от време на време простенваше, но не идваше в съзнание.

— Как е възможно да проспие всичко това? — изуми се Лорън. Изтънелият ѝ глас издаваше надигащата се у нея паника.

— Онази книга още ли е у теб? — попита Шон.

— Да — отвърна тя и вдигна книгата от пода.

— Мисля... мисля, че независимо дали написаното в нея е истина, или само някой си мисли така, за тях тя е важна. — Шон погледна жена си. — Достатъчно важна, за да убиват заради нея — каза той и отново хвърли поглед към грубо подвързаното томче. Усъмни се в думите си още докато ги произнасяше.

— Продължи да четеш — подкани той. — Може да има нещо, което да ни помогне.

— Ако искат книгата, нека просто си я получат — остро рече Лорън.

Мисълта беше хрумнала и на Шон, но я беше отхвърлил.

— Видя ги как действат. Сигурно са застреляли рецепциониста, защото се е правил на интересен, а после убиха всички в мотела. По дяволите, застреляха дори парамедиците. Не мисля, че ако им дадем книгата, ще спрат и ще пощадят живота ни.

Лорън разбираше, че е прав. Шон замълча. Чувстваше се по-уверен в действията си. Макар да изглеждаше абсурдно да чете, докато ги преследват, Лорън знаеше също, че преследвачите им няма да се откажат. Дневникът вероятно бе единственият им шанс да се измъкнат. Поне засега бяха извън обхвата на пистолетите им.

— Чети на глас, става ли? И се дръж здраво. — Очуканата линейка се носеше по планинския път с дива скорост. Другата кола ги преследваше на около четиридесет и пет секунди зад тях. Приближаваше.

Лорън запали вътрешното осветление и отвори книгата. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя ги избърса и се съсредоточи върху думите.

8.

— Добре ли си? — попитах момчето. То плачеше и лицето му бе цялото в синини, но кимна. — Мишка? Ти ли си Мишка?

Момчето отново кимна, докато го хващах за ръка и му помагах да се изправи на крака, а парчета от дървения капак на прозореца паднаха на пода около нас. Колибата, в която се намирахме, приличаше на склад. Гръмовният рев на битката изпълваше улицата. Които и да бяха конниците, те се сражаваха с римляните — размахваха мечове, посичаха и ритяха, не бяха така опитни като противниците си, но имаха значително числено превъзходство.

Издърпах момчето на улицата и го поведох в посоката, от която бях дошъл. То ме следваше с накуцване, но се движеше доста бързо, прищипорвано от безпокойството и възбудата от неочакваното спасение.

Не след дълго стигнахме мястото, където лежаха родителите му. Битката се беше изместила от тази част на селото и хората по околните улици се грижеха за ранените и оплакваха мъртвите. Когато приближихме, жената изплака и разпери ръце. Момчето забрави куцането си и се втурна в обятията на майка си. Лежаният на земята баща се пресегна и придърпа сина си към себе си. Стоях там и ги гледах, доволен да съм само зрител.

При вида на толкова убити и ранени се почувствах длъжен да помогна. Оставих момчето и баща му в тяхната кървава и радостна прегръдка и направих каквото можах за хората, които бяха най-близо до мен. Една от жертвите беше момче на не повече от шестнайсет, посечено с целенасочени удари. Друг, мъж на около трийсет, лежеше до момчето, все още стиснал в мъртвата си ръка грубо сечиво, нещо като градинска лопатка. Това бе инструмент на земеделец, а не на воин. Превързвах доколкото можех раните на пострадалите и продължавах нататък.

Докато закрепвах шина за крака на един мъж, усетих нечия ръка върху рамото си. Обърнах се и видях бащата на Мишка, облегнат тежко на сина си. Той ми даде знак да го последвам.

— Страннико, ти спаси сина ми. Не мога да ти се отплатя, но сега трябва да влезеш вътре. Войниците всеки момент ще се върнат.

И наистина, тъкмо изрече думите, когато на ъгъла настана внезапна суматоха. Един римски войник отбиваше атаките на двама противници, които го нападаха с безмилостна жестокост.

Последвах Мишка и родителите му към входа от другата страна на улицата, докато сражението приближаваше. Изтичах обратно, за да отнеса един ранен в къщата, докато други, които можеха да вървят сами, ни следваха. Щом се озовахме вътре, затръшнахме дървената врата и я залостихме.

— Зилотите дойдоха — каза бащата на Мишка. — Те се бият срещу римляните, а пък римляните стоварват гнева си върху нас.

В този момент чух тропот на копита покрай вратата и групата в къщата се дръпна назад. След като звукът отмина, мъжът заговори отново.

— Ти спаси сина ми, погрижи се за приятелите ми, а аз не те познавам. Как ти е името?

Помълчах и накрая реших да се придържам към вече казаното.

— Саул. Името, ми е Саул.

През следващите няколко дни, след като зилотите отбиха римската атака, научих повече за това къде съм. Намирах се в малко село в Палестина. Това ми се струваше уместно, но не знаех защо и предположих, че Палестина сигурно е родната ми страна. Хората бяха смесица от евреи и араби, но цялата област се намираше под римска окупация.

Научих, че обикновено в района има само двама стражи и хората бяха свободни да се занимават с делата си, но напоследък банди религиозни фанатици започнали да нападат римските постове в малки селища като това. Няколко дни преди атаката зилотите щурмували градче на север и в отговор римският управител изпратил легион в съседния град, за да утвърди властта си в района.

Точно това се бе случило тук. Селото беше Хоразин и беше понесло римското отмъщение заради атака срещу римския гарнизон в Тела. Римляните започнали с отнемане на децата, като убивали всеки, който се осмели да окаже съпротива. Разбира се, семействата се мъчели да запазят децата си и в резултат много хора загинали. Конкретно при Хоразин обаче зилотите следили действията на

римляните и предвидили нападението им; така били готови да нанесат удар точно в подходящия момент и да спечелят битката, но за сметка на това бяха направили войната още по-жестока.

Останах при Мишка и семейството му няколко седмици. Не беше нужно да си тръгвам. Търсех познание за самия себе си. Трябваше да разбера кой съм и какво правя, и Хоразин ми изглеждаше напълно подходящо място да започна това дирене.

Миха, бащата на Мишка, страдаше от раните си през тези седмици. Бях се погрижил за крака му, но имаше и счупено ребро, което зарастваше бавно, така че му помагах в земеделската работа. Сделката беше добра — аз работех и в замяна получавах храна и подслон. През цялото време се надявах, че паметта ми ще се върне. Близо месец по-късно още не беше се върнала.

Една сутрин, докато слънцето ме печеше на нивата и потта се лееше от гърба ми, станал бронзов от работата на открито, Мишка изтича при мен. Бяхме се сблизили през времето на престоя ми тук. Той бе заинтригуван от загадъчния пътник, който го беше спасил от римските клетки.

— Не разбирам — задъхано каза той, докато ми подаваше водата. — Твърдеше пред баща ми, че пътуваш на запад, а на мен ми казваш, че не знаеш къде точно отиваш!

Винаги ме засипваше с въпроси. Особено с такива, на които не знаех отговора.

— Да, правилно си разбрал.

— Тогава защо изобщо пътуваш? — озадачено ме погледна Мишка.

Усмихнах се и му смигнах.

— Не знам къде отивам. Но не бива да казваш на баща си, защото ще ме принуди да му работя на нивата цяла година!

Момчето се усмихна, показвайки здрави бели зъби.

— Не ми приличаш много на евреин — отбеляза то. — От някое далечно място ли идваш?

Спрях да работя и се загледах в момчето. В очите му се четеше буден интелект. Реших да бъда откровен с него, защото започна да ми омръзва да съчинявам нови лъжи и защото му имах доверие — поради причини, които не бях в състояние да опиша с думи.

— Мишка — казах сериозно, — можеш ли да пазиш тайни?

Лицето на момчето грейна.

— Това, което ще ти кажа, трябва да си остане само между нас двамата. Разбираш ли?

Момчето кимна развълнувано.

— Имам ли мъжката ти дума?

Мишка отново кимна без никакво колебание. Погледнах го право в очите.

— Мишка, миналия месец се събудих без дрехи, без храна и без представа кой съм и къде се намирам. — Замълчах. Очите му се присвиха. — Не зная дори собственото си име.

— Но нали каза, че се казваш Саул.

— Измислих си го.

— Но ти ме спаси от римляните.

— Спасих те, защото беше в беда, а не защото сме сънародници.

— Но... тогава... — Умът му се бореше с думите ми. — Тогава как знаеш какво да правиш? Кои са родителите ти? Къде живееш?

Погледнах момчето и се усмихнах. После свих рамене.

Мишка поклати глава и премисли отново всичко. И тогава ме изненада.

— Разбира се, че можеш да разбереш повечето неща за себе си — заяви той. — Има неща, които знаеш за себе си и които биха могли да ти помогнат. Говориш нашия език, значи трябва да си някъде оттук. Обърна се към римляните на техния език, значи може да си бил заловен от тях като дете, за да те включат във войската. Баща ми казва, че го правят. Вземат малки момчета от семействата им и ги възпитават като римляни или ги обучават да се бият в големите игри.

— Игри ли?

— На тях карат мъже да се бият помежду си до смърт, а понякога дори пускат срещу им свирепи зверове от далечни земи. Ти знаеш как да се биеш, така че може би служиш в армията, макар че никога не съм виждал римлянин да се бие по такъв начин.

При цялото си дрънкане момчето бе право — трябваше сам да се помъчи да разреши загадката. Въпреки всички неизвестни, едно беше сигурно — имаше нещо, за което бях тук. Имах цел и го усещах. Имаше причина.

През последните няколко седмици, които прекарах в Хоразин, у мен постоянно се оформяше чувството, че нещо ще се случи. Започна като усещане, но сега се беше превърнало в постоянен дразнител. Знаех, че съм тук за нещо повече от това да копая ниви. Погледнах момчето.

— Прав си, Мишка. Абсолютно си прав. И разбираш защо трябва да тръгвам. — Бях се ужасявал от мисълта, че ще трябва да му кажа това. Привързаността му към мен беше много силна, а и аз също се бях сближил с него.

Той сведе очи. Разбираше, но това не означаваше, че му харесва. После внезапно се оживи.

— Всичко е наред. Когато разбереш кой си, можеш да дойдеш и да ни видиш. Може пък да си много богат!

Разсмях се.

— Може.

В този момент чухме вика на един от другите полски работници. Един човек се затича към нас, викаше като полудял и сочеше зад себе си. Когато приближи, успях да го чуя ясно.

— Римляни! Римляните са се върнали! Идват насам, цял легион! Римляните идват!

Реакцията ми бе незабавна. Грабнах Мишка с една ръка и се затичах към коня, вързан за едно дърво.

— Препусни направо към дома — наредих му, докато развързвах животното. — Заведи семейството си в хамбара, скрийте се там. Разбираш ли ме?

Очите на Мишка бяха изпълнени с ужас.

— Мишка! — разтърсих го аз. Погледът му се съсредоточи върху мен. — Разбираш ли ме? — попитах отново.

Той кимна.

— Направо у дома. — Плеснах животното по задницата, то побягна напред и изпод копитата му се разхвърча пръст. Кльошавото тяло на момчето беше долепено плътно за гърба му.

Имаше само един път към селото от римския лагер в Капернаум, така че знаех, че Мишка има около пет минути преднина. Работниците се разбягаха от нивите и се покатериха на околните дървета, за да се скрият. Последвах ги, но с различно намерение. Атаката беше необичайна. Римляните обикновено отмъщаваха на

някое съседно селище само ако първо са били нападнати от зилоти; следвайки този модел на поведение, сега зилотите дебнеха войниците при Бетсаида на юг, оставяйки жителите на Хоразин съвсем беззащитни.

Взех една наточена мотика и се затичах към дърветата покрай пътя. Замахнах с мотиката към ствола на високо разлистено дърво. Замахнах отново към следата, която бях направил, като проклинах неефективния инструмент. Отлетя малко парче кора. И тогава го чух.

Тропот на копита, подобен на приближаваща гръмотевична буря зад билото. Замахнах отново, отново и отново. Вече чувах гневните викове на мъжете. Щяха да се появят след секунди. Продължих да удрям и удрям. Нямаше време. Разлетя се още кора, а вече виждах пращия облак, надигащ се над близкото възвишение. Разполагах с петнайсет секунди, ако не и с десет.

Вдигнах мотиката високо над главата си и се съсредоточих повече върху силата на удара, отколкото върху точността. Замахнах — работната част отхвърча и се удари в дървото с тъпия край, а аз изведнъж се оказах с безполезна тояга в ръце. Пет секунди.

В отчаянието си се дръпнах от дървото, засилих се, забих тоягата в земята и се оттласнах, използвайки я като прът за овчарски скок. Свит на кълбо, изритах странично и улучих ствола. Дървото най-сетне падна през пътя.

Метнах се обратно в храстите и в същия момент на завоя се появи първата фигура, следвана от втора, после трета. Погледнах високото дърво с много клони и листа, което запречваше пътя, после към конниците, които дръпнаха поводите и забавиха ход. Разнесе се вик и колоната спря, раздели се и направи път на един конник.

Беше центурионът, когото бях видял да бие Мишка. Явно беше оцелял при нападението на зилотите, а и външният му вид говореше, че е в състояние да оцелее и при по-сериозни предизвикателства. Имаше четвъртита челюст, а носът му изглеждаше чупен неведнъж. Той даде кратка, рязка заповед и двама войници слязоха от конете. Отидоха при дървото, изтеглиха мечове и започнаха да се редуват да секат там, където стволът се беше пречупил, но все още се държеше за дънера.

Погледът ми се плъзна по колоната. Преброих трийсет души, но бях сигурен, че зад завоя има още много. След малко двамата войници отрязаха дървото и го извлачиха извън пътя. Планът ми да ги забавя беше дал на Мишка само още две минути време. Не беше достатъчно.

Центурионът приближи и също слезе от коня си. Огледа внимателно ствола. Лежах в храсталаците само на петнайсетина стъпки от него и сърцето ми биеше лудо. Единият войник беше намерил работната част на мотиката. Центурионът я взе и се изправи в цял ръст, най-малко шест и половина стъпки. Погледна острия ръб на мотиката, докато аз стисках с всички сили дръжката.

— Това е сторено нарочно, при това точно преди да пристигнем. Който от тези... селяни — изплю думата и вдигна мотиката — е направил това, той все още е някъде тук. Някъде наблизо.

Гласът му беше дълбок и заплашителен, приковаваше цялото внимание на войниците. Това ми беше достатъчно. Знаех, че ако започнат да ме търсят, ще ме открият моментално. Нямах избор. Затърсих пипнешком около себе си и напипах камък с големината на юмрук.

Метнах го към дърветата, стиснах с другата ръка тоягата и се изправих на коляно. Камъкът падна в храстите и отклони вниманието на войниците, а аз запратих тоягата като копие към мъжа на най-близкия кон. Втурнах се след нея в мига, в който тя се отдели от ръката ми. Мъжът се беше обърнал към звука от камъка и изобщо не беше подготвен за прицеленото ми хвърляне. Дебелата тояга го улучи в скулата и той изхвърча от седлото с вирнати крака.

Скочих на коня и моментално се сних над шията му, за да избегна удара с меч, насочен точно над раменете ми. В същото време сръгах с пети хълбоците на животното и полетях напред, когато якият кон препусна в галоп през колоната и изхвърча от нея като камък от прашка.

Чух виковете и знаех, че целият легион се е впуснал след мен. Конят се понесе по пътя, само на крачка пред преследвачите ми.

9.

Линейката се носеше по пътя, следвана по петите от черните автомобили. Преследвачите приближаваха бързо. Отраженията на светлините им в огледалото бяха накарали Лорън да се откъсне от книгата.

— Шон, те приближават — извика тя.

— На какво разстояние са? — попита той, като продължаваше да дава газ и се мъчеше да държи под контрол голямата кола.

— На около шейсет метра. Не знам, но светлините им стават наистина ярки.

— Виждам ги — промърмори Шон, хвърлил поглед в страничното огледало. Преследвачите им бяха само на около пет секунди зад тях, а пътят започваше да се изправя, отнемайки преимуществото им при завоите, които ги предпазваха от стрелбата.

Лорън остави дневника и изчезна в задната част на линейката.

— Какво правиш? — извика Шон.

Тя не му отговори.

Колата отзад наближаваше и първите куршуми започнаха да ги достигат. Шон вече беше обезумял. Не можеше да им избяга — линейката просто не беше достатъчно бърза.

— Лорън, какво правиш? — Мълчание. — Лорън! — изкрещя той.

— Търся — отвърна тя.

— Какво търсиш? — попита той, като се мъчеше да се съсредоточи върху пътя отпред, вместо върху приближаващите светлини. Един куршум улучи страничното огледало от неговата страна и Шон рязко зави. Колата ги настигаше, но поне линейката имаше ниска задна броня, която пречеше на преследвачите да стрелят в гумите.

Чу Лорън да мести някакви неща отзад.

— Лорън, махай се оттам! Някой куршум може да мине направо през вратата от това разстояние!

— Не можем да им избягаме, Шон — най-сетне се обади тя. Гласът ѝ звучеше изненадващо спокойно. — Прекалено бързи са. Трябва да ги оставим да ни приближат плътно и да ги смажем.

— Да ги *смажем*? — като папагал повтори Шон.

— Остави ги да приближат и набий спирачки — каза Лорън, сякаш това бе най-очевидното нещо на света.

Шон понечи да възрази, но премълча. Права беше. С малко късмет можеха да прецакат колата достатъчно, за да престане да ги преследва.

Рискува да погледне през рамо и видя жена си да завързва някакъв дълъг метален цилиндър за носилката.

— Какво е това? Какъв е този цилиндър? — учуди се Шон.

— Оксиацетилен. Използват го да разрязват метал, за да вадят хората от катастрофирали автомобили.

— Сериозно? — Той наклони глава и издаде долната си устна, впечатлен от странните неща, които знаеше тя.

— Готов ли си?

Шон се съсредоточи и отново погледна огледалото. Двата горящи фара отвърнаха на погледа му.

— Добре, сега! — извика тя и се вкопчи в някаква дръжка.

Шон намали на поредния завой и когато отново набраха скорост, рязко наби спирачките. Линейката застана протестиращо, но спря почти моментално, от гумите ѝ се вдигна син пушек, а Шон отчаяно се мъчеше да я задържи на пътя.

Преследващата ги кола се заби в линейката, предницата ѝ се смачка от силата на удара, а задницата се вдигна във въздуха. Шасито се огъна, поемайки инерцията. Когато скоростта най-сетне беше убита, задницата се стовари тежко върху асфалта.

Шон и Лорън имаха време да се приготвят за удара, но скитникът полетя напред и главата му се заби в таблото. Два зъба излетяха от устата му.

Лорън, която се беше наместила между рафтовете и гърба на седалката, беше ударена от няколко стъкленици, но скочи отново веднага щом линейката спря. Пресегна се, хвана някаква тежка метална кутия и заудря с нея върха на цилиндъра, докато не счупи крана. Чу се съскане на сгъстен газ и линейката се изпълни с бял дим. Лорън отвори задната врата.

— Дай ми ключовете си — извика тя на Шон. Той я погледна неразбиращо. — Ключовете! — настоя тя.

Шон нямаше представа какво е намислила, но бръкна в джоба си, извади връзката ключове и ги метна назад към нея. Лорън застана до носилката, освободи спирачката ѝ, бързо прерови ключовете и намери запалката във форма на пистолет.

Без никакво колебание тя дръпна спусъка и поднесе пламъка към бялата струя газ, излизаща от дюзата на цилиндъра. Резултатът бе моментален — там, където преди малко имаше струя, се появи ревящ огнен език. Оранжевият пламък се стрелна на почти два метра от дюзата и Лорън трябваше да отстъпи назад от силното налягане. Лъхна я гореща вълна, пламъкът ръмжеше като събуден и раздразнен звяр.

Шон разбра какво прави тя и скочи през седалките да ѝ помогне. С общи усилия те запратиха всичко — носилка, цилиндър и пламък — към задната врата и върху стъклото на смачканата черна кола зад линейката. Горещото купе се изпълни с писъци. Светлината на пламъка освети вътрешността на черното беемве последен модел — или по-скоро онова, което бе останало от него. Звукът на смърт и пукаща, горяща плът се смеси с облака синкавосив пушек, излизащ от разбитите прозорци на автомобила.

Хипнотизиран от жегата и светлината зад отворените врати на линейката, Шон едва намери сили да се откъсне от гледката и да се върне на мястото на шофьора. Лорън побърза да го последва. Шон натисна газта и линейката полетя напред, разпилявайки медицинско оборудване по пътя зад себе си.

Преди поредния завой Шон погледна в огледалото от страната на Лорън, което бе все още здраво, и видя горяща фигура да слиза от страната на шофьора, да прави крачка и да пада на пътя.

Неподвижна, горяща, мъртва.

10.

Бяло петно се носеше по пътя в притихналата нощ. Огъната, очукана и цялата в дупки от куршуми, линейката се нуждаеше от спешна помощ. Беше пародия на самата себе си — трудно можеше да се повярва, че още се движи. За момента все пак се движеше. Бягаше от касапницата, която бе оставила зад себе си, от движението ѝ зависеше съдбата на тримата души в кабината ѝ. А после бензинът ѝ свърши.

Шон се взираше напред в пътя. Нямаше представа накъде кара, но искаше да стигне там колкото се може по-скоро. Умът му препускаше, картини проблясваха пред очите му като изстрели. *БЛЯСЪК!* Човек, изскочил пред колата от нищото. *БЛЯСЪК!* Лицето на Лорън, докато четеше дневника. *БЛЯСЪК!* Мъжът в черно, екзекутиращ първо рецепциониста, а после и парамедика. Господи, помисли си Шон, когато си даде сметка, че самият той беше използвал за щит тялото на мъртвия шофьор. Какво ставаше? Правилата се сменяха.

Двигателят се закашля и линейката внезапно подскочи, когато изгуби мощност... после продължи напред.

— Какво беше това? — попита Лорън, която се мъчеше да избута лежащия в безсъзнание скитник, за да се намести по-удобно на седалката. Шон не си направи труда да поглежда таблото. Беше забелязал, че бензинът е малко, а след онова преследване от безименни, безлики убийци наред нищото горивото им беше на път да свърши съвсем.

„Поне всички оцеляхте, дори скитникът“ — отбеляза мозъкът му.

— Той *още* е жив, нали? — попита Шон.

Лорън се взираше в стрелката на бензина и предпочиташе да не казва нищо, сякаш изричането на някое предположение щеше да го направи истина.

— Да, още е жив. Направо не ми се мисли как ли ще мирише, когато умре. Тоест, ако умре — поправи се тя.

Преди малко беше превърнала цяла кола хора в барбекю. Шон знаеше, че тя още не осъзнава какво е направила. Той също губеше перспектива. Двигателят се закашля отново.

— Няма да успеем — най-сетне рече Лорън.

— Ще успеем — възрази той, без да е сигурен в какво точно ще успеят. — Някоя линейка не би тръгнала от болница без достатъчно...

Биин! Червената светлинка на горивото стана оранжева и до нея светна надпис: „Резерва“.

— Резерва ли? — зяпна Шон таблото. — Резерва? — повтори, погледна към Лорън и на лицето му се появи широка усмивка. — Разбира се. Резерва.

Облекчението беше добре дошло.

— Какво правиш? — попита той жена си.

— Ами, както сам каза, може би ни гонят, защото някой търси нещо. Мисля, че е или тази книга, или този човек — каза тя, посочвайки скитника, — или и двете. И мисля, че трябва да се опитаме да разберем какво става. Мисля, че...

Но Шон вече не я слушаше. Лорън също ги видя. Светлини на фарове. Зад тях, в далечината. Тя пое дъх и сякаш в отговор на неизбежната ситуация отвори книгата. Линейката взе поредния завой...

... с главоломна скорост по единствения път пред мен. Конят се дръпна на другата страна, вземайки следващия завой още по-бързо...

Светлините приближаваха.

... но аз упорствах. Едно копие профуча покрай ухото ми и се заби в дърво от лявата ми страна. Излязох на открито и разбрах, че е само въпрос на време някое от копията да улучи гърба ми, така че направих единственото, за което можах да се сетя — изкарах коня от пътя и препуснах с всички сили през шубраците отстрани.

— Трябва да се махнем от главния път. Не можем да им избягаме така.

Приведох се, за да се предпазя от клоните, които шибаха лицето ми. Надявах се, че поне част от конниците ще ме последват. Трябваше да ги отклоня от селото.

И тогава чух виковете зад себе си.

— Това е той. Този ни трябва!

Не разбрах смисъла. Изхвърчах от гъсталака на открито и със закъснение осъзнах, че съм попаднал в капан.

Линейката зави рязко наляво и продължи по първото изпречило им се отклонение. Шон изключи фаровете и отново рязко завъртя волана, когато видя друг път с табела: „Шарлот 20 км“. Цивилизация. Бяха толкова близо, а ето че и преследващите ги светлини също завиха на първото отклонение.

— Как успяха да ни настигнат толкова бързо?

Задах си въпроса, но знаех отговора. Очаквах ме. Стана очевидно, когато зърнах дългата редица коне на откритото. Дръпнах поводите на коня. Нямах къде да бягам. Зад мен преследвачите ми излязоха иззад дърветата и намалиха, когато видяха, че съм заобиколен. Осъзнах, че целта им изобщо не е била да атакуват селото. Бяха дошли за мен. В този момент чух трескав вик някъде от редицата. Очите ми казваха кой е, но сърцето ми не искаше да повярва.

Двама едри войници държаха Мишка, който риташе и крещеше. Пред очите ми единият го зашлеви през лицето. Бавно обърнах коня си към тях. Плътната редица конници, може би двацет на брой, наблюдаваше от разстояние. Подкарах напред.

Линейката изкачи едно било и пътят рязко се спусна надолу. По всичко личеше, че пътуват по пряк път към покрайнините на града.

— Потърси карта — каза Шон. Когато Лорън не реагира, той заговори отново, този път по-силно. — Затвори книгата и потърси карта до болницата! Всички линейки имат карти. Трябва да знаят алтернативните пътища, ако главните са блокирани.

Лорън разрови в жабката. Вътре имаше пътен указател върху ръчна радиостанция и някакви официални на вид документи.

— Намерих! — обяви тя и извади радиостанцията и указателя.

— Опитай да се свържеш по радиото с някого, а след това ме упътвай към болницата.

Вече наистина се намираха в предградията. Къщи, улични лампи и други коли профучаваха покрай тях. Обстановката донякъде успокои Шон — малко вероятно беше преследвачите им да открият огън, когато наоколо има други хора.

Грешеше.

Първият изстрел беше високо и куршумът улучи една от червените светлини на покрива.

— Не им пука — прочете мислите му Лорън. — Добре, отпред има главна улица. Завий наляво. — Тя включи радиостанцията, но от нея се чу само шум.

Шон завъртя волана и се вряза в трафика. Някаква бутилка излетя от отворените задни врати на линейката и се разби на пътя, колите зад тях рязко завиха, за да я избегнат.

— Право напред — каза Лорън и завъртя картата. — Или май наляво.

— Лорън! — озъби се той. Погледна огледалото от нейната страна и видя, че черната кола също е взела завоя.

— Надясно. Категорично надясно — каза тя, но не толкова убедено, колкото би искал съпругът ѝ.

Шон рязко завъртя волана, а още два куршума се забиха в задната част на линейката. Той трепна и инстинктивно се сниши, когато ударите отекнаха в кабината, а щом се изправи, пред него имаше стена от трафик.

— Ааах! — изрева той, когато колите в първата от трите колони рязко завиха пред него, надувайки клаксони.

Лорън завъртя картата.

— О, наляво е било — тихо рече тя.

Шон на мига се пресегна и натисна някакво копче. Сирените и оцелелите светлини оживяха, предупреждавайки насрещния трафик. Пътят се отвори пред тях, сякаш водите на Червено море се бяха разделили.

Черното беемве използва съвсем различен подход да разчисти пътя си в насрещното движение — с автоматичен огън. Въпреки включените сирени Шон и Лорън чуваха бързия пукот на сеещите разрушение автомати. Беемвето буквално проби дупка в центъра на трафика със стрелба право в централното платно.

Коли със спукани гуми, радиатори и глави на шофьори се разлетяха от централното платно към страничните. Някои започнаха да се преобръщат като в холивудски филм. Коли блъскаха други коли, хора не успяваха да се дръпнат, автомобилите отпред изиграваха ролята на рампи за онези отзад, които политаха към небето, преобръщаха се и се въртяха, а ускорението им се увеличаваше от експлодиращи във въздуха резервоари при сблъсъците и от попаденията на куршумите. Колосалната касапница, която във вечерните новини щеше да бъде наречена „Дербито в Шарлот“, имаше кумулативен ефект върху стотици шофьори, които изпадаха в паника, умираха или губеха контрол върху бързодвижещите се автомобили.

Черното беемве летеше през хаоса, разрязвайки трафика като скалпел. В продължение на десетина секунди.

Движещ се в обратната посока „Лотус“, известен в целия свят с аеродинамичния си дизайн, се появи сякаш от нищото и се заби на пълна скорост под предната броня на преследвачите. Последвалото от сблъсъка салто на черното беемве беше прекъснато във въздуха от друга летяща кола, която се вряза в него. Преобръщането на беемвето напред рязко спря и колата се завъртя около вертикалната си ос с невероятна скорост. Подобно на падаща от небето сонда, тя се понесе към касапницата долу и се заби върху открит автомобил, каран от възрастна жена със синя коса. После беемвето експлодира.

Шон гледаше всичко това в огледалото.

— Еба си майката — невярващо прошепна той.

Лорън беше така ужасена и омагьосана от страховитата сцена зад тях, че изобщо не обърна внимание на думите му. Тя гледаше през отворените задни врати как пушекът, пламъците и преобрънатите коли се отдалечават, преди да изчезнат напълно на поредния завой.

Едва тогава погледна надолу към окървавената си блуза.

И го почувства — през дясната ръка, точно под рамото. Един куршум я беше улучил, а тя дори не беше забелязала — до този момент. Раната туптеше. Лорън зяпна как кръвта напоява бялата дреха. Шон също забеляза и заговори, обхванат от страх, но се мъчеше да запази гласа си спокоен.

— Лорън. Съсредоточи се — каза ѝ и я накара да се върне в реалността. — Трябва да ме ориентираш към болницата. Трябва да стигнем до болницата.

— Нещо ми казва, че тази нощ там ще бъдат доста заети — промълви тя и се обърна, като придържаше ръката си. В гласа ѝ нямаше хумор, а само ужас и неразбиране. Тази нощ трябваше да отпътуват за Англия. Шон трябваше да репетира речта си, а не да се занимава с това... каквото и да беше то.

След още десет минути лудешко каране той вкара линейката в паркинга на спешното отделение, точно когато шест други линейки излизаха с включени сирени.

Към тях незабавно се втурнаха медици. Изглеждаха шокирани от вида на линейката, но не зададоха никакви въпроси. Новината за касапницата на магистралата явно беше стигнала дотук.

„Добре, спестиха ти въпросите“ — обади се мозъкът на Шон.

Колички и столове ги очакваха, когато слязоха шокирани от линейката. Шон отказа да седне в стола, вместо това измъкна скитника от кабината и го сложи на една от носилките. Лорън обаче се свлече в докарания до нея стол. Отпусна се на пластмасовата седалка и макар че тялото ѝ спря, сърцето, умът и душата ѝ сякаш продължиха надолу до земята. След като вече нямаше непосредствена опасност и отчаяна нужда да оцелеят, тя избухна в сълзи.

Шон стоеше разтреперан, докато медиците откарваха жена му и човека, когото бяха блъснали. Опита се да ги последва, но краката му го предадоха. Първата му крачка издържа тежестта му, но не и втората. Шон падна на коляно в средата на алеята и опря ръце в земята. Покрай целия хаос около него Шон Стрикленд беше съвсем сам, смазан от мъка и неспособен да помръдне.

Плачейки неудържимо, той се отпусна на земята.

11.

Брюксел, 2008 г.

Лопатата се заби дълбоко. Студентът по археология я натисна във влажната пръст. Копаеше цял ден, но усилията му бяха възнаградени единствено с пот. Беше дошъл в Брюксел с мисълта, че тук ще има много французойки, германки и белгийки, които не биха отказали да си прекарат добре с италианец като него. Френският му беше доста добър и той търсеше възможност да го упражнява.

Тук обаче нямаше сексапилни французойки. А предимно пръст и история. Обектът беше близо до града, непосредствено до мястото, където се бе разиграла прочутата битка при Ватерло, но на него не му пукаше. Не очакваше да намери нещо интересно. Мястото беше копано и прекопавано много пъти.

Силвио погледна към младежа, с когото работеха заедно. Алек копаеше енергично, потта беше избила по покритите с лунички рамене и се стичаше по жилавите ръце. Само да можеше да престане да плямпа за историята на това място. Беше като ходещ справочник. Разказът би могъл да е интересен, ако не беше разказван от толкова досаден тип.

— През 1814 г. с предаването на френския генерал Наполеон Бонапарт бил сложен край на двайсет и пет години брутални войни. — Алек се беше разгорещил. — След задържането му Наполеон бил заточен на средиземноморския остров Елба. После съюзените европейски сили се заели да възстановят мира, на който континентът се радвал преди.

Ако досадникът повече копаеше и по-малко говореше, можеха и да изпълнят необходимата квота дупки преди следобедната почивка, което означаваше, че Силвио би могъл да се приготви за вечерта. Беше чул за един бар недалеч от общежитието и смяташе да си опита късмета там.

— Известно време всичко било наред, но в първия ден на март следващата година Наполеон избягал от затвора си на Елба. Някои казват, че подкупил пазачите, според други бил освободен от верни

поддръжници, но никой не знае какво точно е станало. Той отплавал за Франция и народът го посрещнал едва ли не като божество. Деветнайсет дни по-късно отново бил император. Войската го подкрепяла всеотдайно. Войниците, които били пленени във войните, били освободени и това дало възможност на Наполеон да реформира своята велика армия. Европейските съюзници започнали да се готвят отново за война, за да свалят императора окончателно...

— Кажи ми честно, млъкваш ли някога? — изсумтя Силвио.

Алек не му обърна внимание.

— Наполеон решил да атакува британските, пруските, белгийските и холандските войски преди някоя от другите армии да успее да се притече на помощ.

Алек се палеше, веждите му заиграха, а гласът му стана трескав.

Силвио продължи да копае мрачно.

— Херцог Уелингтън заел позиция на пътя за Брюксел, на мястото, където той излиза от гората на Соани южно от Ватерло. В южната част на долината, под втория хребет, се намирала фермата Бел Алианс. Точно на мястото, където се намираме ние в момента.

Алек замълча, сякаш очакваше аплодисменти. Не ги получи. Силвио се беше отпуснал на четири крака и разчистваше нещо с мека четка. Алек надникна в изкопа. Никога не беше виждал партньора си обхванат от такъв интерес. Може би лекциите му в крайна сметка са оказали някакво въздействие. Самият той не очакваше да намерят нещо, просто му харесваше идеята да е на мястото, където са се разиграли всички тези събития. Проточи врат, за да различи нещото, което се появяваше от пръстта. Нямаше начин да греши. Беше човешки скелет.

— Всеки ли умира в тази позиция? — риторично попита Силвио известно време по-късно, докато внимателно махаше пръстта от областта на таза. Скелетът беше почти изцяло запазен и лежеше в класическата поза на „очертаните с тебешир жертви“, сякаш тичаше.

Алек мълчеше. Разчистваха методично вече двайсетина минути и се бяха разбрали да не казват на никого за находката си, докато не приключат. Осмеляваха се да се надяват, че са попаднали на войник. Това щеше да ги направи герои.

Тъкмо се готвеха тържествуващо да съобщят за находката на шефа си, Силвио попадна на още нещо. Докато внимателно почистваше порестата става на дясната бедрена кост, той зърна блясъка на сребро. Меката четка махна рохкавата пръст и разкри още метал. Куршум! Бяха намерили... момент. Силвио не каза нищо отначало, но след малко посочи на Алек блестящия метален цилиндър, забит в костта. Разчисти го трескаво, силно заинтригуван.

Само час по-късно двамата студенти изправиха гърбове и огледаха находката си. Пред тях лежеше скелетът на войник от битката при Ватерло, все още стиснал в ръце гниещ мускет. По дължината на дясната му бедрена кост имаше тънък цилиндър с дължина около една десета от бедрото. Имаше обиколката на дребна монета и по повърхността му имаше някакви знаци, дупки и — което бе най-странното — лампички. Едно беше сигурно — подобен предмет не е съществувал през 1815 г.

Сан Франциско, 2011 г.

Дейвид Блек се канеше да натисне бутона за просвирване. Това бе моментът на истината. Пет години разработки бяха отишли за разбиране на кодирането.

За един от най-добрите разработчици на кодеци в света този момент беше равносилен на олимпийско злато. За Дейвид почти нямаше значение, че никой всъщност не разбираше работата му; самият той най-често се описваше като „цифров магьосник“.

Названието „кодек“, съкратено от „компресиране-декомпресиране“, се отнасяше за алгоритъма, който кодираше видеоданни с цел получаване на висококачествена картина на по-малък дисков обем. Преди пет години той беше получил мънищия диск и бе сигурен, че в него се съдържат видеоданни. Моделът на блоковете беше последователен, което означаваше, че е било записано нещо продължително, а не отделни фрагменти от данни, пръснати безразборно навсякъде.

И ето че сега най-сетне смяташе, че е стигнал до решението. Разбирането на принципа на компресиране беше една от най-тежките задачи, с която се беше захващал. И кодирането далеч надхвърляше

всичко, което бе виждал някога — все едно да намериш космически кораб много преди братята Райт да полетят над плажа на Кити Хоук.

Всеки нов кодек, излизащ на пазара, го приближаваше до разгадаването на невероятния малък носител, но данните бяха втъкани в молекулярната структура на самия диск. След малко повече от две години изчисления, ровичкане и преизчисления той най-сетне беше разгадал главоблъсканицата. За него бе станало много по-важно да разбие кодирането, отколкото да види самата записана информация. Интересуваше се от математиката, което беше добре, защото според инструкциите нямаше право да гледа съдържанието на диска. Беше добре платен и работеше на самия връх в своята област, така че изпълняваше онова, което се искаше от него.

Малката стая, в която седеше сега, бе слабо осветена, с канапе в единия край и още няколко удобни кресла. В другия край имаше голям плазмен екран. Дейвид се настани до шефа си и попита двамата европейци, които бяха дали поръчката, дали са готови. Те кимнаха и се наведоха напред, вперили погледи в екрана. Дейвид натисна копчето.

Нищо. Черен екран. „Мамка му.“

Дейвид не знаеше какво да каже. Беше им гарантирал, че е разбил кодека, и знаеше, че е така. На диска имаше данни... и тогава на екрана се появи бял текст:

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР: 0012

СУБЕКТ: Наполеон Бонапарт

ОФИЦЕР: X10

Текстът остана пет секунди, след което екранът отново почерня. Всички бяха като зашеметени. Фактът, че имаше само пет секунди картина, нямаше абсолютно никакво значение за него — с подобна технология или се справяш, или не. Дейвид беше извлякъл данните от диска и се чувстваше изключително доволен от себе си. Започна да се изнервя едва когато гостите продължиха да седят мълчаливо. Размърда се смутено. Какво очакваха те?

Накрая единият каза нещо на другия на италиански. Вторият изсумтя. После първият заговори отново. Думите му едва се разбираха от силния акцент.

— Направили ли сте копие на това? — направо попита той, обръщайки се към Дейвид.

Отговори шефът му, Ранди Билис.

— А, не. Това е единственият плеър в света, който може да пусне диска. Както поискахте, устройството е само едно.

Италианецът заговори отново, обяснявайки чутото на партньора си. Вторият мъж, среброкос и по-едър от първия, но без неговата гъста черна брада, кимна бавно. После каза нещо. Първият преведе:

— Приятелят ми очакваше да види нещо различно. Нещо с повече картина. Само това ли открихте?

Ранди, четиридесет и две годишен тексасец, който се гордееше, че свършва онова, с което се е захванал, стана от масата, на която бе седял досега, и се изправи пред клиентите си.

— Това, господа, е първото пускане на диска, точно според инструкциите ви. Трябва да ви кажа, че е трудно да се работи по кодек, когато не можеш да гледаш картината, която се опитваш да декодираш. Копирахме информацията и следяхме сигнала с вектори, хистограми, поредици и какво ли още не, докато не се уверихме, че става дума за някакъв образ. Разбира се, без да можем да...

— Образите не са ваша работа. — Думите бяха казани от втория мъж.

Ранди и Дейвид го погледнаха изненадано. Досега изобщо не беше обелвал и думичка на английски. Нещо повече, английският му беше перфектен, при това с френски, а не с италиански акцент.

— На диска няма нищо друго. Сигурни ли сте?

— Останалата част е празна. Доста странно, между другото. Никога досега не съм виждал подобна компресия. Дискът е способен да побере около двацет часа видео на всяка от петдесетте плочи, което е ужасно голямо количество информация — обади се Дейвид.

— Разбирам. Значи цялото останало пространство е свободно? — Въпросът беше зададен точно на него.

— Ами, да. Няма други данни.

— В такъв случай — заяви едрият италианец, докато се изправяше, — мисля, че работата ни тук приключи. Благодаря за професионализма ви. Ще вземем устройството и ще ви платим останалата сума днес, както се разбрахме.

— Това ли е всичко? — попита Дейвид, обръщайки се колкото към Ранди, толкова и към клиентите. — Няма ли друго? Искам да кажа, можем да направим невероятни неща с този кодек. Да създадем камера, която записва с него, и да продадем патента, например на „Сони“ или „Панасоник“.

— Това не е нужно — прекъсна го италианецът. — Сигурен съм, че ще спазите споразумението за конфиденциалност. Никак не ни се иска да си имаме юридически проблеми.

— Разбира се — побърза да се съгласи Ранди.

Дейвид погледна шефа си и внезапно осъзна, че са го държали на тъмно. Ранди все се беше шегувал как бързо ще забогатеей покрай тази поръчка. Дейвид беше добре платен, поне според неговите стандарти, но внезапно се запита дали всъщност не са го използвали срещу жълти стотинки.

Последваха ръкостискания и устройството, гордостта и радостта на Дейвид, беше предадено на европейците като подарък за сбогом. Когато вратата се затвори и загадъчните клиенти се бяха отдалечили достатъчно, Дейвид избухна.

— Какво става, по дяволите? Да не казваме на никого? Ранди, тази компресия няма равна на себе си. Направо е гениална! Откривателят ѝ заслужава Нобелова награда, а сега те ще ни изпреварят с патента и ще останем с пръст в уста. Каза, че това било билетът ни за рая!

Ранди го погледна в очите. Отдавна знаеше, че ще се стигне до този ден, но се нуждаеше от Дейвид да завърши проекта и единственият начин да го направи бе да му обещае, че ще получи дивиденди от неизбежното патентоване и продажбата на новата система за компресия. Дейвид беше един от малкото хора на планетата, способни да разбият кодекса само по малкото данни на диска.

— Дейвид — каза Ранди, гледайки така, сякаш се канеше да даде обяснението, което техническият гений заслужаваше. — Уволнен си.

С тези думи той се обърна и излезе, а на негово място влязоха двама яки охранители, които хванаха здраво Дейвид и го помъкнаха към изхода на сградата. Докато шумните протести на вече бившия му служител отекваха по празните коридори, Ранди излезе навън и примигна на яркото слънце. На лицето му се появи доволна усмивка. Беше уреден за цял живот. Няколко милиона долара вече бяха

депозирани в банковата му сметка, а сега, с успешното разбиване на кодекса, към тях щяха да се прибавят още петнайсет. Ранди знаеше, че Дейвид е блестящ в едни области, но пълен наивник в други, и изпитваше огромно облекчение, че петте години проучвания и работа най-сетне дадоха плодове. Пет години, откакто французинът и италианецът се бяха обърнали към него. Рискът беше огромен, но той го беше поел и никой не разбра. Клиентите бяха наблегнали изрично върху пазенето на тайна. Самият Ранди не знаеше за какво става дума, нито пък му пукаше — сумата, изписана на първия банков чек, разсея всичките му първоначални опасения. След нея просто не го беше грижа.

Седящият на бара Дейвид даде знак за още едно мартини. Барманът изпълни поръчката, макар да знаеше, че не трябва. Рошавият пълен мъж, който прекара тук целия следобед, беше споделил, че е изгубил работата си, затова барманът му отпусна малко каишката.

През алкохолната мъгла Дейвид успя да различи нещо познато на телевизора зад бара. Картината ту се размазваше, ту се появяваше на фокус.

— Не съм ше напивал от години — продължи той четиричасовата си изповед. — През пошледните две години от работа направо вкъщи и обратно, но не и днеш, шър, не и днеш. Никакво вкъщи. Начи... — изфъфли той, поглеждайки с едно око към екрана. — Онова ей там е домът ми. — И махна вяло към телевизора.

— Онова ли е домът ви? — попита барманът, докато бършеше с кърпа поредната чаша. — Човече, тази къща е била ударена.

Той се пресегна и усили звука, след което се вгледа в подпийналия си клиент.

— ... не е имало никого. Полицията призовава всеки, който разполага с някаква информация, да съобщи за местонахождението на единствения обитател на къщата, мъж на име Дейвид Блек.

На екрана се появи снимка на Дейвид от миналото лято.

— Хей — изсумтя той и посочи. — Т'ва аж ли съм?

И с тези думи се свлече от високия стол и падна на земята. Дейвид Блек потъна в пиянски сън, без да чува телевизора, който продължи нататък:

— ... също убит тази вечер. Една от четирите други жертви, работили с господин Блек в „Нюком Текнолъджис“, е шефът му. Четиридесет и две годишният Ранди Билис остави съпруга и две деца.

12.

Когато Шон дойде на себе си, първото, което почувства, бе болката. Още преди светлината. Клепачите му бяха натежали. Ужасно натежали. Лежеше по гръб. Главата му клюмна настрани. Видя човек, стоящ до легло. Видя го как протяга ръка и отмества кичур коса от лицето на някого, който лежеше на леглото. Клепачите му бяха толкова натежали.

Помъчи се да фокусира поглед. Да види лицето. Да види Лорън. Да я види жива, лежаща на леглото до него. Мъжът отиде до отворената врата на асансьор в дъното на коридора. Вратата започна да се затваря. Мъжът се обърна. Шон не успя да види ясно лицето му, но си помисли, че му е познато. „Господи, колко ли време съм спал?“ Погледът му отново се фокусира, когато до леглото на Лорън застана друг мъж, този път облечен целият в черно. Той вдигна ръка и посочи — посочи с дългия заглушител на...

Шон се събуди от съня си. Болката се засили. Колко време беше спал? Седеше отпуснат на стол, якето беше метнато на раменете му. Беше сънувал, но не можеше да си спомни какво. Съсредоточи се. Вдигна очи и видя Лорън на леглото до себе си.

„Боже мой, как сме оцелели след всичко това?“ — запита се.

„Със силата на волята“ — отвърна мозъкът му.

Точно така. С усилие на волята си заповяда да се изправи. Беше седял почти двацет минути, докато зашиваха ръката на Лорън. Бяха го помолили да се дръпне, докато работят. Той бе протестира, но когато видя царящия наоколо хаос, реши да не настоява и да остави лекарите да си свършат работата. Това му даде малко време да се вземе в ръце. Да пийне нещо, да зареди телефона си и да се успокои. Седна на един стол в коридора и явно е заспал. Беше като изсмукан след изпитанието. Всичко му изглеждаше нереално.

С изключение на факта, че дневникът още беше в ръцете му. Шон го погледна. Знаеше, че е важен. Достатъчно важен, за да убиват за него, но не и за да умира заради него. Пръстът му се плъзна по символа на корицата. Тръгна отдолу, проследи първо малката примка,

после по-голямата, след което се върна на централната линия и продължи нагоре към неизвестното.

Прибра книгата във вътрешния джоб на якето си и вдигна пръста пред очите си. На него имаше пришка. Изглеждаше така, сякаш мястото ѝ е там, сякаш бе част от пръста, но Шон знаеше, че преди няколко часа я нямаше. Беше се опитал да убеди някой да я погледне, но сестрите от спешното имаха по-важни задачи.

Приближи непознатия, който лежеше на леглото, съседно на Лорън. Завесите около нейното все още бяха спуснати и Шон предположи, че тя спи.

Никой не се суетеше около дрипавия човек на леглото. „Заради миризмата“ — предположи мозъкът на Шон. Докторите не можеха да обяснят защо скитникът още беше в безсъзнание. Вярно, беше получил удар в главата, но травмите по тялото му бяха повече, отколкото можеше да се очаква. Повечето рани бяха и по-стари. Докторите обясниха състоянието му с крайното изтощение.

Шон разсеяно потърка с палец върховете на пръстите си. Само беше проверил пулса на мъжа, а сега... След като се увери, че наблизко няма никого, той се пресегна към яката на мъжа и понечи да я дръпне достатъчно, за да...

— Какво правите? — Появилата се зад гърба му сестра го стресна.

— А, приятелят ми... той... — започна Шон.

— Ваш приятел ли е? Вие ли докарахте този човек? Добре, в такъв случай ще ви дам да попълните едни формуляри. Леглата в болницата не са безплатни, млади човече. Ще ни трябва и вашите данни.

С ловкостта на фокусник тя извади отнякъде документи и клипборд и му ги подаде. Сестрата беше между четиридесет и четиридесет и пет, доколкото можеше да прецени, и отдавна беше изгубила всякакво съчувствие към ближния. Тя пхна молив в ръката му и се отдалечи.

Съсипаният учител отново седна на мястото си. Трябваше да изчака Лорън да се събуди, така че нищо не му пречеше да отхвърли малко бумащина. С въздишка Шон погледна първо формулярите, после бележника.

Трябваше да разбере дали онези хора наистина се мъчеха да се доберат до книгата. Шон поклати глава и си спомни, че е човек на логиката, учен. Може би всичко това беше случайност, макар да изглеждаше малко вероятно предвид всичките шантави неща, станали през последните няколко часа. Имаше прекалено много съвпадения и мисълта, че всичко това е случайност, беше почти толкова трудно смилаема, колкото и мисълта, че не е — а това определено бе трудно за вярване. Явно щеше да има проблеми със смятането.

Остави формулярите и отвори дневника.

13.

Пред мен имаше деветдесет стъпки открито пространство, в края на което бяха подредени римските войници. Знаех, че използват невинното момче, за да ме накарат да се бия. Усмихнах се и си казах, че някой удар в главата може и да ми върне паметта.

Забих пети в хълбоците на коня. Не си направих труда да говоря, не извиках да го пуснат. Знаех, че всичко това е номер. Сигурно изобицо не бяха замисляли атака срещу селото, но защо си бяха направили целия този труд заради мен?

Първите противници приближиха отдясно. Двама войници подкараха конете си и извадиха късите си мечове. Препуснах право към тях. На лицата им се изписа смут, но те не намалиха скорост. Вдигнах оръжието си. Насочих се точно между тях и когато стигнаха до мен, войниците бяха принудени да се разделят от двете ми страни. И двамата замахнаха хоризонтално към врата ми. Докато стоманата фучеше към ключицата ми, аз рязко се дръпнах назад и видях как остриетата прелетяха над мен.

Конят ми още препускаше в галоп към войниците, които държаха Мишка. Други двамина се отделиха от редицата да ме пресрещнат, после още двама. Мишка извика името ми, единственото име, което знаех, но удар в устата го накара да млъкне. Виждах, че ще се блъсна право в стената от четиримата конници пред себе си. Те държаха здраво поводите и нямаше да ми позволят да мина през тях. Нямах избор. Все още почти легнал върху гърба на препускащия жребец, вдигнах крака и изритах силно нагоре, инерцията ме прекатури и излетях зад задницата на коня. Докато бях с главата надолу, видях как първите двама ездачи отклоняват конете си. Краката ми описаха кръг и се приземих стъпил на тях, след което се втурнах след жълто-кафявия си жребец. Конят спря, когато стигна до римляните. Обърна се странично, принуждавайки четиримата ездачи да го заобиколят. Стигнах до него миг преди мен и замахнах с мечовете си. Пролуката, създадена от коня, бе всичко, което ми трябваше. Както тичах, аз се метнах напред, направих

кълбо под коня и се озовах от другата му страна. Спринтирах с всички сили.

И ето че сега тичах, следван по петите от тълпа облечени в червено и кожа преследвачи — шестимата конници зад мен и онези, които ме гонеха по пътя. Отпред се образуваше редица мъже, които слизаха от конете, за да ме посрещнат.

Започнаха да се събират от краищата, за да направят стена. Нямаше как да мина през дългите колкото телата им щитове, държани един до друг, нито през дългите копия, които стърчаха от напредващата редица.

Намалих, спринтът ми премина в тичане, после в тръс и накрая в ходене. Гърдите ми се повдигаха и отпускаха тежко от напрежението и жадно гълтах въздух. Онези отзад също се спешиха и преди да се усетя, около мен се образува кръг от легионери, които бавно приближаваха. Бях заобиколен, а още не знаех защо тези хора ме преследват.

И тогава се започна. От кръга излезе войник — без меч и без копие. Не разбирах, но и няхах време да мисля, докато той тичаше към мен.

Изнесох десния си крак назад и когато онзи ме нападна, се оттласнах напред, изритях и забих стъпало право в лицето му. Ефектът бе драматичен. Главата му полетя назад, докато тялото продължаваше да се носи към мен. Войникът направи задно салто и рухна по корем на тревата. Повече не помръдна.

От кръга излезе втори — бавно, преценяваше ме. Той също не беше въоръжен. Когато ме доближи на няколко стъпки, прилекна разкрачен и скочи, улучи ме в гърдите с рамото си. Докато падах назад, забих коляно в слънчевия му сплит и се вкопчих в ремъците на раменете му. Едрият мъж се преметна над мен благодарение на собствената си инерция. Падна по гръб, без капка въздух в дробовете. Възседнах го и сграбчих брадичката и тила му. Рязко завъртях и шийните му прешлени изхрущяха. Изправих се, готов да посрещна следващия нападател.

— Достатъчно! — разнесе се вик. Беше дълбокият баритон на центуриона, когото бях видял на пътя; същия, който се бе опитал да отведе Мишка в Хоразин. — Доведете го.

От плътния кръг войници полетя мрежа и падна върху ми. Беше направена от дебело въже и имаше каменни тежести по краищата. Тежестта ѝ ме изненада и ме повали на колене. В същия миг един войник се втурна напред и последното, което видях, беше задният край на дръжката на копието му.

14.

Завесите се дръпнаха със съскане. Шон рязко вдигна глава, сепнат от металното стържене на халките. Не го посрещна дръжка на копие, само няколко сестри излязоха иззад завесите. Лорън беше будна и легеше на леглото. Раната ѝ се нуждаеше от шиене, така че ѝ бяха направили няколко шева и я бяха оставили да поспи два часа. Сега, с прииждането на нови пациенти от касапницата по пътя, леглото бе нужно за по-сериозни случаи. Шон затвори дневника, като си отбеляза страницата с болнична листовка. Стана и с широка усмивка пресече малкия коридор до нея. Лорън изглеждаше по-добре след почивката.

— Здравсти, миличка. Добре ли поспа?

— Ммм, плувах на Олимпийски игри. Басейнът беше пълен с топъл шоколад и другите състезатели се оплакваха — сънено отвърна тя.

— Но не и ти, а? Никога през живота си не съм те чувал да се оплакваш от шоколад. — Той я погледна. — Хей, виж си ръката. Закърпили са я. Съвсем скоро пак ще плуваш.

Лорън се размърда в леглото.

— Искам пак да заспя. — Тя погледна към рамото си. — Дори не го усетих, Шон. Не знам кога е станало.

Шон не можеше да повярва, че жена му е била простреляна. Мисълта го ужасяваше, но се насили да се засмее. Спомни си най-страшния за него момент в живота му преди тази нощ — когато помоли Лорън да се омъжи за него. Бяха се качили на живописните планини Блу Ридж в Северна Каролина, като се измъкнаха под носа на баща ѝ.

Лорън винаги казваше, че колкото по-навътре в планината си, толкова повече са звездите, и обичаше да си мечтае за големия свят. Шон знаеше, че баща ѝ не е лош човек, а просто желае най-доброто за дъщеря си и според него Шон не беше най-доброто. Затова двамата се срещаха тайно две години, преди Лорън да събере кураж да признае на баща си, че е влюбена в градския смотаняк.

Бяха на седалков лифт, от който се откриваше една от най-великолепните панорами в Съединените щати, когато той се обърна към нея и каза:

— Доведох те тук най-вече за да не можеш да избягаш, но също и... — И тогава го направи... Или поне се опита.

Преди да успее да довърши, тя отговори:

— Да. Да, разбира се, че ще се омъжа за теб. Така че престани да се потиш. — После се разсмя и му посочи един орел, спускащ се в клисурата под тях.

Шон беше толкова щастлив и изпита такова облекчение, че се сети за пръстена в задния си джоб часове по-късно, когато седаше в колата. Никога нямаше да забрави безцеремонния начин, по който го наниза на пръста ѝ наред паркинга в подножието на голямата планина Грандфадр, и как си беше помислил, че момичето, което бе казало „да“, искреше много по-ярко от всеки пръстен. Същото момиче, което сега лежеше в болнично легло с шевове на рамото.

— Знам, миличка. Нещата станаха малко смахнати. — Шон погали бузата ѝ. — И още са такива, а това място се пълни бързо. По всички новини говорят за катастрофата. — Той млъкна за момент. — Мисля, че скоро ще ни помолят да освободим леглото, така че ще опитам да намеря хотел. После ще можеш да се върнеш при басейна с шоколад, а?

— Ммм, мисля също, че побеждавах. Или поне бях непосредствено след победителя.

— Долу има табло, на което са изписани хотелите. Няма да се бавя.

Шон понечи да тръгне, но Лорън се пресегна и хвана ръката му.

— Не ме оставяй, миличък. Само още няколко минути.

Шон махна златния кичур, който бе паднал върху очите ѝ.

— След две минути съм тук. Какво ще кажеш за „Хаят“?

Очите ѝ светнаха.

— Само ако имат басейн — каза тя и пусна ръката му с усмивка.

Шон също ѝ се усмихна и тръгна към асансьора. Знаеше, че не може да си позволи „Хаят“, но след преживяното имаша нужда да се поглезят.

Не се случва всеки ден да прострелят жена ти, помисли си той, докато натискаше едновременно копчетата за затваряне на вратата и за

лобито. Беше чувал градския мит, че трикът осигурявал експресно стигане до желания етаж, така че реши да го изпробва. Докато вратата се затваряше, Шон погледна назад към спящата си съпруга.

И в този миг светът спря. Този момент щеше да остане завинаги запечатан във времето. Единственото, което все още се движеше, беше вратата на асансьора. Която се затваряше. Затваряше се и скриваше от погледа му Лорън и мъжа в черно, който стоеше до нея. Студени тръпки тръгнаха от кръста на Шон, достигнаха врата му и накараха космите по тила му да настръхнат. Никога не беше изпитвал по-противно, предизвикващо гадене усещане. Лицето му пребледня като платно, когато отвори уста да изкрещи.

Всичко мина на забавен кадър.

Вратата продължаваше да се затваря. Мъжът в черно стоеше над спящата му, нищо неподозираща жена. Той вдигна ръка и посочи към гърдите ѝ. Вратата на асансьора всеки момент щеше да се затвори.

Шон скочи напред да я спре и с вик протегна ръка.

Беше закъснял.

Процепът бе не повече от два сантиметра. Нямаше шанс.

Твърде късно. Движеше се прекалено бавно.

Дулото се изкашля.

Шон се блъсна в металната врата в мига, в който проехтяха два изстрела.

— Не! Нееее! Аaaa! — Шон заудря с юмруци вратата на спускащия се асансьор. — Аaaa! — Крясъците му бяха чиста агония. Невъобразима болка, ужас, отчаяние. Продължи да блъска с юмруци вратата, блъскаше, докато се отпускате на пода. *Тряс! Тряс! Тряс! Тряс! Тряс!*

Асансьорът продължаваше да се спуска безразлично. Сълзи и слюнка се стичаха по лицето му, докато ужасният момент се повтаряше отново и отново в съзнанието му. Шон Стрикленд току-що беше видял как жена му умира.

Застреляна.

Убита.

Наистина.

15.

Асансьорът бе непоносимо бавен. Крещящ истерично, риташ и блъскащ вратата, провинциалният гимназиален учител беше превърнат в първобитно, ревящо животно. Химикали и хормони се изливаха в кръвоносната му система и цялата му цивилизованост се беше разпаднала. Беше в шок. Беше в ужас. Беше в истерия. Това ставаше наистина.

Лежеше на пода и риташе вратата, опитваше се да я отвори с пръсти и се давеше в отчаяни хлипове. Асансьорът продължаваше да се спуска безразлично от деветия етаж до партера, където се намираха входовете за спешното отделение и лобито.

Зън, зън, зън... Точеше се цяла вечност. Шон заблъска копчетата на всички етажи до най-долния, но номерът беше проработил и кабината продължи да се спуска, без да спре. Шон гледаше отчаяно как етажите се изнизват един след друг.

Бззз, зън, бззз, зън. Шон стана и закрачи в малката кабина, като се взираше в светлините и се мъчеше с усилие на волята да ги накара да се сменят по-бързо.

— *Хайде!* — изкрещя им той. Трети етаж... *Бззз, зън...* Втори етаж... *Бззз, зън...* Първи етаж.

Спускането бе продължило по-малко от минута, но това бе най-дългото пътуване в живота на Шон. Асансьорът най-сетне забави скорост и кабината се разтресе, когато спря. Вратата се отвори към лоби, пълно с администратори, пациенти и посетители, които сновяха напред-назад, без да подозират за най-съсипващото събитие в живота на Шон Стрикленд. Вратата остана отворена. Спускането беше цяло мъчение, а сега трябваше да се качи отново нагоре.

Накрая металните сегменти започнаха да се плъзгат, за да затворят отново малката кабина.

— *Младежо!* — Някаква жена на средна възраст вървеше към асансьора. — *Младежо, задръжте, моля!* — Тонът ѝ беше настоятелен. Шон не реагира. — *Казах, задръжте асансьора!* — Жената, облечена в

костюм и с високи токчета, които чаткаха по плочките, забърза напред и протегна ръка, за да спре вратата.

Сензорите засякоха преградата и вратата започна да се отваря отново. Това привлече вниманието на Шон.

— А сега се дръпнете, имам много важна...

Фрас! Дланите му я блъснаха в гърдите, тя отлетя назад и тупна по задник. Шон натисна бутоните за затваряне на вратата и за деветия етаж и се загледа с очакване в таблото.

Бззз, зън! Първи етаж. Асансьорът спря, вратата започна да се отваря...

— Какво?! — изкрещя той. И погледна копчетата на таблото. Беше натиснал всеки етаж на слизване в усилието си да накара кабината да спре. Асансьорът не беше реагирал тогава, но реагираше сега. Щеше да спира на всеки етаж, да отдели около двайсет секунди на ритуала с изравняването, отварянето на вратата, изчакването, затварянето и потеглянето нагоре. Шон нямаше време за тези неща.

В отчаянието си изхвърча навън, когато вратата се отвори напълно. Блъсна се и събори на пода някакъв санитар, който буташе легло в обратната посока.

— Господи, човече, гледай къде вървиш! — скастри го дребният чернокож с лондонски акцент, когато вдигна глава от пода, където се бе приземил.

— Стълбите! — Заповедническият тон свари човека неподготвен. Достатъчен му бе само един поглед към побелялото, омазано в сълзи лице на Шон, за да посочи без повече обяснения.

Шон се втурна към стълбището, като се хлъзгаше и блъскаше в изпречващите се препятствия. Изкачваше по четири стъпала наведнъж, като се придърпваше рязко за парапета. Летеше нагоре, плувнал в пот и задъхан. Стъпало след стъпало, площадка след площадка. Хората се дърпаха от пътя му, щом го чуеха да приближава, сякаш беше избягал луд. На Шон не му пукаше. Единствената му цел беше да стигне следващата площадка. Нагоре, нагоре, нагоре. Мускулите на бедрата му пламнаха, но той продължи.

Дясната му ръка се вкопчаваше в парапета, лявата се размахваше диво. Шон Стрикленд беше обладан от решимост, каквато малцина изпитват през целия си живот. Не можеше да изгуби Лорън. Нищо друго нямаше значение.

Пети етаж... шести... Ужасният момент се разигра отново, както щеше да се разиграва хиляди пъти занапред. Неговият ангел, неговата любов, неговата спокойно спяща жена... *Бам! Бам!* Седми етаж... Детайлите, всички онези детайли. Толкова гадни. Тя не бе имала време дори да разбере какво става. Сънуваше. Как никой не е забелязал? Защо не са забелязали? Как може някой да отиде право при пациент и да го застреля?

Осми етаж... „Господи, крака, давайте!“ Но краката му го предаваха, всичките им запаси от енергия бяха изчерпани. Нов приток на адреналин... Още съвсем малко...

Девети етаж. Шон падна на площадката, скочи и нахълта в коридора. Дневникът падна на пода. Той го грабна разсеяно и помъкна пламналите си крака към леглото ѝ. Движеше се вбесяващо бавно, краката му отказваха да се мърдат. Залитна на ъгъла при асансьорите.

Зън! Светлината примигна и металната врата се плъзна настрани. Асансьорът беше пристигнал. Шон не забеляза иронията, докато минаваше през отделението. Полусъзнателно натика дневника в колана си отзад, като продължи да върви към Лорън.

Черни униформи бяха наобиколили леглото ѝ. Шон забави крачка. Не смееше да се изправи пред момента, към който така отчаяно бе бързал.

— Лорън? — повика той.

Ченгетата завъртяха глави към него. Бяха четирима.

— Лорън? — отново повика той и се запрепъва напред като пияница, опитващ се да се добере до дома си. Погледът му беше прикован към леглото, което не можеше да види заради стената от униформи.

— Лорън? Всичко е наред, миличка, тук съм.

Лицето му беше обляно в сълзи. Едно от ченгетата, жена на двайсет и няколко, го пресрещна и разпери ръце, за да го спре и да привлече вниманието му към себе си. Шон се канеше да я изблъска, когато зърна леглото. Беше празно. Той спря.

— Лорън? Къде е тя?

— Господин Стрийтлъндс? — попита жената.

Шон не отговори.

— Вие ли сте господин Стрийтлъндс, сър? — повтори тя.

Едва сега Шон я погледна.

— Къде е тя? — попита. — Какво сте направили с нея?

— Господин Стрийтлъндс, успокойте се. Елате с мен. — Полицайката сложи ръка на рамото му, като го стисна неприятно силно, за да го накара да се извърне.

Шон се помъчи да се освободи.

— Къде е жена ми? — остро попита той, като се взираше в капките кръв по леглото. Ченгетата изглеждаха някак странно — не казваха нищо, нито си водеха бележки.

— Господин Стрийтлъндс — продължи жената зад него.

„Не ѝ се доверявай“ — предупреди го мозъкът му.

— Макс. Името ми е Макс — каза Шон.

— Макс, телата на жена ви и на приятеля ви са преместени в моргата. Много съжалявам.

Шон се обърна и я погледна неразбиращо. В моргата? Как са преместили Лорън толкова бързо? Как самите ченгета са дошли толкова бързо? Ами скитникът? Какво е станало с него?

— След малко ще ви заведем долу да идентифицирате тялото. — Жената говореше съчувствено. — Много съжалявам, но първо трябва да ви зададем няколко въпроса.

Говореше с италиански акцент. Подозрителността на Шон го накара да се съсредоточи. Полицайката посочи столовете в ъгъла на отделението. Отведе го при тях и придърпа един за него и един за себе си. Настани се и му предложи с жест да направи същото.

Шон седна предпазливо, като се надяваше, че растящото му съмнение не се изписва на лицето му.

— Господин Стрийтлъндс — започна тя и извади малък бележник.

— Стрийтлънд — поправи я пробно той.

— Стрийтлънд, извинете.

„Тя не знае кой си“ — намеси се мозъкът.

Ръката с химикалката сякаш се движеше независимо от останалото ѝ тяло. Устата ѝ задаваше въпроси, но химикалката драскаше трескаво в бележника, пишеше, водеше бележки, описваше.

— Предполагаме, че хората, които са простреляли съпругата ви, са търсели нещо. Предполагаме, че са ви последвали от един мотел при Уайтсвил и са търсели...? — Тя го погледна въпросително.

Съчувствието, което беше показала, вече беше изчезнало и лицето ѝ бе студено.

— Какво нещо? — попита той.

— Нещо много, много важно — отвърна тя с премерен тон.

— Нямам представа какво имате предвид — отново излъга Шон, чиито подозрения се засилваха все повече.

Жената се усмихна. Беше хубава. Тъмната ѝ коса се спускаше под фуражката и се завиваше на букли на челото. Очите ѝ бяха изумрудени, обрамчени с дълги черни мигли.

— Зная, че сте преживели тежка нощ — продължи тя. — Съпругата ви е убита, приятелят ви също. Тези хора са убили жена ви и знаем, че няма да се поколебаят да убият и вас, за да се доберат до онова, което търсят.

По този начин ли ченгетата разговаряха с жертвите? „Нещо става“ — предупреди го мозъкът му. Шон продължи да се придържа към подозренията си — те му осигуряваха и нещо друго освен шока и мъката.

— Ще ми разкажете ли за приятеля ви? За мъжа с брадата. Откога го познавате?

Химикалката ѝ се престараваше, вече беше изписала три страници. Шон зърна някакви безсмислени заврънкулки. Какво пишеше тя? Рязката флуоресцентна светлина в отделението примигваше. Шон откри, че му е трудно да остане съсредоточен.

— Не го познавам — започна той. — Пътувахме и го блъснахме с колата. Изскочи изневиделица на пътя. — Химикалката продължи да се движи, но Шон едва сега забеляза светлината в края ѝ. Малка червена светлина — момент, или беше зелена? Сякаш се сменяше в зависимост от ъгъла. Погледът му не се откъсваше от нея.

— Да, блъснали сте го с колата, нали? Ударили сте го и сте си помислили, че сте го убили. Но той не е бил мъртъв, нали?

— Не, не беше мъртъв — повтори думите ѝ Шон. Жената никак не изглеждаше зле.

— И после сте го качили в колата, нали? Качили сте човека в колата и сте го откарали до мотел.

Химикалката продължаваше да се движи. Много интересно. Шон се зачуди откъде може да си вземе една такава. Може би ги раздават в полицейската академия.

— И сте го откарали до мотел, нали? — повтори тя. — Откарали сте го до мотел, а той е носел нещо. Носел е нещо много важно, нали?

— Да, имаше цял вързоп книги, листа и такива работи. Изглеждаха много стари. — На Шон вече не му пукаше. Чувстваше се по-добре. Може би бе най-добре да говори, да каже всичко на ченгетата, да се освободи от целия този товар на сърцето си.

— И тъй, откарали сте човека и книгите до мотела, нали?

— Откарахме човека и книгите до мотела — чу се да казва Шон.

— После какво направихте?

— Извикахме линейка. Отнесохме човека в една стая.

— Отвели сте го в една стая и тогава са се появили лошите, нали? Появили са се лошите и са застреляли всички. Били са много опасни, нали?

— Много опасни бяха — съгласи се Шон. Тя бе наистина много проникателна полицайка.

— Лошите избили всички, а вие сте успели да избягате, нали?

— Взехме мъжа и оставихме книгите.

— *Всички* книги ли оставихте?

Шон леко се запъна. Всичките книги ли бяха оставили? Не, бяха взели една. Ама че готина химикалка.

— Взехме една. Лорън я взе — каза той. По-добре да знаят всичко.

— Лорън е жена ви, така ли?

— Лорън е жена ми.

— И Лорън е мъртва, защото е взела книгата. Разбирате ли? — с равен глас продължи полицайката, сякаш обясняваше на Шон. Сега всичко ставаше напълно ясно.

— Тя е мъртва, защото взе книгата. — Светлинната в химикалката описа лупинг. Харесваше лупингите. Напомняха му за увеселителните влачета, когато беше дете. Надяваше се, че светлинната ще го направи отново.

— Не бихте искали да умрете заради някаква си книга, нали?

— Не, не бих искал.

— Така че ако знаете къде е тя, ще е най-добре да кажете на полицията, нали?

— Не искам да умра заради някаква си книга. — Шон ясно виждаше логиката в разсъжденията ѝ. Чувстваше се много по-добре,

много по-спокоен.

— Не можете дори да четете на езика, на който е написана, така че за вас е безсмислена, нали? Къде е книгата, Макс?

Макс ли? Не се казваше Макс. Защо го наричаше така? Не че имаше някакво значение.

— О, мога да я чета. Четеше предимно Лорън, но аз също прочетох малко.

Химикалката спря да се движи.

— Какво?

— Лорън прочете по-голямата част в линейката. Четеше ми на глас.

— Значи разбираш арамейски, така ли, Макс? — с променен тон попита жената.

Химикалката вече не изглеждаше толкова интересна. Шон вдигна очи.

— Не... не, не беше на арамейски. Беше написана на английски.

— Лъжеш! — с неочаквано рязък тон заяви полицайката. — Къде е книгата? Къде сте я скрили? Шибан идиот, не разбираш ли, че ще те убият, задето си я чел? Къде е книгата?

Защо му викаше? А допреди малко беше толкова мила.

— Макс! Макс, къде е книгата?

Макс ли? Защо го наричаше... защото той ѝ беше казал, че това е името му. Защо го беше направил?

— Макс! Погледни ме, кретен такъв. Къде е книгата? Къде е книгата в момента?

Той ѝ беше казал, че името му е Макс. Направи го, защото... защото ѝ нямаше доверие. Погледна отново лицето ѝ. Ноздрите ѝ бяха разширени, челото — сбърчено. Беше почервеняла и явно бе много ядосана от нещо.

— Къде е книгата, къде е шибаната книга? — озъби се тя, без да крие отровата в гласа си.

„Едно ченге не ругае така“ — обади се мозъкът му. Шон тръсна глава и затвори очи. Веднага щом го направи, на очите му залютя, сякаш някой бе сипал в тях белина. Осъзна, че не е мигал цели минути. Очите бързо се насълзиха и той стисна клепачи, когато сълзите потекоха по бузите му. Внезапно усети силен шамар по бузата.

— Къде е кодексът? Къде е картата? — изсъска жената.

Шон беше потресен. Сега бе свободен от странното въздействие, под което се беше намирал, но новата ѝ тактика на сплашване също бе ефективна. Той се сви. Мозъкът му заработи трескаво. Къде беше дневникът? Как го беше нарекла? Кодекс ли? Думата не му беше позната. Къде беше той?

Тук. Точно тук, пъхнат в колана му отзад. Едно беше сигурно — намерят ли го, ще го убият. Ще му теглят куршума направо тук, пред очите на всички.

— В линейката е — запелтечи той. — Под седалката до шофьора. Не знаех, че е толкова важна. Ние просто...

Нова плесница по бузата го накара да млъкне.

— Вече няма „ние“, господин Стрийтлъндс. Жена ви е мъртва, защото сте взели дневника. И така, къде е линейката?

Шон се помъчи да мисли. Сигурно вече я бяха преместили, може би я бяха откарали на ремонт.

— Оставих я в алеята на спешното отделение. Честна дума.

Жената се обърна и даде знак на другите три ченгета, които стояха до опразненото легло на Лорън. Те се обърнаха като един и тръгнаха по коридора. Шон ги гледаше как се отдалечават, после погледна плахо младата жена. Вече беше повече от ясно, че тя не е никакво ченге.

— Вие също сте чели кодекса — просто рече тя, докато посягаше към кобура си. — Така че трябва да бъдете ликвидиран като жена ви.

Шон знаеше, че съпругата му е мъртва. Знаеше го толкова сигурно, колкото беше възможно да се знае каквото и да било, и когато погледна тази жена, това „ченге“ и разбра, че тя е свързана с виновниците за смъртта на Лорън, дълбоко в него пламна друга емоция.

Ярост.

Скочи от нула до стотна степен за миг. Адреналинът отново потече в кръвта му.

Тя беше убила Лорън, тя или някой от онези, с които работеше. Тя беше убила Лорън. Съсредоточи се. Тя беше убила Лорън. Ярост. Тя беше убила Лорън. Скърцане на зъби. Тя я беше убила.

Пред очите му падна червена пелена. Зрението му се стесни, всичките му грижи изчезнаха. В целия свят, в цялото време съществуваше единствено тази жена пред него.

Тя беше убила Лорън.

Тя.

Жената още говореше със самодоволна усмивка. Мислеше си, че е спечелила.

— Сега ще имаш шанс да се събереш с жена си. С *мъртвата* си жена.

Кучка. Кучка. Шон не беше сигурен откъде започна ревът. Започна да боботи някъде дълбоко в корема му и изригна в гърдите. Когато стигна гърлото, беше като цунами, достигнало плитки води и отприщващо унищожителната си сила.

И тогава цунамито се стовари.

Жената беше извадила пистолета си, но не беше дръпнала ударника. Забавляваше се да му се подиграва — да се подиграва на мъжа, който току-що бе изгубил всичко и седеше пречупен пред нея. Но в следващия миг именно тя бе изненаданата, когато той се преобрази пред очите ѝ.

Пистолетът излетя от ръката ѝ, избит от яростен удар по китката. После, воден от яростта, от цялата натрупала се агония, от достигналите върха си емоции, Шон скочи.

Нахвърли се право към нея и заби чело в зъбите ѝ. Тялото му продължи да се движи и тя изхвърча от стола от силата на удара. Двата се стовариха на пода, Шон падна тежко на гърдите ѝ и изкара въздуха от дробовете.

Полицейската фуражка отлетя и разкри блестяща, стигаща до раменете вълниста коса, когато главата ѝ се удари силно в плочките. Шон се надигна да я възседне, коленете му притиснаха ръцете ѝ. И започна. Ослепял от ярост, заблъска с юмруци по лицето ѝ. Блъскаше и блъскаше, удряше я от едната страна и от другата, без да му пука дали някой гледа.

— Ти... уби... Лорън!

Само за няколко секунди лицето ѝ се превърна в неразпознаваема пихтия. Беше ѝ избил зъби при удара с челото, а сега устните ѝ бяха сцепени, челюстта — счупена. Жената отдавна не можеше да крещи и единствените звуци сега бяха глухите удари на кост върху плът и на главата ѝ в пода.

Изстрел.

Куршумът го улучи в лявото рамо и го изхвърли настрани от жената. Кръв изригна от ръката му — куршумът беше минал през делтовидния мускул, без да улучи костта.

Ръката му моментално се стрелна към раната, внезапната изгаряща болка рязко го върна в реалността. Хвърли се напред, когато видя едно от другите „ченгета“ с насочен към него пистолет. Кракът му се плъзна по плочите и той се сниши, за да избегне следващия изстрел. Куршумът профуча покрай ухото му.

Шон се метна зад близкото бюро на дежурния администратор, а мъжът с пистолета се затича към него.

„Останеш ли тук, мъртъв си“ — прозаично отбеляза мозъкът му. „Толкова лошо ли е това?“ — попита в отговор Шон. Може би не. Имаше ли изобщо смисъл да живее оттук нататък? Лорън я няма, какво му оставаше? Както винаги, мозъкът не закъсня да му отговори. „Отмъщението.“

Оглушителният гръм и забиването на куршума в бюрото точно над него го накараха да се задейства. Разполагаше само с две секунди преди ченгето да дойде и да го застреля от упор. Имаше само една възможност.

Точно насреща се намираше стълбището, по което се беше качил. Между етажите имаше междинни площадки. Шон се втурна по коридора и се метна напред, разперил ръце и крака, сякаш искаше да полети. Вместо това се стовари тежко и тромаво на долните две стъпала, без да успее да стигне до площадката.

Извади късмет — за разлика от санитаря, с когото се бе сблъскал по-рано и който сега беше изтичал нагоре да види какво става. Той осигури на Шон меко кацане и го предпази от сериозно нараняване.

Преди дребният англичанин да успее да реагира, Шон беше скочил на крака и се носеше надолу. Кракът му тъкмо се отдели от последното стъпало, когато то експлодира под него. Парчета цимент се разхвърчаха навсякъде и втори изстрел направи на сол остатъка от стъпалото, докато Шон влиташе през вратата в някакъв чисто бял коридор.

Тичаше слепешком, единственото му желание бе да оцелее. Трябваше да остане жив, за да отмъсти за Лорън. Докато спринтиреше по коридора, оставяйки кървава диря след себе си, той се закле, че ще ги накара да си платят.

Зави на ъгъла и се огледа, като дишаше тежко. От раненото рамо бликаше алена кръв. Трябваше да се освободи от преследвача си, но не му оставаха много сили. Намираше се в края на коридора, където го пресичаше друг, перпендикулярен на онзи, по който беше дошъл. Затича се по него, стигна до нова пресечка и си даде сметка, че му предстои избор на живот и смърт. Зад него се чуваше тропот на обувки, който бързо приближаваше.

„Колебаеш ли се, тръгни наляво“ — нареди мозъкът му. Беше следвал това правило почти през целия си живот и то рядко го подвеждаше — но пък и залогът никога не е бил толкова висок. Зави наляво и се затича, точно когато другите две „ченгета“ се появиха иззад ъгъла в другия край на коридора. Те го видяха и извадиха пистолетите си. Шон знаеше, че няма време за мислене, така че стигна до първата изпредила му се врата и отново зави наляво, в женската тоалетна.

Без да подозира за суматохата навън, някаква тийнейджърка се оглеждаше в огледалото и се опитваше да сложи грим на прекалено младото си лице. Беше облечена в къса пола и тясна блузка с оголени рамене, а в ушите ѝ бяха пъхнати слушалки. Не забеляза как Шон влиза и се оглежда трескаво. Той прекоси през тоалетната и изхвърча през вратата от другата страна. Когато видя отражението му зад себе си, момичето изкрещя и подскочи, оставяйки черта от грим по бузата чак до челюстта.

Шон се озова в първия коридор. Случайният пряк път го беше извел зад първия стрелец. Зави надясно към стълбището; всички ченгета, които се мъчеха да го застрелят — или поне онези, за които знаеше — се намираха на този етаж. Едва тогава видя нещо друго, в отсрещния край на коридора. Полупрозрачна двойна врата с големи букви ПЕРАЛНЯ. Шон се затича и прелетя през вратата, без да забавя скорост. Помещението беше празно, повечето хора се бяха разбягали, когато бяха чули първите изстрели.

Шон бързо се огледа и видя големия сребрист панел в стената, разположен на височината на кръста и с надпис „Шахта“. Дръпна дръжката и капакът се отвори. Грабна намиращия се наблизо кош и извади от него голям вързоп мръсни болнични чаршафи. Напъха ги в шахтата и се заслуша. Вързопът полетя надолу — шахтата явно се разширяваше след стеснението в началото.

Минаха близо три секунди преди да чуе мекото тупване на плат върху плат. Шон бързо напъха още два вързопа чаршафи в отвора, който бе мъничко по-широк от бедрата му — ако му предстояха три секунди падане, приземяването щеше да е доста болезнено, но не толкова, колкото куршум в главата. Обърна се рязко, когато чу стъпки от другата страна на вратата. Търсеха го, може би се опитваха да решат дали не е побягнал по стълбите, или се крие в някое помещение на този етаж. Шон се хвана за ръба на шахтата и се пъхна в отвора — беше тесен и трудно можеше да влезе, без да вдига шум. Първо единия крак, после другия, след това се плъзна бавно, докато не усети как краката му увисват във въздуха. Затърси да ги опре в отсрещната стена, но не успя да я достигне.

Шахтата започна да се затваря, докато тялото му се плъзгаше бавно надолу. Адреналинът вече не притъпяваше острата болка в раненото рамо. Ръката му поддаде, когато се опита да поеме тежестта на тялото му.

Три секунди по-късно падна тежко върху купчина чаршафи, които се сплескаха под него. Приземи се и се претърколи настрани с едно движение. Чаршафите поеха по-голямата част от инерцията — те и едрата перачка, която беше дошла да провери какво е това неочаквано пускане на нови вързопи.

Скочи веднага на крака. Единствената му мисъл беше как по-бързо да се махне от болницата. Дебелата перачка беше прекалено зашеметена, за да реагира, когато Шон се втурна през вратата на пералното отделение към товарния склад на болницата. Жената не беше виждала такъв екшън през целия си живот.

Шон огледа склада.

Камиони. Три големи камиона без жива душа наоколо. Първият беше болничен. Върху другия имаше нарисувана крава и кутии мляко. Третият беше камион на Ди Ейч Ел — и двигателят му работеше.

Първата му мисъл беше да скочи в него и да потегли. Но от друга страна, кражбата на машина на такава голяма фирма веднага щеше да бъде докладвана на полицията, така че размисли.

Огледа жълтия камион. Кабината беше малка, но прикачената каросерия бе дълга шест метра. За момент се замисли дали да не се скрие сред пратките, но шансът да попадне в капан бе твърде голям.

Стъпките на връщащия се шофьор прекъснаха мислите му. Шон се скри и изчака, без да изпуска от поглед шкембестия мъж във фирмена униформа. И тогава видя решетките и скарата под каросерията. Изглеждаха достатъчно здрави, за да издържат тежестта му.

Стиснал зъби заради болката в рамото, Шон се провря между решетките и се сви, увивайки крайниците си около метала, за да се скрие напълно. Секунда по-късно шофьорът се качи в кабината и превключи на скорост. Големият камион оживя и тръгна назад, за да излезе от рампата за товарене.

Шон се сви още повече, ясно усещаше туптенето в рамото си. Докосна раната и трепна. Плътта беше разкъсана. При цялото тичане кръвта се беше просмукала в якето. Шон извади дневника от колана си и го прибра в големия вътрешен джоб на якето. Ако те — които и да бяха — знаеха, че дневникът е на една ръка разстояние от тях, дали още щеше да е жив? Съмняваше се.

Вече беше сигурен, че всичко бе заради книгата със странния символ на корицата. Дневникът бе достатъчно важен за някого, за да убива — достатъчно важен, за да убие Лорън.

Лорън. Мили боже! Лорън я нямаше. Мозъкът му не можеше да го приеме, въпреки че го беше видял с очите си. Несъмнено бяха застреляли и скитника и се бяха отървали от телата. Шон стисна очи, когато сълзите потекоха отново при мисълта какво бяха сторили с тялото на жена му. Щяха да си платят.

Винаги беше смятал, че е свестен човек. Но сега, когато единственото важно за него същество вече го нямаше, правилата се бяха променили. Интересуваше го единствено отмъщението. Бяха му отнели онова, заради което живееше, и сега той запълваше празнината с мисли за разправа. Ако можеше да събере достатъчно гняв, може би щеше да се справи и с болката в сърцето.

Трябваше да разбере кои са тези хора и защо книгата е толкова важна за тях. Младата жена се беше изненадала, когато чу, че е чел книгата. Беше потресена дотам, че заряза ролята си, когато той спомена, че книгата е написана на английски. Какво го беше попитала? „Значи разбираш арамейски, така ли, Макс?“

Арамейски ли? — помисли си Шон. Другите документи бяха на какви ли не езици, които му бяха абсолютно непознати. Сигурно някои

от тях са били на арамейски, но определено не всички. Разбираше достатъчно от езици, за да разпознае различните, дори да не ги разбира.

Но арамейски? Доколкото знаеше, това бе стар език някъде от Близкия изток, който вече не се говореше. Особено в Северна Каролина.

Обмисли идеята дали скитникът не е бил крадец и дали не е откраднал документите от някой музей. Това обаче не му се стори правдоподобно. Музеите едва ли наемаха ударни отряди — поне той си мислеше така — а и вързопът беше запечатан. Шон си спомни съскането, когато Лорън проби стомаха, и вонята, която излезе от него. Вътре беше затворено старо, плесенясало време. Един музей нямаше да остави запечатано нещо толкова древно — то щеше да бъде консервирано и изложено във витрина. Шон се намести и се огледа тревожно, когато спирачките на камиона изскърцаха. И тогава осъзна — спираха.

Надникна от тясното си скривалище. Навън беше тъмно, но светлините на града се отразяваха от всяка повърхност и придаваха допълнителна дълбочина на мрака. Чуха се гласове.

— Чухте ли за суматохата тази вечер? — попита дълбок глас с италиански акцент.

— Не забелязах нищо странно, докато не пристигнах и не видях, че сте навсякъде. Защо се е събрала толкова много полиция?

Полиция? По дяволите. Точно сега Шон нямаше капка доверие на полицията.

— Имаме основания да смятаме, че хората, причинили онази катастрофа на магистралата, са във и около болницата. Нямаме нищо против да погледнем в камиона, нали?

— Отзад има само поща — изтъкна шофьорът. — Но ваша работа, гледайте.

По дяволите и пак по дяволите. Истинска полиция или не, криенето под каросерията на куриерски камион определено можеше да се определи като „подозрително поведение“.

— Благодаря, веднага приключваме. — Чакълът захрущя под кубинките на полица.

Шон замръзна. Видя лъча на фенерче на метър и половина от себе си. Светлината изчезна за момент, после блесна отново, докато

полицаят обикаляше голямата каросерия.

— Ще отворите ли каросерията? — извика гласът с акцента. После предната врата се отвори и шофьорът скочи на земята.

— В Ди Ейч Ел не го правим от кабината, при нас всичко е по старомодния начин. — Той отиде отзад и Шон чу изщракване на ключалка, последвано от отваряне на врата. Секунда по-късно каросерията приклепна под тежестта на ченгето, което се качваше вътре.

— Хей, не ви ли трябва разрешително или нещо такова, за да ровите вътре? — попита шофьорът. — Имам да разнасям куп пратки и трябва да съм в Ню Йорк утре по обед.

Чу се разместване на пакети и след малко каросерията отново се надигна, когато полицаят скочи на земята. Лъчът на фенерчето отново зашари насам-натам. После светлината стана още по-ярка, когато лъчът се насочи под каросерията, точно към мястото, където се криеше Шон.

Сърцето заблъска в гърдите му и той затаи дъх, заслушан в бавните стъпки почти до него. Сви се плътно зад голямата ос, висеща точно зад гърба му. Лъчът шареше като езика на излязла на лов змия.

После изчезна.

Камионът се наклони под тежестта на шофьора, когато той се върна на мястото си и рязко затръшна вратата. Ченгето удари два пъти каросерията. Отново изръмжаха скорости и камионът потегли към портала на болницата. Шон издиша с облекчение. Беше в безопасност.

16.

Две години по-рано

Дейвид Блек не беше глупак. Може би малко нескопосан в общуването, може би немарлив по отношение на външния си вид, но никой не можеше да го обвини, че е тъп. Всъщност, малко умове можеха да обработват информация със скоростта, на която бе способен умът на Дейвид. Той разбираше от компютри. Разбираше от програмиране. Познаваше интернет и знаеше всичко, което можеше да се знае за цифровото видео. Определено не беше глупав. Беше минала повече от година от онази нощ, когато къщата му беше нападната и шефът му Ранди Билис бе убит в собствения си дом пред очите на жена му и децата му. Никой не видял извършителите. По новините съобщиха, че е бил снайперист от другата страна на улицата, но Дейвид бе сигурен, че не е така.

Неговият дом също бе станал мишена, но той просто не е бил вътре. Ако имаше някаква ирония във всичко това, тя беше във факта, че *някой* е бил убит там онази нощ. Можеше единствено да приеме, че е бил крадец. Полицията твърдеше, че вероятно е бил бездомник, защото не фигурирал в никакви регистри и не можел да бъде идентифициран. Може би това беше причината новината да не се раздуе много. Дейвид обаче бе наясно, че не е така. Знаеше, че *някой* е влязъл в къщата му, за да търси нещо, и е бил застрелян по погрешка.

Като заклет компютърджия Дейвид ревностно вярваше в резервните копия. Всичките му дискове с данни бяха свързани в огледални RAID масиви, при които информация не можеше да се загуби.

Разполагаше с резервно копие на всичко. На абсолютно всичко. Беше развил параноя, след като при спиране на тока по време на гръмотевична буря изгуби кратък филм, по който работеше като студент. Създаването му бе отнело три дни, а накрая всичко си замина. След това Дейвид не направи нито един нов, като твърдеше, че нямало да се получи по-добре от първия. Истината бе, че техническите му

умения далеч надхвърляха художествените, но от онзи случай насетне той винаги архивираше файловете си.

Дейвид беше беглец вече цяла година и разпределяше внимателно времето си, като се стараеше да научи колкото се може повече за загадъчната ситуация, довела до опита за убийството му. Смяташе, че знае кои са играчите, и мислеше, че познава човек, който може да му помогне. Затова се беше съгласил да се срещне с него толкова късно във вторник вечерта и затова стискаше толкова здраво дръжката на малкото куфарче. Вътре се намираше единственото друго устройство на света, способно да проиграе мъничкия диск, от който бяха започнали всичките неприятности. Беше направил значителни подобрения след онзи съдбовен ден преди година, когато беше демонстрирал устройството на разочарованите европейци и те го бяха взели със себе си като награда.

Вървеше целенасочено по парижката улица. Кафенетата още бяха отворени, а улиците — оживени. Нарочно беше избрал публично място. Чувстваше се в безопасност само в пълно кафене или заврян в триетажния си мансарден апартамент. Там имаше всичко, от което се нуждаеше — високоскоростен интернет, липса на адрес за кореспонденция и изглед към околните улици. Напоследък Дейвид залиташе към предпазливостта.

Приблужи кафенето, което се намираше недалеч от прекрасната Северна гара. Беше сигурен, че Париж ще му хареса, ако излезе от апартамента си — нещо, което не правеше от предпазливост. Светът му беше изграден около доставяна по домовете храна, събиране на хонорари от софтуер, гледане на свалени от мрежата книги и разбира се, продължаващото проучване.

Огледа мястото, докато приближаваше. Млада влюбена двойка отляво; дребна възрастна жена вдясно; група закъснели бизнесмени в дъното. После го забеляза — там, в ъгъла. През стъклената стена Дейвид видя мъжа, когото познаваше единствено като Алберто. Седеше сам и преглеждаше вестник, който бе сгънат хоризонтално. Това беше сигналът. След като се огледа още веднъж, Дейвид влезе в кафенето и „случайно“ се блъсна в една сервитьорка, после отиде в ъгъла и седна срещу мъжа с вестника.

Онзи заговори, без да престава да чете. Акцентът му беше испански, което изправи Дейвид на нокти.

— У вас ли е?

— Да.

— Има място, на което можем да идем. И да гледаме.

— Никъде не отиваме. Или го гледаме тук, или изобщо не го гледаме.

Мъжът свали вестника и погледна Дейвид. Мълчеше. Преценяваше го.

— Ясно — най-сетне рече той. — Разбирам недоверието ви, но ако имате онова, което твърдите, че имате, мога да ви покажа нещо, което ще ви убеди в моето... — Замълча за момент. — В моето разбиране на работата ви.

— Първо ми кажете защо този кодек е толкова важен.

Мъжът се усмихна.

— Вие разработихте кодекса. Трябва да сте имали диск, който да пуснете на устройството — и въпреки това ме питате защо?

Думите му прозвучаха наполовина изненадано, наполовина развеселено.

— Дискът, който имах, беше празен. Имаше само малко текст на него — предпазливо рече Дейвид.

— Празен. Да, предполагам, че е било така.

Испанецът повдигна вежди. Имаше къса черна коса и според Дейвид беше към петдесетте.

— Какъв беше текстът? — попита той.

— Не мисля, че трябва да ви казвам.

— Не би трябвало, но и не се налага. Мога да позная. Пишело е нещо като: „ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР: 0012. СУБЕКТ: Наполеон Бонапарт. ОФИЦЕР: X10“. — Цитатът беше абсолютно точен.

Дейвид замръзна. Мъжът пред него не би трябвало да знае това. Освен ако не работи с французина и италианеца, които бяха взели първото устройство.

— Откъде знаете? — бързо и подозрително попита той.

— Знам го заради мястото, където е намерен дискът — започна мъжът. — Бил изкопан от студент по археология, който по-късно бил подложен на изтезания заради находката си. Бил намерен със скелет на паднал войник от битката при Ватерло. Познах какво е пишело, защото

това би трябвало да пише. Замисълът е бил да съдържа много повече неща.

— Би трябвало ли? — попита Дейвид.

— Вижте, нека ви покажа нещо, заради което сме дошли тук. — Той извади мъничък диск, който изглеждаше като продукт на любовта между дивиди и копче. — Ако видим на този диск онова, което мисля, че е записано на него, много от въпросите ви ще получат отговор. — Погледът му се стрелна из кафенето. — Но все пак, не се чувствам удобно тук.

— В такъв случай си тръгвам. — Дейвид понечи да стане.

— Не, не. Разбира се. Щом трябва да е тук, нека да е тук. Устройството у вас ли е?

Дейвид постави малкото сребристочерно куфарче на масата. Белезниците, с които бе закопчал китката си за дръжката, издрънчаха при допира с твърдата повърхност. Испанецът се усмихна.

Дейвид набра комбинацията на ключалките и те изщракаха. Пое дъх и вдигна капака. Вътре имаше сложен интерфейс. На долния панел имаше серия шайби, светлини и копчета, пръснати сякаш случайно по повърхността. Цялата горна част на куфарчето представляваше тъмен екран.

Отстрани имаше два чифта слушалки, поставени в гнезда. Дейвид ги извади и подаде единия чифт на Алберто. Мъжът ги взе. Слушалките приличаха на дълга ивица черен памук с възли в двата края. Нищо не ги свързваше с устройството.

— Ето така — показва му Дейвид, докато слагаше своите слушалки.

Мъжът последва примера му.

— А сега ми кажете, когато чуете нещо. — Дейвид започна да си играе с една шайба и натисна няколко копчета. — Слушалките работят на уникална честота, която взаимодейства с естествената вибрираща хармония на тъпанчетата ви. Изпраща сигнал, чете отговора от мозъчните ви вълни и ги връща в устройството. Щом слушалките ви бъдат настроени за вашите уши, никой друг няма да може да чуе какво слушате. Ако ги използва друг, ще остане с празни ръце. В момента и двете слушалки са настроени за мен.

Дейвид продължи да върти бавно шайбата, като внимателно наблюдаваше Алберто. Накрая мъжът вдигна очи и кимна отсечено.

Дейвид записа настройката в паметта.

След това извади чифт очила, приличащи на слънчеви. Черни, модерни и изработени от гъвкав материал, те лепнаха на лицето на Алберто, сякаш му бяха правени по мярка.

— А сега — продължи Дейвид, — погледнете екрана и ми кажете, когато видите образ. Принципът е същият като при слушалките, само че настройката е спрямо зрението ви — обясни той. — Стъклата представляват кръгли поляризатори, които пречат на друг човек да наднича.

— Видях нещо — каза Алберто.

— Какво?

Алберто присви очи, когато образът се фокусира.

— Пише... „Начукай... си го“.

— Да, това е стандартното съобщение, ако някой се опита да бърника в устройството. Продължавайте да гледате. — Дейвид завъртя друга шайба.

— Да! Ето! Сега пише: „Здрасти, добре дошли в любовната колиба“.

— Точно това ни трябва. — Дейвид се усмихна и също си сложи очила. — И в този случай, ако някой се опита да запише картината, наднича през рамото ви или има очила, които не са настроени специално за него, ще види само черен екран.

— Много впечатляващо — отбеляза испанецът и замига зад очилата.

Дейвид продължи, като наблягаше на думите си:

— Ако някой се опита да открадне устройството, няма да може да го използва. Аз съм единственият, който знае как да го накара да запее.

— Тогава да чуем песента му, господин Блек.

Алберто вдигна малкия блестящ диск на върха на пръста си. Дейвид го взе. Той докосна един малък панел на куфарчето и отстрани се плъзна голяма поставка с размерите на обикновено дивиди. Върху нея имаше диск с надпис „Армия на мрака“.

— Хей, щом ще произвеждам плейъра, би трябвало да мога да гледам и филми на него — заяви в своя защита той. Махна диска, сложи на негово място малкия и устройството го погълна.

— А сега не дишайте. — Дейвид се усмихна и натисна бутона за просвирване.

Черен екран.

Нищо.

Текст, бяло върху черно:

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР: 0011

СУБЕКТ: Наполеон Бонапарт

ОФИЦЕР: Х9

Черен екран. Картина.

Отначало не беше ясно дали виждат нещо. После оранжевото петно се появи отново. Светлина в далечината. Сякаш някой направи някаква настройка и изведнъж целият екран светна.

Звукът се появи също така внезапно. Бавнодвижещи се гребла, потъващи в спокойна вода. След това образът стана по-ярък и Дейвид и Алберто ахнаха, когато картината дойде на фокус. Изживяването бе невероятно силно, съвсем различно от онова, което очакваха. Гледаха от малка гребна лодка, която приближаваше отвесна скала. На върха на скалата се издигаше сурова каменна постройка, наподобяваща казарма. Колкото и забележителна да бе картината, тя бе нищо в сравнение с начина, по който я виждаха. Седнали в парижко кафене, двамата мъже се бяха потопили в друг свят. Образът сякаш излизаше от екрана в най-добър вариант на стереоскопичен триизмерен филм, който бяха гледали някога.

Образът създаваше несравнимо усещане за дълбочина и яснота, сякаш скалата се подаваше от екрана, а в лицата им всеки момент можеха да полетят водни пръски.

Алберто Едуардо Флорес посегна напред, убеден, че може да докосне греблото на човека на преден план. Пръстите му докоснаха екрана и цялата картина леко трепна. Той изруга под нос, после бързо се прекръсти. Дейвид не забеляза — беше поразен от сложността на картината, реализма, детайлите. Беше проектирал плейъра, бе разгадал кодека, но нямаше представа как беше възможно да се получи подобен образ.

— Когато Джовани види това... — промълви Алберто. — Надвишава дори неговите очаквания, сигурен съм.

Дейвид не знаеше кого има предвид испанецът, но за всеки случай запомни името.

Алберто се взираше в картината пред себе си и почти усещаше вятъра по лицето си. Намираха се в лодка, плаваща към нещо като остров. Беше нощ. Единствените звуци бяха плясъкът на водата и тихото дишане на неколцина мъже. Дейвид се обърна, защото си помисли, че някой зад него бе прошепнал, но видя единствено влюбената двойка, потънала в разговор. Не можеше да повярва, че е възможно да се запише звук с такова качество. Дори не бе подозирал, че е възможно подобно ниво на потапяне в картината. Отново се загледа в екрана.

Ръка с изящно гравирани златен пръстен се пресегна напред от долната част на екрана и легна на рамото на гребца. Чу се нещо на френски, но Дейвид не разбра думите. После гласът заговори отчетливо и ясно на английски.

— Този човек е Жан-Пол. — Гребящият мъж се обърна и кимна. Гласът с американски акцент продължи: — Той ще вземе устройството, ако с мен се случи нещо. Знае скривалището.

Гласът рязко прошепна нещо, когато в далечината се чу пукот на пушка. Носът на лодката се плъзна по пясъчна ивица, широка не повече от метър и осемдесет. Намираха се в мъничко заливче в подножието на отвесната скална стена. Картината се залюля, когато заснемащият сцената скочи от лодката. Други двама мъже също скочиха. Бяха общо четирима, включително Жан-Пол и онзи, който говореше.

— Пристигнахме на острова затвор Елба. Куражът на тези мъже не бива да остане забравен — Жан-Пол Лувие, Беноа Фонтейн и Франсоа Бувиур.

Картината се плъзна по лицата на всеки от тримата, докато операторът произнасяше имената им. Те гледаха право в камерата, право към Дейвид и Алберто. Детайлите бяха невероятни. Можеше да се различи всяка поразка на кожата им.

— Тези мъже рискуваха живота си за нашата кауза и ако не оцелеят, те имат инструкции какво да правят. Започва се сега. Жан-Пол ще носи устройството.

Картината отново се смени и показа как мъжете се катерят по нещо като въжена стълба. Чуваха се приглушени команди на френски.

Картината показа как мъжете изкачват и прескачат някаква стена, след което надникна към затревен двор. Виждаха се трима стражи с бели панталони и червени куртки. Операторът се сниши отново зад каменната стена, след което се обърна към ново лице. Този човек имаше съвременен американски акцент и когато лицето му изпълни обектива, Алберто ахна и захапа юмрука си.

— Боже мой! Алекс!

Гласът, който бяха чули преди, заговори отново.

— Кажи на Стрикленд, че му дължа бира. Истински гений е.

Мъжът смигна, обърна се и беззвучно и ловко прескочи стената. Камерата го засне как се справя с тримата стражи с невероятна ефективност.

Образите се смесиха, когато записът ту спираше, ту започваше отново. Бягане, криене, сблъсъци. Ръкопашен бой, на какъвто би завидял и Джеки Чан. Този Алекс показваше умения, каквито Дейвид никога не бе виждал и които бяха още по-въздействащи заради качеството на картината и звука, които напълно потапяха двамата зрители в обстановката.

После мъжете влязоха вътре и заслизаха по слабо осветено спирално стълбище, което накрая свърши. Озоваха се в дълъг коридор. Отляво имаше железни врати. Отдясно стената беше груба и неравна, изсечена в скалата, а не изградена от обработени блокове.

Сега се виждаха само двама души — американецът на име Алекс и един от французите. Те пристъпваха предпазливо по каменния под, а светлините на факлите им се отразяваха от хлъзгавата повърхност под краката им.

След две или три минути мъжете спряха. Жан-Пол, от чиято гледна точка сега гледаха Дейвид и Алберто, продължи към една желязна врата. Беше яка и еднообразната ѝ повърхност се нарушаваше единствено от малък отвор с плъзгащ се капак на височината на очите. Една ръка се пресегна и дръпна капака настрани. Камерата приближи и надникна вътре.

Било от гордост, било от възмущение или може би от презрение към похитителите, мъжът не реагира на звука на плъзгащия се капак. Той седеше с гръб към стената в отсрещния край на малкото

помещение. Килията нямаше прозорец и единствената светлина проникваше от тясна хоризонтална цепка в стената, служеща за отдушник. Мъжът бе дребен, с тъмна коса и гърбав аристократичен нос. Гледаше право напред, сякаш виждаше нещо в мрака пред себе си. Поздравът на френски го накара да вдигне очи.

— Salutations, mon seigneur.

Мъжът много бавно наклони глава настрани.

— Откога англичаните са започнали да образуват своите тъмничари? — Тонът му бе подигравателен, но в него се долавяше и любопитство.

— Мосю, ще ви попитам нещо и очаквам честен отговор от вас. Ако ви освободим от този затвор и ви върнем във Франция, ще се съгласите ли да отговорите на въпросите ни?

— Ако ме освободите от този затвор и ме върнете във Франция, ще ви дам кралство Белгия. Кажете ми, кой седи на трона в Париж? — отвърна мъжът, докато се изправяше. Движеше се с лекота, очите му бяха свикнали с тъмното.

— Виенският конгрес напълно възстанови монархията в Европа и премахна всички остатъци от демокрацията. Поставиха за крал Луи Осемнайсети.

Мъжът в килията отиде до вратата. Не беше висок, но нещо в него го караше да изглежда голям. Дори на слабата светлина се долавяше силата на присъствието му. Стоеше гордо и гледаше към двете очи, които можеше да види през малкия отвор във вратата.

— Братът на Луи Шестнайсети? Онзи страхливец? — изненадано попита той.

— Мосю Бонапарт, трябва бързо да дойдете с нас.

Чу се английска реч, последвана от викове. Камерата се завъртя наляво. Изведнъж картината се промени. Ръце се протегнаха надолу към гърлото на мъж в червена куртка. Английският страж се мъчеше да си поеме дъх, но усилията му бяха напразни. Намираха се навън, тревата бе мокра и проблясваше на лунната светлина. Дейвид гледаше как животът напуска очите на стража. Камерата отново се завъртя и показа мъжа на име Алекс да демонстрира невероятните си бойни умения и да обезврежда за нула време още три червени куртки.

Един от французите обаче беше ударен. Лежеше на мократа трева, безжизнен, с широко отворена уста. Скрит зад близката стена,

затворникът Наполеон Бонапарт чакаше Алекс да се справи с английските си противници.

Секунди по-късно образът подскочи и угасна. Дейвид и Алберто зачакаха.

Черен екран. Чакане. Нищо. Черен екран.

Накрая се появи текст: „КРАЙ НА ПОТОКА ДАННИ“, който скоро се смени със: „ЗДРАСТИ, ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛЮБОВНАТА КОЛИБА“.

Изстрел.

17.

Камионът спря за първи път след повече от дваайсет минути. Докато светофарът светеше червено, Шон се изгърколи от скривалището си. Светофарът светна зелено и камионът продължи, оставяйки пътника си без билет да лежи на асфалта с лице към небето. Наоколо нямаше други коли.

Шон се надигна бавно с мъка и се огледа. Усилията да държи тежестта си под каросерията го бяха изтощили. Трябваше да се махне оттук, но най-вече се нуждаеше от сън.

Намираше се на някакъв мост и видя голям, облицован с бетон канал на шест метра под себе си. Запрепъва се към края на моста и прескочи оградата. Наполовина се плъзна, наполовина изтича по дългия бетонен склон до тъмния отвор долу. Скривалище, в което да се завре.

Мястото му напомняше как като малък беше гледал автомобилното надбягване от филма „Брилянтин“. А когато стигна дъното и погледна обратно нагоре, мозъкът му го коригира.

„Не. По-скоро като от «Терминатор».“

Очакваше всеки момент да види как камион разбива перилата на моста и се понася към него, но това не се случи. Започна да вали, но Шон извървя, а не пробяга разстоянието до укритието. Беше му писнало от бягане, пък и в сегашното си състояние нямаше нищо против прохладните капки по лицето си.

Отпусна се върху бетона и притисна колене до гърдите си. Не знаеше къде се намира, знаеше само, че са по петите му. Имаше само недомислен план как да оправи нещата, заради Лорън. Не искаше смъртта ѝ да се окаже напразна.

Извади дебелата книга от джоба на якето си и бързо намери мястото, до което бе стигнал. Въздъхна, избърса с длан дъжда от очите си и се зачете на слабата жълта светлина на уличните лампи.

18.

Когато се събудих, очите ми бяха вързани. Ръцете ми също бяха завързани отзад и остра миризма изпълни носа и устата ми. Под мен имаше студен камък. Лежах на една страна и въздухът бе неподвижен. Опитах се да преглътна, но устата и гърлото ми бяха сухи. Бях целият изподран, гладен и напрегнах всичките си сетива, за да си изградя някаква представа къде съм.

Тромаво се надигнах на колене и се олюлях от усилието. Бях останал без сили от глад. Нямах представа колко време е минало; не знаех колко дълго съм бил в безсъзнание, поради което изпитах огромна благодарност, когато установих, че не съм сам.

— Събуди се.

Гласът беше дълбок и отсечен. Собственикът му говореше на латински, но си личеше, че това не е родният му език. Опитах се да отговоря, но устата ми бе прекалено пресъхнала. Изкашлях кървава храчка и гърдите ми пламнаха.

— Леко — обади се гласът. — Два дни лежа в безсъзнание. Помислих си, че си мъртъв. Добре е, че не си.

Нямаше как да не се съглася с него.

— Бих ти развързал очите, но съм окован за стената — каза той и дрънченето на веригите потвърди думите му.

Отново се опитах да навлажня гърлото си, но не успях.

— Не можеш да говориш, защото си дишал пушека им много дни. От него спиш. Аз се събудих преди три дни и ми се иска да можех да заспя отново.

Отново опитах и отново не постигнах резултат.

— Не се безпокой. След време гласът ти ще се върне. Нека ти кажа какво знам, за да ти спестя въпросите, които ми задавах предишните двама.

В гласа нямаше злонамереност, а откровеност, която ми поддейства успокояващо.

— Намираш се в римска тъмница — започна той. — Затворник си. Причините да си тук са си твои, макар да подозирам, че си

извършил простото престъпление да се озовеш на неподходящото място в неподходящото време.

Веригите отново издрънчаха, докато говорещият се наместваше.

— Името ми е Малбул. От Африка съм, на много месеци път оттук. — Мъжът с дълбокия глас замълча за момент. — Минаха седем години откакто ме взеха от племето ми. Тук бях принуден да стана роб, но за разлика от повечето роби, моят господар ме образова и ме научи да говоря езика на римляните. После си навлече неприятности с римската гвардия и аз се озовах тук.

Замълча, сякаш това беше цялата му история и нямаше какво да добави към нея.

Отново се помъчих да заговоря и този път се получи донякъде.

— Къде... е... тук? — изхриптях.

— Приятелю — разсмя се Малбул, — добре дошъл във великия град Рим.

Рим, центърът на света. Бях научил много за него през краткия си престой в Хоразин и не можех да повярвам, че съм тук.

Останах с вързани очи през следващите два дни, но ръцете ми бяха освободени по някое време, докато съм спал. Все още бях вързан за предмишниците. Хранеха ме, но не говореха с мен и след няколко поемания на храна бях в състояние да говоря. Аз също бях окован — с дебел железен нашийник и къса верига до влажната стена на килията.

Малбул беше отведен след първата нощ и доколкото можех да преценя, бях сам. Бях сигурен, че ще умра. Използвах времето да мисля, съсредоточавах се върху думите на Мишка за преоткриването на самоличността ми.

Обмислих онова, което знаех за себе си. Говорех най-малко два езика, но бях открил това по случайност. Нямаше откъде да знам дали не говоря и други езици, освен ако не бъда проверен. Събудих се в Палестина, но не приличах на типичен израилтянин. Бях силен и умеех да се бия. Не знаех как или защо притежавам тези умения, но явно съм бил обучаван. А сега бях пленен от великата римска армия. За какво им бях притрябвал?

Бях затворник от четири дни и нощи, когато получих отговор на този въпрос. Опитвах се да клеча до стената, когато чух

познатия звук на стъпки по стъпалата. Вратата на килията се отвори и грубо ме изправиха на крака, с все така вързани очи, докато някой сваляше оковите на глезена ми.

Два чифта груби ръце наполовина ме поведоха, наполовина ме помъкнаха нагоре по стълбите и ме качиха в някакъв фургон. Усетих как нещото помръдна, когато се озовах горе, след което двамата тежки мъже се качиха след мен, изпълвайки пространството със силна воня на пот. Без да мога да виждам и с вързани предмишници, можех само да лежа безпомощно там, където ме бяха захвърлили.

Пътуването свърши около половин час по-късно, когато ме извадиха от фургона и ме изправиха, ръцете отново ме сграбчиха. Чух стъпки, после гласове.

— Ето го, както заповяда, господарю — обяви груб глас.

— Велики Марс! Да не се опитвате да го убие, преди да има някаква полза от него? Махнете му превръзката и го развържете. Никъде няма да ходиш, нали, приятел?

Въпросът беше насочен към мен.

Почти незабавно въжетата паднаха от ръцете ми, срязани от студено острие, което усетих върху кожата си. Рязко свалиха превръзката и макар очите ми да останаха затворени, светлината ме прониза в главата. Много бавно повдигнах клепачи.

— И тъй, как се казваш? — Вторият глас, който бе заповядал да ме освободят, говореше властно. Всичко наоколо бе бяло. Всичко беше размазано. Очите ми се насълзиха и пред мен заплуваха разноцветни петна.

— Името ми е Саул. — Беше минал повече от ден откакто за последно бях използвал гласните си струни и гласът ми не беше точно моят. — Името ми е Саул — повторих, този път по-твърдо.

— Саул? — въпросително рече гласът. — Саул. Интересно звучи. А аз съм Тиберий. Е, казват ми, че обичаш да се биеш, Саул.

— Не обичам да се бия — отвърнах, като се мъчех да фокусирам зрението си, но не успях през сълзите.

— Нима? Марк твърди друго.

— Не познавам човек на име Марк — честно заявих.

— Така ли? О, не бих казал, че се познавате като приятели на чашка, но сте се срещали.

Премълчах.

— Докарал си много неприятности на Марк. Разбираш ли, каза ми, че си го ранил и си убил неколцина от хората му.

Най-сетне схванах.

— Защищавах едно момче, което бе бито и отвлечено от семейството му. Римските дела не ме интересуват.

— О, напротив. Начинът, по който си защитил малкия си приятел, е привлякъл вниманието на Марк. Разбираш ли, двамата с него имаме уговорка. Той ми намира таланти, а аз възнаграждавам тежкия му труд със сребро. В края на краищата, не може да натрупа много пари с войнишката си заплата. Така и двамата имаме изгода.

Премълчах, без да съм сигурен накъде върви този разговор.

— Саул, имам делово предложение за теб.

— Отказвам.

— Боя се, че нямаш такава възможност — хладно отвърна гласът. — Така, аз съм делови човек, но всички ние имаме своите пороци. Моят е правенето на пари. Начините, по които ги правя, варират, но един от любимите ми са игрите. Знаеш ли за игрите, Саул?

— Чувал съм за тях — предпазливо казах аз.

— Така ли? Отлично. Трябва да кажа, че когато Марк ми съобщи как си се справил с такава лекота с войниците му, очаквах да видя някакъв великан, висок осем стъпки. А ти си поне една стъпка понисък, нали? Е, може би стъпка и половина. — Той се разсмя вятърничаво. — Нека ти разкажа за игрите. Те са душата на Рим. Провеждат се всяка седмица и на тях мъже от целия познат свят изпитват силата и уменията си един срещу друг, а от време на време и срещу някой лъв. Забогатях от залагания за изхода от някои схватки и притежавам неколцина успешни воители. Но точно сега се намирам в малко затруднение — небрежно добави той. — Моят герой Спиник трябваше да се бие срещу шампиона на западния район следващата седмица. За съжаление, беше убит в предварителна схватка преди шест дни, а никой от другите ми воители няма шанс за победа.

— Няма да се бия за теб — заявих с равен глас. Постепенно започвах да различавам чертите му. Загорялото доволно лице се усмихна широко.

— О, недей така. Саул, нали така ти беше името? Да, Саул. Разбираш ли, ще бъдеш изкаран на арената. Ако не се биеш, ще бъдеш убит и ще трябва да намеря някое друго диво животно да заеме мястото на Спиник.

— В такъв случай ще умра. — Едва ли щеше да е по-зле, отколкото да живея като окован затворник с вързани очи.

— Чакай, чакай, да не прибързваме. За теб също има нещо. Обучението ще бъде тежко, така е, но имаш шанс да спечелиш много награди — жени, добра храна, може би дори свободата си.

Тук наострих уши. Погледнах все още размазаната фигура. Мъжът пред мен беше облечен в дълга роба или наметало и крачеше бавно напред-назад. Зад него имаше дълго меко канапе, на което вероятно се излежаваше през повечето време.

— Да, идеята ти харесва, нали? Да бъдеш свободен. В края на краищата, всички се бият заради това. Но ти казвам, че ако се биеш добре за мен, ще живееш добре. Можеш да си осигуриш прилични условия на живот и благоволенieto ми, просто като побеждаваш. Разбира се, имаш само един шанс да изгубиш, който обикновено включва изгубването на главата ти по един или друг начин. — Той се изкиска отново. — И така, предложението ми е следното. Биеш се за мен, побеждаваш за мен и животът ти ще бъде поносим, дори удобен. Ако откажеш ти изгубиш, с живота ти е свършено.

Огледах помещението, което постепенно идваше на фокус, след като очите ми престанаха да сълзят. Беше голямо, открито към залеза. Знаех, че нощта е на път да настъпи, но помещението все още бе невероятно светло от червените и оранжеви лъчи, проникващи в него. Навсякъде имаше големи бели статуи на увити в плат фигури.

Мъжът, Тиберий, стоеше на нещо като подиум. Беше пълен, оплешивяващ и продължаваше да се усмихва. Носеше дълга пурпурна роба върху бяла тога и макар да бях нов в Рим, знаех, че пурпурният цвят е цветът на владетеля. Това бе последното, което видях, преди някой зад мен грубо да ми завърже отново очите. Помислих си дали да не окажа съпротива още на място, но бях прекалено слаб и реших да изчакам.

Прекарах следващата седмица в килия с размери четири на пет стъпки. Килия, в смисъл че едната стена беше от желязни решетки, но иначе бе сравнително удобна. В единия ъгъл имаше легло, а в другия

— покрит нужник. Подът беше от камък, покрит с кожата на голямо животно. Вечер се грижеха за раните ми. Хранеха ме добре и силите ми се възвърнаха.

През деня ме извеждаха на двора да се упражнявам. Открих, че правя серия автоматични движения, за които нямах спомен да съм ги учил, но ми се струваха естествени като дишането. Пристъпвах плавно напред, завъртах се, ритях, удрях и скачах във въздуха. Всяка последователност беше автоматична, сякаш съм я изпълнявал хиляди пъти и всеки път, когато правех нещо ново, в главата ми прозвучаваха думите на Мишка: „Разбира се, че можеш да разбереш повечето неща за себе си“.

На сутринта на осмия ден ме събудиха рано.

— Време е да докажеш, че си струваш — каза нечий глас.

Вдигнах очи и видях якия центурион с четвъртитата челюст, който беше нападнал селото. Марк. Беше заобиколен от четирима войници. Качиха ме във фургона и не оказах съпротива. Сега не беше моментът.

Всеки ден във времето, когато не се упражнявах, аз медитирах, което също бе автоматичен импулс. Не научих нищо ново за себе си от двучасовите сеанси, но получавах по-голямо усещане за идентичност и се възстановявах учудващо бързо. Отново придобих натрапчивото чувство, че има нещо, което трябва да направя, но не знаех какво точно. Докато войниците ме отвеждаха, се надявах, че може би ме водят към съдбата ми.

Фургонът се друсаше по пътя повече от час, преди да спре. Намирах се на място, което изглеждаше като по-беден римски квартал. Макар да си оставаха чудесен пример на строителното майсторство, сградите бяха лишени от разкоша на къщите, които виждах около килията си. В една от тях имаше малка дървена врата, пред която стояха двама едри мъже. Те се дръпнаха да ни сторят път и без нито дума отвориха.

С изненада видях водещо надолу стълбище, осветено от факли. Марк ни поведе и не след дълго чух възторжени викове.

Когато стигнахме края на стълбището дълбоко под земята, останах поразен от огромната яма, която зейна пред мен. Беше дълбока може би десет стъпки и широка трийсет, заобиколена от най-малко петдесет мъже, които викаха възторжено. В самата яма

двама мъже се сражаваха с къси мечове. Телата им бяха плувнали в пот и кръв.

Зрелището бе изумително.

Поведоха ме между грубо скованите седалки към самия ръб на ямата, където видях Тиберий, отново облечен в пурпурната си тога. Той викаше и дюдюкаше наред с останалите зрители.

— А, ето те и теб! Сядай, гледай. Ти си следващият.

— Следващият ли?

— Нека те запозная с историята, за да разбереш какво гледаш — продължи Тиберий.

Позволиха ми да седна до него, но не толкова близо, че да мога да му нанеса удар.

— Разбираш ли, първите гладиаторски игри се провели преди около двеста и шейсет години като част от аристократичен погребален ритуал. — Той говореше помпозно, явно изпълнен с желание да просвещава и впечатлява. — Наричали се „мунус“, или погребален дар за мъртвите. Децим Юний Брут устроил гладиаторски сражения в чест на мъртвия си баща, в които участвали три двойки роби като гладиатори. Оттогава тези сражения започнали да изместват... О-о-о, да!

Тиберий прекъсна, за да приветства един як удар, след което продължи да ръкопляска и гледа двубоя, като в същото време говореше.

— И тъй, сега игрите заместват човешките жертвоприношения на гробовете на великите мъже. Лично аз смятам, че на някого просто му е харесвало да гледа как мъже се бият на живот и смърт.

Останах с чувството, че същото се отнася и за самия него.

— Малцина аристократи в Рим знаят, че съм ланиста^[1]. Трупата ми се пази в тайна и други хора действат от мое име на публичните игри, но просто не мога да стоя настрана от частно организираните зрелища. Те са добър начин да изпробвам новата си стока.

Усещах тръпката у него към този „спорт“ — беше толкова пристрастен, че рискуваше собствената си репутация.

— Днес ще се изправиш срещу трима противници. Ако оцелееш, че бъдеш пратен в моя лудус^[2] и обучен. О, няма да стане, кълна се!

Погледнах към ямата. Единият от бойците лежеше по очи, проснат от ударите на противника. Беше в безсъзнание. Двубоят бе свършил. Тълпата започна да скандира и да вие за кръв, и победителят се подчини. Той обърна късото острие на меча си надолу и с ужас видях как го забива дълбоко в гърба на падналия. В този момент осъзнах, че нямам реален избор — трябва да убивам или да бъда убит. Нямаше измъкване.

Бяха нужни само десет минути за почистване на ямата, след което тълпата започна да вика за следващия двубой. Монети минаваха от ръка на ръка и ме поведоха надолу към ръба.

— Давай! — рязко каза Марк и ме блъсна в ямата.

От отсрещния ръб се спусна висок строен мъж, задържа се за момент и скочи долу. Изгледа ме с омраза. Беше готов да се бие. В пясъка пред нас бяха хвърлени два къси меча. Нямаше знак за начало; виковете на тълпата бяха сигналът, че битката е започнала.

Наведох се, грабнах меча и видях, че другият прави същото. Претеглих го в ръка и го завъртях, за да проверя баланса му. С плавно кръгово движение изнесох меча напред, пристъпих бързо и завърших кръга. Замахнах мълниеносно и запратих оръжието.

Мечът полетя с върха напред през ямата. Прелетя двайсетината стъпки за част от секундата и се заби до дръжката в слънчевия сплит на противника ми. Той залитна назад и падна, преди да успее да пусне собственото си оръжие.

Тълпата мълчеше потресено. Известно време в подземната зала цареше пълна тишина. После някой извика възторжено и започна да ръкопляска. Към него се присъедини втори. Започна верижна реакция и след няколко мига всички ревяха диво. Обърнах се към моя ланиста, моя господар, и понечих да изляза от ямата. Но центурионът Марк застана над мен.

— Имаш още двама за убиване.

— Ако не се дръпнеш, ти ще бъдеш единият от тях.

Той се усмихна.

— Харесвам те, но не приемай добротата ми за знак, че бих се поколебан да те съсека, ако ми се изпречиш. Лоялността ми към Тиберий си има граници.

Погледите ни се срещнаха и в тях имаше пряко и нескрито предизвикателство. Не сега.

— Един ден — казах и се обърнах, за да видя как втори мъж приближава ямата. Погледнах през рамо към Марк. — Един ден ще си платиш, задето би онова момче.

— Всеки ден бия момчета — отвърна той. После посочи отсрещния край на ямата и добави: — Трябва да си пазиш силите.

В ямата се спусна съвсем различен тип мъж. Беше огромен. Лицето му бе обезобразено от дълъг белег, който започваше от челото, минаваше през едното му око и продължаваше надолу по бузата.

Тиберий, новият ми господар, възмутено скочи на крака.

— Не можеш да изправиш Самуил срещу не-гладиатор! — запротестира той, но бе успокоен от Марк, който се зае да му обяснява нещо.

Тиберий се усмихна и бръкна в гънките на дрехата си. Извади кесия монети и ги даде на Марк, който тутакси изчезна в тълпата.

Не-гладиатор ли? И тогава си дадох сметка, че всичко това бе просто незаконен боен ринг. Нямаше нищо общо с официозните игри, а място, където треньори и собственици изпитваха новата си стока за допълнителни доходи, както се беше изфукал Тиберий.

Грамадният Самуил се наведе и взе от земята късия си меч. Зачаках да ми хвърлят и на мен, но напразно.

— Къде е мечът ми? — извиках назад към Тиберий.

— Ами ти го предаде, момчето ми! Предадеш ли оръжието си, не го получаваши обратно, докато не излезеш от ямата. О, и внимавай. Самуил е професионален гладиатор.

Да внимавам? Ама че треньор. Погледнах към великана на ринга. Той вдигна ръце да поздрави тълпата и се обърна към мен. Тръгна напред, движеше се много леко за толкова едър мъж. Мускулите на бедрата му играеха, понесли тежестта на тялото му. Когато се озова на десет стъпки от мен, видях друг белег. Този беше във формата на триъгълник с кръст през него. Това беше знак — символ на гладиатор — жигосан в кожата му.

Самуил приклекна, а тълпата започна да скандира. Дори от средата на ямата чувах звъна на монети. Бяхме само на седем-осем стъпки един от друг, когато той скочи, насочи меча си право към сърцето ми. Изчаках до последния възможен момент и се извъртях, като забих коляно в корема му и сграбчих китката му, без да спирам

да се въртя. После, в рязък контраст с инерцията му, извих китката му назад и я счупих. Грамадният мъж изкрещя, докато тялото му се носеше в една посока, а ръката му в друга. Мечът падна на земята.

Тълпата ахна, когато Самуил се претърколи и стана, хванал счупената си китка. Мечът му лежеше в краката ми и той погледна към него, но аз не го вдигнах. Когато замахна с другата си ръка, блокирах удара, хванах китката му и се извъртях напред, заставайки с гръб точно пред него. Забих лакът в носа му, чух хрущане на кост, пристъпих напред, извъртях се отново с цялото си тяло и счупих другата му китка.

Бях шокиран от собствената си жестокост, но знаех, че този човек щеше да ме убие в мига, в който му се отвори възможност. Самуил рухна, а аз продължих напред, взех меча и го хвърлих до главата му. Тази битка беше приключила. Отидох при Тиберий.

— Днес няма да убивам никого повече. Показах ти, че мога да се бия. А сега ме пусни.

Марк не се виждаше никакъв, а Тиберий изглеждаше шокиран.

— Момчето ми, тези неща не подлежат на обсъждане. От последния ти двубой могат да се направят много пари и се боя, че не мога да позволя да излезеш. Справяш се много добре и ще бъдеш награден, но първо трябва да се погрижиш за него.

Обърнах се и видях, че в ямата е слязъл трети мъж, без да чака сигнал за следващия сблъсък. Този беше чернокож и в едната си ръка държеше мрежа, а в другата — зловещ на вид тризъбец. Вървеше към мен, но когато стигна лежащия в средата на ямата Самуил, спря. Без да откъсва поглед от мен и без капка колебание той насочи тризъбеца си надолу и заби остриите му шипове в голия гръб.

Бях ужасен от безсърдечната постъпка и ми стана ясно, че времето ми за преговори е изтекло. Преди да успея да реагирам, мъжът хвърли мрежата си. Тя се разпери благодарение на тежестите по края си и падна отгоре ми. Инстинктивно вдигнах ръце и едва видях тризъбеца, който летеше към мен, запратен с невероятна сила. Метнах се настрана. Едно от трите плоски, назъбени остриета засегна крака ми, като разреза мускула на бедрото и седалището.

В опита си да избегна удара се оплетох още по-лошо в мрежата. Чернокожият беше при стената и се мъчеше да освободи

тризъбеца си. Той заяде за момент и използвах скъпоценното време, за да се освободя от мрежата.

Раната на бедрото жилеше, но пренебрегнах болката. Последва втора атака, но този път бях готов.

Мускулестият чернокож се озъби и отново се опита да забие в мен смъртоносния си тризъбец. Избегнах удара като гледах да стоя на разстояние — личеше си, че уменията му далеч надвишават тези на предишните ми двама противници. Той отново нанесе удар и аз отново го избегнах. Острите зъби минаха покрай врата ми. Започнахме да обикаляме в кръг. Приканих го да опита отново.

Той се хвана на въдицата и когато атакува, бях достатъчно близо, за да сграбча тризъбеца зад остриетата. Дръпнах, повличайки мъжа, който продължи да стиска здраво, и го изритах рязко отстрани. Изпукаха ребра и чернокожият извика от болка. Хватката му върху тризъбеца отслабна и аз го издърпах, завъртях го над главата си и после замахнах ниско, порязвайки бедрото му. Кракът му се подгъна и той рухна. Продължих да въртя тризъбеца, после го насочих надолу към падналия противник. Забих оръжието с все сили. Точно до главата на мъжа. Очите му бяха широко отворени.

— Виждаш много по-добре без превръзката на очите — изстена през зъби той.

Познах гласа. Беше дълбок, познат. Наклоних леко глава настрани.

— Малбул? — попитах поразен.

— Трябва да приключиш, страннико. Трябва да сложиш край или нито един от двама ни няма да си тръгне жив.

В гласа му нямаше страх. Говореше като човек, който отдавна е очаквал смъртта.

— Днес имаше достатъчно смърт — казах аз и му подадох ръка. Той ме погледна объркано.

— Имам ли думата ти, че няма да ме нападнеш, когато се изправиш? — попитах.

Малбул ме погледна още по-объркано.

— Какво е думата на един роб? — подхвърли той.

— Не искам думата на роб. А думата на човек.

Ръката ми остана да виси във въздуха, а тълпата започна да сипе подигравки.

Раненият африканец бавно протегна ръка и хвана китката ми. Аз стиснах неговата и му помогнах да стане. Когато се изправи, той ме погледна право в очите.

— Не знам откъде си, но сега животът ми ти принадлежи.

Поклатих глава.

— Животът ти си е твой собствен.

Тогава Малбул, който още държеше китката ми, вдигна високо ръката ми, провъзгласявайки ме за победител.

Тълпата ревна възторжено.

Лежах по гръб в килията си. Раната ми беше превързана, но не и защитена. Реших, че това е наказание за неспазването на правилата. Раната щеше да зарасне сама, но за това щяха да са нужни месеци — време, през което би трябвало да се бия няколко пъти. Луди ли бяха? Нима Тиберий искаше да умра? Цялата идея за това наказание си оставаше необяснима за мен.

Вдигнах глава и надникнах под превръзката. Раната още кървеше. И тогава се случи нещо изключително странно. На мътната светлина на факлата, осветяваща кървавата рана, зърнах... проблясък? Искрица? В раната ми блестеше нещо метално. Внимателно се претърколих на една страна. Махнах превръзката и бръкнах в раната, за да разтворя плътта. Болката беше непоносима, но го видях отново — метален проблясък на светлината на факлата. Боже мой, в мен имаше нещо.

Отново дръпнах краищата на раната, като дишах бавно, за да контролирам болката. Накрая пръстите ми докоснаха нещо в дълбоката кървава дупка. Беше като струна. Бръкнах още повече и успях да я хвана. Струната се разви и излезе.

Леглото ми беше цялото в кръв, от раната ми висеше струна, дълга около шест пръста и невъзможно тънка. Беше сребърна и никога досега не бях виждал подобна — приличаше на навит метален косъм.

Единственото, което можах да измисля, бе да дръпна струната и го направих. Трудно ми е да опиша усещането, Шон. Беше...

Едва не го пропусна, толкова се беше задълбочил в разказа. Спря. Прочете отново: „Трудно ми е да опиша усещането, Шон“.

Наистина го пишеше. Пишеше го черно на бяло, пред очите му. Шон си помисли, че полудява. Прочете откъса отново и отново. Името пак си беше там. Дори беше изписано точно по същия начин.

Беше потресен до дъното на душата си. Какво беше това, по дяволите? Някакво съвпадение? Възможно ли беше наистина да е съвпадение? Шон Стрикленд имаше един от най-добрите математически умове на планетата, но не искаше дори да започне да изчислява вероятността на странните събития от тази вечер.

Надникна от скривалището си. Дъждът валеше силно, температурата бе паднала и светлината от уличните лампи бе станала толкова слаба, че едвам можеше да чете. Но вече нищо не можеше да го спре. За първи път изпитваше странното чувство, че може би — може би — нищо от случващото се не е случайност.

[1] Собственик на гладиаторска школа (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Гладиаторска школа (лат.). — Б.пр. ↑

19.

Ватиканът, 2001 г.

Старецът се взираше право напред. Обмисляше чутото. През живота си беше виждал повече битки, отколкото можеше да си представи човек, но предизвикателството, пред което се бе озовал току-що, бе по-трудно от всичко, срещу което се беше изправял досега. Не бе толкова физически изтощително като работата в каменните кариери, нито така дръзко като бягството му от Полша през Втората световна война, нито продължително като времето, което му бе нужно да научи петте езика, които сега владееше свободно. Не, това предизвикателство бе по-трудно, защото беше предизвикателство на вярата, а вярата бе нещо, по което би трябвало да е авторитет.

Британският професор, който стоеше срещу него, отвърна на погледа му. В очите му имаше нещо — нещо, което старецът не бе виждал досега. Абсолютна сигурност. Отново се помъчи да приеме идеята. Нима беше възможно? Но от друга страна, този човек беше доказал отново и отново, чрез писма, срещи и обяснения, че е възможно. А щом е възможно, какво означаваше това за него като световен лидер? Като авторитет по вярата? Какво означаваше? За хиляден път се запита — имаше ли някакъв избор?

— Ако това, което ми казвате, е истина — отново започна старецът, като говореше бавно и знаеше отговора, защото го бе чувал неведнъж, — значи вече съм се съгласил? Ами ако не се съглася сега?

Мъжът се усмихна по същия спокоен начин, по който се беше държал още на първата им среща преди повече от година.

— Ваше Светейшество, просто не зная. Не зная какво би се случило. Не зная дали нещата биха се променили, или просто не могат да се случат по друг начин. Зная само следното — щом всичко, което казах, е станало, щом ние с вас седим тук и разговаряме, значи проект „Журналист“ е... необходим.

Много нощи старият папа се беше молил за това. Беше разкъсван между онова, което смяташе за истина, и перспективата да открие върховната, безпрекословна, неоспорима истина.

Ами ако всичко, в което вярваше, е погрешно?

„Отче небесни, каква е волята Ти по този въпрос?“

Беше ужасен. Това бе неговата църква, институция, на която се уповаваха толкова много хора. Ами ако тя се основаваше на лъжа? Можеше ли да поеме такъв риск? Кое беше по-голям грях — да държи масите и самия себе си в безопасно, блажено невежество или да се осмели да разбере истината, дори това да означаваше да унищожи всичко?

Професорът седеше търпеливо срещу понтифика и го гледаше с насърчителна усмивка. Старецът се взираше право напред. Накрая произнесе проста фраза, която контрастираше на мъчителния процес, довел го до това решение.

— Аз... вярвам.

Папата се наведе и подписа документа на малката дъбова масичка пред себе си.

20.

Шон Стрикленд беше премръзнал. С дъжда дойде и вятър, който пронизваше до костите. Уличната лампа горе примигваше и му пречеше да чете, но нищо от това не го разсея. Бе твърде погълнат и объркан от реда, който току-що препрочете за пореден път: „Трудно ми е да опиша усещането, Шон“.

В този ред имаше повече истина, отколкото би могъл да си представи авторът, докато е пишел думите. Противното чувство да прочете нещо, което несъмнено бе много старо и важно, и да види името си в него, сега се материализира във формата на смлян сандвич с пуешко и боровинки, който повърна върху ризата си.

Беше ужасно изтощен, измъчван от болка и с разбито сърце. Не беше сигурен дали умът не му прави номера, но въпреки това не можеше да спре да чете.

Задърпах струната, която висеше от тялото ми. Усещането бе сякаш някой друг контролира мускулите ти; сякаш пресецът ти е на път да се схване и остава в това положение. Безсмислено е дори да опитвам да опиша болката. Едва ли е нужно да казвам, че изгубих съзнание.

Когато се съвзех, не знаех колко време е минало. Първото, което усетих, бе същата мъчителна болка. Погледнах надолу и видях малък цилиндър от лъскав метал да стърчи наполовина от откритата рана на бедрото ми. Към горната му част бе закрепена тънка жица, чийто друг край бе увит около пръстите на дясната ми ръка. Изпъшках и си спомних.

Дръпнах още малко и предметът се плъзна. Коричката засъхнала кръв, образувала се около раната, се разкъса и потече свежа кръв, тя осигури смазката, която ми трябваше. С едно последно дръпване измъкнах металното нещо от крака си.

Незабавно превързах раната, притиснах я, за да спра кървенето, и се облегнах замаян назад. Завъртях металния предмет в

ръка. Разглеждах цилиндъра, когато клепачите ми внезапно запърхаха и паднах назад.

Главата ми сякаш се пръсна. Изпитах остра болка точно зад дясното си око, после втора в основата на черепа, съпроводена с ослепителна бяла светлина. И отново, и отново. Експлозиите се редуваха в мозъка ми като новогодишни фойерверки.

Изкреях като човек, обзет от ужас, но крясъкът ми бе предизвикан от болка, а не от страх. Замятах се из килията, като се държах за главата. Скачах, въртях се, ритях стените, блъсках вратата, като през цялото време смътно усещах как нещо жили дланта ми.

После всичко свърши. Паднах, изтощен и задъхан. През сълзи погледнах отново ръката си и предмета. И изведнъж се сетих какво е това. Но знаех и нещо повече. Знаех...

— Името ми е Греъм Фонтейн — казах на глас.

— Името ми е Греъм Фонтейн — повторих.

— Името ми е Греъм Фонтейн.

Думите излизаха, сякаш се мъчеха да ме убедят. Млъкнах и вперих поглед в предмета. Дълъг около пет палеца и дебел колкото пръст, той бе покрит с вдлъбнатини и знаци, сякаш беше направен от няколко части, съединени заедно. По повърхността му имаше малки правоъгълници, които като че светеха сами.

— Това е камера — казах на глас.

— Това е камера — повторих.

„Какво е камера? — попита в отговор някаква част от съзнанието ми. — Ти си Саул, роб и гладиатор.“

— Не, аз съм Греъм Фонтейн, Офицер Х7 от проект „Журналист“ — изрекох на глас. Бях объркан. Чувствах се като в сън, който смяташ за истински, а когато се събудиш, емоциите от съня остават. Точно така се чувствах, хванат в този ярък сън, неспособен да се събудя от едната или другата реалност.

Бях ужасно смутен. В продължение на повече от месец се бях мъчил да намеря някакво чувство за идентичност. Опитвах се да разбера кой съм и откъде съм дошъл. Бях започнал да развивам ново усещане за тези неща въз основа на преживяното, а сега всичко беше направено на пух и прах. Трудно ми беше да го приема.

Ще се повторя — човешкият ум не е устроен да съществува на две места във времето. Аз съм Саул гладиаторът. Аз съм Офицер Х7. Роден съм през 1975 г. Живея в свят, управляван от Цезар.

Паднах, хванал се за главата, мъчей се да изровя образите, които прелитаха в съзнанието ми. Градове, машини, хора. Звуци на свят, който тепърва щеше да дойде, ме изпълниха, без да знам дали са спомени или халюцинации. После отново се загледах в ръката си. Това беше нещо осезаемо, нещо истинско. Трябваше да се придържам към онова, което бях извадил от тялото си.

Както седях в агония и пълен смут, чух приближаващи стъпки. Бяха чули крясъците ми. Скрих устройството в дрехите си и се отпуснах на леглото. Беше човекът, който се грижеше за раните ми. Той ме погледна загрижено през решетката.

— А, Саул — каза ми, когато видя течащата по крака ми кръв. — Казах им, че трябваше от самото начало да те зашия и че раната ще се отвори, ако изриташ насън.

Продължих да лежа. Чух как вратата се отваря, докато отново потъвах в мрака.

Събудих се известно време по-късно. Раната ми беше зашита с тънък конец и превързана. Огледах се и видях, че не съм в килията си. В тази стая нямаше решетка. Нима сънувах?

— Пак се събуди. Много спиш, белокожи. — Гласът звучеше зад мен. Надигнах се и се обърнах. Видях същия тъмнокож мъж, който бе с мен, докато бях с вързани очи, и с когото се бях сражавал в ямата. Моментално се разсъних.

— Малбул?

— Май господарят ни ще ни събира при всяка възможност — подхвърли той с дълбокия си африкански глас. — Вчера се бихме до смърт, а сега спим в една и съща стая.

— Нашият господар ли? — попитах. — И ти ли си собственост на Тиберий?

— Да.

— Тогава защо му трябваше да ни изправя един срещу друг и да се бием до смърт?

— Не знам, но не беше до смърт, нали? Защо не се подчини на правилата на двубоя?

— Не исках да те убивам. Ти беше победен, вече не представляваше заплаха за мен и битката беше приключила. Не убивам безпомощни хора — обясних. — Какво е това място?

— Ти впечатли господаря ни — каза Малбул, надигна се и изстена. Явно ребрата го боляха. — Направи те пълноправен гладиатор. Това е казармата на воините от школата му. Тиберий има двайсет гладиатори. Само двама от тях са аукторати като онзи Самуил, с когото се би. Той беше трак, много горд мъж, но подобно на всички гладиатори доброволци се бие само един-два пъти годишно и затова няма издръжливостта, нужна, за да се сражаваш на всеки няколко седмици. Той не е от трупата ни, но мъжете като него стават все повече.

— Мъже като него?

— Мъже, които се бият по своя воля, а не за славата, гордостта или каквото там си мислят, че ще спечелят в боя. Повечето от нас се бием, защото нямаме избор.

— От колко време правиш това? — попитах го.

— Бях гладиатор цял един ден! Ти беше първият ми противник и благодарение на великодушието ти ще доживея да се изправа срещу още един.

Той прочете в очите ми следващия въпрос.

— Предишният ми господар също имаше школа и когато решише да наглежда игрите, ми позволяваше да присъствам. Една от основните ми задачи бе да се грижа за гладиаторите и оръжията им. Прекарах много време в школата и научих доста неща от тях. Но явно не са били достатъчно — заключи той и се облегна, като се държеше за ребрата.

— Как мога да се освободя? — попитах.

— Да се освободиш? — Въпросът явно му се стори забавен и той показа големите си бели зъби, които изпъкваха на фона на тъмното му лице. — Приятелю, има два начина да станеш свободен. Най-лесният е да се нанижеш на нечие копие. Но по-вероятно е да се биеш като гладиатор, стига да оцеляваш от едната седмица до другата. Накрая можеш да се оттеглиш и да бъдеш приет като роб или свободен, в зависимост от волята на господаря ти.

— Всяка седмица ли се бием?

— Не. Тренираме всеки ден. Състезанията са всяка седмица, но ти се пада да се биеш около два пъти в месеца. Горедолу на всеки месец има игри из цялата страна, а двете големи събития на годината се провеждат в Колизея.

Повдигнах вежда.

— Ако бъдеш включен в летния или зимния фестивал, ще имаш няколко двубоя. Можеш да избереш също да участваш в Големите игри и ако победиш всеки противник, който се изправи срещу теб, можеш да заслужиш свободата си. Това става по искане на тълпата, но в крайна сметка се решава от самия Цезар.

— От Юлий Цезар ли?

Малбул присви очи.

— Не, освен ако не намериш някакъв начин да го върнеш от гроба. Не, говоря за Нерон. Тиберий Клавдий Нерон сега се нарича Цезар. Името се предава.

— А какво представляват тези Големи игри? — попитах аз, попивайки цялата информация.

— Състезание до почти сигурна смърт. Сто мъже излизат на арената едновременно, гладиатори от всякакъв тип и от всяка трупа в империята. Всички се бият. Няма ограничения във времето. Правилото е само едно — сто влизат, един оцелява.

— И всички останали умират? — Бях шокиран.

Малбул кимна мрачно.

— Всички останали умират. Трябва да оцелееш в битка срещу един, двама или десет едновременно, после да продължиш нататък. Потокът от противници е безкраен. Шансовете да оцелееш, естествено, са малки, а шансовете да оцелееш достатъчно непокътнат, за да се насладиш на спечелената свобода, са никакви. Никой досега не е оцелявал на Големите игри, за да застане пред цезаря и да поиска свободата си. Обикновено всички са проснати на арената и съдиите трябва да обикалят с часове и да ги чакат да умрат, за да определят победителя.

Мисълта ме ужаси и я добавих към множеството идеи и картини, които се носеха в ума ми.

— Ясно — кимнах и бръкнах под туниката си, за да докосна скритото устройство. — Тук има ли къде да се облекча?_

— Ха! Надясно. Утре сутринта ще те разведе. Свободни сме да се разхождаме тук. Нощем не заключват вратите, но трябва да оставаме в рамките на казармата. На този етаж има още три стаи, но мъжете спят, така че не вдигай шум.

Закуцуках, следвайки упътването на Малбул. Можех да мисля единствено за предмета в ръката ми. Промъкнах се покрай стаите със спящите мъже. Сигурно беше късно, но бях спал часове наред и не се нуждаех от още сън. Нуждаех се от отговори.

Завих зад ъгъла и клекнах. Загледах се в сребристия предмет и изведнъж спомените ме връхлетяха като призивна вълна. Знаех всичко. Явно бях получил информацията в съня си. Знаех кой съм, знаех къде съм и, което бе най-важното, знаех какво трябва да направя.

21.

Загледах се в устройството в ръцете ми. Сините му светлинни меко осветяваха каменните стени и пръстения под. От тях сякаш самата ми кожа светеше. Тогава видях нещо по кожата си. Белег от вътрешната страна на предмишницата ми. Дръпнах синята светлина на цилиндъра и погледнах ръката си на слабата светлина на факлата. Нямаше нищо — кожата ми бе гладка и чиста. Отново приближих синята светлина и огледах предмишницата. И го видях отново, едва различим, но ясен за четене: Х7. В ума ми проблесна спомена за деня, когато бях получил този знак.

Намирах се в Централата. Малка стая. Дванайсет души. Това бе единственият път, когато се видях лице в лице с всички други едновременно. Сложих дясната си ръка в малко гнездо, също като останалите до мен — другите офицери. Щом ръката ми легна на място, горната част се спусна и за момент усетих леден студ по кожата си. Гнездото се отвори със съскане и извадих ръката си от него.

Знакът ясно си личеше на изкуствената синя светлина — Х7.

Офицер Х7 от проект „Журналист“. И ето ме тук. Беше проработило. Боже мой, беше проработило и бях тук. Докоснах с безчувствени пръсти слепоочията си, когато сериозността на положението ме блъсна с цялата си сила.

Аз бях част от най-секретен и важен проект, предприеман някога от човечеството. Детайлите се пазеха толкова ревниво от ръководителите на проекта, че ми бе дадена само толкова информация, колкото да изпълня собствената си мисия. Знаех съвсем малко за проекта като цяло, като се изключи основната му цел и интензивното обучение. Трябваше да се подготвя. Обучението трябваше да ме подготви за живот в миналото, почти две хиляди години преди да се родя.

Затворих очи и оставих спомените да ме изпълнят. Включиха ме в проекта, докато служех в Ирак. Обучението ми бе широкообхватно. Беше продължило шест години, което не бе много

време, като се имаше предвид онова, което трябваше да постигна. Учиха ме как да оцелявам, как да се стопявам в сенките на обществото, в което щях да вляза. И се справях чудесно! Изучих езиците и диалектите от епохата. Арамейски, иврит, латински, самаряански. И всичко това само за няколко години. Как го бяха постигнали? С технологии.

Централата ни пое и обучаваше съзнателния ни ум, докато бяхме будни, но също и подсъзнанието ни, докато спяхме.

Към хипоталамуса ми, най-примитивната част от мозъка, бяха добавили порт и чрез него на пръв поглед автономните процеси на тялото ми бяха подложени на фина настройка. Пулс, дишане, отделяне на хормони. Всичко това бе измерено, променено и записано отново, давайки на тялото ми достъп до пълния потенциал на физическите му възможности, далеч надхвърлящи онова, което е достъпно само чрез съзнателните физически тренировки. Други области от мозъка ми също бяха усилены, най-вече онези, които управляваха координацията и възприемането на информация. Способността ми да се уча се увеличи десетократно и краткото време, за което усвоявах нови неща, бе смайващо.

Бойните ми умения бяха усъвършенствани както чрез традиционни методи, така и чрез образно обучение, докато спях. Тялото ми тренираше само и рефлексите ми бяха наточени до такава степен, че времето, необходимо ми да реагирам на дразнител, бе нищожно малко. Движех се така, сякаш виждах в бъдещето. Беше ми прехвърлена цялата известна информация за периода, в който щях да съществувам. Бях обучен за известните обичаи, езици, култура и история. Научих повече, отколкото би могъл да поеме нормален мозък за времето, с което разполагах. И най-важното, бях научен на едно абсолютно задължително правило, Правилото на знанието — не можем да променяме нещо, за което знаем, че се е случило. След това бях пратен в миналото.

Не знаех много за самия процес. Обясниха ми теорията с термини, които не схващах, но знаех, че пътуването е еднопосочно и че макар да ме пращаха с друг агент, никой от двамата ни не знаеше самоличността и инструкциите на другия... единственото, което знаех, бе моята мисия.

Моята мисия. Господи, моята мисия! И двамата имахме мисии. Имаше единайсет други, но нямах представа как са разпределени. Знаех само моето назначение — да събирам важни исторически данни. Документи, книги, неща, представляващи интерес.

Бяха ми дали конкретни цели, които да проследя, но трябваше също да се възползвам от изникналите възможности и да събирам интересни неща. Имаше и нещо друго. Нещо, за което се бях подготвял шест години. Трябваше да проведем интервюто.

Интервюто бе определено от Централата като абсолютен приоритет. То бе причината за целия проект, както ми бяха казали. И аз се взирах в предмета в ръцете ми, въртях го и си мислех какво трябва да направя. Трябваше да намеря един човек, където и когато да се появише. Трябваше да открия и да запиша разговор с Йошуа от Галилея. Трябваше да интервюирам човека, наричан Исус.

22.

Дъждът шибаше яростно цимента и образуваше локви. Отражението на зората сякаш вдъхна живот на капчиците, които се стичаха по лицето на Шон. Той лежеше свит на кълбо под моста. Изтощението от изминалата нощ най-сетне бе взело връх.

Първите пълчища на сутрешния трафик се понесоха отгоре, но звукът не можеше да проникне в света на мъгливи сенки, където се бе оттеглил умът му — нито уличното движение, нито дъждът, нито дори воят на полицейската сирена, когато патрулната кола профуча по моста в търсене на беглеца, измъкнал се от щатската болница предишната нощ.

Когато се събуди, Шон не знаеше колко време е спал. Събуди го познат звук. Умът му бе създал сценарий как да се справи със случващото се.

В него той пишеше на бюрото си. Беше на прага на нещо блестящо, нишката на мисълта му приближаваше заключението. И тогава телефонът иззвъня.

— Лорън, би ли вдигнала? — извика той от кабинета си.

Отговор не последва. Телефонът продължаваше да звъни.

— Лорън! Би ли вдигнала? Зает съм в момента.

Тя пак не отговори. Шон беше толкова близо до целта си, че не можеше да прекъсне работата си точно сега. Къде се беше запиляла?

Телефонът звънеше.

— Лорън, вдигни, моля те! — извика той по-силно.

Накрая тя отговори.

— Съжалявам, миличко, не мога. Мъртва съм.

Шон се надигна. Телефонът още звънеше. Какво беше казала тя? Телефонът звънеше и звънеше. Какъв телефон? Толкова беше объркан. Звънът на телефона бе истински. Изведнъж се събуди. Звукът идваше от външния джоб на якето му. Мобилният. Съвсем го беше забравил, а сега той звънеше. Студени, изтръпнали пръсти го затърсиха и го извадиха точно когато звукът замлъкна. Шон погледна екрана. „1 пропуснато повикване.“

Беше шест без десет сутринта.

Нямаше номер на повикващия.

„Кой звъни по това време?“ — попита мозъкът му. Но преди да успее да потърси възможните отговори, в главата му изникна друг въпрос. Какво се беше случило в съня му? Какво беше извинението на Лорън, че не вдига телефона? Не можела да го направи, защото какво? Защото била мъртва.

Мисълта му подежда като ритник в корема — тя наистина бе мъртва. Подобно на всяка травма, мъчението не беше в това, че се случва веднъж, а че се случва отново всеки път, когато преставаш да мислиш за нея и после си спомняш. Лорън бе...

Телефонът извъня отново с пронизителен звън, който раздра утринния въздух и върна Шон обратно в настоящето. Погледна екрана. Пак нямаше идентификация на обаждания се. Кой му звънеше от скрит номер преди шест сутринта? Имаше само един начин да разбере.

— Ало? — предпазливо каза Шон.

Мълчание.

— Ало? — повтори той още по-несигурно. По линията се чуваше прашене.

— Шон Стрикленд? — разнесе се глас. С американски акцент.

— Кой иска да знае?

— Къде сте? — попита гласът.

Шон затвори. Как можеше да е толкова тъп? При цялото объркване почти беше забравил, че някакви хора се опитват да го убият, а той току-що им беше дал сигнал. Телефонът извъня отново.

Шон го погледна и палецът му се мръдна към зеления бутон. Ако отговореше, можеха да го проследят. Брат му Тим веднъж му бе казал, че са достатъчни само шест секунди, за да се проследи стационарен телефон. А как стоеше въпросът с мобилните? Ами ако не са лошите? Помисли дали да не изхвърли или строши телефона, но реши, че може да му потръбва.

Затова затвори вибриращия апарат и премръзналите му пръсти затърсиха капака на батерията. Веднага щом я извади, звъненето престана. Шон си пое дъх. Трябваше незабавно да се махне от този район.

Взе дневника и го прибра дълбоко във вътрешния си джоб. Погледна по дължината на канала. Той минаваше перпендикулярно на

няколко улици, но беше открит, а дъждът отново се засилваше. Не можеше да си позволи да измокри дневника, затова свали якето си, нави го с дневника вътре и го понесе под мишница като топка за ръгби.

Затича се с всички сили по-далеч от моста и далечния вой на полицейските сирени. Нямаше доверие на полицията в този град. Може би при следващия мост щеше да успее да хване такси. Ако се добереше до някое спокойно място, щеше да има време да помисли и почете.

— Накъде? — попита таксиметровият шофьор, когато Шон, вирвода и отчаян, се тръшна на предната седалка.

— Хей, човече! Колата не е моя! — запротестира той, когато от джобовите на Шон се изля вода върху тапицерията.

— Съжалявам — извини се той, благодарен, че може да седне. Беше тичал по канала близо час в проливния дъжд. Всеки път, когато стигаше до някой мост, мозъкът му даваше един и същи съвет: „Само още един, не си достатъчно далеч“.

— Накъде? — отново попита таксиджията. Беше мрачен тип на около четиридесет, с кичури бяла коса, излизаци под кепето му.

Шон погледна служебната му карта на таблото — Върн.

— Не ми пука, просто карай. Просто се махни оттук — каза Шон, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Тая улица не я знам — заяви Върн.

— Където и да е! — изгуби търпение Шон. — Карай към Вашингтон. Имам пари.

— Какво? Поднасяш ли ме? — сряза го Върн.

Но замаяният и уморен Шон беше заспал в момента, в който се бе почувствал в относителна безопасност. Шофьорът превключи на скорост и пое на север към междущатската магистрала, като се чудеше какво ли разстояние ще измине преди паралията клиент да се събуди.

Шон сънуваше, че е на сцена пред претъпкана аудитория, която го гледа с очакване. Не можеше да различи отделните лица, дори на хората от първия ред. Трябваше да държи реч. Стоеше на амвона и се канеше да съобщи добрата вест на паството си. Теорията му за

естеството на времето, за връзката и зависимостта му от материалния свят беше страхотна и той го знаеше.

Беше открил приемлив начин за отбелязване на частица и изпращането ѝ назад във времето. Всичко бе свързано с гравитацията. Щеше да хвърли същинска бомба. Погледна към изпълнената с очакване публика. Беше дошъл чак в Англия за този момент и беше време да блесне.

Отвори уста. От гърлото му излезе продължителен хрип. Опита се да заговори отново, но не знаеше какво да каже. Помнеше, че трябва да говори за времето.

— Времето... — започна той. Но не последва нищо. Не знаеше как да го обясни. Не можеше да намери подходящите думи. Публиката започна да хихика. Вълна на мърморене мина през аудиторията от първия ред до последния. Скоро се чуха подигравателни възгласи.

Не знаеше какво да каже. Всички чакаха да обясни. Какво можеше да каже? Не си спомняше нищо. Беше експерт в тази област. Защо не можеше да си спомни нищо? Погледна тълпата. Блестящите лица вече се смееха открито — на него, на некомпетентността му. И тогава видя друго лице. Лице, което не се смееше. То гледаше право към него. После се усмихна. Лорън.

Погледите им се срещнаха и макар да бе доста назад, Шон заговори само на нея.

— Не знам какво да правя — каза той и очите му се напълниха със сълзи. — Не знам какво да кажа. Изгубен съм. Изгубен съм без теб. Не знам какво да правя.

Лорън отново се усмихна.

— Не знам как да го обясня — умолително рече той.

Погледът ѝ омекна и когато заговори, гласът ѝ бе мил и изпълнен с разбиране.

— Трябва да четеш.

— Приятел! Попитах, това твой телефон ли е? — Гласът на таксиметровия шофьор го изтръгна от съня.

Шон се опита да дойде на себе си. Главата му по-скоро клюмна, отколкото се завъртя в посоката, от която бе дошъл гласът.

— Какво? — попита той с надебелял език.

— Онова долу. Май телефонът ти току-що падна и се счупи или нещо такова.

Шон погледна в краката си. Наистина, докато бе спал, телефонът му беше паднал и батерията бе отлетяла. Той се наведе и присви очи към сивата пластмаса. На екрана имаше пукнатина. Шон въздъхна. Не знаеше какво да прави. Бе сигурен, че е в безопасност, ако не отговаря на повиквания, затова реши да сложи батерията обратно, колкото да провери дали работи, после да го изключи отново.

— Знаеш ли — започна Върн, докато гледаше как Шон връща малкото устройство към живот, — хлапето ми има такава джаджа. На четиринайсет е и имам чувството, че проклетото нещо направо е залепено за ухото й. Изобщо не го пуска. Отговаря на обаждания наред вечеря. Представяш ли си? Наред вечеря! Не искам да кажа, че не я възпитавам или нещо такова...

— Оставили са съобщение — прозаично отбеляза Шон.

— Ъ? Съобщение ли? Знаеш ли, плащам петнайсет кинта допълнително за гласовата поща на Сали, но й трябва. Винаги им трябва. Да напише това, да изтегли това-онова. Казвам ти...

„Що за убиец би ти оставил съобщение?“ — поинтересува се мозъкът му, докато Шон се взираше в символа на пощенски плик на надраскания екран.

Върн продължи да дрънка, без да забелязва, че пътникът не му отговаря. Шон беше добър в изключването на звука. Майка му го наричаше „избирателна глухота“, макар най-вече да имаше предвид, че не чува заръките й да измие чиниите след вечеря.

Шон не чуваше нищо освен мислите си, които обсъждаха дали да се свърже в мрежата и да извика съобщението, или дали не е опасно да остави информацията непроверена. Накрая затвори телефона.

— ... осем или девет пъти на ден! Така де, знам, че в наше време момчетата и момичетата порастват по-рано, ако ме разбираш какво искам да кажа, но на нейната възраст дори не ми позволяваха да заведе момиче на кино. Все едно щях да ходя на кино! Не че това ме спираше де...

Шон отвори телефона. Смъртта можеше и да не е толкова лош вариант, относително казано. Пое дълбоко дъх, натисна и задържа

бутон 1, за да се свърже с гласовата си поща. Тишина. После сигнал. Накрая прозвуча звън, последван от познатия записан женски глас.

Шон съкрати процедурата, като натисна два пъти 1. *Бип. Бип.* И тогава го чу. Гласът бе мъжки.

— Господин Стрикленд. Мисля, че животът ви може да е в опасност... — Шум. — Това не е измама. Трябва да се срещна с вас.

След това гласът произнесе няколко къси фрази, сякаш четеше:

— Ние всъщност непрекъснато се движим във времето.

Пауза.

— Космическият кораб не би могъл да се движи по-бързо от светлината.

Пауза.

— Невъзможно е да задържим червеевите дупки отворени.

Пауза... шумолене на хартия.

— Необходимата енергия е много по-голяма от онази, която можем да произведем.

Пауза.

— Бетани би била по-стара с един ден.

Продължителна пауза.

— Мисля, че може би зная нещо за случващото се.

Бип. Бип. Бип. Това беше всичко. Гласът замлъкна.

Шон се облегна назад. Кой беше този? Какви ги говореше, по дяволите? Животът му може да е в опасност? Без майтап. Но пък другата част от съобщението бе привлякла вниманието му: „Мисля, че може би зная нещо за случващото се“.

Последните дванайсет часа бяха най-странните, най-лошите в живота му и той трябваше да намери начин да разбере защо се случваше всичко това. Все по-сигурно беше, че книгата, която носи, е важна за някакви много опасни хора. Това я правеше ценна.

А някой някъде знаеше какво става и се мъчеше да се свърже с Шон. Той се опита да си спомни какво беше прочел през нощта.

„Трябваше да открия и да запиша разговор с Йошуа от Галилея. Трябваше да интервюирам човека, наричан Исус.“

Ох, господи! Спря за момент и се замисли. Ако — хипотетично, разбира се — беше възможно да се върнеш във времето със средство да запишеш интервю с историческа личност, кого би избрал? Кой

човек е дал повече поводи за дебати, кой е повлиял по-силно на съвременния свят от Исус?

Шон не беше религиозен. Всъщност, отхвърляше суеверните глупости, приписани на този човек, ако изобщо беше съществувал. Знаеше обаче, че много хора на този свят вярваха в него; че ако *имаше* интервю с Исус, то несъмнено щеше да е много ценно. Може би достатъчно ценно, за да убиват за него.

Облегна се назад. Зави му се свят. Възможно ли бе наистина да е свързано с това? Възможно ли бе да е заради историята, увита в мокрия вързоп в скута му? Ако разказът беше истина, той представляваше истинска бомба. В него се говореше не само за съвременен човек с мисия да интервюира най-влиятелната фигура в историята; ако разказът бе истински, това означаваше, че някой по някакъв начин беше научил как да пътува назад във времето.

Колкото и фантастична да изглеждаше тази идея за повечето хора, за Шон тя бе нещо различно. Шон Стрикленд бе експерт в тази област и беше доказал, че е невъзможно да се изпрати нещо назад във времето. Той познаваше фактите толкова добре, че дори ги беше документирал в статията си за...

Рязко пое дъх. *В статията си.*

Точно от нея бяха думите, които му се струваха така познати. Не можеше да повярва. Отвори отново телефона, влезе в гласовата поща и бързо стигна до съобщението:

— *Ние всъщност непрекъснато се движим във времето.*

Пауза.

— *Космическият кораб не би могъл да се движи по-бързо от светлината.*

Пауза.

— *Невъзможно е да задържим червеевите дупки отворени.*

Пауза... шумолене на хартия.

— *Необходимата енергия е много по-голяма от онази, която можем да произведем.*

Пауза.

— *Бетани би била по-стара с един ден.*

Продължителна пауза.

— *Мисля, че може би зная нещо за случващото се.*

Пусна го отново, като се вслуша внимателно в една конкретна част:

— *Невъзможно е да задържим червеевите дупки отворени.*

Пауза... шумолене на хартия.

Това беше. Шумолене на хартия. Говорещият обръщаше страници. Четеше от истински страници. Страници от неговата статия. Думите, произнесени от мъжа, бяха думи на Шон.

— ... Така де, не казвам, че не съм докосвал момиче или нещо такова, нали разбираш? — дрънкаше Върн. — Но когато...

— Закарай ме до интернет — бързо каза Шон.

— ... каза ми, че била... Какво?

— Закарай ме до интернет! — повтори той, внезапно изпълнен с енергия и целеустременост.

— Въртя геврека от много години, приятел, но никога не съм чувал такъв адрес. За пръв път ми е, гаранция.

— Няма ли да млъкнеш! — срязва го внезапно раздраженият Шон.

Върн се сепна.

— Бих те откарал направо там, приятел, ама ако трябва да съм честен, от доста време се движим на север по магистралата и всеки момент ще стигнем Вирджиния. Не знам къде точно е интернет по тия места.

Шон погледна през прозореца. Едва сега забеляза къде са. Върн беше прав. Движеха се по магистрала.

Погледна надолу и видя, че броячът е навъртял петстотин седемдесет и осем долара. Усмихна се. Имаше перверзно облекчение в това да не ти пука за парите. Целият му свят беше разбит на парчета и май притежаваше най-важната книга в историята. Петстотин седемдесет и осем долара нямаше по никакъв начин да променят нещата. Само преди ден сумата щеше да го разтревожи сериозно, но всичко бе относително.

Относително. Въздъхна. Точно така беше започнала страстта му. Беше на тринайсет, когато получи от баща си книга вместо баскетболна топка за Коледа. Отначало Шон се намуси, но книгата — „Айнщайн и неговата Обща теория на относителността, илюстрирано издание“ — го промени завинаги. Баща му бе обяснил, че някакъв англичанин завързал разговор с него в една книжарница и препоръчал

книгата. Разказал, че променила неговия живот като малък и бил сигурен, че същото щяло да стане с Шон. Непознатият се бе оказал прав — книгата бе насочила Шон по съвсем нов път.

Покрай тях профуча табела. Сто и трийсет километра до следващия град, където със сигурност щеше да има някакво интернет кафене. Беше написал тази статия преди повече от шест години и почти не я помнеше, но винаги архивираше нещата си на сигурен онлайн сървър и знаеше, че трябва да направи разпечатка. Трябваше да намери номерата на страниците, после да ги набере на телефона. Това бе единственото, което бе успял да схване от на пръв поглед безразборния набор от изречения, прочетени в съобщението.

Посегна към вързопа в скута си. Бавно го разви и погледна страниците с нови очи.

23.

— Има много видове гладиатори — каза ми Малбул, докато вървахме през двора за тренировки на школата. — И е честна практика гладиатори от един вид да се бият с гладиатори от друг вид. Този е секутор — добави и посочи нисък як мъж с броня на едната ръка, който се упражняваше с дълъг извит щит. — Обикновено се сражава срещу рециарий — довърши той и махна през двора към група мъже с мрежи и дълги тризъбци.

— Ти беше така въоръжен, когато се изправи срещу мен — казах с интерес, наблюдавайки как един висок мъж показваше на други двама как се хвърля мрежа: навъртя я около китката си точно преди да я запрати, така че тя се разтвори широко във въздуха благодарение на тежестите по краищата си.

— Да — потвърди Малбул и спря до мен да погледа тренировката. — Мрежата, приятелю. Мрежата прави всички мъже равни. Но не и теб. — Той ме тупна по рамото. — Ела, има и други неща за гледане.

Той закрачи отново, като продължи да обяснява.

— Най-важно е зрелището. Ако излязат двама мъже без броня, те или ще се накълцат един друг в нескопосана касапница за нула време, или ще се бият толкова предпазливо, че двубоят ще стане досаден. Затова мъжете трябва да носят броня, но с мярка. Шлем, брониран наръкавник, може би щит. Всичко това създава условия за динамична и майсторска битка. Когато дойде време да избираш своя стил на бой, направи го много внимателно. Изборът ти може да определи дали ще живееш, или ще умреш.

Малбул продължи да ми обяснява за другите многобройни видове бойци, с които бих могъл да се сблъскам. И докато гледах как мъжете се упражняват с мечове, щитове и юмруци, разбрах, че за да спечеля свободата си, за да изпълня мисията си, ще трябва да стана част от това заучено кръвопролитие.

— Еквите и провокаторите често се бият с представители на своя тип, но повечето гладиатори се изправят срещу различни

противници. Един мурмилон обикновено ще се бие и ще победи хопломах, но ако се изправи срещу опитен рециарий или гал, най-вероятно ще бъде победен.

— Камък, хартия, ножница — промърморих под нос.

— Въпреки това — завърши Малбул — умението на боеца прави двубоя вълнуващ. Няма твърди и ясни правила кой ще победи в един сблъсък.

Той ме погледна в очите.

— Ти си изключително странен човек — смутено заговори. — Владееш езика на римляните, а в същото време съм те чувал насън да говориш и на други странни езици, които не разбирам. Можеш да минеш за римлянин, но си някак по-изтънчен, така че е възможно да идваш откъде ли не...

Остави въпроса си да увисне във въздуха. Не отговорих, а само срещнах погледа му. Той се извърна.

— Аз бях водач сред моя народ. Имах двама синове и дъщеря. Изгубих всичко, когато римляните ме плениха. Убиха жена ми и дъщеря ми. Не зная каква участ е сполетяла синовете ми и не искам да мисля за това. Предполагам, че си от някаква далечна страна, но искам да разбереш — аз също познавам загубата. Не ти обяснявам за игрите, защото искам да се похваля със знанията си, а защото се научих да приемам новия си живот и да вземам от него онова, което мога. Господарят ми се държи с мен толкова добре, колкото може да се държи един господар с роб — тоест като с куче, но куче, което храни. Не минава ден, без да си мечтая как прерязвам гърлото му, докато спи, макар да знам, че това само би влошило положението ми.

Малбул доближи лице до моето, сякаш ми споделяше някаква голяма тайна.

— Взех каквото можях от предишния си господар. Взех знанието, което ми трябва, за да подобря положението си. Той ми обеща свобода в края на годината. После враговете му го унищожиха и отнеха собствеността му. Аз бях част от тази собственост. Зная, че жадуваш да се махнеш, страннико. Виждам го в очите ти, но трябва да разбереш, че с живота, който си имал, вече е свършено. Ако искаш да останеш жив, трябва да се биеш.

След тези думи се обърна и ме остави да стоя наред двора, заобиколен от цивилизованото практикуване на един нецивилизован

спорт.

Минаха повече от две седмици откакто се бих в ямата и все още се опитвах да приема положението, в което се намирах. Докато бях в неведение, желязах свободата си, но не виждах нужда да бързам. Едва сега осъзнавах с ужас, че съм обвързан с график.

Намирах се на километри от целта си и бях затворник. Вече въоръжен със знанието какво трябва да направя, ясно виждах колко съм далеч от постигането му. Нямах никаква реална представа за датата, която знаех в предишния си живот. Можех само да се надявам, че човекът от другата страна на морето все още не е прикован на кръста.

Бягството, поне за момента, бе невъзможно. Преди години тракът Спартак вдигнал въстание срещу Рим и застанал начело на армия от гладиатори. Бил човек, който вече не можел да приема положението си — и макар че историята му бе легендарна, благодарение на него бяха взети мерки, които да не позволят подобно нещо да се случи отново. През цялото време се намирахме под засилена охрана, така че единственият ми съюзник, единствената ми надежда за оцеляване бе информацията. Трябваше да играя тяхната игра достатъчно дълго, за да намеря начин да се върна в Йерусалим.

Докато размишлявах върху всичко това, внезапно ме порази друга мисъл. Ами ако бях пристигнал твърде късно? Или повече от половин живот по-рано? В света, от който бях дошъл, имаше големи спорове за времето, когато е живял Исус. Ако все още беше жив, трябваше да оцелея и да намеря начин да стигна до него. Ако вече бе убит, не бих могъл да изпълня мисията си. Засега се налагаше да се бия, за да оцелея. Изобщо не подозирах обаче, че ще трябва да го направя още на следващата сутрин.

Събуди ме тръбата. Дълбок, бумтящ басов звук, който ни изтръгваше от съня всяка сутрин малко преди изгрев-слънце. Само по себе си това не бе необичайно, но хрущенето на чакъла по коридора ме разсъни напълно. След малко се появи момче с четирима римски стражи. Ключалката изшрака и вратата на килията ми се отвори.

— Идваш с нас — надутото и арогантно нареди момчето, което бе горе-долу на възрастта на Мишка. — Днес ще се биеш.

С тези думи то се обърна и четиримата стражи влязоха в килията. Последвах момчето в коридора, точно навреме да чуя гласа на Малбул зад себе си.

— Боговете да те пазят!

Возих се във фургона около половин час. Когато вратите му се отвориха, видях, че се намираме в сянката на грамадна постройка. Спомних си, че в предишния си живот бях посетил Рим с родителите си като момче и бях стоял недалеч от мястото, където се намирах сега, загледан в многоетажната постройка с повтарящи се арки, в сложната каменна резба и внушителните желязни порти. Предишния път, когато видях този монумент, той беше развалина, а сега се издигаше в самото сърце на Рим, огромен и непокътнат — Колизеят.

— Ще те отведем да те регистрират. Днес следобед ще се биеш за господаря Тиберий и ще му покажеш, че заслужаваши благоволенieto му.

— Казаха ми, че ще науча три дни по-рано кога ще се бия.

Момчето се обърна, смаяно от факта, че съм се осмелил да му говоря.

— Ти — каза то снизходително, сякаш обясняваше на малко дете — ще се биеш тогава, когато ти се каже. След като си спечелиш място и убиеш много мъже, ще ти бъде дадена привилегията да научаваш предварително кога ще се биеш. Ако искаш да знаеш, единственият поканен боец на господаря за този турнир беше ранен вчера по време на тренировка и ти ще го заместиш.

Бях въведен в помещение с други мъже, никой от които не приличаше на гладиатор. Момчето заговори с някакъв и после се обърна към мен.

— Какъв си? — попита то.

— Какъв съм аз ли? Какво искаш да кажеш? — объркано отвърнах.

— Какъв си? Като какъв ще се биеш? — нетърпеливо поясни момчето.

— О, това ли? Не ми пука особено.

Шумът в помещението замря и се възцари с тишина. Всички се обърнаха към мен.

— Какво? — остро попита момчето.

— Не ми пука като какъв ще се бия. С меч, предполагам.

Някои от присъстващите се изкискаха.

— С меч, предполагаш? — Момчето пристъпи към мен. — Да не се опитваш да ме правиш на глупак пред регистраторите? Не забравяй, че аз определям дажбата ти в школата! — дрезгаво прошепна то.

— Момче — с равен глас отвърнах, — не ми пука като какъв ще ме запишеш. Почти не съм обучен във вашите изкуства, така че за мен няма значение.

Момчето се отдалечи, като много добре усещаше, че всички вече гледат към него, защото един роб го е нарекъл „момче“. Каза нещо на регистратора, след което се обърна към стражите, които бяха с мен.

— Дайте му меч и кръгъл щит. Ще замести другаря си и ще се бие като мурмилон! Отведете го да бъде жигосан.

На момчето явно му харесваше да демонстрира властта си и то загледа презрително как ме отвеждат да ме дамгосат с огън, завинаги да оставят белег върху мен, миризмата на собствената ми изгоряла плът и опърлени косми да изпълни ноздрите ми. Да стана собственост. Малцина от моята епоха можеха да си представят подобно нещо — заради това страната ми бе водила гражданска война.

Когато приближиха нажежената стомана до ръката ми, усетих горещината по лицето си. Това беше знак, който щеше да остане завинаги върху мен и никога нямаше да ми позволи да забравя какво означава да принадлежиш на някого.

Шест часа по-късно стоях сам. Лявата ми ръка беше напъхана в позлатен наръкавник и към нея бе привързан кръгъл щит. Пръстите на другата стискаха дръжката на закривен меч. Само сандалите и препаската покриваха останалото ми тяло.

Малбул беше прав, изборът на броня и оголени места бе нарочен. Гол и защитен едновременно, за да бъде касапницата по-интересна. Бях отказал шлема. Беше тежък и неудобен, с гребен като перка на риба отгоре. Лишаваше ме от периферно зрение и без него се чувствах по-безопасно.

Портата пред мен се вдигна и видях стъпалата, водещи към арената. Щях да се бия срещу гал — заловен във война мъж, оцелял единствено като убивал други мъже. Бях предупреден да се бия, за да

убивам. Бяха ми казали, че има стрелци, които във всеки момент са готови да сложат край на живота на непокорния участник в игрите. Убийството сега бе единственият ми шанс да продължа с истинската си мисия.

Решително закрачих напред. Ревът бе оглушителен. Струи парфюмирана вода изпълваха въздуха с аромата си наред с рева на тръби и рогове. Погледнах към грамадния амфитеатър; в пълната си слава той изглеждаше още по-огромен, отколкото като руина, и засенчваше детския ми спомен за него. В Колизея се бяха събрали четиридесет хиляди лица и сега всички се взираха надолу към мен. Енергията, струяща от всички наредени една над друга пейки, от всяка закрыта ложа, създаваше впечатлението за пълна къща, пулсираща от шум, движение и цветове. Едва сега разбрах. Народът, тълпата, гражданите — всички те обожаваша зрелището.

Призля ми. Аз бях част от това. Нещо повече, щях да убия мъжа, който ме гледаше през пясъка на арената. Щях да го убия, защото ако не го направех, той щеше да убие мен.

Засвири тръба. Двубоят беше започнал.

Галът беше горе-долу с моята височина, едър по стандартите на епохата. Правият му меч сякаш изобищо не тежеше в ръката му. Беше по-дълъг от моя, двустър и с украсена с камъни дръжка. Щитът му бе заоблен, но правоъгълен, може би колкото половината му ръст. Попих внимателно тези детайли, докато той приближаваше.

Виковеите на тълпата се засилваха, когато разстоянието помежду ни намаля и започнахме да се обикаляме един друг, докато накрая той замахна. Ударът беше отгоре, целящ колкото да ме порази, толкова и да ме прецени, да види как ще реагирам — и аз наистина реагирах, но не с отбиване, както той очакваше. Докато мечът се спускаше, вдигнах левия си лакът, сякаш да посрещна атаката с малкия си кръгъл щит. Вместо това се завъртях, като по-скоро отклоних, отколкото блокирах удара. Продължих завъртането, като в същото време замахнах с крак. Петата ми се заби отстрани в шлема му. От удара главата му се отметна странично и тялото му я последва напред и надолу. Противникът ми се просна по очи на арената.

Тълпата млъкна, несигурна какво е видяла току-що. Единият участник да се затича и да изрита противника си в главата? Никога досега не бяха виждали подобно нещо на арената.

Стъпих на гърба му и опрях върха на меча си в гръбначния стълб между лопатките.

— Предай се — казах на латински.

Отговорът му беше да замахне в широка дъга с меча си, като едва не отсече крака ми в глезена. Буквално подскочих и острието мина под мен. Това бе ветеран, човек с много победи на арената, който би предпочел да умре, вместо да живее победен и посрамен.

Тъй да бъде.

Задумках барабани. Бум! Бум! Тълпата нададе рев, когато галът се изправи на крака. Поех дълбоко дъх и се примирих. Отново започнахме да се дебнем в кръг. Освободих се от отвращението, от нежеланието да бъда част от това кърваво зрелище и приех новата действителност. Малбул беше прав. Щях да се бия.

Галът оголи зъби и се втурна напред, замахвайки в широка дъга. Ударът целеше да ме съсече през кръста, а не да провери реакциите ми. Сгънах крака и се наведох назад, за да видя как острието профучава над мен, после скочих толкова бързо, колкото се бях снижил. Вбесен, галът замахна отново, този път надолу и по диагонал. Превърнах се в ъгъла на атаката. Мечът замахна в другия диагонал и аз се превърнах и в този ъгъл. Мъжът изрева яростно.

После ме изненада. Понечи да замахне отново и когато видя, че съм в обхвата му, промени тактиката и атакува с щита. Удари незащитеното ми лице, сцепи устната и за момент ме дезориентира. Тогава той замахна. Острието изсвистя към главата ми и ревът на тълпата изригна изведнъж, когато зрителите усетиха, че ще има убийство. И го получиха.

В същия миг се отпуснах на коляно, насочих острия връх на меча си право нагоре и пронизах меката тъкан под челюстта му. Острието се плъзна бързо и с лекота, и онези, които гледаха гала отзад, щяха да видят как шлемът му необяснимо се повдига от главата му.

Галът не падна. Остана прав, задържан от меча ми. Взирах се в корема му и докато топлатата му кръв ме обливаше, отнасяйки със себе си живота му, осъзнах, че съм променен завинаги.

Ревът беше неописуем. Тълпата крещеше, сякаш бях някакъв герой, докато стоях на едно коляно.

После ревът се промени почти недоловимо. Стана по-силен и разбрах, че нещо не е наред. Едва когато чух друг рев, осъзнах какво е. Не беше оглушителният рев на тълпата, а на някакъв звяр зад мен.

Станах и се обърнах с едно движение, и огромна златна маса се стовари отгоре ми. Залитнах назад и се озовах пред огромни бели зъби. Усетих горещия дъх на разярения звяр, докато отстъпвах. Мечът отлетя от ръката ми и не ми оставаше друго, освен да се вкопча в гривата, докато падах, мъчейки се с всички сили да я задържа колкото се може по-далеч от главата си.

Вдигнах едновременно двата си крака и притиснах колене към гърдите си, свивайки се на кълбо. Никога досега не бях се бил с лъв — в Централата не ни бяха обучавали на подобни неща. Наведох глава и изритах тялото му миг преди да падна на земята.

Инерцията, която бях предал на животното, засили косматата маса назад и ми даде необходимото време да се приземя и да се претърколя, изправяйки се на крака. Обърнах се и видях, че едрият звяр се е изправил във въздуха и е стъпил на крака в облак прах.

Втурнах се право към портата. Ревът на тълпата ми изясни положението. Имах двацет метра преднина и ме преследваше царят на животните. Звярът ме настигаше с всяка следваща крачка. Погледнах към портикула, който се спускаше. Затваряха ме тук. Продължих да спринтирам и прескочих вдигнатия капак на отвора в пода на арената, от който бе изскочил лъвът.

Чувах ръмженето му зад себе си, то приближаваше все повече и повече. Портикулът се затваряше. Звярът бе по-близо и сигурно вече беше готов да скочи. Още по-близо.

Затичах се с всички сили, които ми бяха останали. Мускулите на краката ми горяха. По-близо.

Портикулът почти се беше спуснал, бе само на петнайсет стъпки от мен. Още по-близо.

Късно, твърде късно. Още по-близо.

Думкащите стъпки зад мен замлъкнаха. Звярът бе скочил във въздуха. Портикулът се затвори пред мен. Нямаше отвор, през който да се метна. Нямаше изход. Следваше ударът.

Видях лапата да се плъзга покрай рамото ми. Знаех, че челюстите са само на сантиметри от врата ми.

Реакцията ми бе автоматична. Левият ми крак се опря на напречната гредка на портата и се оттласнах с все сили. Тялото ми полетя нагоре, скоростта от спринта ми се насочи в нова посока.

Извих гръб, отметнах глава назад, подобно на олимпийски състезател по висок скок. Свих крака и колене към гърдите си, завършвайки завъртането, и прелетях дванайсет стъпки във въздуха, преди да се приземя, все така с лице към портата. Лъвът се носеше с пълна скорост към желязната решетка и се заби с ужасна сила в портикула. Масивните лапи минаха между прътите и животното пое твърдостта на метала с отворените си челюсти. Ударът превърна блестящите зъби в неравни отломки и разби муцуната му.

Не останах да зяпам. В мига, в който се приземих, аз се обърнах и се втурнах към центъра на арената, обратно към меча ми, който все още бе забит в главата на падналия гал. Когато приближих, видях, че той изобщо не е паднал, а стоеше на колене, тъжна пародия на самия себе си. Стърчащият от брадичката му меч задържахше тялото му. Ръцете висяха отпуснати от двете му страни. Около него се бе образувала голяма локва кръв и докато приближавах, не се чуваше нито звук.

Никога до този момент не бях чувал така добре собствените си стъпки. Тълпата се взираше онемяла. Наведох се в локвата кръв и вдигнах дългия двуостър меч на гала. После се обърнах и тръгнах към гигантската котка.

Лъвът лежеше пред огънатата желязна порта и издаваше гадни гъргореци звуци. Противен стон — едва не накара стомаха ми да се преобърне. Могъщото доскоро животно лежеше окаяно в края на арената. Вдигнах очи. Видях господаря на игрите; видях помощниците му, които стояха до него; а зад тях съзрях някаква закачулена фигура.

Господарят на игрите, човек на около четиридесет, с тънки устни и редки бели кичури коса, ме гледаше преценяващо. Не откъсваше поглед от мен, докато крачех напред. Закачулената фигура приближи и прошепна нещо в ухото му.

Тогава разбрах, че той е заповядал да пуснат лъва и да затворят портикула. На този жертвен олтар господарят на игрите

бе просто марионетка — човекът с качулката беше Бог.

Жалките ужасни звуци на падналото животно се засилиха, докато приближавах. Погледът ми нито за миг не се откъсваше от господаря на игрите, когато заставах до лъва, вдигнах високо меча и го забих в главата му. Звуците моментално спряха.

Измъкнах меча и когато огънатият портикул пред мен започна бавно да се вдига, пристъпих обратно в мрака.

24.

— Како обича? — с усмивка попита дребният китаец.

— Ъъъ, мога ли да разпечатам нещо тук? — попита Шон, като опипваше портфейла си, благодарен, че още е у него.

— Петдесет цент страница — продължи да се усмихва и да кима мъжът зад тезгяха.

Шон пресметна наум.

— Да, добре. Сега се връщам. — Той се обърна и изскочи навън.

Вратата на таксито още беше отворена и двигателят работеше. Върн се беше облегнал на колата със скръстени ръце. Този тип му харесваше, но нямаше намерение да го вози безплатно.

— Значи това място ще ти свърши работа?

— Да, става. — Шон беше нервен. Още не можеше да повярва, че е уговорил таксиджията.

— Е, води тогава — каза Върн и направи жест „след теб“. После изключи двигателя и заключи колата. Не можеше да повярва, че мокрият, вонящ тип го беше уговорил. Когато пристигнаха тук, броячът показваше чудесните деветстотин долара и тринайсет цента. Същински рекорд, ако питаха него. Щеше да стане герой, може би щеше да получи своя кола от компанията и дори да влезе в книгата им за рекорди.

Последва мъжа в интернет кафенето и седна до него. Шон му бе казал, че не може да използва кредитната си карта, за да не го проследят. Разбира се, Върн бе изпълнен с подозрения и вече си мислеше, че може би е помогнал на някакъв престъпник да се измъкне или нещо подобно, но типът го увери, че ще удвои сумата на брояча, ако Върн се съгласи да му бъде платено чрез онлайн банкиране. Разбира се, това беше възможно само ако типът прехвърлеше парите направо в сметката на Върн, тъй като Върн не знаеше каква е сметката на таксиметровата компания.

Не беше зле.

Върн погледна хлапетата с щръкнали коси и чуждестранни раници, напълнили интернет кафенето, и се почувства много не на

място, но нямаше да се довери само на думата на този тип, че ще му плати. Щеше да седи до него и да гледа цялата процедура. Знаеше само, че ако се обади в банката след като типът кажеше, че е готово, и ако парите са там, ще бъде по-богат с две хилядарки. Точно това очакваше сега.

Шон влезе в сайта на банката и мина през процедурите. След по-малко от двацет минути Върн пътуваше в колата си за Шарлот с най-широката усмивка, която бе имал от години. Извади мобилния си телефон и набра най-популярния номер в Америка: 911.

След като грубо му бе казано, че е престъпление линията да се използва, ако няма сигурен спешен случай, какъвто „предчувствието“ на Върн не беше, той реши да се обади на оператора и да пита за номера на местната полиция. Беше решил да провери дали пък няма обявена награда за онзи, който открие този тип.

Да, днес определено бе един от най-добрите му дни.

Шон трескаво тракаше на клавиатурата и преглеждаше резервните копия на статиите си на отдалечения сървър.

Щракна върху папка „Завършени“ и после на папка „Време и пространство“. Вътре имаше девет статии, всички между двацет и трийсет страници.

Спомни си какво бе казал гласът по телефона: „Ние всъщност непрекъснато се движим във времето“. Беше използвал това изречение кажи-речи във всичките си статии, така че нямаше да му помогне особено.

„Космическият кораб не би могъл да се движи по-бързо от светлината.“ Космически кораб? Често говореше за космически кораби, но обикновено с цел да илюстрира някаква хипотетична концепция.

„Невъзможно е да задържим червеевите дупки отворени.“ Само в три от статиите му се говореше за тях. Това бе темата, която накара Шон да се вгорчи дотолкова, че накрая да зареже областта на пространство-времето и да насочи интереса си другаде. Червеевите дупки, които *биха могли* да се създадат, можеха да съществуват само миг и нищо не можеше да ги задържи отворени.

„Необходимата енергия е много по-голяма от онази, която можем да произведем.“ Необходима енергия. И за енергия говореше във всичките си статии, така че и това не помагаше.

Помисли си за последния цитат в съобщението и спря да трака на клавиатурата. „Бетани би била по-стара с един ден.“ Бетани ли? Точно така! „Бетани би била по-стара с един ден.“ Погледна екрана към статията, озаглавена „Ако имах Де Лореан — ЖВН“.

Заглавието беше намигане към „Завръщане в бъдещето“, любим филм от 80-те години на миналия век. Особеното бе добавеното ЖВН — съкращение от „жените в науката“. През 2005 г. Шон беше писал версия на статията, предназначена за журнал, посветен на жените в науката. Бе променил стандартната си история за близнаците Робърт и Рой с Бетани и Берта, за да направи статията по-ориентирана към момичета. Шон отвори файла и натисна бутона за разпечатване.

— Затваря след пет минти! — обяви глас на обитателите на интернет кафенето.

Никой не вдигна глава, но тракането на клавиатурите се ускори значително. Шон погледна часовника си. Четири без пет. Беше събота и едва ли щеше да намери друго работещо подобно заведение наоколо.

Введе паролата си. Няколко секунди по-късно пощата му се отвори и Шон неволно се усмихна. От четиридесет и трите нови съобщения петнайсет бяха за предварително одобрени жилищни кредити, девет за уголемяване на пениса и потвърждение, че се е включил в сайт за запознанства между възрастни. Щракна върху бутона „Ново съобщение“ и изчака мъчително бавното отваряне на празен прозорец.

Накрая написа адреса на единствения човек освен Лорън, на когото имаше доверие — брат си Тим. По-големият с девет години Тим се бе грижил за него след смъртта на родителите им в автомобилна катастрофа, когато Шон бе на петнайсет. Шон бе пратен в пансион и известно време братята бяха близки. От четири години обаче не бяха разговаряли — от онзи спор. Въпреки това Шон знаеше, че Тим е единственият човек на света, на когото може да разчита, ако положението стане сериозно.

— Затваря, трябва всички напуска.

Шон не вдигна глава, когато чу гласа. Започна да пише трескаво: „Тим, отдавна не сме се чували. Съжалявам. Трябва ми помощта ти.

Положението е сериозно. Лорън е мъртва“. Спря за момент. Изписването на думите, споделянето с някого сякаш правеше всичко някак по-реално. С усилие на волята се овладя и продължи: „Май съм във Вирджиния. Отивам във Вашингтон и ще ти звънна. Не се опитвай да ме намериш и не бих те молил, но ми трябва пари. Можеш ли да ми пратиш?“.

— Тръгва! — заяви дребният китаец и застана пред Шон, който не му обърна внимание.

„Не ми се обаждай, ще ти звънна, когато е безопасно. Съжалявам, брат ми, ти си единственият, към когото мога да се обърна.“ Натисна бутона за изпращане.

Дребният съдържател започна да изключва другите компютри и недоволните клиенти, които играеха последния шутър или сърфираха в мрежата, започнаха да мърморят.

— Всички тръгва! Напуска заведение. Затваря — вие тръгва веднага! — Китаецът явно беше опитен в гоненето на хора от територията си.

Шон погледна към принтера, където някакво момиче в дълги чорапи на червени и бели ивици и с щръкнала зелена коса грабваше всеки нов лист, излизащ от машината.

— Чии са тези боклуци? — гневно извика тя с йоркширски акцент.

Никой не отговори.

— Това твое ли е, приятел? — попита тя, взе наръч листа и ги напъха под носа на Шон. Той ги погледна. Да. Беше победил в трескавата надпревара за принтера, започнала след анонса, че след пет минути затварят кафенето. За лош късмет на всички останали статията му още се печаташе.

— Да, благодаря — каза Шон, като вземаше листата.

— Недей да ми благодариш, приятел. Това не ти е личният офис, нали се сещаш.

Шон мина покрай нея да вземе останалите страници от тавата.

— Ако искаш да знаеш, това е подробно описание на природата на времето и защо е невъзможно да се пътува назад в него, така че си разкарай грозния малък... — Млъкна. В статията се говореше точно за това.

Въпреки всичко, което бе прочел в дневника за Централата и проект „Журналист“, Шон навремето страстно бе защитавал тезата, че пътуването във времето е невъзможно. Ако нещо от прочетеното бе вярно, значи статията му грешеше. Той грешеше. След като излязоха и последните страници, той грабна един маркер и излезе със статията в едната си ръка и дневника в другата.

Седна пред витрината на някакъв затворен магазин и прегледа неномерирани страници. Момичето с щръкналата коса ги беше размесило и сега се налагаше да прочете цялата статия, за да ги върне по местата им. Докато го правеше, той се върна мислено години назад. Спомни си колко дълго се бе трудил върху тези идеи, как бе проверявал отново и отново хипотезите си в опит да разчепка проблема.

„Ние всъщност непрекъснато се движим във времето.“ Шон подчерта изречението и продължи да чете, потъвайки отново в света на собствените си мисли. Статията беше толкова стара, че сякаш я беше писал някой друг, мислещ по същия начин като него.

... и тъй времето е нещо реално, то се влияе от гравитацията по същия начин, по който и всичко друго. Гравитацията кара времето да тече по-бавно. Има дори проста формула, с която можем да измерим промяната в хода на времето под въздействие на гравитацията. Явлението е известно като забавяне на времето и е измеримо от години: $t^1 = t / \sqrt{1 - v^2 / c^2}$.

И тъй като гравитацията е различна на различни места във вселената, следователно и времето се движи с различна скорост. Времето на някоя масивна звезда тече много по-бавно, отколкото в междוזвездното пространство. Но ние не знаем как да измерваме това. Създаването на виртуално поле, генериращо достатъчно изкуствена гравитация, за да можем да видим с очите си тези ефекти, изисква огромно количество енергия. Необходимата енергия е много по-голяма от онази, която можем да произведем днес на Земята.

Това бе следващият цитат! Шон го подчерта и продължи нататък.

За да илюстрирам допълнително тезата, ще се върна отново към нашите близначки Берта и Бетани, които са си сложили скафандрите. Да предположим, че Бетани остава на Земята, а Берта отива на умряла звезда със същата маса като тази на нашето слънце. И двете имат часовници. Звездата е претърпяла колапс и се е свила в своя радиус на Шварцшилд, в своя „хоризонт на събитията“, превръщайки се в малка топка с огромна плътност. Погледнете графиката долу, като имате предвид, че огъването на времето включва „нелокални“ сравнения на скоростта на часовниците — когато Берта е на шест километра от центъра на масата, нейният часовник се движи два пъти по-бавно от този на намиращата се на Земята Бетани. Да предположим, че Берта използва мощната си ракета да остане на точно това разстояние от центъра на масата в продължение на двайсет и четири часа (нейно време), след което се връща на Земята (макар че космическият кораб не би могъл да се движи по-бързо от светлината, нека приемем за момент, че пътуването от и до Земята не отнема никакво време). Когато се върне, тя ще установи, че според часовника на Бетани са изминали четиридесет и осем часа. Бетани би била по-стара с един ден, което прави нашите идентични...

Това бяха следващите два цитата. Шон подчерта „космическият кораб не би могъл да се движи по-бързо от светлината“ и „Бетани би била по-стара с един ден“.

Шон се облегна на стената. Температурата бързо падаше, но той знаеше, че това е ключът към осъществяването на контакт с онзи, който му се беше обадил. Погледна последната страница и в предпоследния абзац намери цитата, който търсеше: „Невъзможно е да задържим червеевите дупки отворени“.

Загледа се в изречението и си спомни чувството на безсилие, което му бе причинило то. След дълги и подробни проучвания бе установил, че във вселената има мимолетни червееви дупки и че

теоретично е възможно изкуственото създаване на тези тунели в пространство-времето — но се оказа, че те са колкото недълговечни, толкова и малки. Голямата теория на Шон бе, че хипотетично е възможно да се предават радиовълни през тези тунели и следователно да се изпращат съобщения от един момент във времето до друг, но бе установил, че наистина е „невъзможно да задържим червеите дупки отворени“.

Имайки предвид всичко прочетено в дневника, иронията беше в това, че непознатият бе избрал да му цитира точно това изречение.

Шон погледна подчертаните места и си отбеляза съответните номера на страниците: 12, 37, 21, 88.

12372188. Това беше. Доста странен номер за стационарен номер, а и нямаше код, започващ със 123. Цифрите пък не бяха достатъчно за мобилен номер.

Адрес? Или географски координати?

„Не е толкова сложно“ — обади се мозъкът му. Причината непознатият да цитира изреченията бе да му даде възможност да се свърже с него. Безопасността на кода не беше скрита в сложността му, а във факта, че подслушващите няма да намерят никакъв смисъл във взетите напосоки изречения. Само Шон можеше да го направи.

Отново погледна текста. Най-логичното заключение бе да е телефонен номер, а Шон си падаше по логиката. Той взе четирите страници с подчертаните пасажи и ги подреди във възходящ ред, като се бореше с опитите на вятъра да ги разпилее.

Усмихна се, когато внезапно разбра уловката. Започна да брои от началото на страницата и си отбеляза номера на реда, на който се намираше всеки цитат. Десет цифри, колкото има в номер на мобилен телефон: 34, 21, 29, 13, 22.

Погледна поредицата, като си мислеше за съобщението на непознатия. Гласът му звучеше малко странно, малко далечно. Далечно като... Изведнъж осъзна, че не е мобилен номер.

Изтича до уличния телефон на ъгъла, като се надяваше, че има достатъчно дребни в джобовете си. Имаше. Напъха монетите в апарата и набра номера, като се довери на предчувствието си и сложи международния код преди числата. Зачака.

Дълго мълчание. Серия къси сигнали. Звън, чуждестранен. Изщракване.

— Крайно време беше — каза някакъв глас.

— А... ало? — неуверено рече Шон. — Обажда се...

— Знам кой сте, доктор Стрикленд. Трябва да ме изслушате. Трябва незабавно да дойдете в Мадрид. Мисля, че животът ви е в опасност.

— Кой сте вие? — попита Шон, като се озърташе. Изведнъж го беше обхванала параноя.

— Не мога да говоря по телефона, непрекъснато ме намират, но разполагам с информация, към която със сигурност ще проявите интерес.

Гласът беше строг, но не и враждебен.

— Откъде да съм сигурен, че това не е капан? — попита Шон.

Последва пауза.

— Отникъде.

— В такъв случай няма да дойда — каза той.

Линията замлъкна. Шон зяпна объркано телефона. Онзи тип беше затворил. Просто така. Шон се огледа, но не забеляза нищо странно. Като едното нищо можеше да е капан, но какво друго му оставаше? Помисли си за момент дали да не иде в къщата на брат си във Вашингтон, но така можеше да изложи Тим на опасност. Достатъчно голям риск бе пращането на имейла, но му трябваха пари, особено след най-скъпото пътуване с такси в историята. Тим, който бе сенатор във Вашингтон, имаше предостатъчно пари и често бе предлагал на брат си финансова помощ, но гордостта на Шон не му позволяваше да приеме.

Сега обаче нямаше гордост. Те — които и да бяха — му отнеха всичко, за което го беше грижа. Отнеха му Лорън и точно сега изобщо не му беше до гордост. Нямаше нищо. Нищо освен желанието да ги накара да си платят.

Погледна книгата в ръцете си. Единственото, с което разполагаше, бе този дневник. Винаги бе вярвал, че ако пътуването във времето наистина е възможно, то вече би трябвало да се е случило. Щеше да знае. Но никога не бе попадал на сведения за това. Никой не беше се появил, за да обяви: „Аз съм от бъдещето!“.

До този момент.

Шон вече не се съмняваше, че книгата е стара и ценна. Миризмата ѝ не можеше да бъде фалшифицирана, нито фактът, че бе

запечатана херметично в животински стомах с колекция от други стари текстове. Да не забравя също и необичайния начин, по който Шон се бе сдобил с нея. Най-важното обаче бе, че не можеше да си представи защо някой ще иска нещо толкова силно, че е готов да убива за него, ако то не е ценно, ако е фалшификат.

Телефонният номер беше единствената следа, с която разполагаше, единственият му шанс да разбере какво става и да накара виновниците да си платят. Но от друга страна... ами ако...? За момент се осмели да си представи, че всичко това е вярно. Че някъде *има* тайна организация, овладяла пътуването във времето и изпратила хора в миналото, за да интервюират важни исторически личности. Това бе най-невероятното нещо, което можеше да си представи, а Шон наистина бе посветил по-голямата част от живота си на изучаването на времето. Но човек да пътува назад през него? Ако някой го беше постигнал, значи разполагаше с решение, с отговор, който беше убягвал на Шон в продължение на девет години. Това беше човек, с когото си заслужаваше да се срещне.

Вдигна слушалката и отново набра номера.

25.

Шон Стрикленд зачака.

— Трябва веднага да дойдете в Мадрид. Веднага — направо започна гласът. Нямаше „Благодаря, че се обаждате пак“ или „Добре дошли в спасителен отряд «Загадъчни гласове», с какво можем да ви помогнем?“. Човекът бе знаел, че Шон ще се обади отново, и бе чакал.

— Защо в Мадрид?

— Доктор Стрикленд, нямам време да обяснявам, а и в момента не е безопасно да го правя. Идете в Мадрид, вземете трамвай до Плаза дел Сол и се качете по стълбите. Ще видите човек без ръце, държащ чаша в зъбите си. Попитайте го къде е пилето. Разбрахте ли? — Гласът беше сериозен.

— Чакайте! Какво можете да ми кажете за Греъм Фонтейн? — бързо изтърси Шон и моментално съжали. От другата страна последва мълчание, сякаш беше хвърлил нескопосано топка.

— Трябва да стигнете до Испания още днес, разбирате ли? После ще ви обясня всичко.

Шон завъртя очи, давайки си сметка колко безумно е всичко това. Човек без ръце? *Къде е пилето?* Този тип се майтапеше.

— Вижте, трябва ми нещо повече от това, не мога...

Линията вече беше замлъкнала. Шон набра отново. Къси сигнали, последвани от глас на испански:

— Lo siento, el numero de telefono no esta conectado...

„Съжаляваме, няма връзка с този номер.“

Е, добре тогава. Мадрид.

Шон дори не беше сигурен къде се намира — някъде край Ричмънд може би — но знаеше, че до най-близкото международно летище има доста път. Не разполагаше с достатъчно пари за още едно дълго возене с такси, затова реши да вземе влак.

Половин час по-късно стоеше на перона. Стар механичен часовник висеше под железния покрив на гарата — беше шест без пет вечерта. До часовника имаше занемарена стара табела „Салем“. Салем бе градче с около двайсет и пет хиляди жители и точно сега Шон

искаше да се погрижи да не е един от тях. Беше разбрал, че всеки ден в шест минава единственият влак, пътуващ на североизток към Вашингтон. Линията минаваше през Ричмънд, което означаваше, че може да хване самолет до Мадрид. Но защо Испания? И кой беше този тип?

Междувременно беше намерил друг уличен телефон и бе оставил съобщение на брат си, в което му казваше къде отива и му обещавахе да се обади отново, когато стигне в Мадрид. Шон се бе надявал да говори с Тим, но не се изненада, когато беше прехвърлен на гласова поща — Тим никога не вдигаше. Отначало това вбесяваше Шон, когато престанаха да си говорят. Имаше чувството, че е изгубил скъп приятел.

— Станал е много важен — казваше той на Лорън, след като затваряше след поредното включване на гласовата поща. — Станал е прекалено голям и важен за мен.

Скърцане и съскане прекъсна нишката на мисълта му. Огромната метална змия на експреса сякаш се появи от нищото. Влакът бе дълъг, с шест пътнически вагона и локомотив отпред. Всеки вагон имаше две антени, завършващи с напречник, който се опираше в невидимите хранващи кабели отгоре.

Вратите се отвориха и никой не слезе... нито един човек. Шон се качи и си намери място в предната част на вагона. Минута по-късно локомотивът изсвири и вратите се затвориха със съскане. Змията оживя и затрака ритмично, набирайки скорост. Шон погледна ръцете си. Не помнеше кога е измъкнал дневника от вътрешния си джоб. Отвори го на страницата, до която бе стигнал. Пътят бе няколко часа, така че започна да чете.

26.

Синя светлина. Видях синя светлина, усетих как ме обгръща, как прониква в мен. После сякаш всяка молекула в тялото ми започна да се разпада. Връзките, държащи тъканта на съществуването ми, се опънаха и усетих как всеки нерв се разплита, как всеки орган се превръща в органичен облак и макар да разбирах, че вече не представлявам физическа, твърда форма, все още мога да мисля. Все още имах съзнание. Все още бях себе си. Всяка част от мен бе засмукана в една-единствена точка в пространството. После изчезнах...

Събудих се в килията си. Бях плувнал в пот. Опипах тялото си, за да потвърдя, че ужасът от съня не е истински. Бях плътна, макар и болезнено натъртена маса.

Но знаех, че това не беше сън. А спомен — от онези, които мозъкът ти блокира от съзнателния живот заради травмата, когато дори споменът за тази болка не може да ти позволи да продължиш да съществуваши в този свят.

Следващата ми мисъл беше за бягство. Сблъсъкът ми с лъва ме бе накарал да размисля за чакането и събирането на информация. Можех да го правя и без да ме разкъсват на парчета.

Бях сам в стаята си. Малбул го нямаше никакъв. Ужасът от изминалия ден се върна. Всичко изглеждаше толкова неправилно. Защо ме бяха заключили на арената, след като излязох победител? Ако искаше смъртта ми, Тиберий можеше просто да заповяда да ме убият. Не беше нужно да ме гледа как умирам на арената. Пък и нямаше интерес да умирам. Докато бях жив, аз му носех пари, осигурявах му влияние и положение в аристократичните му кръгове. Защо му беше да пуска лъв срещу мен, след като вече бях спечелил двубоя?

Бръкнах в постелката си и взех предмета, който бях извадил от бедрото си.

Той лежеше в ръката ми — дълъг, тънък цилиндър от някакъв метал. Сините светлинни блещукаха едва-едва, без да издават нито

звук. Пръстите ми се плъзнаха по вдлъбнатините по повърхността. Хванах го така, както музикант би държал флейта, върховете на пръстите ми почиваха на неравни интервали по дължината му. И натиснах.

Щрак! Цилиндърът започна тихо да бръмчи. Изведнъж в него се отвориха няколко малки отделения. Вперих поглед в предмета. Беше толкова познат, толкова много пъти бях повтарял същите тези действия. Знаех, че това е единственото и най-важното оборудване в мисията ми, не само заради способността му да записва картина и звук, но и заради технологията, която съдържаеше. Знаех, че цилиндърът няма да бъде открит през следващите две хилядолетия, а тогава ще бъде намерен само от хора, които знаят къде да търсят. Те ми бяха казали къде да го скрия. Намирах се далеч от онова място. Далеч от мястото, където трябваше да съм.

Дръпнах един от сегментите и той излезе, следван от дълга, почти невидима тънка нишка. Стиснах сегмента по начина, който бях усвоил, и той се сплеска. Поставих го с длан точно над ухото си. Извадих втори сегмент и го сложих над другото си ухо. Пръстите ми сами извършваха движенията. Дръпнах още две части и от цилиндъра излязоха още две дълги плоски ленти. Увих ги около торса си, както ме бяха учили, и ги свързах с устройството, което вече бе здраво закрепено за хълбока ми. После почуках два пъти единия му край и другият изскочи, разкривайки малък черен предмет. Взех го и го поставих в устата си. Малката скоба прилепна здраво за задната част на кътника ми. Беше идеално пригодена за мен.

Исправих се. Това беше. Сега носех устройството така, както беше проектирано да се носи. Завъртях се в килията, погледнах към вратата и докоснах скобата с език — движение, което щеше да остане невидимо за останалите. Лекото гъделичкане ми показва, че камерата записва. Направо не можех да повярвам, че работи.

Затворих очи и се вкопчих в усещането, в гъделичкането, което ми казваше, че не съм полудял, че светът в главата ми наистина съществува. Знаех, че камерите от двете страни на лицето ми записваха картини от древния Рим, невиджани досега от модерния човек. Истински триизмерни образи и звук се изпращаха към мъничкия шпиндел на оптични дискове с големината на копче, скрити в записващото устройство на хълбока ми — тихо, незабележимо.

На следващата сутрин Малбул се появи, влачен от двама стражи. Отпуснатите му крака оставяха следи по прахта в коридора. Стражите го хвърлиха грубо на леглото му и излязоха.

Втурнах се при него. Той ми се усмихна, окървавен и пребит. Синините изглеждаха странно пурпурни на черното му лице.

— Боже мой, какво е станало с теб? — Знаех, че би трябвало да се бие едва след седмица.

— Май онова, което се случва, когато се опитвам да те заместя, приятелю — изхъхри той. Говоренето явно му причиняваше болка.

— Да ме заместиш ли? Какво искаш да кажеш? Аз се бих вчера. При тези думи Малбул повдигна вежди.

— Да, би се. Но малко след като излезе, стражите на Тиберий дойдоха да те вземат. Когато им казах, че вече са те отвели, началникът се вбеси и ме би, обвинявайки ме в лъжа.

Погледнах го в очите.

— Тези рани не са от началника.

Той отново се усмихна.

— Не. Бих се вместо теб. Бях изкаран на твое място, макар да не бях готов за предизвикателството. Тиберий успя да спаси живота ми, защото не бях истинският участник.

— Бил си се вместо мен? Но мен ме отведоха в Колизея и се бих там! А след като победих противника си, ме заключиха на арената и ми пуснаха лъв. Искаха да умра.

— Не си се бил за Тиберий — заяви Малбул.

— Какво? Разбира се, че за него се бих, за кого друго...

Млъкнах. Тиберий всъщност не беше там. Спомних си закачуления мъж.

— Наистина казаха, че са ме избрали за заместник в последния момент — промърморих, мислейки на глас.

— Завели са те в Колизея? Вчерашните игри там бяха организирани от Август.

— От Август императора ли?

Малбул помълча за момент.

— Не, не от Октавиан Август, той умря преди петнайсет години. — Той затаи дъх, после продължи: — Август Тит. Управител на една провинция южно от Рим. Двамата с Тиберий са нещо като първи приятели. Никой от нашата трупa не би участвал там.

Дълбокият глас на Малбул стържеше. Той докосна счупеното си ребро. Дишането му бе плитко и накъсано.

— Полека. Мълчи сега. По-късно ще говорим. Трябва да си починеш. Къде е лечителят? Защо не са се погрижили за теб?

— Приятелю. Аз съм губещ. Победен. Имам късмет, че останах жив.

Поклатих глава и се замислих трескаво. Кой би могъл да ме вземе, за да се бия в други игри? Кой би имал такава възможност и достъп до школата ни? Трябваше да избягам. Дори играта да беше честна, оцеляването в нея бе сериозно предизвикателство. А сега някой кроеше планове и нагласяше двубои, за да ме убие. Погледнах отново пребития си другар. Очите му бяха затворени и дишането му бе станало равномерно. Спеше.

— Наистина ли очакваш да повярвам, че са те извели от школата ми без мое знание? — попита недоверчиво Тиберий ден по-късно, докато стоях пред него с оковани ръце. — Че си участвал в игрите на Август?

— Знам само онова, което ти казах, и то е истината. — Внимавах с подбора на думите си. Не исках да обидя господаря си, нито да намекна, че не е в състояние да контролира собствените си дела.

— Ако е истина, трябва да се заема сериозно с този въпрос. — Той се облегна раздразнено назад в стола си. — Не че това има значение. Реалният въпрос е колко пари изгубих заради теб, защото не победи Крикс. Твоят приятел, онзи рециарий, не може и да се сравнява с него. Крикс е шампион в петдесет и два двубоя през последните девет години. Направо е най-прочутият и вдъхващ страх гладиатор в историята на игрите. Цял живот чакам да намеря някой неизвестен, когото да изправя срещу него. Знаеш ли какви са залозите при подобни двубои?

Той стана от стола си и започна да ме обикаля бавно.

— А, но ти... ти беше избраният. Ти имаше реален шанс. Имаш умения, които никой досега не е виждал. Когато Марк ми каза за теб,

когато ми описа начина, по който си се справил с войниците, за да спасиш момчето, разбрах, че си струва да похарча злато, за да се сдобия с теб. И го направих.

Продължи да ме обикаля, като ме измерваше с поглед.

— Само уреждането на двубоя ми струваше повече, отколкото ми докарват повечето гладиатори за една година. Така че въпросът е от каква полза си ми сега? Би могъл да се биеш, би могъл да върнеш парите, които съм похарчил за теб, но сега, след като си участвал в игрите, залозите страшно ще паднат. Вече не мога да те представя като неизвестен.

Гледах напред, напълно неподвижен, без да кажа нито дума. Явно Тиберий още не беше взел решение за непосредственото ми бъдеще.

— Ако позволиш да попитам — бавно подех, докато умът ми работеше бързо, — ами ако мога да ти предложа начин да спечелиш повече пари, отколкото би изкарал от двубоя ми с Крикс?

Тиберий спря, наклони глава настрани и ме погледна. Присви очи. Беше скептичен, но и любопитен.

— Ако не броим обирание на имперската хазна, как точно предлагаш да стане? Подобни възможности не изникват всеки ден.

— Не е точно така — възразих, отвърщайки на погледа му. — Не забравяй Големите игри.

Тиберий ме изгледа и избухна в смях.

— Ха! Скъпо момче, направо ти се вързах за момент. Помислих си, че имаш истински план. От теб би станал доста добър уличен актьор, ако беше гражданин.

Той продължи да се смее. Напрежението осезаемо отслабна. Погледнах го с каменно лице.

— Господарю, колко би спечелил, ако заложих на дебютант в Големите игри и той спечели? — попитах го с абсолютно сериозен тон и изражение.

Смехът му замря и той се вгледа в мен.

— Ами, нищо. Големите игри са просто начин да се отървеш от гладиаторите, които не желаеш или не можеш да си позволиш да изхранваш. Те са касапница.

— Но ти залагаш в тях, нали? — попитах го аз.

— Разбира се, че залагам. Но само между другото. Обикновено тегля жребий за кого да заложа, както и всички останали. Невъзможно е наистина да предскажеш победителя.

— Ами ако можеш? — настоях аз. — Ами ако заложиш на дебютант? Едва ли ще трябва да рискуваш голяма сума, за да спечелиш два пъти повече от парите, които би взел от победата ми над Крикс, нали?

— Момчето ми, ако подкрепя на Големите игри дебютант, който при това е моя собственост, и той победи... ами, това ще ми донесе цяло състояние! Да не говорим за сумите, които ще спечеля от бъдещите ти битки.

— Не — поклатих глава.

— Не? Какво искаш да кажеш? — учуди се той. Светлината на лампите се отразяваше в белите му коси.

— Искам да кажа не. Спечеля ли Големите игри, печеля свободата си.

Предишният смях на Тиберий беше нищо в сравнение с гръмкия рев, който се изтръгна от гърдите му сега.

— Свободата ти? Момче, единствената свобода, която се гарантира на участник в Големите игри, е смъртта. Мнозина шампиони са изгубили живота си напразно в търсене на свободата си.

— Значи залозите трябва да са добри.

— Добри са, няма спор. Залозите един новак да победи са астрономически, но само глупак би хвърлил парите си по такъв начин. Пък и ти вече не си дебютант. — Той ме измери от глава до пети и се обърна към стражите зад мен. — Отведете го в килията му.

Трябваше да мисля бързо.

— Не съм се бил за теб! Ти самият каза, че са ме взели без твое разрешение. Кой знае под чие име са ме записали?

— Достатъчно. Стража! — Той се обърна, чу трясък и отново се обърна. Двамата стражи лежаха на пода в краката ми, като се държаха за различни части от телата си и стенеха.

— Съветвам те да размислиш — казах, като много добре си давах сметка, че си играя с огъня.

Лицето му пламна от гняв.

— Ах ти, непокорна свиня! Самус, Лоник!

Вратите зад мен се отвориха и цял отряд мъже нахълтаха в голямото помещение, като ме обкръжиха с извадени мечове. Погледнах ги и разбрах, че не бих могъл да спечеля тази битка, поне не без да получа тежки рани, които биха попречили на бягството ми, макар че с нищо не го показвах на Тиберий.

— Господарю, не искам да наранявам или да убивам стражите ти. Ако трябва да убия дваисет души в дома ти само за да докажа, че мога да убия дваисет на арената, ще го направя. Ако умра сега, ще изгубиш възможност да спечелиш състояние. Ако ми позволиш да се бия, ще станеш най-богатият човек в Рим.

Погледнах го право в очите.

Гневът му ясно си личеше, рунените му бузи станаха алени, но той бързо се овладя. Усещах борбата между обидата от непокорството ми и алчността, събудена от предложението ми. Алчността победи.

— Значи искаш да си попилееш живота? — попита той, сякаш животът бе нещо, което се дава.

— Искам свободата си — отвърнах. — Колко години ще ми трябват да ти спечеля парите, които бих ти донесъл само за един ден следващата седмица? — продължих да го натискам, обръщайки се към растящата му жажда за злато.

Тиберий ме изгледа замислено.

— Добре тогава — кимна той. — Добре, ще те пусна да се биеш. Или ще умреш и няма да изгубя нищо освен разходите по издръжката ти, или ще стана по-богат и от самия цезар. Дори онзи чудотворец от Юдея няма да може да събере заедно парчетата от тялото ти!

С тези думи той се обърна и четирима от стражите пристъпиха напред, за да ме отведат обратно в килията. Бях онемял от изненада. Стражите ме побутнаха към изхода и аз не оказах съпротива. Бях го чул. Чудотворецът от Юдея? Така римляните наричаха еврейската страна Юда, която познавах като Израел. Ако Тиберий говореше за същия човек, значи той още бе жив, а аз бях научил това на най-неочакваното място. Обратното броене беше започнало.

— Кажси ми, Малбул — обърнах се към съкилийника си три дни по-късно, когато беше започнал горе-долу да се възстановява. — Какво знаеш за онзи, когото наричат чудотвореца от Юдея?

Малбул ме погледна от леглото си. Аз изпълнявах серия упражнения — нещо, което се бе превърнало в ритуал, откакто научих кой съм в действителност.

— Чудотворец ли? Малко неща. Чувал съм, че в Юдея имало човек, който помагал на хромите да проходим. Някои казват, че можел да върне зрението на слепците, но не ми се вярва. Тези твърдения са просто приказки. Хората винаги говорят подобни неща.

— Кога си чул за това?

— Може би преди повече от две години. Не обърнах особено внимание.

Пуснах напречната гредка на стената и започнах първата от няколкото серии лицеви опори, като се мъчех да говоря небрежно.

— Две години? Знаеш ли какво се е случило с него?

Малбул ме изгледа със странна физиономия.

— Не, не знам. Защо си толкова любопитен?

— Просто така. Помислих си, че ако се наложи пак да излезеш на арената с огромния си тризъбец, ще ти трябва чудо! — подхвърлих с усмивка.

— Ха! Шегуваш се, белокожи, но всъщност ти се нуждаеш от чудо, ако решиш да участваш в Големите игри в събота. — Тонът му стана сериозен. — Саул, ако се биеш като всички останали, двубой след двубой, имаш добри шансове да изкараш дълги години. А с нарастването на известността ти Тиберий ще ти осигури приличен живот. Не ти трябва да се самоубиваш по този начин. Казвам ти, помисли си отново.

В гласа на африканеца имаше искрена загриженост. Спрях наред поредната лицева опора и вдигнах глава. Малбул ме гледаше. Отпуснах глава и продължих с упражненията. Когато приключих,

седнах. Потта лъщеше по лицето и тялото ми. Не бързах със следващите си думи.

— Малбул, кой си ти? — Бях задъхан, а черният мъж продължаваше да се взира в мен.

— Какво искаш да кажеш? Аз съм Малбул гладиаторът, рециарий на господаря Тиберий...

— Нямам предвид с какво се занимаваш. А кой си като личност? Какво би правил с живота си, ако си свободен човек? — уточних.

Той леко се смути.

— Свободен човек? Не съм свободен от почти седем години, така че не мисля за подобни неща. В племето си бях воин, но онзи живот вече го няма.

Изписаната на лицето му болка ясно показваше какво чувства.

— Бил си воин. Защо? Сам ли избра да бъдеш такъв?

— Това правех. Не знаех нищо друго. Преди да дойдат римляните, единственото, което знаех за света, беше лов и тръстикови колиби. Бях ловец и воин. Защищавах хората си от други племена и ловувах, за да изхранвам... — Той замълча, мъката задави думите му. — Ловувах, за да изхранвам семейството си. Но, както вече казах, онзи свят вече го няма.

— Малбул, ами ако ти кажа, че светът, който познаваш сега, тази империя на римляните, за мен е толкова примитивна, колкото са тръстиковите колиби в сравнение с Колизея? Ами ако ти кажа, че трябва да се бия на Големите игри, защото ако не спечеля свободата си, няма да мога да изпълня своята мисия? Светът, от който идвам, ще се промени завинаги.

Погледнах го с най-сериозното изражение, на което бях способен. Хъркането от съседните килии нарушаваше тишината, царяща в нашата.

— Не разбирам за какво говориш — каза накрая той. — Как ще се променят нещата в страната ти, като хвърлиш живота си на вятъра?

Поклатих глава.

— Малбул, ако умра, преди да съм изпълнил мисията си, последиците ще бъдат по-големи, отколкото мога да ти опиша, по-големи, отколкото можеш да разбереш. Затова няма да ти обяснявам подробностите. Засега.

— Не подценявай възможностите ми. Разбирам много неща. — В гласа му се долавяше гордост и засегнато честолюбие. — Разбирам, че всичко е възможно. Разбирам, че животът, с който сме свикнали, може да се промени за миг. Разбирам, че нещата се случват неслучайно и напълно случайно, както и че се случват неща, които не разбираме, със или без наше позволение. Това, че не ги разбираме, не ни прави неуязвими за тях.

Признавам, че не бях очаквал такъв страстен отговор от човек, който само преди дни беше така пребит, че животът му висеше на косъм. Малбул се преобрази пред очите ми, когато започна да дава израз на безсилието си.

— Разбирам какво е да се върнеш у дома с плячка на копието си, да си горд от успеха си в лова и да знаеш, че семейството ти ще яде следващата седмица. Да знаеш, че дъщеря ти ще се втурне да те посрещне, когато приближиш огъня, който е поддържала жена ти. И зная, че когато римски легион се появи на хълма и нападне селото ти, не можеш да промениш нещата. Можеш да видиш как дъщеря ти пици, когато я настигат и стъпкват пред очите ти. Разбирам какво е да чуеш как костите ѝ хрущят и се чупят и да бъдеш безсилен да я спасиш. Разбирам какво е да изгубиш цял свят за един миг. Не ме подценявай.

Бузите му бяха мокри от сълзи.

Седях мълчаливо и сърцето ме болеше за другаря ми. Мъката му още бе жива. Не се съмнявах в искреността му.

— Съжалявам, Малбул.

Той ме погледна и в очите му припламна същият пламък като в деня, когато го видях в ямата, след като маската падна от лицето му. Същата онази храброст, родена от това, че нямаш какво да губиш.

— Зная, че в теб има нещо особено — заговори той с неочаквано различен тон. — Усетих го, когато се изправихме един срещу друг в ямата, и после, когато те видях как се биеш. Винаги е имало нещо особено в теб, но като че ли през последната седмица още си се променил. Открил си нещо. И сега носиш в себе си някаква нова тайна.

Това също ме изненада. Бях внимавал да не променям поведението си и да не издавам какво съм открил. Явно съкилийникът

ми бе доста по-проницателен, отколкото смятах. Погледнах го и взех решение. Африканецът или можеше да си помисли, че съм луд, или да ми помогне.

Извадих малкото устройство на хълбока си, което държах скрито под туниката. Вдигнах го пред очите му. От обвинително изражението на Малбул стана объркано и челото му едва доловимо се сбърчи. Очите му се разшириха, когато видя как синята светлина запулсира. Докоснах няколко точки по външния край на малкия сребрист цилиндър и потупах горната му част в запомнена наизуст поредица. Устройството избръмча и взе проба на моята ДНК, след което изпя песента, която би изпяло единствено за мен.

Отсрещната стена на килията оживя и на нея се появи картината, която бях заснел в деня, когато за първи път изпробвах записващото устройство. Сега тя се прожектираше от долната част на цилиндъра. Малбул се взираше, неподвижен и мълчалив, а аз започнах да обяснявам.

Събота дойде бързо. Бях направил всичко възможно да се подготвя и можех да разчитам единствено на физическите си умения. Нямах представа колко време е минало, откакто са тръгнали слуховете за чудотвореца, но от проучванията за мисията знаех, че са минали само три години след първите публични изяви на Исус, преди той да бъде подложен на изтезания и прикован на дървения кръст, за да умре. Не разполагах с много време.

Изведоха ме от килията рано сутринта. Днес бе кулминацията на продължаващия седмица пролетен фестивал, през който се провеждаха най-големите игри за годината. Мъже, жени и деца изпълваха Големия цирк за надбягванията с колесници и Колизея за музика, акробатика и кървави двубои. Празненствата се плащаха от император Тиберий Клавдий Нерон и Римската империя възнамеряваше да покаже на поданиците си мащабите на своето могъщество.

През цялата година нямаше събитие, способно да се сравнява със зрелищността на Големите игри. Те бяха върхът на сезона и за тях арената се изпълваше с мъже. Събитието беше ненадминато в историята със своята кръвожадност — сто въоръжени бойци

излизаха в прахта със съзнанието, че само един ще оцелее, при това на косъм. Беше истинско самоубийство. Всеки участник го знаеше. Аз също бях наясно. Крайният резултат зависеше повече от късмета, отколкото от уменията.

Повечето излизаха с мисълта, че няма да си тръгнат живи, а аз — със знанието, че това е единственият ми шанс да се освободя.

Тълпата ревеше, зверовете ревяха. Свеж пясък покриваше арената и блестеше на слънцето. Атмосферата бе наелектризирана. Беше неповторимо. Никога в историята на Рим не се беше събирала такава тълпа. Усмихнах се. Все едно присъствах на състезание за Суперкупата!

Стоях с неколцина други в оградената кошара. При толкова много участници бяхме лишени от достойнството да се приготвяме в отделни стаички. Бяхме скупчени на групи по петима и чакахме, докато надутите надзиратели ни описваха правилата — правила, които вече ни бяха известни. Имаше сто съперници и само един от тях щеше да излезе победител. На определени етапи ще бъдат добавяни нови изпитания. Всички знаеха, че това означава зверове — лъвове, тигри, от време на време някоя мечка — и че те ще бъдат изкарани на два пъти. Днес щяха да пуснат два тигър, когато на арената останеха четиридесет души, а когато останеха само два, идваше ред на лъвица. Точно на това разчитах.

Никой не може да се подготви да победи деветдесет и девет противници в бой без правила. Макар да бях уверен в способностите си, при толкова много сражаващи се едновременно мъже шансът за оцеляване беше нищожен. А аз възнамерявах да оцелея. За да го направя, трябваше да остана жив достатъчно дълго, за да избягам. Планът ми бе бягство, а не победа.

Стягаха се кожени ремъци, наместваха се брони. Помещението бе пълно с хора, които се нагласяваха, сякаш отиваха на официална вечеря, а не на смърт. Никой не поглеждаше никого в очите, макар че тайно се преценявахме един друг. До нас достигна звукът на фанфари, приглушен от обкованата с желязо врата, която ни разделяше от сюрреалистичния свят на арената. Миризмата на страх и пот изпълваше въздуха. Мъжете започнаха да се бутат и блъскат като животни, очите им се присвиха, бяха готови да се хвърлят напред.

Вратата рязко се отвори и групата се втурна навън. Натрупаната енергия беше огромна и докато излизахме в центъра пред кревящата, скандираща тълпа, видях други групи от по петима и шестима да изскачат от всички врати покрай арената. Лесно е да се каже „сто мъже“, но да видиш цялата тази маса от месо и мускули, желязо и стомана, бе неописуемо.

Навсякъде имаше мъже — внушителни, въоръжени, свирепи, отчаяни. Всеки с една-единствена мисъл — да убие всички останали. Да убие мен.

Изведнъж проехтяха тръби и масата тела се обърна едновременно към балкона в отсрещния край на арената. Виковете на тълпата се засилиха, докато гледахме една от платформите високо над трибуната. Присвих очи да разгледам по-добре и го видях. Видях със собствените си очи не друг, а императора на Рим. Листата на венеца му ясно изпъкваха на фона на ордяващата бяла коса и бледото лице на набития мъж, който пристъпи напред и замаха на обожавашата тълпа. Това бе Нерон, доведеният син на Август Цезар.

Тръбите проехтяха отново и всички в центъра на арената забиха едновременно оръжията си в земята. Императорът вдигна ръка с длан надолу в посока към множеството, очакващо съдбата си. Тълпата се смълча. Възцари се спокойствие. За петдесетте хиляди граждани, събрали се да гледат касапницата, тези няколко скъпоценни думи бяха толкова важни, колкото и самата битка.

— Храбри воини — заговори императорът, наречен Цезар като Юлий и Август преди него. — Днес вие жертвате живота си за свещената империя на Рим. Днес съдбата ви е във вашите ръце и днес се стремите към най-голямата от всички награди, да станете граждани на Свещения Рим!

Тълпата зарева. Цезар кимна леко и призова за тишина. Тогава забелязах закачулената фигура зад императора. Бях я виждал и преди. Цезар заговори отново:

— Днес ще прославите всички, които са си отишли преди вас. Нека Големите игри да започнат!

Хората около мен отговориха в един глас:

— Ние, отиващите на смърт, те поздравяваме.

Не се включих в поздрава.

Дочух, че не всички гласове са плътният бас на обикновения гладиатор, и осъзнах, че сред нас има и жени, дошли да се бият и да умрат в името на свободата.

Забиха барабани и групата се пръсна из арената. Разстоянието между противниците беше само двајсет стъпки. Кой щеше да започне пръв, когато зазвучат тръбите? Барабаните продължаваха да бият и сърцето ми следваше ритъма им, после го изпревари. Огледах се. Виковете на тълпата заглъхнаха и единственото, което чувах, бяха ударите на собственото ми сърце и дишането ми. От двете ми страни имаше рециarii, въоръжени с мрежи и тризъбци. От другата им страна стояха гал и трак. Мъжете вече говореха помежду си, образуваха съюзи, които да ги преведат през първите стадии на битката. Нямаше никого от моята школа — Тиберий не искаше да прахосва ценни бойци и беше забранил на другите да участват в Големите игри. Други собственици на школи не се грижеха толкова за имуществото си и намираха тези сблъсъци за добър начин да се отърват от онези обитатели на казармите им, които не носеха големи печалби.

Барабаните забиха по-силно и по-бързо, нагнетявайки още повече напрежението на арената. В този момент в съзнанието ми се появи неканен образ — майка ми, усмихваща се на сестра ми и мен. Беше ни отглеждала сама пет години след смъртта на баща ми, след което изгубихме и нея. Какво ли щеше да каже, ако можеше да ме види сега? Спомените от детството започнаха да ме връхлитат с всеки нов удар на барабаните. После те замлъкнаха.

Тишина. Пристъпих напред. Зареваха тръби. Игрите започнаха.

28.

Зареваха тръби. Игрите започнаха.

Претърколих се наляво и тризъбецът профуча над главата ми. В същото време рециарият от лявата ми страна се беше обърнал към гала срещу него. Зъбите се забиха в крака му отзад и мъжът изрева от болка. Нямаше време дори да се мисли. Тръбите още свиреха, а първите вече бяха паднали. Огледах се, докато се изправях, и се озовах срещу двама, които се носеха към мен. Приготвих се да ги посрещна, но преди да ме стигнат, други бойци се втурнаха отстрани да им пресекат пътя. Всички се сблъскаха на купчина. Нямах време да гледам мелето; навсякъде около мен бушуваха сражения един срещу един, двама срещу един и група срещу група.

Погледнах напред и видях един трак да сече яростно друг участник, като сипеше удари и изтощаваше противника си. В следващия миг победителят от битката зад трака се обърна и без капка колебание заби меча си в гръбначния му стълб. Тракът рухна и нападателят му продължи напред, преди тялото да е паднало на земята. Беше истински пандемониум. Лудост. Хаосът бе по-голям, отколкото си бях представял. Накъдето и да се обърнех, умираха хора. Още не бях нападател, а вече бях сред седемдесетте оцелели. Стоях с гръб към стената.

Внезапно меденият ми месец свърши. Висок слаб мъж вдигна очи от повалената жена воин, с която се беше сражавал, и закричи към мен. Реагирах моментално. Знаех, че за да оцелея в началните етапи, докато противниците са прекалено много, за да ги държа под око, трябва да довършвам бързо всеки изпречил ми се и да се съсредоточа върху самозащитата си. Направих няколко бързи крачки към него, завъртях се на коляно и замахнах, прерязвайки бедрата му. Мъжът остана прав още миг, докато не опита да направи още една крачка, тогава крайниците му го предадоха. Долната половина на единия му крак падна. Забих острието в голата му гръд, за да се погрижа да няма време да размишлява дълго върху ужаса на положението си.

Миг по-късно се озовах срещу дребен набит мъж с тъмна кожа и закривена сабя, който тичаше към мен с животински кръсък. Вдигна оръжието си високо, с намерението да ме разсече на две. Изпреварих атаката му, плъзнах се към него със свит към гърдите си крак; ритникът ми го улучи право в слънчевия сплит. Чух изпукване и той падна на земята. Сабята отлетя от ръката му и профуча покрай главата ми, улучвайки друг мъж зад мен. За мое нещастие, сабята го удари с дръжката и падна на земята. Избегнах на косъм бърз удар към гърлото и спрях следващия към корема с блок в последния момент. Зад първия мъж се появи втори, с голям шлем с широка периферия и висок щит. Двамата се хвърлиха към мен вместо един срещу друг, може би в един от набързо съставените съюзи, с които участниците се опитваха да удължат живота си. Бях принуден да отстъпя назад към мъжа на земята, който държеше пукнатия си гръден кош.

След това смених тактиката и внезапно се откъснах от групата. Спринтирах наляво, бързо избягах от двамата си нападатели и се насочих към центъра на арената. Пясъкът хвърчеше зад мен, докато се оглеждах за отвори.

Изминах трийсетина стъпки, преди да бъда спрян от стена секутори — четирима в редица, с гладки шлемове с гребени като риба. Малките отвори за очите на железните маски изглеждаха доста добра защита срещу тризъбците на рециариите, които бяха естествените им противници.

Четиримата се затичаха към мен, а дългите им щитове оформиха стена, която бе твърде широка, за да бъде заобиколена. Явно възнамеряваха да ме избутат към края на арената, където кипеше битката. Зад мен се появиха двама хопломахи, които спряха за момент, за да довършат мъжа с пукнатия гръден кош. Имаше нещо нередно — това приличаше на координирана атака. Знаех, че не може да е така, че всяка школа има максимум по двама гладиатори. Трябваше да ги накарам да се сбият помежду си.

Втурнах се към приближаващата стена на четиримата. Те се стъписаха, но само за момент. Двамата ми преследвачи подминаваха други съперници, за да се доберат до мен. Бях притиснат отпред и отзад. Стигнах четиримата, които не направиха опит да ме атакуват — ход, който щеше да развали стената им.

Скочих към стената с изпънат напред крак и се оттласнах от един щит, за да полетя по-високо.

Прехвърлих се през редицата от мъже; шлемовете им пречеха да ме видят как прелитам над тях. Приземих се, продължих да тичам и с ужас се озовах пред мъж, който се гърчеше на земята и крещеше, докато един тигър раздираше голия му врат. Стената направи кръгом, без да обръща внимание на двамата, които ме бяха преследвали. Междувременно прецених с един поглед броя на останалите на арената гладиатори. Бяха най-малко шейсет. Което означаваше едно — някой беше пуснал котките по-рано. Играта не се играеше по правилата.

Огледах се за отвор, осъзнавайки, че вече не мога да разчитам на избирането на момента. Не открих и в същия миг бях блъснат отстрани и съборен на земята. Мечът ми отлетя нанякъде. Бях се разсеял само за част от секундата и се наругах за грешката. Паднах и придърпах нападателя към мен. Той нямаше меч или друго оръжие освен яките си мускули. С едната си ръка хванах брадичката му, а с другата сграбчих задната част на шлема. Рязко завъртях главата му и тялото му последва движението, като се претърколи и ме освободи. Скочих на крака, но моментално рухнах отново, когато той замахна с огромната си ръка и ме удари в глезена с достатъчна сила, за да ме завърти, докато падах. Едрият мъж скочи на крака с изненадваща бързина и махна шлема си. В мен се взираше гигант с гладка гола глава, огромен гръден кош и бедра, дебели едва ли не колкото тялото ми. Познах го по репутацията му и по прочутия белег през бузата. Крикс.

Сега и шестимата ми преследвачи приближаваха. Не се нападаха един друг, не нападаха и мен. Разгърнаха се в кръг около гиганта и мен. После зачакаха и загледаха. Това бе потвърждението, че всичко е подготвено предварително. Нямаше начин седем мъже да стоят близо един от друг на Големите игри и да не се опитват да се насекат на парчета.

Погледнах отново нагоре и видях, че императорът вика възторжено, насочил вниманието си към някаква битка другаде на арената. Закачуленият мъж още стоеше отзад. Когато ме видя, че гледам към него, той свали качулката си.

Сърцето ми прескочи. Не разбирах. Познавах този човек. Познавах го от... от предишния си живот, от Централата. Делисио. Луис Делисио. Войник от италианските специални части, привлечен като мен, след като е бил обявен за убит по време на акция. Офицер ХЗ.

Какво правеше той тук?

Мъжът с робата се усмихна едва забележимо. По-голямата част от лицето му бе скрита в сенките, но нямаше как да се сбъркат белезите от шарка по бузите и късо подстриганата, гъста черна коса.

Насочих вниманието си обратно към гиганта пред мен, като ми се искаше Тиберий да не ми беше казвал за абсолютния му рекорд — петдесет и две победи.

Крикс нямаше меч и без шлема единствената броня по него бяха двете блестящи метални пластини, извити във формата на краката му. Изглеждаше зъл. Тялото му бе мускулесто и внушително, но нищо не можеше да се сравнява с омразата в очите му. Докато кръгът от мъже държеше останалите противници настрана, аз се изправих срещу най-големия гладиатор в историята.

Тълпата като че ли се смълча и ако сетивата ми не ме лъжеха, дори звуците на битката на арената сякаш заглъхнаха и всички насочиха внимание към ръкопашния двубой, който щеше да започне след малко.

Мислите ми препускаха. Защо Крикс беше тук? Нямаше причини да участва в Големите игри — той отдавна си беше спечелил свободата и продължаваше да се бие по свой избор, а не заради дълг към господаря си.

Защо му беше на този мъж, най-сигурният победител в Римската империя, да се излага на риск с включването в това зависещо единствено от случайността събитие, дори рискът да беше до голяма степен сведен до минимум с поне шестима други участници, които го защитаваха? Погледнах отново нагоре към Делисио и изведнъж осъзнах. Крикс беше тук, защото някой му беше платил. Беше тук, за да се погрижи да не напусна арената.

— Убивал съм по един мъж всяка седмица в продължение на година... и годината е към края си — изръмжа той със злоба, каквато

не бях виждал. Той не ме познаваше, но ме мразеше страстно само заради дързостта ми да се изправа срещу него.

Крикс тръгна към мен с намерение да ме накаже, да ме нарани, да ме убие. Нямаше начин да го избегна. И не го направих.

Засилих се и стъпих точно над коляното му. Той се движеше бързо напред и използвах движението на крака му, за да превърна бедрото му в трамплин. Завъртях се бързо от раменете и тялото ми се усука в хълбоците като гумено. Изпънах крак, докато летях нагоре, изстрелян от бедрото на Крикс. Хълбоците ми се развиха и петата ми се заби със силата на изстрелян от прашка камък в главата му, точно под ухото.

Главата на Крикс се завъртя така рязко, че пукотът на кост се чу из цялата арена. За миг настъпи тишина. Като в забавен кадър огромният мъж рухна на земята със счупен врат, досущ отсечено дърво.

Мъртъв.

Приземих се. Прахта още се виеше около тялото му, а мъжете около нас зяпаха невярващо. Без да губя нито миг, прескочих трупа на гиганта. На арената не се чуваше нито звук. Атакувах с рамо един от дългите заоблени щитове. Собственикът му беше така втрещен, че просто тупна по задник.

Грабнах меча си и побягнах с всички сили към отвора в центъра на арената. Вече бяха пуснали тигър, което означаваше, че капакът вече е бил отварян веднъж и при следващото му отваряне трябваше да съм наблизо — достатъчно близо, та когато звярът изскочи, да се хвърля в тунелите долу и да се измъкна през коридора, използван за изкарването на котките на арената. Това бе единствената ми надежда да изляза жив оттук.

Бях само на трийсетина стъпки от отвора, когато тълпата изригна възторжено. Героят им, техният безусловен герой току-що бе паднал — при това лесно — от някакъв неизвестен съперник.

Не спрях, за да приема овациите им, трябваше да се махна. Докато тичах, погледнах към ложата на императора. Зад трона Нерон викаше и жестикулираше към мъжа в черно, към Делисио. Офицер ХЗ ме погледна отвисоко и с отвращение. Знаеше ли кой е, ти беше забравил като мен? Изглеждаше доста по-стар, отколкото го помнех, а това означаваше, че е прекарал доста години в древния Рим.

Знаеше ли кой съм и защо съм тук? Не ни бяха казали какви са мисиите на другите офицери. Знаехме само, че отиваме в миналото по двойки и че пътуването е едноточно, но нямаше представа какви са задачите на останалите.

Сега, в центъра на арената, на която се разиграваха най-кръвопролитните игри в историята, гледах как Тиберий Нерон Цезар кастри човек, когото познавах в предишния си живот. Делисио трябваше да знае. Как иначе би седял там, където се намираще в момента? И ако знаеше, ако се намираще в центъра на заговора, целящ унищожаването ми, защо беше цялата тази театралност? Защо не беше уредил да ме убият в съня ми? Защо изобщо искаше смъртта ми?

Стигнах капака и открих, че е затворен. По дяволите. Коленичих и се помъчих да го вдигна, когато групата, която ме бе наобиколила, най-сетне се окопих и се втурна към мен. Заудрях с меч си капака, който още бе покрит с пясък, с надеждата да намеря ръб, нещо, което да използвам за опора.

Внезапно върхът намери онова, което търсех. Натиснах меч с цялата си тежест, с надеждата да го забия между капака и пода на арената, за да го вдигна.

Някакво острие ме улучи отстрани — малък, извит нож, хвърлен от един от секуторите. Раната не беше дълбока, по-скоро драскотина, но достатъчна, за да прати гореща вълна от болка по нервите ми и да опръска пясъка с кръвта ми. Почти бяха стигнали до мен. Бях принуден да се изправа и да ги посрещна.

Бързо стана ясно, че тези мъже са необичайно добре обучени за гладиатори. Убих двама, но междувременно се наложи да се отдалеча от капака. Използваха оръжията си по начини, познати за мен, но нехарактерни за гладиаторските двубои в ямите. Досетих се, че са били обучени различно. Начинът, по който се движеха, по който реагираха... бяха обучавани от някого от нас. Хвърлих поглед към балкона. Делисио беше изчезнал.

Забелязах, че съперниците зад нападателите ми са оредели. На арената бяха останали дващестина души и сблъсъците се бяха превърнали по-скоро в изпитание по издръжливост, отколкото проява на бойно майсторство. Прикляках, отскачах, атакувах и отбивах, но противниците ми си знаеха работата и изправен срещу четирима

едновременно, можех единствено да се мъча да запазя главата си на раменете.

Принуждавах ме да отстъпвам назад. Биех се свирепо, но започвах да се уморявам. Тогава елиминирах един прав удар, при който мечът ми се заби дълбоко в слънчевия сплит на гала. Оставах трима. Така бе по-добре, но вече се намирах почти в края на арената. Никой не ни предизвика; останалите участници сякаш възприемаха тази битка като забранена зона и я оставяха да свърши сама.

Още един по-малко. Главата му докосна земята преди тялото, но другите двама продължаваха да нападат. Единият се добра до мен и острието му ме съсече през гърдите, оставяйки след себе си разрез, през който сърцето ми продължаваше да изпомпва кръв.

И тогава се случи онова, от което се ужасявах — от отвора се появи гладна лъвица, и не ми оставаше друго, освен да гледам как пясъкът на арената пада надолу в тунела, докато капакът се затваряше, лишавайки ме от последния ми шанс да се измъкна. Намирах се прекалено далеч.

Замръзнах шокиран, едва забелязвайки как лъвицата скача към един ранен гладиатор наблизо, който бе коленичил и се мъчеше да запуши раната си. И в този момент на разсейване изгубих опора. Залитнах назад и паднах, удряйки се в решетките на една порта. Първият меч полетя към мен и едва успях да се претърколя настрани. Видях как острието се забива в трупа, в чиято кръв и мозъчно вещество се бях подхлъзнал. Метнах се в обратната посока, към меча, и го издърпах от ръката на противника си. Но опитът да обезоръжа нападателя си ми струваше скъпо.

Вторият нападател, също гал, се възползва от момента да замахне с меча си надолу към гърдите ми. В проточилия се последен миг, който не можех да избегна, си помислих отново за Делисио.

Странно, появата му ми беше дала известна утеха, тъй като ми напомни за един свят отвъд този ужас, убийства и касапница — свят отвъд Рим.

Знаех, че не мога да избегна удара и едва когато видях трите стърчащи зъба от гърдите на гала, осъзнах, че не ми се налага да го правя. Мъжът падна напред и се строполи до мен, трите зъба се забиха в земята и го приковаха на място.

Докато той падаше, видях рециария, който го беше нападнал. Воинът извади къса сабя от колана си и посече невъоръжения гал до него. Вътрешностите му се разпиляха по пясъка.

Рециарият бе тъмнокож и плувнал в пот. Нямахе как да сбъркам гласа, който прогърмя изпод бронзовия шлем.

— Трябва да се научиш да гледаш къде стъпваш! — изрева африканецът като дишаше тежко.

— Малбул! Какво правиш?

— Няма за какво да ми благодариш, белокожи! — отвърна той. Беше така задъхан, че смехът му не се долавяше.

Огледах арената. На нея вече стояха по-малко от дваисет мъже. Не можех да повярвам на бързината, с която се бе развила касапницата. Навсякъде се търкаляха тела, пясъкът бе почервенял от кръвта на десетки мъже и няколкото жени, осмелили се да участват в безумието. Тук-там продължаваха малки сражения, но участниците в тях бяха изтощени и се движеха мудно. Тигрите лежаха мъртви и окървавените им козини лъщяха на слънцето. Лъвицата обаче, която бе влязла в играта доста по-късно, когато участниците вече нямаха сили, се справяше далеч по-добре.

Докато гледах арената, златистият звяр раздра гърдите на един храбър доскоро трак, но не това привлече вниманието ми. Дванайсет от оцелелите бойци сякаш бяха изгубили интерес един към друг и тичаха към мен. Викаха и крещяха, и когато погледнах отново към балкона на императора, видях, че Делисио се е върнал. Усмивваше се. Кучи син! Някак беше успял да им даде стимул. Стимул да ме убият, или може би от самото начало са били негови хора. Не знаех, нито ми пукаше. Гърдите и раменете ми горяха от болка заради нанесените ми рани. Нямахе как да се справя сам с толкова противници.

Малбул протегна ръка да ми помогне да стана.

— Сега не е време за почивка; ще си почиваш на кораба за Юдея — каза той и този път успя да се усмихне.

Хванах китката му. Изправих се предпазливо, съзнавайки, че при тази бърза загуба на кръв скоро ще остана без сили.

Те идваха, свежи и непокътнати. Преминаха в ходене, когато приближиха. Движеха се така, сякаш издебваха жертва. В този момент всичко ми стана съвсем ясно. Тези мъже не бяха участвали в

сериозни битки; нито един не беше ранен, нито един не бе останал без сили. Бяха се сражавали помежду си привидно, освен когато някой външен не заплаши групата им. Така бяха останали свежи до самия край. Погледнах зад тях — нямаше никого. Единствените оцелели участници се биеха отчаяно с лъвицата. Двама мъже, една гладна котка и никакъв шанс.

— Какво правиш тук? — попитах Малбул, докато отстъпвахме към портата.

— Реших, че ще ти е нужна малко помощ — отвърна той, докато освобождаваше тризъбеца си от гърба на поваления гал.

— Малбул, самият ти каза, че това е лудост. Смятах да избягам, а не да побеждавам. — Той ме погледна и зъглчето на устата му се изви надолу, докато продължавах: — Смятах да се измъкна през тунела, когато пуснат котките.

— Е — рече той, — можеше да ми кажеш това, преди да се промъкна тук.

— Да се промъкнеш? Исусе, Малбул!

— Кой?

— Не знам защо, но виждаш ли онзи човек в черно там горе? — Малбул погледна в посоката, в която сочех. — Той е един от онези, за които ти разказах. От бъдещето, също като мен. Опитва се да се погрижи да не изляза оттук. Мисля, че тези мъже работят за него.

Африканецът присви очи.

— Ако това, което ми каза, е истина, ако си от време, което предстои да настъпи, и ако трябва да се срещнеш с онзи чудотворец, трябва да излезеш оттук като победител. Дължа ти живота си и ако искам да платя дълга си, ще го направя, като ти помогна да спечелиш тази битка.

Видях в очите му честта и куража, които липсваха на толкова много мъже от взвода ми, на толкова много мъже от моето време. И тогава разбрах, че е готов да умре за мен, но и че няма да му позволя да го направи.

Дванайсетте бяха тук. Разгърнаха се в полукръг около двама ни. Всички бяха въоръжени. Трима държаха мрежи.

Малбул стисна тризъбеца в едната ръка и късата си сабя в другата. Зае позиция, без да си прави труда да си слага шлема.

Насочих надолу върха на меча си и пренебрегнах болката в рамото и през гърдите ми.

Първо полетяха мрежите — две, хвърлени в координирана атака. Понечих да се претърколя, но Малбул, който бе запознат с мрежите, вдигна високо тризъбеца си и ги улови, преди да са паднали върху нас. Запрати ги настрани и удари първия гладиатор с обратната част на тризъбеца. Носът на набития мъж се сплеска и очите му се насълзиха, което даде на Малбул достатъчно време да обърне оръжието си и да пронизе врата му. Мъжът падна, а други двама се втурнаха към африканеца.

Хвърлих се да ги пресрецна и секунда по-късно още трима тръгнаха към нас. Телата и хвърчащата кръв се смесиха в размазано петно. Подобно на онези, които ме бяха гонили, противниците ни се движеха като обучени в Централата бойци, показвайки повече майсторство в бойните изкуства, отколкото някаква древна техника. Мечове сечаха и ръгаха, мъже падаха, но изправени срещу многобройни и свежи противници, двамата с Малбул понасяхме доста удари. Все по-често и по-често атаките им намираха целта си. Все повече и повече ритници, юмруци и драскотини си вземаха своето. И тогава, когато бяха останали само четирима от тях, дръжката на един меч намери челюстта ми и коленете ми се подгънаха. Светът се килна и аз паднах. Смътно видях краката на Малбул и как едно тяло пада непосредствено зад тях. Но още докато лежах, знаех, че той няма шанс срещу тримата воители. Знаех, че всеки момент ще падне. И нямаше какво да направя.

Не.

Нямаше да позволя да загине, докато ме защитава. Помъчих се да се преборя с виенето на свят, като се чудех разсеяно защо досега някой не е забил меча си в мен. Главата ми се проясни и изведнъж осъзнах, че краят ми крещи към мен. Стори ми се, че чувам влак. Или самолет? Звукът бе силен и боботец, примесен с писъци като на спирачки на стоманени колела върху релси. Смътно си помислих, че няма да е зле да се дръпна от пътя му. Може пък да беше камион. Определено не исках да ме прегазва камион. Мозъкът ми изкрещя: — размърдай се!

Но бях уморен, ужасно уморен. Видях краката на Малбул бързо да отстъпват назад — явно и той се махаше от пътя на нещото.

Тръснах глава, за да дойда на себе си. Камион ли? Намирах се в Рим, на арената, тук нямаше камиони... а...

Вдигнах очи и видях огромен, ревящ, вилнеещ звяр. Грамаден свиреп лъв разкъсваше един от гладиаторите и именно неговите писъци чувах.

Малбул се биеше с другите двама, когато единият падна, повален от втори жълт звяр.

Останалият противник на Малбул не трепна. Продължи да ръга и отбива, и всеки път, когато му се отваряше удобен момент, се обръщаше да ме довърши. Малбул го спираше отново и отново, атакуваше го така, че да попречи на едрия секутор да се добере до мен. После той също падна, нападнат в гръб от трети грамаден лъв. Дори в замаяното си състояние не можех да повярвам. Откъде се бяха появили всички тези зверове? Това не беше част от играта. Погледнах зад пицящите жертви и на по-малко от десет стъпки от нас видях още пет огромни гладни лъва да излизат от отвори на различни места на арената.

Главата ми бързо се проясни, когато зверовете започнаха да ни дебнат. Тълпата ревеше възбудено, виждаше, че нямаме изход. Отстъпихме до портата с оръжия в ръка.

— Когато скочат, метни се надолу и се цели в корема — казах на Малбул. — Това е единственият начин да ги убиеш бързо.

И двамата обаче си давахме сметка, че при пет приближаващи лъва и други три, които вече ни дебнеха, съветът ми е абсолютно безполезен.

Огромните котки приближаваха все повече и повече, подминаваха онези, които вече пируваха и разкъсваха все още топлите тела на жертвите си.

— Малбул, за мен беше чест да...

— Саул! Бързо!

Познах гласа, макар че не можех веднага да се сетя откъде. Докато лъвовете тичаха и прескачаха падналите тела, чух зад себе си дрънчене на метал. Но там нямаше нищо, само стената и портата. Лъвовете се промъкваха напред, прилепили гъвкавите си тела до земята, с отворени уста, изпълнени с очакване. Скочиха, без да откъсват очи от нас. Ние също скочихме.

Малбул почти ме извлачи през отвора в портата, която се затръшна миг преди две от котките да се блъснат в нея, като едва не я избиха от яките ѝ стоманени панти. Лъвовете зареваха яростно, замахаха с лапи през решетката към нас, пропускайки ни на сантиметри. Безсилни и обезумели от глад, животните изреваха отново, след което се върнаха да пируват с човешките трупове, осяяли пясъка. Лежах до Малбул в някакъв коридор, а желязната порта ни отделяше от арената. Бяхме живи. На косъм.

— Добре ли си? — попита той, докато се мъчехме да си поемем въздух на студената земя.

Бях порязан, кървящ, насинен и пребит, но бях жив и нищо не ми беше счупено. Това бе повече, отколкото бях очаквал.

— Добре съм — отвърнах. Присвих очи към тъмното в опит да видя кой бе отворил портата и беше спасил живота ни. Различих само силует, но нямаше как да го сбъркам.

— Не можех да ги оставя да те изядат — каза гласът. — В края на краищата, може и да си богат, нали?

Шегата бе храбър опит на момчето да скрие страха си. Бавно станах и го погледнах, когато очите ми свикнаха с полумрака. Мишка.

Придърпах го и го презърнах силно. Не знаех как се е озовал тук, но точно в момента не ми пукаше.

— Кървиш върху мен — отбеляза той след малко.

Усмяхнах се и го пуснах. Вярно беше. Робата му беше цялата в петна от потта и кръвта ми.

— Трябва да тръгваме — подкани Мишка. — Ще дойдат всеки момент.

С тези думи той грабна една запалена факла от стената и тръгна по коридора, който водеше навътре от портата. Влязохме в тунела и потънахме в мрак.

29.

Мракът продължи трийсет секунди преди влакът да излезе от тунела. Не промяната в светлината накара Шон да вдигне поглед от дневника в скута си, а шумът, който бе чул току-що. Беше така погълнат от разказа, та не разбра, че отново е светло. Шумът обаче беше внезапен и силен. Минаха няколко мига, преди да го определи. Изстрел.

Погледна през вратата, отделяща неговия вагон от следващия. Не видя нищо. Обърна се и установи, че никой в полупразния вагон не е обърнал внимание на звука — явно го бяха взели за някакъв обичаен шум. Шон веднага напъха дневника обратно в джоба на якето си, стана и тръгна към задната част на вагона. За първи път погледна навън през прозореца. Намираха се в планината. Покрай тях профучаваха скали и дървета. От колко време пътуваше? Три, може би четири часа? Това означаваше, че му остават още цели два до най-близкото международно летище.

Озърна се през рамо. Постоянните завои му пречеха да вижда добре, но всеки път, когато прозорците на неговия вагон и на съседния се изравняваха, Шон различаваше някаква фигура. Мъж. Вървеше към него и оглеждаше седалките. Можеше да е пътник, който си търси мястото след посещение до тоалетната, но Шон не мислеше така. Фигурата се движеше целенасочено.

Бързо, но като внимаваше да не привлече внимание, Шон тръгна по пътеката, стигна до вратата в края и я отвори. Излезе на малката платформа между вагоните, внезапно връхлетян от силния вятър и шум. Хвана се здраво за перилата, тъй като платформата се тресеше под него.

Когато вратата се затвори зад него, Шон погледна към открития, дълъг метър и осемдесет мост до следващата врата.

„Ето защо ти казват да си стоиш на мястото!“ — обади се мозъкът му.

Изчака вагоните да се изравнят, бързо пресече моста и сграбчи дръжката на вратата. Беше заключена. „Мамка му.“ Погледна назад

към вагона, от който беше излязъл току-що. Мъжът, висок, и тъмен, облечен със синя риза и черни джинси, вече беше влязъл в него. „От какво си толкова уплашен?“

Шон отговори на собствения си въпрос, когато погледът му се плъзна надолу по ръката на мъжа, покрай навитите ръкави и татуировките — чак до пръстите, стиснали дръжката на черен „Колт“ 45-и калибър.

Мъжът носеше оръжието небрежно и повечето пътници изобщо не го погледнаха. Той бързо огледа вагона и продължи напред. Шон приклекна. Мъжът още не беше го видял. Опита отново да отвори вратата. Не помръдваше. „По дяволите!“ Нямаше къде да отиде. Трескаво огледа малката платформа за някакво скривалище. Синята риза щеше да бъде тук след секунди.

Дръжката се завъртя първо на едната посока, после на другата и накрая се чу изщракване. Вратата се отвори и шумът нахлу в ушите на татуирания. Малката платформа пред него беше празна. Като се клатушкаше в ритъм с влака, Синята риза стъпи на несигурния мост и се хвана със свободната си ръка за веригата, изпълняваща ролята на перило. Протегна се към дръжката на отсрещната врата и се опита да я натисне. Не успя. Заключено. Опита по-силно. Пак нищо. Той се обърна. Как беше възможно да е пропуснал...

Не видя откъде дойде ударът. Шон скочи от покрива на вагона на платформата, блъскайки Синята риза в гърба. Беше се проснал горе и не храбростта, а приближаващият тунел го беше накарал да изненада мъжа. Беше се хвърлил миг преди светът около тях да потъне в мрак.

Двамата размахаха слепешком ръце в тъмното и накрая се чу глухо тупване, когато един от ударите намери целта си. Паднаха тела, задрънчаха вериги и когато ярката дневна светлина отново заля сцената, Шон лежеше по гръб с разкъравена уста.

Противникът му изобщо не беше пострадал от слепия двубой, което можеше да се изтълкува като преимущество, ако не беше фактът, че висеше от края на скъсаната верига и краката му бяха във въздуха. Релсите летяха под него и мъжът отчаяно се опитваше да се задържи, докато стъпалата му се удържаха и отскачаха от земята.

На платформата, подскачащ в ритъма на вагоните, лежеше пистолетът. Шон се хвърли напред и го взе, след което застана на четири крака и го насочи към татуирания.

— Кой сте вие? — рязко попита той.

Синята риза каза нещо на италиански. Шон знаеше на теория как действа пистолетът и дръпна цевта назад, за да вкара патрон.

— Кой сте вие и как ме намерихте? — извика по-силно той.

Мъжът го погледна уплашено. Шон осъзна, че човекът е твърде ужасен, за да отговаря на въпроси, и направи нещо, което изобщо не беше очаквал от себе си — протегна ръка.

Мъжът се поколеба за момент, но накрая пусна веригата с едната си ръка и остави Шон да го сграбчи за китката и да го дръпне, докато лакътят му не се опря в платформата. Продължаваше да виси, но краката му вече не докосваха земята и не се намираше в непосредствена опасност да падне под вагона.

— Пак питам, кой сте вие и как ме намерихте? — повтори Шон, този път по-спокойно.

В същия миг земята изчезна и под италианеца зейна пропаст. На шейсет метра под влака се появи широка река. Намираха се на огромен мост и италианецът отново започна да се мъчи да се покатери на платформата.

— Не! — изрева Шон и понечи да пусне китката му. — Не и преди да ми кажеш!

Италианецът съсредоточи погледа си върху него.

— С дистанционно проследяване! С устройство.

— Устройство? Проследяващо устройство ли? Но кога? — Шон се замисли, повтаряйки наум разигралите се събития. Да, след като бяха простреляли Лорън.

Жената ченге. Беше го докоснала по рамото, за да го отведе от леглото. Да го утеши. Спомни си, че го беше бутнала доста силно.

Моментално понечи да свали якето със свободната си ръка и после осъзна, че не може да го направи, без да пусне мъжа.

— Кой сте вие? Защо искате да ме убиеете? Защо убихте Лорън? — продължи да пита той.

— Искаме онова, което е у теб. Искаме картата. Искаме...

Внезапно лицето на италианеца побеля, когато веригата се скъса. За миг Шон полетя напред и се плъзна по корем, повлечен от удвоената тежест. Инстинктивно пусна пистолета и се вкопчи в ръба. Свободната ръка на италианеца задърпа якето му с дневника, който едва не изпаднаше от вътрешния джоб.

— Аааа! — изкрещя Шон под тежестта. Италианецът висеше свободно над водата. Шон се държеше с мрачно изражение, закрепил крака в другия край на платформата, вкопчил свободната си ръка в ръба. Тялото му стърчеше във въздуха до пъпа.

Изведнъж настъпи някаква странна промяна в рева на вятъра. Свистенето премина в кух вой. Шон го позна — приближаваха тунел. Италианецът също се беше досетил и Шон отчаяно задърпа, за да изтегли и двама им на платформата.

— Моля те! Моля те, пусни ме. Остави ме да падна във водата! — неочаквано се замоли италианецът.

Шон не разбра. Обърна се към приближаващата скална стена на тунела и погледна надолу към водата. Падането можеше да убие мъжа, но не с такава сигурност, с каквато камъкът, летящ към него със сто километра час. *Не!* Искаше отговори. Не можеше да го пусне...

— Моля те! Пусни ме. Пусни ме сега, иначе няма да успея да падна във водата.

Шон разтвори пръсти.

Италианецът изчезна почти моментално, повличайки якето със себе си точно когато Шон измъкна дневника от него. Така и не разбра участта на Синята риза. Без допълнителната тежест той бързо се върна на платформата в мига, когато тунелът отново го потопи в мрак.

В едната си ръка стискаше дневника. Пистолетът подскочаше по платформата и Шон забеляза малко лостче от едната страна на оръжието. Отгоре пишеше „предпазител“ и лостчето сочеше към „спуснат“. Шон го премести и влезе в купето.

30.

Кардинал Франсоа Лъоклер седеше замислен. Не беше очаквал новината, която му донесоха току-що. Изпускането на гимназиалния учител не беше част от плана. Сега трябваше да реши какво да прави. Разрови отново купчината листове на бюрото си. Вързопът беше открит в един мотел в югоизточната част на Америка. Предимно текстове на иврит. Лично ги беше превел.

Много от тях бяха интересни, но нямаха пряко отношение към задачата. В друга ситуация откриването на подобни документи, особено в толкова добро състояние, щеше да е повод за празнуване, но сред тях нямаше карта. Беше ги анализирал, разбира се. Те бяха на две хиляди години или повече, но... нямаше карта. Чувството за безсилие го измъчваше.

Беше близък приятел с Мюлер от повече от десетилетие и се ползваше с пълното доверие на стария глупак. Всъщност именно влиянието на Лъоклер в конклава и „съветите“ му към някои членове на съвета как да гласуват бяха гарантирали на немца папския трон.

Какво щеше да си помисли старецът сега, ако знаеше какво се случва? Е, това не беше негова грижа. Всеки папа си имаше свой дневен ред, завещание, което да остави след себе си. Защо всички така се стараеха да оставят отпечатъка си върху църквата? Лъоклер имаше по-големи амбиции, а времето на Мюлер изтичаше. Ракът, който гризеше тялото му, скоро щеше да принуди стария немец да се оттегли. Ходът бе почти нечуван в историята на папството, но Лъоклер бе наясно, че намерението на понтифика е точно такова. Съветът на кардиналите щеше да гласува отново и Лъоклер се беше погрижил този път, когато от комина излезе белият дим, светият престол да е негов. Лъоклер имаше „убедителна информация“ за осемдесет и трима от сто и петнайсетте кардинали, участващи в избора.

Мюлер беше близък приятел и довереник на предшественика си, полския понтифик Николай II, но въпреки това дори той не знаеше с какво точно се е заел бившият папа. Мюлер не знаеше за Централата.

Сега официално задължение на Лъоклер бе да оглави комисията, която работеше по множеството останали без отговор въпроси след смъртта на Николай II през 2005 г. Изведнъж стана ясно, че старецът е имал тайни — тайни, които не е споделял дори с най-близките си приятели, нито с другите високопоставени духовници. С ресурсите и връзките на Ватикана е било злоупотребявало.

Откри дори слабо свързана група ватикански служители, от които кардиналът все още се мъчеше да изкопчи информация. Той поклати глава.

— Как си успял да пазиш всичко това в тайна толкова дълго, Карол? — попита той, представяйки си, че старият папа е в стаята с него.

Телефонът иззвъня и прекъсна концентрацията му.

— Bonjour? — Линията беше частна и той знаеше, че обажданият се на този номер ще има важни за него новини.

— Аз съм. Проверихме всички пътнически списъци за закупени от него билети. Ще лети тази сутрин за Мадрид с полет 912.

— Мадрид ли? — леко се изненада французинът.

— Да, Ваше Преосвещенство, но има и нещо друго. Става дума за мъжа, който се среща с Алберто миналата година в едно кафене тук, в Париж. Смятаме, че от няколко месеца е в Мадрид.

Лъоклер се беше погрижил за Алберто, но другият се беше измъкнал от екипа му.

— Значи ще се срещнат?

— Все още не знаем, но предположението изглежда логично. Искате ли да се намесим?

Кардиналът помисли.

— Не... с един куршум два заека. Оставете го да ни отведе до господин Блек, след което вземете картата.

— Да, Ваше Преосвещенство. В момента наш екип пътува натам.

31.

Летището в Ричмънд, Вирджиния, представляваше интересен хибрид на култури. По-надолу на юг, в Райли-Дюрам или Мъртъл Бийч, местните бяха предимно бели. Ричмънд обаче се намираше достатъчно близо до Вашингтон, за да се усети влиянието на истинския мултикултурализъм. Покрай Шон минаваха лица от всякакъв произход, поглеждаха го за момент и след това продължаваха, заети с делата си.

Шон вървеше енергично по подвижната пътека. Нямаше багаж и мина бързо през проверката, благодарен, че Лорън го беше накарала да носи паспорта у себе си, вместо да го сложи в багажа. За момент му мина мисълта да се опита тайно да вмъкне пистолета, но остатъкът от пътуването с влака беше минал без повече произшествия и Шон изхвърли оръжието в един контейнер за боклук на перона.

В крайна сметка се оказа якето му. Бяха сложили бръмбар на него. А го беше страх да използва телефона си. Можеше да спести толкова много време и сили, ако просто бе използвал проклетия телефон! Въпреки това смени седем таксите, за да стигне до летището, слизаше на различни кръстовища и направи опитите да го проследят почти невъзможни. Разбира се, освен ако те вече не знаеха, че пътува към летището. Но откъде можеха да знаят? За тях Шон в момента лежеше на дъното на една река, след като е паднал от влака.

Никак не му се искаше да използва кредитната си карта, за да плати самолетния билет. Беше на път да стигне лимита ѝ и знаеше, че в мига, в който я използва, ще издаде местоположението си, но възможностите му се изчерпваха. Перспективата далеч не беше утешаваща.

Пристигна в чакалнята и видя, че е пълна с мотаещи се пътници. Пръстът му разсеяно проследи символа върху корицата на дневника, пъхнат в ярко оцветена торба с емблемата на летището, висяща на рамото му. Торбата рязко контрастираше със смачканите му изцапани дрехи, които много добре отразяваха начина, по който се чувстваше.

Недоспиването и твърде многото дози адреналин за твърде кратък период бяха изцедили всичките му сили.

Съсредоточи се отново върху фактите, с които разполагаше. Саул, авторът на разказа, беше член на тайна организация, обучила група агенти на място, кръстено Централата, които били пращани в миналото да интервюират важни исторически личности. Ама че смахната концепция. Ама че невероятна, изумително смахната концепция. Всъщност самата идея бе интересувала живо Шон през по-голямата част от професионалния му живот, макар да бе по-загрижен за механиката на процеса, отколкото за евентуалните му приложения.

„С кого би искал ти да се срещнеш?“ — попита го мозъкът.

— С Да Винчи — на глас каза Шон.

— Моля? — произнесе жената зад тезгяха.

— Какво? — погледна я неразбиращо Шон.

— Попитах какво кафе ще обичате — поясни жената, чиито големи бели зъби блестяха от дружелюбната усмивка на гладкото ѝ тъмнокожо лице. — Не мисля, че имаме кафе на име „Да Винчи“, макар че в „Старбъкс“ сигурно предлагат. Придържаме се към обикновеното старо капучино, лате или кафе със сметана. Разбира се, освен ако не искате нещо късо и черно?

— Не, тъъ, само... — Шон опипа малкото останали му дребни в джоба. — Просто капучино, благодаря — отвърна той, без да обръща внимание на шегата ѝ. — Или пък с Нютон или Айнщайн — промърмори Шон, отново потънал в мислите си.

— Сигурен ли сте, че не искате без кофеин?

Шон взе кафето си, плати разсеяно и се отдалечи.

Фонтейн беше казал, че има и други — офицери, назначени към други личности. С каква цел? За да ги интервюират? Да попитат великите умове от историята „Защо?“ и „Как?“? Да научат всички неща, които искаме да знаем днес, в този свят? Или може би да им кажат какво предстои? Ама че концепция!

Веднага щом седна, извади бележника от торбата и го загледа. След малко щеше да се качи на самолет за Испания. Защо? Защото вярваше на всичко това ли? Защото вярваше, че книгата е дневник, написан от човек от съвременна Америка, изпратен две хиляди години назад в миналото? Не. Не, не отиваше, защото вярваше — а защото не знаеше какво друго да направи. Лорън я нямаше. Лорън беше убита

заради тази книга. Някой вярваше в дневника и бе готов да убива, за да се добере до него. И това беше достатъчно.

— Ако се върнеш в миналото да интервюираш някого, би ли му казал бъдещето? Какво би направил, ако видиш да се случва нещо, което не ти харесва? Би ли го променил? Би ли се намесил? Би ли могъл да го промениш? Или фактът, че нещо се е случило по един начин, е доказателство, че не би могло да се случи по друг? — Шон откри, че отново си говори сам.

— Много сте странен, господине — обади се някакво гласче.

Шон погледна малкото момиче, покатирило се на мястото до него.

— На кого говорите? — попита любопитно то.

Шон се усмихна.

— На мозъка си — отвърна.

— На мозъка ли? — учуди се детето и сбърчи озадачено лице по начина, по който го правят само малките момиченца.

— Да. Понякога му задавам въпроси и той започва да работи върху отговорите, докато аз се занимавам с други неща — обясни Шон.

— Как можете да правите други неща, докато мозъкът ви отговаря на въпроси? — не преставаше момичето и се усмихна, показвайки голяма дупка, очакваща да бъде запълнена от нов зъб.

— Това са зъбите ти, нали? — каза Шон, сочейки към устата му.

— Аха.

— Ами, горе-долу така. Мозъкът ти казва, че е време зъбът ти да падне, но пък в замяна ще си играеш с приятелките си.

Момичето се замисли за момент и после грейна.

— Приятелката ми Джеси има нова куклена къща!

— Така ли? — направи се на изненадан Шон. Харесваше му как умът на детето обмисляше всички неща, космически и най-тривиални, всички еднакво важни.

— Сюзан, ела и престани да досаждаш на човека — обади се майката на момичето от задния ред, след като беше забелязала, че дъщеря ѝ отново е изчезнала някъде. — Извинете. Понякога просто изчезва. Трябва да я гледам като орлица.

— Няма нищо. Когато бях малък, избягах от майка си в музея и останах да седя с часове при препарираната бяла мечка в ъгъла.

Жената се усмихна, не видя връзката и дръпна леко дъщеря си за ръката.

Шон се замисли за момента, когато майка му се върна и го намери; за лицето ѝ, когато го видя да седи сам, как целият гняв изчезна за миг от облекчението, което изпита. Какво ли не бе готов да даде, за да види отново лицето на майка си. Какво ли не би дал, за да се върне в миналото и да им каже да не отиват онази сутрин в църквата. Щеше да се престори на болен. Щеше да направи всичко, ако знаеше.

Ако знаеше... До това се свеждаше животът. Мислиш си, че важните неща са дали ще си свършиш задачата навреме, дали ще закъснееш за онази среща на борда, или ще се разминеш с работата, към която се стремиш. После вселената се намесва и ти напомня, че важните неща в живота са колите извън полезрението ти, които могат да те засекат в осем и дваайсет сутринта в неделя. Не, вече бе сигурен, че ако можеше да се върне в миналото и да говори с някого, това щяха да са майка му и баща му. Щеше да им каже, че се е справил добре. Че ги обича. Да Винчи можеше да почака.

— Първо и последно повикване за полет 912 до Мадрид. Пътниците могат да се качат в самолета през дванайсети изход — обяви женски глас по говорителя.

Двайсет минути по-късно Шон седеше на средната седалка в задната дясна част на самолета, между двама други пътници. Мъжът отляво беше огромен. Шон се опитваше да не зяпа пръстените сланина по врата му, но те сякаш го хипнотизираха и му напомняха за вратовете на онези сбръчкани мопсове.

Жената отдясно бе по-възрастна, с очила в тънки рамки, които се плъзгаха по носа ѝ, докато се взираше упорито през прозореца и ѝ се искаше да бъде по-далеч от двамата мъже от лявата ѝ страна, единия дебел и потен, а другия мърляв ѝ раздърпан.

На Шон не му пукаше. Дори не забеляза кога огромният самолет се понесе с рев по пистата. Макар за първи път да се качваше в самолет, Шон Стрикленд пропусна най-вълнуващата част. По-късно обаче си помисли, че си е заслужавало, защото му предстоеше да прочете най-важната информация в живота си.

32.

Тунелите бяха тъмни и зловещи. Оранжевият пламък на факлата на Мишка хвърляше светлина само на няколко стъпки пред нас. Той ни поведе по стълбища и през безброй врати, скрити в каменните стени.

— Оттук ще стигнем до тунелите, които минават под града — каза Мишка, без да забавя крачка. — Напуснах поста си на четвърта порта, когато те видях в другия край на арената. Казах на началника си, че трябва да ида до нужника. Сигурно вече ме търси.

— Какво правиш тук? — най-сетне събрах сили да го попитам. — Мислех те за мъртъв.

— Ами не. Здравата ме пребиха, но после ми дадоха работа. Бях зачислен направо към арената. Помагам в игрите. Нали се сеещаш, слагам брони, водя гладиаторите в стаите им и тъй нататък. Ясно ми дадоха да разбера, че за един роб единственият начин да оцелее, е да изпълнява всичко, каквото му се нареди. — Той докосна разсеяно тила си. — Много ясно ти дават да разбереш това.

От тунела зад нас долетяха гласове. Откъде можеха да знаят къде сме? Явно Мишка не беше единственият, който познаваше тези проходи. Гласовете не бяха далеч.

— Накъде водят тунелите? — попитах.

— Ами — започна той, — свързват какви ли не неща. Някои водят към различни места в града, а други — до клетките, където държат животните.

— Където държат зверовете ли? — намеси се изгубилият търпение Малбул.

— Не се безпокой, има големи железни порти, които ни отделят от тях.

И сякаш по даден знак в тунела отекна друг звук. Не беше човешки — неземеен, дълбок, измъчен. Рев на звяр.

— И не биха отворили портите без причина, нали? — попитах риторично Мишка.

Всички дружно ускорихме крачка и продължихме в мрака по-далеч от звука.

Беше същински лабиринт, невиждан от човешко око от десетилетия. Пръстта под краката ни се смени с камък, а после с дълбока един палец вода. Влагата идваше отвсякъде — от стените, от тавана, от самите камъни. Единственото, което не излизаше от главата ми обаче, бяха спорадичните гърлени звуци, изпълващи мрака.

Бях ужасен. Дали защото това бе върховният миг в деня, в който трябваше да защитавам живота си, или заради зловещата атмосфера, изведнъж ме връхлетяха всички клишета — по кожата ми полазиха тръпки, космите на тила ми настръхнаха, кръвта ми се смрази.

— Мишка? Какъв е най-бързият начин да се махнеш от този град? — попитах.

Момчето се поколеба.

— Не... не знам — заекна то.

— Акведуктите — неочаквано се обади Малбул. — Ако стигнем до акведуктите, ще можем да ги следваме нагоре до планините.

— Не искам да ходя в планините. А да стигна морето. Трябва да отплавам за Израел... тоест Юдея.

Ревът се разнесе отново. После се чу нещо друго. Не рев на лъв, а на нещо много, много по-голямо.

— Какво е това? — прошепнах, започвайки да си представям какви ли не свирепи създания, движещи се безмилостно по прохода. Продължавахме да крачим с бързо темпо, доверявайки се на решенията на Мишка, когато стигдохме до поредната пресечка между тунелите.

— Ами реката? — хрумна ми. — Малбул, нали каза, че има река, която минава през средата на града. Тя не е ли най-краткият път до морето?

— Би била, но за да стигнем до нея, трябва да излезем от Колизея през една от другите порти, а те вече несъмнено са под силна охрана. Пък и мисля, че ще е трудно да се придвижваме по реката, без да ни забележат...

Звукът, който накара Малбул да млъкне, беше неестествено дълбоко ръмжене, което по-скоро се усещаше, отколкото чуваше,

сякаш бе под обхвата на човешкия слух. Отекна в стомасите ни и ние замръзнахме. Идваше право пред нас.

Тримата напрегнахме очи в мрака отвъд светлината на факлата. Ето там. Проблясък. Жълто отражение в очи.

— Видя ли... — започна шепнешком Малбул.

— Виждам — прошепнах в отговор, взех факлата от вцепененото момче и го избутах зад нас.

Котки. Котешки очи, светещи в жълто. Но по-смущаващо от котката, стояща пред нас в тъмното, бе разстоянието между очите. Твърде голямо. Ако наистина бяха на котка, тя бе най-едрата на земята.

Ръмженето се разнесе отново, като приближаваше. Звукът издаде размерите на създанието. Огромно. Тежко. Да не би да държаша тук животни, отдавна забравено в моето време? Някаква гигантска котка, запазена за онези, които се опитват да избягат през недрата на Колизея?

Започнахме да отстъпваме много, много бавно.

Нов звук. Зад нас. Шляпане на лапи.

Намирахме се в капан.

— Питие, сър? — попита стюардесата.

— Ъ? — сепна се Шон.

— Питие? Желаете ли нещо?

Тя го озари със заучена усмивка. За момент Шон не я разбра. Питие ли? Нима не знаеше, че всеки момент ще бъде изяден от... нещо? Не. Не той. Дневникът му действаше много странно. Изпитваше такова съпричастие към случващото се, че наистина усещаше как страхът буквално изскача от страницата. Помаха му и с неохота го пусна обратно в реалния свят.

— А, искам... ъъ... само кафе.

— Разбира се — отново се усмихна стюардесата и започна да налива някаква димяща течност от сребрист чайник.

— Добра ли е книгата? — обади се глас до него.

Шон се обърна. Нима не знаеха? Нима не знаеха какво се случва?

Лорън бе мъртва, някакви хора се опитваха да го убият, той... не, Саул щеше да бъде изяден от нещо огромно.

— Да, не е лоша — отвърна Шон, като се мъчеше да не завърже разговор.

— Не съм много по четенето — каза дебелият американец. — Предпочитам филмите. Много обичам да се излегна и да гледам филми. Навремето ходех до видеотеката, но сега можеш направо да ги сваляш от мрежата.

— Много хубаво — отвърна Шон по най-неутралния начин, на който беше способен.

— Дами и господа — разнесе се гласът на капитана, — в момента летим на височина малко под единайсет хиляди метра и със скорост около деветстотин и шейсет километра в час. — Той замълча по начина, по който го правят капитаните на самолети. — Аааа... времето навън е слънчево, температурата е дваайсет и пет градуса по Фаренхайт, което е равно на трийсет и четири под нулата по Целзий.

„Добре, ще го запомня, ако реша по-късно да изляза да се разходя.“ Мозъкът на Шон бе раздразнен като самия него.

Той се намести отново между дебелака и жената. Дори да искаше, нямаше къде да отиде. Намираше се в капан.

33.

Намирахме се в капан. Мишка бе ужасен от създанията, които се спотайваха в мрака пред и зад нас. Които бяха излезли на лов за нас. Които ни дебнеха. Огледах се да се ориентирам в обстановката. Стените бяха груби и неравни, тунелите бяха изсечени в естествената скала. Вдигнах високо факлата и видях, че проходите са най-малко толкова високи, колкото и широки. Грабнах грубо Мишка със свободната си ръка и го дръпнах до стената.

— Нагоре! — рязко му наредих, за да го изтръгна от вцепенението, предизвикано от страха.

— Малбул, можеш ли...

Но африканецът вече бе изкатерил наполовина другата стена, като намираше с лекота опорни точки за ръцете и краката си.

Котките зад нас се промъкнаха към осветения от факлата кръг. Четири. Черната им козина сякаш поглъщаше светлината и формите им трудно се различаваха на фона на мрака зад тях.

Забих факлата в една цепнатина и започнах да се катеря. Разсеяно включих записващото устройство с език. Пантерите видяха плячката си, но не преди нещо друго, нещо огромно, да ги връхлети.

Масивното тяло изпълни тунела, пастта му бе отворена по-широко, отколкото изглеждаше възможно. Две от пантерите вече бяха скочили във въздуха към Мишка и сблъсъкът им със сребристата форма, която ги отнесе, беше противен и добре дошъл едновременно. Котките не бяха видели хипопотама, който приближаваше неотклонно от другата страна на факлата, но сега го почувстваха доста осезаемо.

— Какво...? — изтърсих изумено.

Веднага щом двете пантери бяха смазани на земята, другите две скочиха към разярения гигант. При други обстоятелства щеше да ми е интересно да видя изхода от този сблъсък, но точно в момента ми пукаше единствено, че това е шансът ни.

Понесъл масивното си туловище, хипопотамът мина точно под нас, като междуременно улови и смаза една от котките с

челюстите си. Пукотът и хрущането на кости и хрущял отекна обратно в тунела.

Малбул се задейства пръв. Пусна се от мястото, където висеше, и тупна на пода. Факлата, която бях натикал в стената на тунела, бе отлетяла при атаката на хипопотама и сега гореше на пода, наред биещите се животни.

Летяха нокти и плът, хипопотамът се блъсна в стената, смаза още една котка и ми даде шанс да сграбча Мишка и да го хвърля на земята зад сивия звяр. Погледнах надолу и видях факлата да се търкаля край краката на беснеещия хипопотам. Хвърчаха прах и пръст, но пламъкът не угасваше. Загледан как малкият огън се носи насам-натам в лудницата, осъзнах ужасната истина — факлата ни трябваше. Ако светлината угаснеше, с нея угасваше и шансът ни да намерим пътя в тунелите.

Една от пантерите отлетя към каменната стена и гръбнакът ѝ се строши с хрущане, когато хипопотамът отметна глава с изненадваща сила. Факлата се счуни наполовина под масивния сив крак, който направи дръжката на трески. Пламъкът примигна и угасна.

За миг.

Огънят се мъчеше да оцелее под сблъсъците от всички посоки. Последната пантера се бе вкопчила във врата на разярения и мятан се хипопотам. Жестокостта на атаките бе невъобразима. Грамадният звяр се мъчеше да разкара паразита от врата си, но котката се държеше в мъртва хватка и не пускаше. Острите нокти потънаха в кожата на хипопотама. Копринената черна пантера висеше от долната част на гърдите му и зъбите ѝ се движеха само колкото да се нагласят по-здраво върху раната, която бързо се отваряше и се пълнеше с кръв. Погледнах към биещите се животни и факлата под тях. Нямаше начин да се добера до нея.

Пръстите ми започнаха да треперят и разбрах, че дори простата задача да се държа за стената скоро нямаше да ми е по силите. Рамото ме болеше и отново започнах да усещам другите си рани. Вече не можех да загърбвам болката. Пръстите ми се изплъзваха.

Под хипопотама се мярна ръка и хвана факлата. Ръката на Мишка. И тогава видях най-храброто и глупаво нещо, на което бях

ставал свидетел някога.

Момчето се беше промъкнало между танцуващите крака на хипопотама и сега държеше счупената, но все още горяща факла в ръката си. После, вместо да се измъкне, то спря и замахна с пламъка нагоре под гърба на пантерата, която висеше от беснеещия великан.

Сякаш потопена в запалителна течност, козината на котката се подпали на мига и Мишка се претърколи на открито. Изведнъж светлината от новия източник освети прохода. Гъстият пушек и миризмата на горящо месо се понесоха към мястото на стената, където се бях вкопчил. Пръстите ми не издържаха.

Паднах върху гърба на хипопотама и отскочих от задницата му, но животното не забеляза. То се отпусна на колене, губейки съзнание от загубата на кръв. Горящата пантера ревеше и съскаше в агонията си. Задавен от пушека, паднах в прахта зад двете животни и нечия ръка ме сграбчи и ме извлече по-далеч от тях.

— Не е време за почивка — разнесе се гласът на африканеца със силния му акцент. — Две от другите пантери не са мъртви. Трябва да се махнем от тунелите.

Мишка се появи с жалкия остатък от факлата. Имах чувството, че ще изгубя съзнание от изтощение, но продължих напред в мрака. Тялото ми отказваше, но умът ми настояваше.

— Мишка — казах, все още зашеметен от изумителната храброст на момчето. — Заведи ни при акведуктите.

Шон издиша.

34.

Първото излизане на Шон Стрикленд извън Съединените щати беше като озоваване в зоната на здрача. Докато минаваше покрай конвейера за багаж на международното летище в Мадрид, той с ужас видя, че хората навсякъде пушат. В Америка просто не се пушеше навън. Гадната миризма само засилваше чувството му за дезориентация.

Всички около него приказваха, но той нямаше представа какво казват. Чувстваше се изгубен, объркан и много сам.

Отиде право на гишето за информация и се нареди на опашката. Накрая някакво екзотично на вид тъмнокосо момиче го погледна и каза:

— Hola! Como está usted?^[1]

Шон впери поглед в нея.

— Ъъъ, говорите ли английски?

— Разбира се — отвърна момичето с британски акцент.

— Трябва, ъъъ, да стигна до... Сол? — запелтечи Шон, очаквайки думите му да хвърлят младата жена в паника.

Тя обаче не се смути ни най-малко, а дръпна брошура от етажерката до нея и започна да пише отгоре ѝ.

— Вие сте тук — посочи тя и ограда в кръг белия правоъгълник, представляващ летището. Шон с облекчение видя, че картата е на английски. — Ако излезете отляво, ще видите метрото. Ммм... да, после идете при човека в будката, поискайте билет до Сол и вземете влака от трети перон.

— О, ясно. Много ми помогнахте. Благодаря — каза той, разглеждайки картата.

— Имате ли евро? — попита служителката, сякаш беше предвидила всички проблеми, с които може да се сблъска този американец, който явно не се вместваше в обичайните стандарти.

— А, не. Откъде мога да...?

— Отвън вдясно има банкомат. И вземете това. — Жената извади друга, малко по-дебела брошура с думите „Полезни изрази“, изписани

с големи тлъсти букви под червеното заглавие „Добре дошли в Мадрид“.

— А, благодаря — смотолеве Шон, изумен, че изобщо не беше се сетил за такова нещо. Подобно на толкова много други неща в живота му, оправянето на непознато място бе нещо, което бе възприемал като даденост.

Помота се из летището, докато не намери банкомата, споменат от момичето. Осъзна, че ще трябва да рискува и да използва картата, за да изтегли пари. Ако наистина го следяха, щеше да им отнеме известно време да стигнат до Испания, а дотогава вече щеше да се е срещнал с човека от телефона.

„Освен ако вече не са тук“ — обади се мозъкът му.

Изтегли сто евро и изчака разписката. Парите се подадоха от слота, следвани от бележка: НАЛИЧЕН БАЛАНС — €60245.

Шон погледна отново. Трябваше да е някаква грешка. Шейсет хиляди евро? Това се равняваше на около осемдесет хиляди американски долара. Беше помолил брат си за малко пари в брой, но Тим не беше от щедрите — не и за осемдесет хилядарки. Доколкото помнеше, беше прехвърлил кредитния си лимит и тази внезапна финансова инжекция сериозно го изнерви.

Някой беше влязъл в сметката му и бе превел пари по нея. Това означаваше, че със същата лекота би могъл и да ги изтегли. Помисли за момент и реши отново да използва картата. Въведе €1000 и в отговор получи съобщение, че максималният дневен лимит е €500. Изтегли останалите четиристотин и тръгна към метрото.

Параноята продължи да му прави компания във вагона за правостоящи. Влакът беше претъпкан и той стоеше недалеч от плъзгащите се врати, като се държеше за висящата от тавана дръжка, за да не полети върху другите пътници, които се поклащаха в такт с движението. Разноцветната схема показваше, че се намира само на две спирки от станцията на име „Сол“. Според брошурата Сол се намираше в самия център на Мадрид и се славеше с нощния си живот и репутацията на туристическа Мека. Отлично. Страхотно. Можеше пък да отиде да потанцува, след като се е отървал от убийците.

„След като разбереш дали е имало записано интервю с Исус в някоя затънтена пещера“ — напомни му мозъкът.

Точно това беше причината за всичко случващо се. Не заради дневника — но от друга страна, никой не беше чел дневника. Когато се озова у Шон, книгата бе запечатана, така че никой не би могъл да знае онова, което знаеше той. Никой не знаеше за Греъм Фонтейн, така че може би никой не знаеше и за интервюто.

— Próxima estación — Sol^[2] — обяви глас от високоговорителя. Няма и две минути по-късно вратата се плъзна и хората се изсипаха на подземния перон на станцията под Плаза дел Сол, увеличайки Шон със себе си. Той загледа как влакът изчезва в тунела и последва тълпата по стълбите към звуците на улицата, долитащи отгоре.

Яркото слънце и убийствената жегата го блъснаха моментално. Огледа се, примигна и започна да попива начина, по който изглеждаше животът извън Съединените щати.

Имаше чувството, че е попаднал в приказка. Всички сгради бяха стари по стил, но не и по украса. И ако това беше центърът на Мадрид, къде бяха небостъргачите? Къде бяха огромните структури от стомана и стъкло, доминиращи във всеки по-голям град на Америка? Най-високата постройка тук приличаше на универсален магазин и се казваше Corte de Ingles. С четирите си етажа едва ли заслужаваше наблюдателна платформа.

Улиците бяха тесни и хората бързаха по тях, всеки зает със своите работи. Шон се намираше на сред малък площад, на който под странни ъгли се събираха четири улици. От дясната му страна имаше два открити туристически автобуса.

— Limosnas para sin brazos!^[3] Limosnas para sin brazos! — чу се глас от лявата му страна. — Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos! — Гласът идваше от другата страна на стълбите и бе съпроводен от дрънченето на монети в метална чашка. Шон не виждаше самия човек заради тълпата, излизаща от метрото. — Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos! — *Дзън! Дзън! Дзън!* Гласът се обади отново и на Шон му се стори, че някой говори с пълна уста. Отново и отново: — Limosnas para sin brazos!

И когато тълпата оредя, Шон разбра каква е причината. Един човек стоеше на жегата в горния край на стълбите на метрото, облечен в подгизнала от пот фланелка и долнище на стар черен анцуг. Черните му къдри бяха мазни и мръсни като на всеки просяк, а в устата си държеше метална чашка. Той заговори отново, като стискаше чашката

със зъби: „Limosnas para sin brazos!“, след което тръсна глава и монетите в чашката издрънчаха. Шон го гледаше, но онзи не му обръщаше внимание. Забързаните жители на Мадрид минаваха покрай него, без да го погледнат. И едва тогава Шон видя защо човекът държи чашата в устата си. Нямаше ръце. Това беше неговият контакт.

Там, където някога са били ръцете му, имаше малки чукачетата и просякът ги размахваше, докато говореше. Шон си запробива път през тълпата, която отново бе станала гъста, след като поредният влак бе стоварил пътниците си на испанската улица.

Когато застана до безръкия, Шон видя млечнобелите му очи. Как беше възможно някой да оцелее при такъв живот без ръце, че освен това и сляп? Изведнъж се почувства много виновен и засрамен, че може да гледа и да вижда онова, което този човек не можеше. Бръкна в джоба си, извади банкнота от двайсет евро и я постави в чашата между тръсканията. После погледна мъжа и попита:

— Къде е пилето?

— Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos! — извика мъжът към Шон, без да е разбрал, че той току-що е сложил в чашата му пари, които не дрънчат.

Шон опита отново.

— Къде е пилето? — по-настойтелно каза той.

Човекът тръсна чашата и продължи с виковете си, като се поклащаше наляво-надясно като Рей Чарлз. На Шон започна да му писва. Не беше дошъл в Испания заради това.

— Отговори на шибания въпрос! — изръмжа той. — Къде е тъпото проклето пиле?

Клатушкането сякаш се забави за момент. Човекът обърна към него млечнобелите си очи, явно доловил, че някой му е ядосан, но после тръсна чашата и се развика отново.

— Добре... трябва да има някаква причина за това. — Шон извади разговорника.

„В ресторанта“. Шон прегледа изразите под заглавието. „Къде са тоалетните?“ — и до въпроса имаше фонетична версия на испански: „Donde estan los servicios“.

Шон впери поглед в текста. Макар и умен, в някои случаи беше пълен идиот, както го гълчеше понякога Лорън. Сега не беше в Мейсънвил, а в Мадрид, на площад Сол. Разгледа раздела по-нататък.

„Поръчка: Бих искал пиле, моля“ — и срещу него: „Yi qui-его tener el pollo (poу-yo).“ Погледна превода, после пак се обърна към просяка. Минувачите започваха да го заглеждат — рядко се случваше някой да тормози сляп и безрък човек на улицата. Но на Шон не му пукаше. Беше стигнал чак дотук. Искаше да накара убийците на Лорън да си платят и загадъчният глас, който го бе извикал, беше единствената му следа.

Пое дъх да се успокои, после бавно и ясно произнесе:

— Donde éста el pollo?

— Limosnas para sin... — Човекът млъкна.

Ритмичното му поклащане постепенно спря и Шон забеляза как нещо се раздвижва зад млечната белота в очите му.

— Чувате ме! — възкликна той. — Donde éста el pollo? — И повтори: — Donde éста el pollo?

Изведнъж човекът започна отново да се поклаща и да тръска чашата си, и между тръсканията припяването му се промени — но само веднъж.

— El pollo éста en Roma! Limosnas para sin brazos!

— Какво? Какво казахте? — попита Шон.

Просякът обаче отново повтаряше призива си към света. Шон остана да го гледа цяла минута, после му обърна гръб. Погледна нагоре и видя на ъгъла не какво да е, а „Макдоналдс“. Поне онзи страшен ухилен клоун беше вездесъщ.

— El pollo éста en Roma! — повтори под нос Шон, без да схваща веднага значението на думите. Влезе в заведението, взе няколко салфетки и седна на едно свободно място. Надраска бързо фонетичните звуци, които бе чул, след което се облегна назад и се опита да намери смисъл в тях.

Погледна салфетката.

— Рома? Рома?

„Рим, идиот такъв!“ — най-сетне се включи мозъкът му.

— Пилето е в Рим? Майтапиш ли се?

— Ни най-малко. Паспортът ви не е вече откраднат, нали?

Шон бързо се обърна. До него седеше пълен мъж с прошарена тъмна коса, вързана на опашка, и ядеше бургер с някакъв бял сос, който течеше по пръстите му. Беше облечен в дълго черно палто,

имаше очила с черни рамки и изглеждаше на около четиридесет, макар да бе трудно да се прецени.

— Моля? — озадачи се Шон и тъй като не можеше да се сети какво друго да каже, попита: — Вие ли сте пилето?

— Ами — рече мъжът, поглъщайки остатъците от бургера, — нека просто да кажем, че пилето е в мен. — Той се усмихна и облиза устни.

Шон не схвана шегата. Взираше се в непознатия и се мъчеше да разбере какво става.

Мъжът протегна ръка.

— Дейвид Блек.

Шон се вторачи в ръката му. Не беше сигурен как да реагира. От една страна, изпитваше невероятно облекчение, че най-сетне се е свързал с човека, който вероятно му се беше обадил и го бе инструктирал да дойде в Мадрид. От друга, беше бесен заради небрежното държане на мъжа. Бавно и нерешително стисна протегнатата ръка. За огромна изненада на Шон, мъжът го придърпа в прегръдката си и го притисна към себе си. Беше прегръдката на отдавна изгубен приятел, но колкото и да бе невинна, свари Шон неподготвен и той побърза да се освободи.

— Съжалявам — бързо се извини Дейвид. — Просто... ами, това сте *вие*! Наистина сте вие. Тук, точно пред мен. Просто ми е малко трудно да го повярвам.

— Добре, разговарям с вас, защото сте единственият наоколо, който говори английски, но разговорът ни няма да продължи дълго, ако не престанете с тези шантави номера и не започнете да отговаряте — заяви хладно Шон, вторачен в другия мъж, който вече бе станал. Беше седем-осем сантиметра по-нисък от Шон, но изглеждаше доста по-тежък. Имаше вид на човек, прекарващ много време на закрито. Дори на яркото слънце и жегата в Мадрид Дейвид Блек бе успял да остане бял като тесто.

— Добре, добре. Наистина сте вие. Добре, вижте, не можем да говорим тук. Да се разходим.

Дейвид го поведе от малкия ресторант по една калдъръмена странична уличка. Не се виждаше от главната улица и приличаше на една от многото пешеходни алеи наоколо. Това бе място за купувачи и в магазините се предлагаха всякакви стоки, от коприна до толедски

саби. Беше оживена късна утрин и бизнесът в испанската столица бе в разгара си. Шон дори не помнеше кой ден от седмицата е. Баща му навремето казваше, че човек, който не знае кой ден от седмицата е, е или пиян, или идиот, или богаташ. Шон знаеше, че не е пиян, нито богат... е, до тази сутрин.

Тясната уличка продължи нагоре по някакъв хълм и след няколко пресечки ги отведе до едно от най-прекрасните места, които Шон бе виждал в град.

Намираха се на голям павиран площад с размерите на футболно игрище, затворен от всички страни от плътна стена триетажни сгради. Повечето приземни етажи бяха кафенета, сгушени между арки, и Шон предположи, че тесните прозорци на горните етажи са на стаи, приютяващи туристи стопаджии и други подобни. На една стена имаше табела с надпис „Plaza Mayor“.

Шон загледа с любопитство как Дейвид Блек следва пресичащите се шарки на плочките. Зави рязко под прав ъгъл, после отново.

— Добре — каза Шон и хвана новия си туристически гид за ръката. — Достатъчно се отдалечихме. Кой сте вие, откъде ме познавате и какво искате?

— Еха, това обхваща всичко, нали? — отвърна Дейвид, без да спира да върви. — Вижте, от другата страна на площада се намира Паласио Реал. Там има голям парк, където можем да поговорим на сигурно място.

— Какви са тези глупости с вървенето на зигзаг? — остро попита Шон. Търпението му започваше да се изчерпва.

— Нищо, само протокол... Един приятел ме наблюдава. Ако вървя по определен начин, ще разбере, че съм ви намерил; ако вървя по друг, значи не съм с... приятел.

Дейвид продължи към другия край на площада.

— Кой казва, че съм приятел? — възрази Шон, макар че изобщо не прозвуча заплашително. — Онзи ваш приятел също ли е сляп? — добави той, имайки предвид просяка.

— А, Хорхе ли? Не е сляп. Носи бели контактни лещи, защото не харесва хората да го зяпат.

— Контактни лещи ли? Как успява да ги сваля? Или да ги слага?

— Най-често му помага жена му или някое от децата.

Шон поклати глава и се предаде. Минаха през тълпата, пресякоха още една оживена улица и стигнаха до ограда от високи железни пръти. Зад нея имаше голям тучен парк с много дървета.

Шон се огледа нервно. Започваше да си мисли, че идването в Испания е било лоша идея. Веднага щом минаха през желязната порта и се озоваха под дърветата обаче, поведението на Дейвид се промени.

— Добре, слушайте. Дърветата ще ни скрият за известно време. Не могат да ни видят тук. — Веселият му тон беше изчезнал и гласът му звучеше сериозно. — Прекарах по-голямата част от последните две години в опити да ви открия — продължи той, като забави ход. — Имам причини да смятам, че сте в опасност.

— В опасност! — Шон едва не се разсмя. — Вижте, през последните три дни само бягам. Жена ми беше убита, някакви луди мафиотски мутри са по петите ми и чета нещо, което не ти дава да мигнеш нощем.

— Нима са ви намерили? И са убили... — Дейвид заби поглед в земята.

— Меко казано, намерили! Нямате представа. — Шон замълча. — Кой са „те“?

Дейвид спря.

— Работя по въпроса. Преди около шест години работех за компания на име „Нюком Текнолъджис“. Бяхме голяма изследователска и развойна фирма и работех по проект, за който плащаха купища пари. Аз обаче бях единственият изследовател. Имах един... диск. Диск, намерен някъде във Франция. Беше странно, наистина странно. Съвсем мъничък, колкото копче, но явно някой беше наел „Нюком“ да разбере какво има на диска. Трябваша ми близо три години работа само за да разбере, че става въпрос за някакъв вид цифрово видео. Данните бяха кодирани по невиджан дотогава начин. И тогава се обърнаха към мен.

— Защо към вас?

— Ами — сви скромно устни Дейвид, — аз съм най-добрият видеоинженер в света. — Той замълча, но аплодисменти не последваха. — И тъй, нещата на този диск бяха като... Нека го кажа така: бях най-добрият в света, а трябваше да работя на пълно работно време шест дни в седмицата, за да разбия кода и да разбера формата, в който е записана информацията. Бях направо обсебен.

— Е, сигурно възможностите не са чак толкова много — отбеляза Шон, демонстрирайки пълното си невежество по въпроса.

Дейвид го изглежда по начин, който любезно му каза да си затваря устата.

— Работата е, че данните не бяха записани с известен тогава кодек. Нямаше нищо общо със съществуващите методи. Беше толкова изпреварил всичко останало на света, че беше все едно да намериш F18 в древния Рим.

„Странно, че споменавах точно древния Рим“ — обади се мозъкът на Шон и присви несъществуващи очи.

— Както и да е, накрая го разбих, но с изричните инструкции да не гледам записа. Шефът ми Ранди се обади на онези, които ни плащаха толкова много, и те дойдоха да гледат.

— И какво видяха?

— Нищо. Наистина нищо, само някакъв текст. Останалата част от диска беше празна. Тогава не осъзнавах значението на текста, не бях на себе си от радост, че получавам картина. Фактът, че изобщо имаше нещо, означаваше, че съм успял, че ще пуснем новия кодек на пазара и ще направим куп пари от него.

— И какво гласеше текстът? Помните ли?

— Дали помня? Знам всеки пиксел. Гласеше: „ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР: 0012. СУБЕКТ: Наполеон Бонапарт. ОФИЦЕР: X10“.

Шон едва не се препъна.

— Офицер X10? Сигурен ли сте? — попита той, макар да знаеше, че човек едва ли би измислил напосоки подобно нещо.

— Това ви говори нещо, нали? Знаех си!

Ентусиазмът на Дейвид се засили и той отново закрачи, като даде знак на Шон да го последва.

— Веднага след това европейците взеха плейъра, който бях създал, а Ранди ме уволни. Същата вечер погледнах телевизора в един бар и научих, че домът ми е разбит, а Ранди е бил убит. Затова се скрих. Минах в нелегалност и се опитах да разбера какво става, по дяволите.

— И успяхте ли?

— Да. Ами, донякъде. Най-важното е, че бях твърдо решен трудът ми да не отива на вятъра, така че използвах някои контакти в

мрежата да пусна вестта, че имам плейър за диска, което си беше истина, и че съм намерил друг диск, с какъвто всъщност не разполагах. Установих протокол за връзка, който да пази самоличността ми, и така се стигна до среща с човек, който наистина разполагаше с друг диск. Срегнахме се в едно кафене в Париж. Той донесе диска, аз плейъра и се получи.

— Кой беше този човек?

— Казваше се Алберто. Испанец. Но спомена името на един италианец, преди да умре.

— Преди да умре ли?

— Застреляха го на място. Мисля, че са били отдавна по петите му. Не знам дали не са ме използвали, за да се доберат до него. Тогава си мислех, че не знаят къде съм. Живеех на тавана на една луда жена в Париж и не ги бях виждал от месеци, така че бях решил, че най-сетне съм се измъкнал. Изобщо не е било така. Просто са чакали. Чакали са него и го застреляха в тила наред кафенето. Избягах и взех устройството с мен, с диска в него.

— Защо не са застреляли и вас?

— Мисля, че са решили, че могат да ме използват.

— За какво?

— За да намерят вас.

Кръвта на Шон спря във вените му. Изведнъж видя ясно нещата. Всичко е било нагласено.

[1] Здравейте! Как сте? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Следваща спирка — Сол (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Милостиня за безръкия (исп.). — Б.пр. ↑

35.

Шон беше долетял чак в Мадрид, като успя да остане скрит и да запази дневника, а сега влизаше право в капана им. Канеше се да побегне, когато Дейвид видя изражението му.

— Не, не, не се безпокойте! — каза той, като се мъчеше да звучи убедително. — Не знаят къде сте. Хакнах една уебкамера на площада. Когато вървя по определен начин по шарките на паважа, тя изпраща сигнал, който прекъсва сателитната връзка, с която ме наблюдават.

— Сателитна връзка? Нима ви наблюдават чрез сателит? Кои са тези хора? Правителството? Военните?

— А, има и още. Елате, искам да видите нещо.

Дейвид излезе от алеята, и тръгна по тревата между дърветата. Стигна до невзрачна група храсти и бръкна в тях. След известно тършуване дръпна нещо. Чу се щракане. Усмивката на Дейвид беше като на малко дете, в уголемените му от очилата очи се четеше трепетно очакване.

Той извади ръка и тръгна към близкото дърво. Разчисти пръстта под него и разкри малка метална плоча. Дръпна една дръжка и плочата се плъзна настрани.

— Ето това ме накара да започна да ви търся. Разбирате ли, когато се срещнах с Алберто, той имаше диск, но не и плейър. Те още не разполагаха с кодека.

— Не разбирам — промълви Шон, докато гледаше как Дейвид изважда малко пластмасово куфарче от дупката в земята.

— Ето това е толкова важно за всички. Затова убиха Ранди и разбиха къщата ми. Не са искали някой друг да знае как да създаде устройство, способно да разчете кодека на диска, с който разполагат.

Шон още не изглеждаше убеден.

— Добре, всяко видео в цифровата епоха си има определен кодек или формат. Дивидито например има Mpeg2 кодек. Стандартният плейър може да разчете всеки диск, стига да е дивиди, разбира се, и да е кодиран с правилната информация в хедъра и да съдържа правилния Mpeg2 кодек. Точно това разработих в „Нюком“. Не просто разбих

кодека на диска, а създадох и плейъра, който може да разчита тези дискове. Дискът на Алберто обаче съдържаше нещо, което тогава не разбирах.

Дейвид отведе Шон до близката пейка и седна до него. Въведе комбинацията на ключалките на куфарчето в скута му и вдигна капака, в който имаше вграден черен монитор. Извади два чифта черни слънчеви очила от гнездата им в основата на куфарчето.

— Вземете — каза той и подаде на Шон някакви слушалки.

— Няма ли да е трудно да се гледа със слънчеви очила? — попита Шон.

— Очилата се настройват специално за всеки зрител. Ето, поиграйте си с копчето, докато не видите образ на екрана.

Шон мина през процеса на калибриране на очилата и слушалките, докато не бе посрещнат с думите „Добре дошли в любовната колиба“.

— Добре. А сега се надявам, че ще можете да намерите някакъв смисъл в това. — Дейвид Блек натисна копчето.

Черен екран. Нищо.

После текст, бяло върху черно:

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР: 0011

СУБЕКТ: Наполеон Бонапарт

ОФИЦЕР: Х9

Черен екран. Картина.

Отначало Шон не успя да схване какво става. Взираше се в чернотата, но не гледаше екрана. А вътре, в екрана. После се появи светлина. Докато картината се развиваше, той отказваше да приеме онова, което виждаше. В един момент седеше в парк наскрел оживения Мадрид, а в следващия се намираще на някаква лодка. Лодка в езеро, или може би в океан? Не беше сигурен, но беше там, напълно потопен в обстановката.

Картината имаше изумителна дълбочина. Съвсем реална дистанция до онова, към което гледаше. Звуците от движението във водата го заобикаляха от всички страни; и в лодката имаше хора. Един мъж седеше точно зад него и дишаше тежко от ритмичното гребане.

Шон се насили да погледне нагоре и зад екрана в куфарчето. Да, дървото си беше там, както и храстите, от които Дейвид беше извадил плейъра. Още се намираше в парка, в Мадрид, но това беше невероятно. Насочи вниманието си отново към екрана.

Ръка със златен пръстен, върху който имаше изящна гравюра на орел, посегна напред от долната част на екрана и легна на рамото на гребца. Чу се нещо на френски, но Шон не разбра думите. После някакъв глас каза на английски:

— Този човек е Жан-Пол. — Гребецът се обърна и кимна. — Той ще вземе устройството, ако с мен се случи нещо. Знае скривалището.

Гласът рязко прошепна нещо, когато в далечината се чу пукот на пушка. Картината внезапно се смени с нова сцена.

Лодката се плъзна по пясъка под него, гласът заговори за храбростта на тримата му спътници и Шон бавно започна да разбира какво се случва. През тялото му премина тръпка, когато чу името Фонтейн. Нима бе същият мъж, който бе написал дневника? Шон стисна още по-силно книгата, усети формата ѝ през тъканта на торбата. И тогава се случи нещо, от което сърцето му прескочи.

Един от мъжете беше приклепнал зад една канара, докато се криеха на върха на отвесната скала. Той гледаше право към Дейвид и Шон и заговори възбудено с американски акцент:

— Кажи на Стрикленд, че му дължа бира. Истински гений е.

След това се обърна и скочи бързо и безшумно от стената.

Камерата проследи как мъжът се справя с професионална ефективност с трима стражи. Погледът на Дейвид се стрелна настрани, за да види реакцията на Шон. Беше посветил последните две години на издирването на човека на име Стрикленд.

Шон продължи да гледа мълчаливо. Не помръдваше, не говореше. Просто гледаше, поглъщаше всичко. Не пропускаше нито един детайл, нито един нюанс. Само няколко минути по-късно екранът потъмня и се появиха отново думите „Добре дошли в любовната колиба“.

Дълго време Шон седя неподвижен. Можеше единствено да диша. Онова, което бе видял току-що, потвърждаваше достоверността на дневника. Ако записът бе истински, ако наистина беше видял спасяването на Наполеон Бонапарт от затвора на Елба, значи вероятността да държи дневник, написан преди две хилядолетия, бе

много по-голяма. Това означаваше, че по някакъв начин, противно на всичките му научни заключения, пътуването във времето беше възможно. И някой го е постигнал.

— Как... — поде Шон и млъкна. Мозъкът му работеше по-бързо от устата. Можеше само да оцени видяното по *начина*, по който го беше видял. Изживяното току-що не можеше да се сравни с нищо, което бе виждал преди; то бе изпреварило времето си. Пълното потапяне в обстановката, дълбочината на картината, невероятната хиперреалност на звука — и всичко това не в най-ново и модерно оборудвано кино, а в едно малко пластмасово куфарче. Куфарче, лежащо в скута на човека до него.

Вече беше ясно, че не можеше да става дума за сложно режисирана измама. Смъртта на жена му, касапницата на магистралата и падащият от влака човек бяха съвсем истински.

И онзи момент. „Кажете на Стрикленд, че му дължа бира. Истински гений е.“ Мъжът беше изрекъл думите съвсем ясно. Шон бавно свали очилата си и ги върна на Дейвид, който го гледаше като изпълнено с очакване дете. Накрая Дейвид наруши мълчанието.

— Това означава нещо за вас, нали?

Шон не отговори.

— Искам да кажа, това сте вие. Вие ли сте онзи Стрикленд, когото спомена той? Познавате онзи тип от видеото, нали?

— Не — безизразно рече Шон.

— Не? Но аз съм сигурен, че... така де, нали те ви преследват?

— Не, не познавам онзи човек — поясни Шон.

Дейвид сбърчи чело и се облегна назад.

— Но записът ви говори нещо, нали?

— Говори ми — потвърди Шон.

Дейвид затвори куфарчето и погледна часовника си.

— Трябва да тръгваме.

— Да тръгваме ли? — Шон се върна в настоящето, макар още да се чувстваше зашеметен от онова, което беше видял. — Аз току-що пристигнах. Къде трябва да ходим?

— Пилето е в Рим! — каза с усмивка Дейвид и внезапно стана сериозен. — Трябва да идем в Рим. Съжалявам, знам, че сигурно сте страшно изтощен, но трябва да се срещна с един човек там. С

италианеца, който спомена контактът ми, преди да умре. И сега със сигурност знам, че той ще иска да се срещне с вас.

— Какво има в куфарчето, сър? — обърна се служителят от охраната към Дейвид.

— Дивиди плейър. Винаги го вземам със себе си на борда, нямам доверие на онези от багажната служба. Знаете ли, миналата година пътувах за Швеция и...

— Basta! Минавайте — каза служителят и бързо се зае със следващия багаж, минаващ през рентгена. Явно не му се искаше да се впуска в празни приказки.

Дейвид затвори куфарчето и тръгна устремено напред. Шон го настигна и закричи до него.

— Значи онова шантаво ходене на зигзаг по площада блокира сателит? — попита той. Това бяха първите думи, които изричаше, откакто бяха напуснали парка. Отново и отново премисляше онова, което бе чул и видял, като отчаяно се мъчеше да намери смисъл в него.

— Да, това е нещо, което разработих за своя защита — гордо изтъкна Дейвид. — Разбирате ли, на площада има уебкамера. Хакнах координационните системи на сателита за всички птички, които...

— Хакнали сте координационните системи на сателита ли? — доста скептично повтори Шон.

— Да. Е, всъщност не толкова самия сателит, колкото връзката му със Земята — призна Дейвид, сякаш така обяснението ставаше по-лесно за преглъщане. — Малкият ми терминал се намира на един таван недалеч от двореца и е настроен да показва картината от уебкамерата на площада. Програмирах го като меню на дивиди, с горещи точки на екрана. Когато пикселите от бели станат черни в определена поредица и в определено време, компютърът пуска програма, която прецаква сигнала от дванайсетте сателита, които минават над Мадрид за една година.

— И какво всъщност постигате? — попита Шон, като се чудеше дали този тип не е побъркан.

— Ами, това означава, че получават размазана картина от дванайсетте си птички. Сателитите може да са навсякъде по света във всеки даден момент, но шансовете им да ме видят да правя нещо важно

е близък до нулата. Вървя по този начин всеки път, когато не искам да надничат. И ми се струва, че не биха искали да се срещна с вас.

— Благодаря. Място 15В — каза стюардесата, докато вземаше бордовия пропуск на Дейвид.

Двамата тръгнаха по пътеката да търсят местата си и Шон се примири, че ще трябва да седи неподвижен и на тясно още четири часа.

— Нима очаквате да ви повярвам? Че можете да хакнете правителствени сателити?

— Да не сте луд? Всеки го прави! Всяка шпионска агенция на планетата прехваща сигналите на всяко друго правителство. По дяволите, та напоследък на това се разчита до такава степен, че пускат лъжлива информация, за да заблудят съперниците си.

Шон повдигна вежди. Предвид всичко, което ставаше, май не му оставаше друго, освен да се довери на този тип. Закопча колана си, пое дълбоко дъх и се обърна към спътника си.

— Добре, да попитам отново. Кой са „те“?

— После ще се върна на този въпрос. Има хронология, за която се надявах, че ще можете да ми помогнете. Мисля, че знам кои са играчите, но има някои пропуски.

— Да ви помогна? Аз искам отговорите, още сега. Те убиха жена ми! — Шон едва успяваше да запази спокойствие.

— Наистина съжалявам да го чуя — с искрено съчувствие отвърна Дейвид. Помълча, после продължи: — Боя се, че животът на много хора е в опасност. Първо трябва да поговорим за диска. Записът означава нещо за вас, нали? Надявах се, че познавате човека, който каза името ви.

— Не. Не го познавам. Но мисля, че знам какъв е бил.

— Какъв ли?

— Част от нещо, наречено проект „Журналист“. От онези офицери Х-нещо си. Става въпрос за група, която се опитва да интервюира важни исторически личности. Мисля, че имате диск със записано интервю.

— Да, като изключим факта, че на него няма никакво интервю — каза Дейвид и размърда крака. — След като разбиха къщата ми, непрекъснато съм в движение. Наистина непрекъснато. Обиколих цяла Европа, живях в Германия, Франция, Холандия, а преди три месеца се

установих в Мадрид. И през цялото време търсех вас. Търсех информация за този Стрикленд. Смешното е, че започнах да издирвам исторически сведения за това име от времето на Наполеон, изобщо не помислих за настоящето. Но после ми хрумна да открия негов съвременен потомък и да го разпитам за предците му.

Той сякаш се унесе и на лицето му заигра смътна усмивка, докато си спомняше дългото си търсене.

— Намерих един отглеждащ кокошки фермер от Кентъки, от онези, на които ще се натъкнеш в сайт за запознанства, както и един французин, който твърдеше, че един ден ще стане футболна звезда — макар да бе на шейсет и четири. Но нищо друго не изглеждаше обещаващо.

— А мен как открихте? — поинтересува се Шон.

— Случайно, ако трябва да съм честен. Преди около месец получих имейл за предстояща конференция в Кеймбридж. Бяхте представен като водещ експерт в областта на пътуването във времето.

— Какво? — Шон съвсем изгуби търпение. — Аз научих за конференцията преди три дни! Всъщност, точно заради нея започна всичко. Пътувахме към летището, когато блъснахме онзи тип.

— Какъв тип? — учуди се Дейвид и Шон разбра, че се е изпуснал. Той стисна здраво торбата в ръцете си и напипа дебелия дневник под плата. Сърцето му заблъска лудо. Ами ако този е част от всичко това? Но пък тогава защо му трябваше да споделя с него цялата история с Наполеон?

„Защото иска информация от теб — отвърна мозъкът му. — Като ченгето в болницата. Искат информация от теб.“

Шон внезапно се почувства като хванат в капан.

— Добре — каза той и смени темата. — Бях пращал статии години наред, без никой да ми отговори — нито един университет, нито един професор, нито едно списание. Реших, че никой не ме взема на сериозно.

— Мисля, че ако бяха прочели статиите ви, са щели да ви вземат на сериозно. Обадих се в университета да питам за вас, но не можах да ми дадат никакви ваши координати, естествено. По-късно получих имейл от професора, организиращ конференцията. Той пишеше, че ако се интересувам от работата ви, трябва да погледна един сайт и ми прати адрес. Беше повече сървър за сваляне на файлове, отколкото

уебсайт, но в него имаше купища ваши статии. Прочетох ги и разбрах, че вие сте човекът. Не само заради името ви, а защото онзи Алекс каза, че сте гений. А именно гений беше написал статиите.

Въпреки желанието си Шон изпита известна гордост от коментара, но не свали гарда си.

— Кой е Алекс? — попита, за да накара събеседника си да продължи да говори.

— Наистина ли не го познавате? — изглежда го изпитателно Дейвид. — Хм, Алекс е човекът с американския акцент от видеозаписа, който гледахте. Човекът, с когото се срещнах миналата година в Париж, — онзи Алберто, който ми даде диска, го позна. Точно преди главата му да се пръсне пред очите ми.

Шон преглътна.

— А кой е бил този Алберто? Полицай ли?

— Не. — Дейвид Блек го погледна сериозно. — Беше свещеник.

36.

Час и половина по-късно Шон изпи дозата скоч, от която така се нуждаеше, и засмука леда. Беше студен на езика му и той се зачуди защо изпитваше такава жажда. Разговорът вървеше на пресекулки, всеки пускаше малко информация и млъкваше, докато другият я смилалаше и наместваше в собствения си контекст на събитията. Внезапно Шон го осени идея.

— Името Греъм Фонтейн говори ли ви нещо?

Дейвид се замисли за момент.

— Не, но чакайте малко. На диска имаше някакъв Фонтейн. Може би роднина? А трябва ли да ми говори?

— Е, не е задължително.

Дейвид извади кредитна карта и я прокара през панела на седалката пред него. Шон забеляза, че върху нея не е изписано името Дейвид Блек.

— Какъв е той? Учен? Политик? — попита Дейвид, докато натискаше чувствителния на допир екран.

— Не, поне не мисля. — Шон си спомни дневника: „Включиха ме в проекта, докато служех в Ирак“. — Мисля, че е нещо като военен, но не знам точно. Още не съм стигнал дотам.

Дейвид спря да пише.

— Докъде не сте стигнали?

Шон си даде сметка какво беше казал.

— Хайде, човече, какво премълчаваш?

— Мисля, че ако успеем да го намерим, той може да ни помогне — каза Шон, като се чудеше защо не се беше сетил по-рано.

Дейвид отново се съсредоточи в екрана.

— А, може да имаме малък проблем, ако наистина е бил военен. — Той се отмести, за да може Шон да погледне.

На екрана имаше новинарска статия от 14 март 2003 г. със заглавие „ГЕРОЙ ОТ СПЕЦИАЛНИТЕ ЧАСТИ ЖЕРТВА ЖИВОТА СИ, ЗА ДА СПАСИ СЕМЕЙСТВО“.

Материалът описваше ненавременната смърт на капитан от специалните части, който сам отблъснал две елитни отделения на иракската гвардия, за да спаси ужасено мюсюлманско семейство. Командосът бил прострелян от иракчаните, докато се опитвал да се измъкне. Но не това привлече вниманието на Шон, а усмихнатият тъмнокос мъж, който се взираше право в очите му от цветната снимка. Шон се сепна, когато си даде сметка, че гледа лицето на Греъм Фонтейн. Лицето на Саул гладиатора.

Кръвта ми се смесваше с водата, която жилеше и почистваше раните ми. Лежах по корем в малкия поток, а Малбул и Мишка бяха пред мен. Придвижвахме се на ръце, а краката ни се носеха във водата. Потокът на акведукта течеше спокойно. Пихме до насита, преди да влезем във водата, и донякъде бяхме възстановили силите си. Сега се придвижвахме бавно, което се налагаше, за да не ни забележат, ако някой случайно погледне нагоре. Акведуктите бяха инженерно чудо и осигуряваха на жителите на Рим изобилие от най-безценния ресурс на древния свят — прясната вода. Каменното съоръжение бе изградено от арки, стъпили върху други арки. Тези високи структури, едни от най-високите в Рим, приютяваха дълги тесни реки и използваха гравитацията, за да доведат водата от планините до града. Именно през тази мрежа от открити корита сега се измъквахме от столицата на империята.

Беше минал час, откакто видяхме светлината на деня, и напредвахме мъчително бавно. Под себе си чувах глъчката на града, примесена от време на време с тропота на галопиращите коне на войниците, които обикаляха улиците в търсене на непокорните гладиатори.

През цялото време пазехме почти пълно мълчание. Потайността, а не скоростта беше оръжието ни. Малбул водеше решително, знаеше, че трябва да се движим само нагоре, срещу течението. Наклонът бе съвсем слаб, но го имаше и усилията изтощаваха и без това уморените ни, пребити тела.

От време на време стигахме до филтри, където потокът се пречистваше, минавайки през малки затворени части, които препречваха пътя ни и трябваше да ги прескачаме или заобикаляме, без да ни видят. Сега решетката пред мен ме принуди отново да го направя. Подадох глава през ръба и погледнах надолу към улиците на някакво предградие на Рим. Тук имаше предимно вили — малки и прости, но достатъчно помпозни, за да оправдаят мястото си в столицата. По улиците не се виждаха войници. Покатерихме се и

прескочихме каменното съоръжение, в което се намираха филтрите и едно от главните разклонения на акведукта. Секунди по-късно отново бяхме в дългото право корито.

Планините не бяха много далеч; с това темпо можехме да стигнем до тях след още час-два, но аз възнамерявах да оставим водоносната система веднага щом излезем от града и да продължим по земята. Не познавах в детайли района. Той не беше част от назначението ми. Знаех, че следващият голям град на юг е Капуа. Исках да изляза от района и да се отдалеча колкото се може повече от града, преди да обърна на юг и да се насоча към някое пристанище. Трябваше ни кораб, който да ни откара до Йерусалим. Аз трябваше да изпълня мисията си, а Мишка — да се върне у дома.

Времето беше кратко. Не знаех колко остава, но щом слуховете за чудотворец вече бяха стигнали Рим, значи Исус беше започнал да проповядва. Между първата му проповед и смъртта му на кръста имаше три години — и беше възможно вече да съм закъснял.

Продължихме бавния си преход и аз се замислих за другия си живот. Нямах жена и деца. Постъпих в морската пехота на седемнайсет и научих значението на думата ад.

Обучението, през което преминахме, беше на границата на човешката издръжливост, но то бе нищо в сравнение с реалността. Първата ми бойна мисия беше разузнаване през първата война в Залива. Тогави ми стана ясно, че колкото и добре да планираш и да се подготвяш за нещо, каквото и технологично предимство да имаш, един-единствен куршум може да убие човек. Един-единствен куршум може да те лиши от приятели, от вземащите решения и от политики. Войната беше ад.

После умрях. Неприятната част бе, че не можех да кажа на сестра си. Макар да не се виждахме често, тъй като тя живееше в Европа, между нас съществуваше онази неразривна връзка, която се изгражда между братя и сестри, споделили трагедията да изгубят родителите си. Обичах я много и все още я обичам, и се надявам, че един ден тя ще разбере какво се опитвах да направя, когато бях убит в Ирак.

— Убит в Ирак ли? — обади се Дейвид, докато обръщаше страницата.

— Да, макар че по-нататък казва, че всичко е било инсценировка, за да постъпи в програмата на Централата — отвърна Шон и се облегна назад. Отпускаше се за първи път от дни и вече нямаше сили да се бори с желанието за сън. Беше напред с четенето на дневника и сега остави Дейвид да наваксва. Беше изумен колко бързо го настигна — Дейвид явно четеше много по-бързо от него.

Отначало не му се искаше да показва дневника, но накрая отстъпи, при условие че Дейвид няма да чете по-нататък от последната страница, отбелязана от Шон.

Вдигна маската си за сън и погледна компютърния инженер, наведен над книгата. Дейвид Блек не беше от типа хора, с които Шон би се свързал при нормални обстоятелства. Той беше от онези, които живееха заради джаджите, разглобяваха ги, за да видят как работят, и после ги усъвършенстваха. Но сега започваше да му се струва добре, сякаш от тях се очакваше да разплетат всичко това заедно. Мозъците им сякаш работеха с известна синергия.

За по-малко от минута Дейвид се справяше с три страници. От време на време коментираше прочетеното и правеше връзка с друга информация, която все още не беше споделил с Шон.

— Добре — каза накрая той и остави дневника отворен на отбелязаната страница. — Приключих.

— Е? — попита Шон.

— Е?

— Мислиш ли, че е истински?

— Истински? Разбира се, че е истински! Ти също го знаеш, иначе нямаше да си тук.

Наистина ли беше така? Шон се замисли за мотивацията си да се качи на самолета за Рим. Не можеше да реши дали бе заминал просто защото не знаеше какво друго да прави, или защото вярваше, че това може да е единствената следа към хората, отговорни за смъртта на Лорън. Ако не беше обаждането от Дейвид, Шон щеше да продължи към дома на брат си във Вашингтон, но сега пътят му изглеждаше определен. Тим можеше да почака.

— Какво друго помниш за онова ченге? — попита Дейвид. — Жената, която се е опитала да те хипнотизира?

— Не много, като се изключи това, че яката се вбеси, когато ѝ казах, че дневникът е на английски. Точно тогава не мислех особено ясно.

— Тя спомена ли защо дневникът е толкова важен?

Шон се замисли. Тя беше казала нещо.

— Всъщност, да. Спомена нещо за карта. Попита ме къде е картата.

— Карта ли?

— Да, зашлеви ме и попита: „Къде е кодексът? Къде е картата?“.

— Знаеш ли за какво е говорила? — попита Дейвид, чийто ум вече започваше да прави заключения.

Веждите на Шон се повдигнаха и на лицето му се появи онова изражение, което универсално означава „Нямам ни най-малка представа!“.

— Тя каза ли, че картата е в дневника или че е нещо отделно? Това е важно, Шон.

Внезапно кръвта на Шон кипна. Думите излязоха от устата му, преди да успее да ги спре.

— Знам, че е важно, мамка му. Не ми казвай кое е важно и кое не, жена ми е мъртва!

Дейвид замръзна. Изминаха няколко секунди.

— Извинявай — каза Шон.

— Не, ти извинявай. Разбирам, друже. Знам каква гадост е. Те разбиха къщата ми и съм беглец от години, така че сигурно съм свикнал. Не мога да си представя през какво си минал вече. Съжалявам, че не те открих по-рано, преди да започне всичко това.

Шон поклати глава. „Преди да започне всичко това?“ Думите породиха у него ужасно чувство за неизбежност, сякаш не е имал избор. До този момент бе сигурен, че ако беше оставил онзи скитник на пътя да умре, сега Лорън щеше да е с него и нищо от това нямаше да се е случило. Но наистина ли беше така? Дейвид го беше търсил много преди Лорън да блъсне скитника, а това бе нещо, което никак не се харесваше на Шон. Никога не беше вярвал в съдбата. Никога не бе вярвал в предопределението. Но сега всичко беше различно и той не бе сигурен какви са новите правила. Преди животът бе прост. Наука. Науката бе нещо смислено. Причина и следствие. Но в този случай,

предвид факта, че човекът до него сякаш е знаел какво предстои, границите се изместваха.

— Добре, каква е тази карта? — попита Шон.

— Не знам, човече. Наистина не знам. Може би това? — Дейвид посочи книгата на масичката.

— Дами и господа, капитанът включи сигнала за закопчаване на коланите и започваме спускането си към Рим. Моля да изправите облегалките на седалките и да вдигнете масичките.

Инструкцията беше на испански, но Шон схвана какво гласи, когато всички започнаха да се суятят. Дейвид затвори дневника и го подаде на Шон без капка колебание.

— Е, как се казва онзи тип? Човекът, с когото се срещаме? — попита Шон, докато прибираше книгата.

— Винченцо Джовани. Намери ме веднага след като убиха Алберто и разпознах името. Твърди, че има информация за друг диск.

— Диск като онзи, който си намерил ли? Като онзи, който гледахме? — попита Шон, докато самолетът се спускаше.

— Не знам. Каза, че знае къде има диск. И че ако съм онзи, за когото се представям, ще знам какво означава това.

Шон зададе очевидния въпрос.

— Възможно ли да е капан?

— Възможно е — лаконично отвърна Дейвид.

— Но не е, нали? Искам да кажа, направил си сума ти проверки на този тип, нали?

— Проверих социалната му осигуровка, криминалното досие, визи, паспорти и други такива. А, освен това го потърсих и в „Гугъл“.

— И какво? — подкани го Шон.

— Ами, оказа се трудно. Не намерих много информация.

— Тогава защо твърдиш, че е минал през всички проверки?

— Защото не намерих много.

— Какво искаш да кажеш? Това не е ли лошо?

— Не непременно. Разбираш ли, ако използваше псевдоним, щеше да има много информация, която лесно би могла да се намери. Това е смисълът да си създадеш псевдоним — генерираш информация, така че хората да могат да я прегледат и да проверят кой си.

Шон се замисли върху думите му, докато самолетът приближаваше пистата.

— Добре, схващам. Но фактът, че не е лесно да се провери, не доказва обратното. Не доказва, че ти си този, за когото се представяш.

— Така е — съгласи се Дейвид. — Но онова, което открих, е достатъчно, за да си струва да се срещнем с него. Той работи за най-потайната организация в света.

— За ЦРУ ли? — изненада се Шон.

— Ха! — изсмя се Дейвид. — Не, не за ЦРУ, нито за Мосад или МИ5.

Той се облегна назад, когато самолетът подскочи рязко върху пистата, преди да отпусне пълната си тежест върху бетона.

— Не — каза той. — Винченцо Раул Джовани е йезуитски свещеник и работи във Ватикана.

Въздухът в хотела бе застоял. Стаята беше на третия етаж и миришеше на стар тютюнев дим. Шон лежеше на леглото до другия мъж пред отворения дневник. Дейвид беше по-тежък и гимназиалният учител непрекъснато се плъзгаше към него по леглото. Гледката сигурно беше комична. Шон никога не беше си представял, че първото му европейско приключение ще е да дели стая с друг мъж, но Дейвид беше направил приготовленията много преди да пристигнат.

Дейвид беше леко раздразнен. Прочиташе страниците два пъти по-бързо от Шон и трябваше да чака. Подобно на отегчено дете на вечерно парти на родителите си, той сумтеше, шаваше и ясно даваше да се разбере, че е готов да продължи нататък.

По-рано беше тръгнал да увещава Шон: „Дай да го прочета и ще ти разкажа какво става“, но погледът на Шон го бе накарал да млъкне.

Срещата с Джовани беше след около час и Шон реши да използва времето, за да събере колкото се може повече информация за случилото се преди две хиляди години. Книгата беше като наркотик. Направо не искаше да я остави. Тя бе неговият ключ, а и адски добро четиво, особено за автобиография.

38.

По-скоро паднах, отколкото се спуснах на земята. Пръстите ми бяха слаби и ми бе трудно да се задържам за грубите опори по стените на акведукта. Малбул и Мишка вече бяха долу и ми помогнаха да се изправя. Бяхме се придвижвали цял ден по водния път без инциденти и едва сега, когато се намирахме извън многолюдния град, реших, че е безопасно да изоставим каменните корита на изкуствените реки.

Кехлибарената светлина на залязващото слънце се лееше върху камъните. Нощта скоро щеше да спусне завесата си над града и да ни осигури прикритието, нужно ни да се промъкнем през мрежата на римляните.

— Изгубил си много кръв, приятелю — отбеляза Малбул, докато прехвърляше ръката ми през рамото си. Намръщих се от движението. — Преди беше бял, а сега сякаш светиш със собствена светлина?

— Знаеш ли къде сме? — попитах, докато се тътрехме към една близка постройка с надеждата да намерим убежище.

Мишка отговори на въпроса ми.

— Недалеч от вилата на господаря ми — каза момчето, като се оглеждаше. — Ето онази сграда там, разпознавам формата на покрива ѝ. Там ме заведоха, след като ме отвлякоха от селото ми.

То посочи една сграда недалеч, чийто остър покрив нарушаваше монотонния силует на града.

— Прилича на мавритански храм — отбеляза Малбул, след като проследи погледа на момчето. — Кой ти беше господар?

Мишка малко се смути.

— Аз... не знам. Заведоха ни при него, мен и двајсетина други момчета, след което ни натикаха в голяма стая. Той ни разпродаде. На всеки няколко дни ни караха на едно място в града, където идваха хора да ни купуват. Мисля, че извадих повече късмет от доста други момчета. Купи ме човек от игрите. Живеех в килиите при Големия цирк и работех при надбягванията с колесници, след което ме

преместиха в новия Колизей. Много от момчетата бяха продадени на друг вид места.

Не се опита да обясни. Призля ми и в същото време изпитах гняв.

— Някъде от другата страна има конюшня — продължи Мишка. — Сутрин чувахме конете.

Усмихнах се на момчето. Искаше ми се аз да бях толкова оправен на неговите години. Дадох си сметка колко чуждо е това място за него, как не се чувства на мястото си. Не говореше местния език и беше откъснат от простия селски живот, който бе водил — единствения живот, който познаваше. Може би поради младостта си беше успял да се адаптира и приеме новата си реалност. Аз обаче имах проблеми с моята.

И тогава в мрака се разнесе глас.

— Наистина трябва да се опиташ да не кървиш толкова — каза някой зад Малбул.

Малбул и Мишка се обърнаха като един, докато собственикът на гласа излизаше от една ниша в стената.

Челюстта ми увисна. Мъжът, облечен в свободна туника и кожена пола на центурион, ни гледаше леко развеселено. Гъстата му черна коса беше прошарена със сиво, а на лицето му имаше белег, минаващ през лявата буза; бузите му бяха целите в дупки и без цвят. На кръста му висеше къс римски гладиус.

Нужно ми бе известно време да осъзная, че думите, които изрече, бяха на английски, макар и със силен акцент.

— Луис? — промълвих аз.

Малбул избута Мишка зад себе си и ме погледна. Не беше разбрал какво си говорим.

— А! Значи съм прав. Наистина ме познаваш! Кръвта, Греъм. Кръвта те издаде. Не всеки ден водата на града се замърсява с кръв и олио. Минават без проблем през филтрите.

— Какво става? — намеси се Малбул.

— Още не съм сигурен — отвърнах му на латински. Не откъсвах нито за миг поглед от италианеца пред мен, но бавно придърпах Мишка по-близо зад себе си.

— Все пак съм изненадан колко дълго остана там, макар и да предполагах, че ще се появиш някъде привечер. — Делисио пристъпи

напред.

Малбул му препречи пътя.

— Кажу ми маймуната си да се махне, иначе аз ще го разкарам — заплаши италианецът.

— Първо ми обясни какво става. Кой е твоето назначение? Защо се опитваш да организираш смъртта ми?

— Да, наистина изнесе страхотно представление, нали? Крикс! Това беше определено впечатляващо. Не даде никакъв шанс на горкия нещастник. Разбира се, винаги си бил прекалено театрален с техниката си.

Малбул долавяше напрежението и ставаше все по-нервен. Той инстинктивно сви и отпусна юмруци.

Делисио ме изгледа от глава до пети и се усмихна, когато видя как едва се задържам на крака след загубата на кръв и изтощението.

— Не можеш да го спреш, Фонтейн.

— Да го спра ли? Кой е твоето назначение? — упорито повторих.

Италианецът присви очи, сякаш решаваше нещо. Беше много по-стар, отколкото го познавах в Централата — сега беше мъж, отдавна прехвърлил петдесетте.

— Странна работа. Както несъмнено разбираш, процесът има някои неочаквани резултати. Тук съм вече от четвърт век и ако не беше пристигането ти, щях да си изживея живота в блажено невежество. Май трябва да съм ти благодарен. Ти се появи точно навреме.

Луис Делисио млъкна за момент и погледна напрегнатия Малбул, който още му препречваше пътя. Всичко стана толкова бързо, че дори не го видях. Малбул беше повдигнат от земята и запратен назад. Ъперкътът просна африканеца в безсъзнание. Падна и остана да лежи свит, в краката ми. Делисио вдигна ръка и заговори спокойно, сякаш изобщо не беше нанасял удар.

— Просто не мога да позволя да слуша този разговор.

— Той не знае английски. Не трябваше да го просваш в безсъзнание — процедих през зъби. Клекнах и проверих пулса на Малбул. — Какво искаш да кажеш с това, че съм се появил точно навреме? Навреме за какво? И откога си тук?

— Е, нека първо отговоря на последния ти въпрос. Събудих се преди двайсет и пет години наред древен Рим без никаква представа кой съм. Отначало бях объркан. Не ми отне много време обаче да разбера, че имам някои умения, които ме отличават от останалите около мен. Успях да се издигна във военната йерархия, след което стигнах до висок пост със значително политическо влияние. Порокът ми беше залагането на игрите. Обичам да посещавам ямите и да гледам как аматьорите се насичат на парчета. Наречи го слабост. И един ден отивам на едни игри под земята и виждам как някакъв се появява и унищожжава противниците си, без дори да се изпоти, а главата ми едва не се пръска от появилите се образи. Образи на лицето ти, на сгради, на светлини, на самолети, на оръжия и машини на времето. Двайсет и пет години. Всъщност, като си помисля сега, не беше лош живот, но тогава си спомних целта си.

— Назначението ти. Кой е бил? Цезар ли?

Делисио отново се усмихна.

— Ами да — бавно рече той. — Да. Цезар беше назначението ми. Август Цезар, не Юлий. Но май вече е твърде късно. Той беше прогонен за известно време, знаеш ли? Не мисля, че е записано в историята. Не, назначението, което ми дадоха, бе Цезар, но целта ми е съвсем различна и ако не се беше появил ти, може би никога нямаше да си я спомня.

— Карай по същество.

— Всъщност, сега е време ти да отговориш на мой въпрос. Бих те попитал как си се озовал тук, но мога да се досетя. Интересува ме какво те накара да си спомниш?

Погледнах назад към Мишка, който стоеше достатъчно далеч, за да има преднина, ако му се наложи да бяга от Делисио. Мишка също не разбираше какво си говорим, но явно усещаше, че разговорът ни не е приятелски.

— Камерата — просто казах.

— Как я намери? — попита заинтригуваният Делисио.

— Бях ранен. И я намерих.

— Ранен в бедрото? Колко удобно. Но знаеш ли, не мисля, че бих си направил труда да ровя в крака си заради историческото удовлетворение на Обществото. Камерата ми може да си остане

там, където е. Е, искаш да ме спреш ли? Сега е твоят шанс, но трябва да знаеш, че Баришников не е единственият.

Нямах представа за какво говори, но се престорих на изненадан.

— Е, вече не е така. Това, че си тук, може да означава само едно — открил си Баришников и той ти е разказал за мен.

Премълчах и стиснах зъби, сякаш току-що са ме разобличили, докато в действителност ми се зави свят при мисълта, че има и трети агент на Централата — Баришников.

— Щом те видях, си спомних защо съм тук, така че пратих двамата си най-добри агенти в Юдея да довършат работата. Със смъртта ти никой няма да може да ги спре. Боя се, че никога няма да вземеш интервюто си от Христос.

Това беше прекалено. Мислите ми препускаха да сглобят картината. Откъде знаеше за мисията ми? Никой от агентите не знаеше кои исторически личности трябва да интервюират другите. Самият факт, че Делисио разполага с тази информация, че знае, че трябва да интервюирам Исус, означаваше, че я е получил от другаде, а не от Централата. Означаваше, че...

— Внедрен ли си? — попитах. Видях как за момент в очите му се мярна смущение. Беше предполагал, че го зная. Бързо се опитах да замажа грешката си. — Баришников твърдеше, че те е издал след пристигането ти.

Делисио обмисли лъжата.

— Е, май е бил по-умен, отколкото изглеждаше. Няма значение, няма да останеш още дълго жив, за да кажеш истината, а след като агентите ми извършат покушението, светът, нашият свят, ще бъде едно много по-добро място. За доброто на всички е.

С тези думи той разхлаби меча. Това означаваше две неща — че Исус е жив и че Делисио смята да се погрижи аз да не бъда сред живите.

— Ако искаш нещо да бъде свършено, свърши го сам — каза той, докато вадеше меча от ножницата и замахваше мълниеносно към врата ми.

Размина ми се на косъм, успях да избегна удара, като се дръпнах назад в последния момент и тупнах тромаво върху лежащия в безсъзнание Малбул.

Острието се понесе надолу и едва успях да се разкрача, за да избегна върха, който се заби в земята. Направих ножница и се претърколих настрани, като хванах острието с крака и го изтръгнах от ръката на Делисио. В мига, в който успях, изритах към корема му, но той бе прекалено бърз. Дръпна се назад, сграбчи крака ми и рязко го изви. Болката ме прониза и ме принуди да се завъртя, за да не се скъсат сухожилията в коляното. Докато го правех, нанесох удар с другия крак и го улучих отстрани в главата. Той залитна назад и аз се претърколих, за да се изправа на крака.

Крепеше ме само адреналинът, но знаех, че той всеки момент ще свърши. Делисио беше различен от всички останали, срещу които се бях изправял. Беше агент, офицер, със същото обучение и умения като моите, ала беше свеж, а аз бях на път да рухна. Не можех да спечеля този двубой.

Яростен рев разцепи въздуха и Мишка се хвърли към Делисио, вдигнал меча му високо над главата си. Бойният му вик предупреди италианеца прекалено рано, за да бъде изненадан. Сърцето ми се сви, когато видях как Делисио прикляка, завърта се и помита момчето, озовало се в обхвата му. Предимството, което бях извоювал, като лиших италианеца от оръжието му, отиде на вятъра, когато той се протегна и взе меча от падналото момче.

Мишка лежеше неподвижно на земята.

Започнах да обикалям в кръг и да се преструвам, че атакувам, като в същото време отвеждах Делисио по-далеч от телата на приятелите ми.

— Сам ли си дошъл? — предизвикателно попитах. — Защо не взе легионите си? Толкова ли си сигурен в себе си, Луис?

— Не ми трябва легиони, за да те довърша, Фонтейн. Мислиш, че можеш да ме убиеш ли? Е, ето ме! Винаги съм бил по-добър от теб.

Делисио атакува и върхът на дългия четиридесет и пет сантиметра гладиус се понесе към сърцето ми. Изтощението забавяше реакциите ми. Успях да избегна удара, но със закъснение осъзнах, че съм се хванал на уловката му. Докато ръгаше с дясната си ръка, Делисио извъртя цялото си тяло, като спря удара си, но ме принуди да се дръпна. Продължи завъртането и изнесе лакътя си. В усилието си да избегна меча се нанизах право на лакътя. Ударът

счупи носа ми и ме просна по гръб. Бях замаян, неспособен да помръдна, с насълзени очи. Бях победен.

Твърде уморен, за да мисля бързо, твърде изтощен, за да предвидя трика му, погледнах нагоре и разбрах, че краят е настъпил. От носа ми течеше кръв и се смесваше със сълзите ми. Главата ми се люшна настрани и видях Малбул и Мишка, лежащи в мрака на улицата. Исус щеше да бъде убит преди да успея да говоря с него и дискът ми никога нямаше да стигне до скривалището си.

— Надявам се, че записваш — каза Делисио, докато вдигаше с две ръце късия си меч.

39.

— Добре — заяви Шон и решително сложи ръка върху книгата, след като стигна до края на страницата.

— Какво? — запротестира Дейвид с тона на капризно дете. — Стига, дай да обърна страницата! Чакам го от пет минути.

Всъщност беше чакал около минута Шон да го настигне, като през цялото време сумтеше и пъшкеше нетърпеливо. Непрекъснатите му възкличания „Еха!“ и „О, не!“, докато четеше напред, вбесяваха Шон. Но не това беше причината да спре да чете.

— Добре, това е — каза той. — Няма как да е излязъл от тази ситуация.

— Но книгата продължава! — изтъкна Дейвид.

— Знам! Точно това ме тормози. Все едно гледаш някакъв сериал и героят попада в абсолютна безизходица, а следващата седмица се случва нещо шантаво, което спасява живота му в последния момент. Направо съм бесен!

— Е, какво чакаш тогава? Да разберем! — Дейвид се залюля напред-назад в леглото като дете, което всеки момент ще се пръсне от нетърпение.

Шон си пое дъх.

— Това е фалшификат — каза той.

— Какво? Защо? — изтърси неразбиращо Дейвид.

— Ами, за да се измъкне Фонтейн от тази ситуация, трябва да се случи нещо нелепо. Малбул и Мишка са в безсъзнание, а самият той е останал без сили и лежи проснат пред някакъв суперагент, готов да го наръга. Няма изход. Измъкне ли се от това, значи четем някаква глупост и цялата история е шантава измислица в стил Матю Райли, а не дневник. Някой трябва да се крие в сенките и да прониже Делисио със стрела в гърба. Просто е фалшификат.

— Имаме двацет минути преди тръгване и съм на път да полудея, човече. Моля те. Моля те, обърни страницата.

Шон въздъхна.

— Хубаво. Както кажеш.

Обърна страницата и двамата продължиха да четат.

Погледнах през сълзи мъжа, който се канеше да нанесе последния удар. Бях оцелял срещу ордите римски гладиатори, за да бъда убит от един от моите хора. Делисио се усмихна и в следващия миг очите му се разшириха.

Той зяпна надолу към върха на стрелата, която стърчеше...

— Ха! — Шон скочи от леглото.

— Мамка му, пич, чел си тайно. Не е честно! — обвини го Дейвид.

— Ха! Нали ти казах! Нали ти казах, че е нелепо, по дяволите! — Шон насочи обвинително пръст към дневника. — През цялото време съм попивал всяка дума от тази глупост, вместо да търся убийците на Лорън. Пълен боклук. Невъзможно е.

Дейвид не знаеше как да отговори. Именно Шон му беше показал дневника и двамата знаеха, че цялата история с пътуването във времето е истина — бяха гледали записа на диска.

— Може пък просто да е късметлия. Хайде, дай да прочетем останалото, може нещата да се изяснят. Или пък Фонтейн малко преувеличава?

— Добре — с доста саркастичен тон се съгласи Шон. — Но дори да оцелее при сблъсъка с Делисио, с него е свършено. Нарязали са го на Големите игри и в другите битки, изгубил е тонове кръв. Трябва му специализирана медицинска помощ, за да оцелее. И сигурно цял камион антибиотици след цялото онова пълзене в тинята с отворени рани, както и конска инжекция против тетанус.

Дейвид разбираше, че напрежението от последните няколко дни е оказало влиянието си върху Шон. Човекът беше изгубил жена си. Преследвали са го по петите. През цялото време е бягал и не е имал време да скърби. Дейвид не приемаше лично избухването му. Затова си пое спокойно дъх и продължи да чете, докато Шон крачеше напред-назад из стаята.

Той зяпна надолу към върха на стрелата, която стърчеше там, където беше сърцето му. Коленете му се подгънаха в мига, когато втора стрела прекъсна гръбначния му стълб при врата и прониза трахеята му.

Лежах по гръб и дишах. Не разбирах, но точно в този момент не ми и пукаше. Просто дишах. После изгубих съзнание.

Събудих, се от остра миризма на амоняк, от която се задавих. Видях лице на мъж, беше стар. Много по-стар от годините, до които доживяват повечето хора от тази епоха. Трябва да беше на осемдесет, но очите му бяха бистри и когато заговори, гласът му бе изпълнен с младежка енергичност.

— А, Греъм. Боже мой, момче, добре ли си? Не, разбира се, че не си добре. Но си жив и на нас така ни харесва. Хайде, торба с кокали такава. Прекалено съм стар, за да те нося. Вдигни си провисналия задник и тръгвай с мен.

Мъжът говореше бързо на английски. С усилие се надигнах на лакти и се огледах. Едва различих телата на Малбул и Мишка, отнасяни на грубо сковани носилки.

— Кой си ти? — попитах, докато се изправях с мъка.

Старецът не обърна внимание на въпроса ми и продължи да говори.

— Зад ъгъла и надолу по улицата. От петдесет години чакам този момент. Един старец започва да се пита дали е с всичкия си след известно време. Но после поглеждам отново ръката си и си спомням. Все пак ми се струва толкова отдавна. Копелетата ме пратиха прекалено далеч назад — петдесет години по-назад! Май още не са го превърнали в точна наука, ако разбираш какво искам да кажа. Професор, как ли пък не! Копеле! Въпреки това използвах времето пълноценно. Това, че си мое назначение, не означава, че не мога да спечеля малко от специалните медицински познания, които имам, нали така?

Сграбчих стареца за ръката, за да го накарам да престане да дрънка.

— Кой си ти? — попитах отново.

Той се обърна и ме погледна в очите.

— Стига, Греъм. Толкова ли много съм се променил? — попита леко развеселен.

И тогава я видях. Малката бенка над лявата му вежда, характерната трапчинка на върха на носа... и разпознах човек, когото бях познавал навремето.

— Майлс? — възкликнах, неспособен да повярвам на очите си.

Старецът се усмихна.

— За теб е минал не повече от месец, нали? А за мен са повече от петдесет години. Кучите синове ме изпратиха прекалено далеч назад. „За да сме сигурни, че няма да пристигнеш твърде късно — така каза. — Трябва да сме сигурни; ще ти дадем една година преднина.“ Една година, как ли пък не! Цели петдесет!

— Пет десетилетия чаках да пусна стрела в гърба на предателското копеле — продължи той. — Не беше лоша стрелба за дърто момче като мен, ако ме питаш. Морските пехотинци биха се гордели с мен. Разбира се, знаех, че идва, и той обърна гръб към мен. Въпреки това щяхме да си имаме неприятности, ако не бях улучил. Копелето щеше да ми изпотроши дъртите кокали. И после щеше да ти го начука за всеки случай. И всичко щеше да приключи, нали? А, стигнахме.

Като вървеше енергично, без да престава да дрънка, Майлс ме поведе към малка дървена врата, през която помощниците му вече бяха внесли Малбул и Мишка. Посочи нещо като чакалня на античен доктор и каза:

— Дори построих проклетата лечебница тук, за да съм сигурен, че няма да съм далеч, когато дойде денят. Не беше много добре за бизнеса, от мен да знаеш, но го докопах! Право през духалника! Да не говорим за басовете, които спечелих от екипа си, които се обзалагаха, че няма да си там. Отне ми известно време да налучкам мястото и тъкмо се канех да ида да се изпикая, когато се появи. Само си помисли! Петдесет години чакане да ти спася задника и да пропусна шанса, защото ми се е допикало. Голям виц щеше да се получи. А сега...

Той влезе в задното помещение, отиде до тапицираната пейка в средата и я потупа със старата си кокалеста ръка.

— А сега да видим този твой нос и да се погрижим да не оплескаш всичко в кръв. Но първо вземи това. — Той протегна ръка. В дланта му лежеше малка бяла капсула.

— Какво е?

— Силен малък коктейл антибиотици. Ще ти трябва и инжекция против тетанус, затова се надявам, че не се страхуваш от игли.

— Игли ли? Какви ги говориш?

Старецът явно се забавляваше. Дотътри се до един шкаф и го отключи. Когато се върна, носеше няколко ампули и спринцовка. Погледнах го тъпо и той отново се разсмя.

— Е, не всички сме оператори, нали се сещаш? Казаха ми само онова, което трябва да знам, но когато пристигнах, няхах представа кой съм и какво правя. Трябваше да разчитам единствено на това.

Той запретна ръкава си и оголи стара кокалеста ръка. Увисналата кожа на предмишницата беше покрита с петна, но не те привлякоха вниманието ми. Отдолу имаше избледнял белег. Беше една-единствена дума: ПОВЪРНИ.

— Беше пресен, когато пристигнах. Още кървеше и щипеше ужасно. Сигурно затова го забелязах. Никой от тези тъпи копелета не ми вярваше — продължи той, като кимаше към помощниците си. — Веднъж се опитах да кажа на двама от тях, но те си мислят, че съм изкуфял. Все пак това беше единственото, което можех да направя, така че... повърнах. Бръкнах си в гърлото и прочее. Стомашен сок и така нататък — и сред тях нещо друго. Малка частица от дома. Малка метална капсула с инструкции в нея. Щом я докоснах, в главата ми нахлуха картини, звуци и всички гадости, през които щеше да преминеш.

И така петдесет проклети години седях и те чаках да се появиш на Големите игри. Касапницата дори не съществуваше по времето, когато дойдох тук, така че трябваше да подхвърля идеята на един стар организатор, докато го лекувах. Можеш ли да си представиш? Никой не отдава на стария Майлс заслугата, че е въвел кървавите Големи игри, нали? В никакъв случай! Но аз ги измислих, да знаеш; казах им, че е адски добра идея да накараш сто от онези нещастни кучи синове да се кълцат едновременно един друг. И го направих, защото ми писна да чакам на друг да му хрумне проклетата мисъл, докато те чакам да пристигнеш. Не можеш да се появиш на шибаните игри, ако не съществуват, нали така? Копелета. Петдесет години. Петдесет проклети години по-рано, копелета такива!

Дейвид спря да чете. Този път той не искаше да обръща страницата.

Шон още крачеше напред-назад и си говореше сам.

— Шон — повика го Дейвид от леглото, но той продължаваше да мърмори нещо под нос. — Шон — каза отново.

Но Шон продължаваше да си мърмори.

— Стрикленд! — изкрещя накрая.

Шон спря.

— Какво?

— Тъъ, по-добре ела да видиш сам — предложи Дейвид.

— Не искам да го гледам. Пълен боклук. Казах, че в гърба му ще се забие стрела, и се случи точно това, нали? Като в някакъв долнопробен екшън!

— Тъъ... Да, освен това каза, че трябва да вземе антибиотици и да му бият инжекция против тетанус... И познай какво?

Шон най-сетне спря и погледна към Дейвид.

— Какво?

— Става точно така.

Шон повдигна вежда, но сърцето му затуптя малко по-бързо.

— Ела и го прочети — подкани Дейвид. — Тук става нещо странно.

Шон измърмори нещо, но се подчини.

40.

Винченцо Раул Джовани седеше с гръб към слънцето. Човекът закъсняваше. Не харесваше хората да закъсняват — в неговата работа това обикновено означаваше, че са мъртви. Пръстите му се плъзнаха покрай хартиените пликчета захар на масата. Накрая се предаде, скъса едно и изсипа съдържанието му в кафето си.

Джовани не носеше нищо, което да го издаде като високопоставен кардинал от Ватикана. Сред йезуитите той бе втори след „черния папа“, както наричаха водача на ордена — заради цвета на робата му, а не с някакъв по-зловещ умисъл.

Четиридесет и един градуса и петдесет и четири минути северна ширина, дванайсет градуса и двайсет и седем минути източна дължина. Ватиканът. Напълно независима страна със самостоятелно управление в сърцето на Рим.

Погледна през града към най-малката държава в света. Ватиканът се намиреше на малко възвишение в старата част на Рим, пазен от три хиляди *Corpo della Guardia Svizzera Pontifica*, папската швейцарска гвардия. Макар теоретично да имаше само представителни функции (отговорността за отбраната на страната падаше върху Италия), гвардията осигуряваше отлични средства за внедряване на опитни агенти на територията на Ватикана. Ах, само ако хората знаеха какво става там. Ако свещениците, които работеха и се молеха там, знаеха какво става.

Макар и малък, Ватиканът беше могъщ. Ресурси, влияние — много повече, отколкото подозираше външният свят. Дори официалните лица на Ватикана не знаеха тайните, скрити зад стените му. Имаше и една огромна тайна, с която не бе запознат дори самият свети отец.

На Джовани особено му харесваше да си мисли за уникалното място на Ватикана в света. Три договора, подписани с Италия на 11 февруари 1929 г., наред с други неща признаваха и пълния суверенитет на Ватикана. Произходът на папската държава обаче можеше да се проследи назад до осми век. Но скоро нещата нямаше да са същите,

Джовани беше сигурен в това. Светът бе на ръба на промяна, на ръба на война, макар да не го знаеше.

Винченцо Джовани беше роден в Южна Италия преди шейсет и три години. Беше показал необичаен талант в училище и му бяха предложени стипендии от трите най-добри университета в страната, но той ги отказа и предпочете да посвети живота си на служба на хората. Беше на петнайсет, когато бе „призован“. За разлика от повечето професионални свещеници обаче, това не бе неуловимо чувство. А съвсем директен, съвсем реален призив.

Юношата Винченцо тъкмо се беше прибрал от седмичния футболен мач много разочарован, че отборът му не бе успял да се класира за полуфинала. Беше приел загубата лично и не искаше да казва на баща си, но родителите му ги нямаше, когато се върна у дома. Той излезе в задния двор да си вземе чиста риза и там видя мъж, седнал на каменната пейка до простряното пране.

Винченцо се закова на място, а сърцето му се качи в гърлото. Мъжът носеше панталони и широка риза, каквато беше тогавашната мода. Кожата му бе смугла и кафявата му коса се спускаше свободно около лицето му. И когато видя това лице, което никога нямаше да забрави, Винченцо се промени завинаги.

Такова просто, мило лице. Мъжът стана и го погледна със светлокафявите си очи.

— Кой сте вие? Как влязохте тук? — попита Винченцо, като полагаше усилия гласът му да прозвучи храбро. Сега се изсмя на спомена.

Мъжът му се усмихна и каза просто:

— Заведи ме при народа ми.

След това заобиколи ъгъла на къщата. Винченцо се втурна след него, но мъжа го нямаше никакъв. Беше изчезнал.

По-късно щяха да се опитват да му обяснят, че си е въобразил всичко. Щяха да говорят какво ли не и да се мъчат да дадат разумно обяснение. Но той знаеше от самото начало. Знаеше какво е видял.

Сега Винченцо Джовани беше йезуит. Винаги се беше стремил да прави онова, което смяташе за правилно, но си даваше сметка, че далеч не е светец. Животът беше предизвикателство. Поради преживяното през детството си той имаше нещо, което липсваше у мнозина от

другите във Ватикана. Имаше знание. Мнозина имаха вяра, но в неговото съзнание *нямаше* съмнение.

Поне не бе имало, докато не стана ясно, че може да се окаже, че греши.

— Как са омлетите днес? — попита глас на развален италиански. Джовани не вдигна поглед.

— Яйцата са малко сурови, но вкусни както винаги — отвърна на английски той.

Последва миг на мълчание, след което задалият въпроса придърпа стол и седна на малката масичка. Кафенето се намираше в старата част на града и бе едно от любимите на Джовани. Ароматът от кухнята винаги го караше да огладнее и той често се чувстваше малко виновен, когато си поръчваше втори или трети път от същото. Точно сега обаче стомахът му беше последната му грижа.

Мъжът пред него беше онзи от снимките, направени от екипа на Джовани. Добре. Но миг по-късно беше придърпан втори стол и на масата седна още един мъж. Джовани се ядоса на мига. След проявеното доверие и проверките, които си бяха направили взаимно, воденето на трети човек на срещата беше нещо много по-лошо от лоши маниери — беше опасно. Той понечи да заговори, но тогава видя лицето на втория мъж.

— Как смееете да... — Сърцето му прескочи един удар. — О, извинете. Не предполагам, че... че ще присъствате и вие. Аз... — Джовани се запъна.

Дейвид и Шон замръзнаха. Шон беше сигурен, че никога преди не е виждал този човек. Италианският свещеник беше облечен в тъмен костюм, който му пасваше идеално. Не беше пълен, но знаеше, че яките му рамене често създават впечатлението, че не е в толкова добра физическа форма, в колкото бе всъщност. Джовани нямаше нищо против. През последните години животът му беше изцяло свързан с подвеждания и хитрини. Изпитваше облекчение, че не съществува единайсета заповед, гласяща „Не лъжи при никакви обстоятелства“.

— Познаваме ли се? — попита го Шон, макар да знаеше отговора.

Италианецът го изглежда дълго и твърдо през дебелия стъкла на очилата си.

При по-внимателното вглеждане Джовани започна да се съмнява. Този човек беше много по-млад. Косата му не беше сребристосива като на мъжа, за когото го бе взел, а на челото му нямаше белег. Не, може би не беше същият, но въпреки това двамата си приличаха като братя.

— Съжалявам. Простете, взех ви за друг. — Джовани насочи вниманието си към другия мъж, когото бе следил в продължение на повече от две години. — Доста нестандартно е да водите трети човек на срещата ни. Уговорката ни не беше такава.

— Казахте, че разполагате с информация. Искате ли да говорим, или ми губите времето?

Шон беше изумен от резкия тон на Дейвид. Джовани обаче не трепна.

— Може и да имам информация, да. Но първо, по едно кафе. — Свещеникът направи знак на сервитьора, който дойде и взе поръчките им. Джовани забеляза, че вторият мъж е изключително блед и че лицето му носи следите на продължаващ стрес и недоспиване.

— Предполагам, че знаете кой съм. Вие сте умен човек, господин Блек. Несъмнено сте ме проучили, нали?

— Да — кратко отвърна Дейвид.

— И какво открихте? — с интерес попита италианецът.

— Видях, че сте йезуит, работещ във Ватикана.

— Нещо друго? — подкани го Джовани.

Дейвид замълча за момент. Не беше време за игрички. Ако този искаше да им помогне, трябваше да играе открито.

— Нищо.

— Нищо — повтори свещеникът. — Добре. Добре.

Той извади жълт плик от малко черно куфарче. Плъзна го напред по масата и от него се изсипа тесте снимки. Дейвид взе първата, след което прегледа набързо останалите. Всички бяха негови — в Испания, във Франция, в Германия и Холандия. Бяха следили всеки негов ход.

— Това е... — започна италианският свещеник, като разтри слепоочие с показалеца си — доказателство, че знам за вас, наясно съм кой сте и къде сте били. Както и доказателство, че ако желаех да ви сторя нещо, бих го направил по всяко време. Доказателство, че можете да се доверите на мен и на онова, което имам да ви кажа.

Той се облегна назад и зачака отговор.

Шон погледна към Дейвид, който на свой ред отново прегледа снимките, изпитвайки страх, гняв и срам. Беше бесен на себе си, че е позволил това да се случи, че не е знаел, че се е случило. Той бе умен тип и винаги действаше много предпазливо.

— Не се разстройвайте. Уменията ви заслужават похвала, като се имат предвид малкото ресурси, с които разполагате. На планетата няма човешко същество, което Ватиканът да не може да открие, проследи, а при нужда и да отстрани. — Италианецът отново говореше без абсолютно никакъв намек за емоции.

Шон седеше и слушаше. Този човек беше свещеник, какви бяха тези приказки за „отстраняване“? Знаеше, че е пълен невежа по отношение на религията и шпионажа, но се беше надявал, че някои неща са даденост.

— Добре — каза Дейвид. — Защо искате да ми помагате?

Йезуитът погали малката си бяла козя брадичка. Точно тогава сервитьорът се появи и постави капучино пред Шон и дълго черно кафе пред Дейвид. Когато се отдалечи, италианецът продължи:

— Естествено, искам да ви помогна, защото вие можете да помогнете на мен. — Джовани загледа Дейвид право в очите.

Шон запази мълчание.

— Какво знаете за проект „Журналист“? — попита свещеникът.

— Чувал съм за него — отговори Дейвид.

— Знаете ли какво представлява?

— А вие знаете ли? — на свой ред попита Дейвид.

Джовани се усмихна.

— Господин Блек. Позволете да бъда... как беше? Отровен с вас?

— Откровен — обади се Шон и моментално млъкна.

Джовани се усмихна.

— Да, позволете да бъда откровен с вас. Не съм дошъл да се ебавам.

Шон преглътна.

— Не съм дошъл да ви губя времето и ще бъда благодарен, ако и вие не губите моето. Както ви казах и доказах, не ви желая злото. Имам възможност да ви помогна. Можете да започнете, като отговаряте честно на въпросите ми. Аз ще ви отговоря със същото.

Надявам се, че в края на разговора ни и двамата ще бъдем много по-близо до постигането на целите си.

Дейвид се почувства като ученик, на когото четат конско. Беше дошъл с намерението да играе твърдо, но дълбоко в себе си знаеше, че не го бива в пазарлъците. Той беше компютърджия, а този пред него беше професионалист в поставянето на хората по местата им.

— Добре — съгласи се той.

— Хубаво. И тъй, какво знаете за проекта?

— Зная, че целта му е да връща хора назад в миналото, за да вземат интервюта от важни исторически личности — изтърси Дейвид. Произнесено на глас, това щеше да прозвучи нелепо във всяка друга ситуация, но Джовани не се разсмя.

— Добре. Да, това е вярно. Знаете ли защо?

— Защо ли? — изненада се Дейвид. Изобщо не беше се запитвал защо. — Не мислех, че подобен въпрос се нуждае от отговор. За пари? Кой не би искал да види интервю с Да Винчи, Моцарт, Хитлер или... Исус?

— Може би. — Италианецът се облегна назад. — И аз си мислех, че е за пари, но сте прав, едно интервю с Исус не е нещо, което бихте могли да продадете или да запазите в тайна. Мисля, че причината е друга.

Джовани замълча и отпи дълга глътка от кафето си.

— Покойният папа Николай II ме назначи за негов главен посредник за свързка с организация, известна ни като Обществото за световна историческа достоверност. Докладвах само на него и на никого друго, повтарям, на никого. Човек в моето положение не може да задава въпроси за това как се използват ресурсите и така в продължение на няколко години съдействах в много от делата на Ватикана с Обществото.

— Съдействали сте? — намеси се Шон. — В минало време? Вече не го ли правите?

— Вече не го правя — като ехо повтори Джовани. — Когато казах, че никой не знаеше, наистина това имах предвид. Кардинал Йозеф Мюлер, сегашният папа, беше един от най-близките помощници на Николай II, но дори той нямаше представа. Когато светият отец ни напусна през 2005 г., аз бях отстранен. Мюлер намери някакви документи, свързани с проекта, и назначи разследване. Водещият

разследването кардинал е французин на име Льоклер. — Джовани отново отпи глътка кафе и продължи: — Този човек проследи дирята и разкри някои от нещата, които ставаха. Накрая това го доведе до мен. Говорих с него и... — Гласът му замря.

— И какво? — подтикна го Дейвид.

— Льоклер е фанатик, който петни вярата. Той има... друг дневен ред. Заблуждава светия отец. Каза на Мюлер, че Обществото е просто проповед, върху която е работил покойният папа.

— Тогава защо не кажете на Мюлер какво става?

— Защо ли? Мюлер, или папа Пий, както го познавате, е велик мъж с непоклатима вяра и страстни убеждения. Но Пий не е такъв, какъвто беше Николай. Той е учен. Ако се бях изправил срещу официалното му разследване и бях заявил, че Льоклер е лъжец, че заговорничи да злоупотреби с ресурсите на Ватикана за лични политически облаги и че години наред съм работил върху създаването на машина на времето, за да интервюирам Христос от името на покойния папа... Как бих могъл да му кажа всичко това, да хвърля обвинения, без да имам никакви доказателства? Непоклатими и неоспорими доказателства, които да разклатят увереността на папата? Ами, щях да бъда...

Гласът на свещеника отново замря.

Дейвид и Шон постепенно започнаха да схващат картината. Дори с дневника, съчетан със странните събития и диска от Франция, двамата все още имаха съмнения. Ако кажеха на някого, хората щяха да ги вземат за полудели. Ако Джовани разкажеше абсурдната история, особено във Ватикана, щеше не само да се дискредитира, но и дълбоко да наскърби много и могъщи хора. Шон почти чуваше виковете „Богохулство!“, отекващи в коридорите.

— И ако искате да продължите с твърденията си — предположи Шон, — трябва да ги докажете, което означава да разкриете цялата секретна работа, която сте вършили, а това означава край на пазенето на тайната, с други думи, разкриване на технологията...

— Което може да доведе до хаос във времето — завърши Дейвид.

Джовани отново се облегна назад. Беше впечатлен.

— Е, значи разбирате поне малко от онова, което имам предвид. Той допи кафето си и махна на сервитьора за още едно.

— Сега, както казах, се намирам в деликатно положение. Вече не говоря от името на Ватикана по този въпрос и изгубих връзка с Обществото, макар че работя по въпроса. Все още контролирам един разузнавателен екип на Ватикана, но никой от контактите ми, с които работех във връзка с Обществото, не знае кой съм. Те ме познаваха само по кодово име и идентификация, които сега са на Льоклер. Той промени всички мои пароли и кодове за достъп. Постъпих глупаво, като не го направих аз в мига, когато светият отец ни остави.

Шон и Дейвид попиваха жадно чутото. Невероятната истина бе поразителна. Ватиканът. От Ватикана са знаели и най-вероятно са дали началото на проект „Журналист“. А сега са изгубили контрол. Със смъртта на папа Николай II през 2005 г. контролът е бил изтръгнат от ръцете на господаря.

— Добре — бавно поде Дейвид. — Какво общо имам аз с това?

— Кажете ми, господин Блек — с развеселена усмивка рече Джовани, — как изобщо се въвлякохте в това?

— Искате плейъра — прозаично отбеляза Шон. — Нужен ви е, за да го занесете на папата и да докажете твърденията си, без да разкривате своите източници.

— Много добре, господин...?

— Стрикленд — отговори Шон, който не виждаше причини да лъже. Джовани замръзна за момент, сякаш беше чувал това име и преди. — Името ми е Шон Стрикленд.

— Господин Стрикленд, вие сте много проникателен. Трябва да убедя светия отец не само в съществуването на проект „Журналист“, но и че Льоклер има планове да го използва за собствена облага. Имам сведения, според които той е внедрил най-малко двама агенти в програмата, макар все още да не знаем кои са те.

— Делисио и Баришников — с равен глас каза Шон.

Дейвид трепна — не му се искаше да разкриват всичките си карти, но Шон беше просто изумен как всички парчета от пъзела се подреждат по местата си.

Гъстите вежди на Джовани политнаха нагоре. Той впери в Шон поглед, който не трепна дори докато благодареше на сервитьора за четвъртото си кафе за тази сутрин.

— Е, господин Стрикленд — заговори той, когато отново останаха сами. — Явно имате някаква информация за ситуацията.

Предполагам, че няма да се съгласите да спделите откъде разполагате с имената на агентите в проект „Журналист“, нали?

— Не, няма — отвърна Шон.

— Господин Стрикленд, трябва да призная, че не знам нищо за вас. Нямам представа откъде идвате, нито каква е ролята ви в това, но щом разполагате с такава информация, значи имате достъп до нещо, до което ние нямаме. Какво искате, господин Стрикленд? Каква е вашата роля в това?

— Какво искам ли? — каза Шон и се наведе напред. — Ще ви кажа какво. Искам жена си обратно. Искам да пипна гадините, виновни за смъртта ѝ, да смачкам топките им в менгеме, а после да ги вържа за колове в пустинята, да им откъсна клепачите и да гледам как слънцето сварява очите им.

Джовани вдигна ръка. Дейвид се смути от явната липса на уважение към духовника от страна на Шон. Но когато възрастният италиански свещеник заговори отново, в гласа му нямаше злонамереност.

— Съжалявам за загубата ви. Дано душата ѝ намери покой при Бог.

— Не ми говорете за Бог — изсъска Шон.

— Съжалявам, че приемате нещата така, но се боя, че това е моето призвание. Аз говоря за Бог. Интересува ме обаче откъде знаете имената на двама от агентите.

Шон не отговори. Още беше разгорещен от избухването си и емоциите му бяха на точката на пречупване. Свещеникът смени подхода.

— А вие, господин Блек? Какво искате вие? Дойдохте тук с обещанието да получите информация за друг диск. Защо ви е нужен такъв диск?

Дейвид се замисли за момент.

— Бях нает да разбия криптирането му. Технологиата беше толкова напреднала, все едно да откриеш телевизор в колибата на пещерен човек — каза той и започна да изпитва гордост от аналогите си. — В мига, в който разбих алгоритъма, бях уволнен. Изхвърлиха ме като парцал и се опитаха да ме убият. Така че искам две неща. Искам да престана да се страхувам за живота си, да бягам и да се крия. И да се срещна с човека, който е изобретил това криптиране. Искам да се

срещна с гения, който ме накара да се чувствам като дете от детската градина. Реших, че ако имате друг диск, сигурно ще знаете нещо за произхода на алгоритъма.

— Извънземен — със строго лице рече Джовани.

Един дълъг миг никой не проговори. После свещеникът избухна в смях като пръснал се балон.

— Ха! Приятели, майтапя се! — Устата му зейна и около очите му се появиха бръчки. — Извънземни! Ха! Да можехте да видите лицата си! Ха-ха-хаа!

Истеричният му изблик подежда заразително на Шон и той започна да се киска. Джовани продължи да се смее, а Дейвид се взираше в него смутено и с ужас. Обърна се и зяпна Шон, който вече не можеше да се сдържа и пригласяше гръмко на Джовани.

— Изобщо не е смешно — каза Дейвид, когато разбра, че се смеят за негова сметка. — Изобщо не е смешно! — повтори той. — Какво толкова смешно има?

— Извънземни — успя да избъбри Шон, като се смееше неудържимо и тупаше Дейвид по гърба. Хората започнаха да ги поглеждат, но двамата не бяха в състояние да спрат. Не след дълго Дейвид също се разкиска и избухна в смущаващ хъркащ смях, от който другите двама прихнаха още по-силно.

II ЧАСТ

СРЕЩУ ВЯТЪРА

*Братко, да ти се намира къшей
хляб, глътка вино?*

*През дългите години много път
изминах.*

*На чудеса безброй свидетел бях,
лика на възкръснал Бог видях.*

Кристоф
ър Дейвисън,
„Възкръсналия
т Бог“

41.

Сякаш за първи път от цели минути успя да си поеме дъх — къси, резки вдишвания, тъй като всеки следващ момент го изумяваше повече от предишния. Винченцо Джовани свали мълчаливо 3D очилата. Не беше усетил, че е затаил дъха си. Сгъна очилата и ги остави на масата, след което се огледа. Още се намираше в хотелската стая. Другите двама мъже седяха около кръглата маса и го наблюдаваха с очакване.

Когато Джовани заговори, думите му не бяха такива, каквито очакваха американците.

— Ще ви дам пет милиона долара за това устройство — каза свещеникът, сякаш обявяваше начало на търг.

Шон и Дейвид не знаеха как да реагират.

— Пет милиона — повтори свещеникът. — Американски, разбира се.

Шон и Дейвид замълчаха за момент, за да се уверят, че са чули правилно.

— Плейърът не се продава — заяви най-сетне Шон.

Последва дълга пауза.

— Десет милиона — предложи италианецът, облегна се назад и зачака.

След поредната дълга пауза Джовани се усмихна.

— Господа, майтапя се! — подхвърли той и се изсмя.

Другите двама въздъхнаха едновременно.

— Петнайсет — каза свещеникът с абсолютно сериозна физиономия.

Шон и Дейвид се спогледаха объркано.

— А, пак се шегувате, нали?

Италианецът помълча и отново се разсмя. За да сложи край на смущаващо дългото мълчание, което последва, Шон започна по същество.

— Е, какво мислите? — попита той, докато италианецът ставаше и се запътваше към минибара.

— Какво мисля? Ха! Какво мисля?

Свещеникът седна отново на мястото си и отпи дълга глътка от коктейла бренди, уиски и „Бейлис“, които бе излял в една чаша. После, за най-голямо изумление на двамата, се разплака.

Шон стрелна с поглед Дейвид, без да помръдне глава. Кардиналът бе видимо потресен, но Шон бързо осъзна, че това не са сълзи на разстроен човек.

— Какво мисля? — отново повтори Джовани. — Казвате, че това е ваше изобретение? — обърна се той към Дейвид.

— Аз... да — заекна Дейвид.

Най-неочаквано Джовани скочи от мястото си и сграбчи софтуерния инженер в радостна мечешка прегръдка, която го свари абсолютно неподготвен. Не му оставаше друго, освен да отвърне тронаво. С все още стичащи се по лицето му сълзи Джовани целуна Дейвид по бузата.

— Добре! Достатъчно! — каза Дейвид.

— Скъпо мое момче — заговори Джовани, подсмърчайки, — имаш ли представа какво си направил? Знаеш ли какво си създал? — Свещеникът го пусна и се дръпна, после положи ръце на раменете му. — Ти си завършил пътя. Ти го направи възможно. Казаха ми, че ще стане, но честно казано, не вярвах. Бях събрал най-добрите учени на света и те работеха върху криптирането в продължение на девет години, без изобщо да се приближат до успеха. Почти всички твърдяха, че на диска няма данни. Знаех, че не може да е истина, не и с онова, което Обществото ни помогна да постигнем. Вие ни дадохте шанс.

— Имате ли диск? — намеси се Шон, внезапно осъзнал, че има съвсем реална възможност всичко това да е капан.

— Имам ли диск? — като ехо повтори Винченцо Джовани и се обърна към него. — Господин Стрикленд, аз съм човекът, отговорен за производството им.

Зениците на Шон се разшириха, за да поемат повече светлина. Това бе единствената реакция на тялото му, докато се опитваше да смели чутото току-що. Но преди да успее да зададе първия си въпрос, Дейвид изсипа поток свои въпроси.

— Така ли? Как е възможно да ги произвеждате и да не знаете какво има на тях? Къде ги правите? Кой знае за това? Кой е шефът? Кой ги е изобретил?

Джовани вдигна ръка. Още сияеше от радост.

— Всичко по реда си, момчето ми. Всичко по реда си. Въпросът как не е важен, защото днес ни дадохте способността да разберем въпроса защо!

Джовани седна отново на мястото си и си пое дълбоко дъх.

— Както ви казах, имах много отговорности около организирането и подпомагането на проекта от името на светия отец, Бог да успокои душата му. Възлагах задачи, много от които изглеждаха случайни за участниците, събирах отделните компоненти на операцията — е, поне от страна на Ватикана. Производството на дисковете беше възложено на компания в Сирия, малка група хора, които можеха да получат достъп до необходимите материали, без да събудят подозрения. Обясних им, че се опитваме да разработим нов тип твърд диск, оптичен носител, който да се използва в мобилни телефони. Те свършиха чудесна работа и не задаваха въпроси, поради което им беше платено много добре, а след задачата се оттеглиха от бизнеса.

— Добре, но откъде са знаели как да произвеждат тези неща? — учуди се Дейвид. — Искам да кажа, записаните на тези дискове данни са криптирани по съвсем нов начин. Те не могат да се съхраняват другаде, а само на носител с точно тази молекулярна структура. Откъде взехте специите?

— Специите ли? — не разбра Джовани.

— Спецификациите? Техническите изисквания?

— О, да, ами... цялата технология се осигуряваше от Обществото. Те ми пращаха плановете, а аз ги предавах на онези хора. Всичко това беше... абсолютно неразбираемо за мен. От Обществото бяха много потайни при пускането на информация и внимавах никой да не разполага с достатъчно сведения, за да не може да си сглоби цялата картина.

Беше ред на Шон да се намеси и да зададе въпроса, който го измъчваше цял следобед.

— Обществото? Кой всъщност са те? — попита той, гледайки Джовани право в очите.

— Кой? Да. Аз самият бих искал да знам това. Обществото за световна историческа достоверност. За мен това е само име. Знаем единствено, че Обществото... ами, че те като че ли контролират

всичко. Неизчерпаеми средства, технология, нямаща равна на себе си. Те са започнали всичко, макар да не зная защо — освен ако наистина не искат да получат точни исторически сведения.

— Останах с впечатление, че Николай II е поръчал всичко това — вметна Шон.

— А, да, ами... — Италианецът махна с ръка. — Зависи от гледната точка, нали така? Светият отец, Бог да успокои душата му, се обърна лично към мен, но чрез връзката си с Обществото установих, че именно те дърпат конците. Те осигуряват инструкциите. Аз просто използвам намиращите се на мое разположение ресурси, за да осъществя проектите. Никой не може да осигури повече благоволение от папата и предполагам, че Обществото е успяло някак да го убеди да се включи. Той е бил техният „ангел инвеститор“, както се изразявате вие.

— Тогава къде са те? Къде е това Общество? Как да се свържа с тях?

— Наистина, как! — Джовани отново се разсмя гръмко. — До сблъсъка ми с Обществото смятах, че Ватиканът има може би най-професионалната, находчива и секретна разузнавателна служба на света. Но сега... ами... все още не зная нищо за Обществото. Единственото, което успях да открия, е телефонен номер, който прехвърля обаждането на телефонен секретар на видеотека. Разбира се, това е прикритие, но когато Обществото иска да установи контакт, го прави. Срещал съм се единствено с един от младшите им агенти, чиято единствена работа е мълчаливо да ми доставя съобщения. Опитвал съм се да го проследя, но винаги безуспешно. Обществото явно притежава по-съвършени от нашите технологии. Всъщност, именно благодарение на плановете, които ми бяха връчени веднъж, успях да построя Централата.

Шон и Дейвид наостриха уши, когато чуха думата, известна им от дневника. Погледът на Шон инстинктивно се стрелна към корема му — беше затъкнал книгата в колана си, поради което изглеждаше с няколко килограма по-тежък от нормалното за ръста му.

— Значи Обществото е отговорно за смъртта на Лорън? — попита той и отново погледна Джовани в очите.

Старият италианец въздъхна дълбоко.

— Аз... не зная. Ако трябва да съм честен, не зная. Не мисля, че са те, макар че не бих изключил напълно тази възможност. Нищо от опита ми не предполага, че Обществото би убило невинен човек. Мисля, че може би хората, за които казвате, че са преследвали вас и съпругата ви, са от друга организация.

— Откъде мога да съм сигурен, че не вие сте ги изпратили? — натърти Шон и в гласа му се доловиха обвинителни нотки.

— Отникъде. Не знаете това. Разполагате единствено с думата ми и с факта, че ако исках да ви убия, можех да го направя вече сто пъти. Господин Стрикленд, в моя свят доверието е много важно нещо. Да спечелиш доверието на някого е върховна награда. То е единственото нещо, в което никога не можеш да си сигурен, но много често нямаш друг избор, освен да го дадеш. То е мъничкото нещо, около което се развива животът ми. Мъничкото нещо, наречено вяра. Трябва да ми се доверите, когато ви казвам, че не съм убил жена ви и не зная кой го е направил.

Шон задържа погледа си още малко върху него, после се извърна.

— Добре.

— Обществото се занимава с този проект по-дълго, отколкото Ватиканът. Когато се обърнах към мен, получих съвсем ясни инструкции от светия отец, но...

— Бог да успокои душата му — обади се Дейвид.

— Да. — Джовани се усмихна. — Точно така. Когато научих какво се опитваме да постигнем, осъзнах, че нищо не си заслужава повече. И сега, най-сетне, благодарение на вас имаме възможност да видим за какво е била цялата тази суматоха. Имаме възможност да гледаме интервю със самия Христос. — Една сълза беше на път да капне от окото му. — Сега трябва само да намерим диска! Преди Лъоклер да го е намерил. Неговите мотиви, както споменах, доста ме безпокоят.

— Значи сте сигурен, че дискът съществува? — попита Дейвид.

— А, скъпо мое момче, отново става въпрос за вяра, но смятам, че съществува — отвърна Джовани. Свещеникът наблюдаваше Шон, който пазеше гробна тишина и изглеждаше измъчен. — Нещо смущава ли ви? — тихо попита той.

Шон заклати бавно глава, сякаш се бореше с нещо. Накрая заговори.

— Съжалявам, отче, просто... не вярвам като вас. Просто не вярвам в Исус, в Бог, в такива работи. Разбирам, че вярата е целият ви живот и така нататък, но аз просто не вярвам в Бог, който може да бъде така жесток, че да позволи да се случат толкова много злини. Просто не мога да го проумея.

Джовани кимна, сякаш приемаше аргумент, който бе чувал хиляди пъти преди и знаеше, че не трябва да оказва натиск.

— Разбирам ви — рече той. — Аз също невиннаги съм наясно с пътищата на Всемогъщия, но знам, че ограниченията са мои. Не разбирам по същия начин, по който кучето не разбира защо и къде отива всеки ден господарят му, който трябва да работи за храната, която му дава. Разбирането променя. Знанието променя, но нещата са такива, каквито са. Земята винаги е била кръгла, но хора са били убивани, защото са го казвали на други хора, които не разбирали. Разбирането се променя, а не нещото. Не мога да отговоря на въпроса ви. А и не съм в позицията да го правя. Всеки от нас трябва да стигне до свое собствено заключение.

Отговорът не накара Шон да се почувства по-добре. Лорън бе мъртва, при това заради някакво споделено суеверие. Шон не можеше да го приеме. Нямаше да го приеме. Мразеше Джовани. Мразеше всички от неговата порода, всички религии, всичките им последователи. Заради тях беше останал сам, а Лорън бе мъртва. Ако имаше Бог, защо не направи поне веднъж нещо за него? Защо не му върна Лорън...

— Нещата невиннаги са такива, каквито изглеждат — продължи Джовани. — Постарахме се дисковете да бъдат скрити на определени места, където да оцелеят през вековете и да останат неоткрити. Обществото избираше местата, но за интервюто с Христос, за диска на нашия Господ ни бе казано, че ще има карта.

Шон се отпусна на стола си. Беше уморен от всичко това. Беше уморен да бяга, уморен от стреса. Липсваше му жена му — нощните им разговори, усещането на ръката ѝ в неговата, докато спокойно заспиваше. Споменът му причини болка. Дори мисълта за гимназията в Мейсънвил донякъде го утешаваше. Колко далеч изглеждаше всичко това точно сега.

Но дори той да не вярваше в Бог и разните религии, милиони хора вярваха и имаше мнозина, които бяха готови да убиват за вярата, както беше видял на магистралата и в мотела.

— Господа — каза след малко Джовани, поглеждайки часовника си, — имам среща със светия отец в три часа и трябва да бързам. — Той разтри лице и прокара пръсти по носа си. — Но ще приключа до четири. Надявам се, че няма да имате нищо против да ви посетя след това?

Шон кимна, а Дейвид го погледна като хлапе, което трябва да чака да се върне от сутрешната коледна литургия, преди да му позволят да разопакова подаръците си.

— Ще донеса някои неща, които със сигурност ще ви заинтересуват — добави свещеникът, докато ставаше и отиваше към вратата.

Той се обърна, хвана и двамата за раменете и им лепна целувка по двете бузи.

— Предполагам, че няма да ми разрешите да занеса устройството на срещата ми със светия отец? — подхвърли той.

Дейвид го зяпна сащисано, но Шон побърза да се намеси, преди компютърният инженер да си е отворил устата.

— Съжалявам, отче, но устройството ще остане през цялото време с нас. Сигурен съм, че разбирате.

— Да... да, разбирам. — Италианецът въздъхна и кимна. — А вие разбирате, че трябваше да попитам.

— Разбираме. Е, значи ще се видим след четири, нали?

— Да, до четири часа, господа.

С тези думи Винченцо Джовани, човекът начело на една от най-тайните разузнавателни агенции на света, се обърна и тръгна по дългия коридор на хотела. Шон затвори вратата след него.

Известно време двамата не казаха нищо. После седнаха с въздишка, всеки потънал в мислите си. Мълчанието се проточи, Шон ставаше все по-нервен и по-нервен, но накрая Дейвид заговори пръв.

— Не му каза за дневника — започна той.

— Трябва да се махаме оттук — отвърна Шон.

— Да се махаме? Какво искаш да кажеш? Той ще се върне — възрази Дейвид.

— Трябва да се махнем от тази стая. Имам лошо предчувствие. Не съм сигурен, че нашият приятел е такъв, за какъвто се представя. Има нещо, което не ни казва. Видя ли как прокара пръст по носа си, когато каза, че има среща с папата? Това означава, че лъже.

— Откъде си сигурен?

— Гледам много телевизия. Хайде, Дейвид, нека да се махнем от тази стая. Можем да му кажем къде да ни намери. Просто имам чувството, че цялата работа е много по-дебела, отколкото предполагахме.

— Ами, машини на времето, интервюта с Наполеон и Исус... това си е най-голямото нещо, което се е случвало някога — отбеляза Дейвид.

— Да, но не мисля, че сме в безопасност в тази...

Мощна експлозия прекъсна думите му и двамата инстинктивно се снишиха. В стаята се разлетяха парчета стъкло.

— Това беше от паркинга на хотела! — каза Дейвид и се втурна към счупения прозорец.

Погледна от стаята на третия етаж към черния дим и доскоро бялото „Алфа Ромео“, бълващо пламъци във въздуха. Шон застана до него и двамата с ужас видяха как Джовани се изтъркаля от колата на асфалта в предсмъртни гърчове. Дрехите му горяха, по кожата му се пукаха мехури.

— Мамка му! — извика Шон и се втурна към вратата.

Дейвид бързо прибра очилата при плейъра и го последва с куфарчето в ръка.

Когато Дейвид пристигна при горящата кола, сирените вече виеха. Шон беше клекнал до обезобразения, но все още дишащ Джовани. От дрехите му продължаваше да се вдига дим, а от спуканите мехури на червената му кожа сълзяха телесни течности. Свещеникът не издаваше нито звук. Болката му беше непоносима, въздухът сякаш жилеше всяко негово сетиво и при най-малкото раздвижване. Шон се стараеше да го успокои и утеши, но се чувстваше ужасно безпомощен.

Дейвид гледаше как линейката се появи на ъгъла и минувачите се дръпнаха да ѝ направят път. С върховно усилие на воля и сили умиращият мъж вдигна ръка, хвана Шон за яката и го придърпа към себе си. Дейвид не можеше да вижда добре от събиращата се около

горящите останки тълпа, но забеляза, че старецът се мъчи да каже нещо на Шон. Секунди по-късно Шон беше отведен по-далеч от колата, а йезуитският свещеник бе покрит със специално покривало и качен в линейката.

Когато Шон най-сетне тръгна към Дейвид, погледът му бе твърд и агресивен.

— Какво каза той? — попита Дейвид.

За момент Шон не отговори.

— Трябва да се махаме от Рим — каза накрая той и се отдалечи.

— Знаел е за дневника — каза Шон, след като се увери, че никой на съседните седалки не проявява интерес към разговора им. Този път бе купил билети за първа класа благодарение на неочаквано преливащата си банкова сметка. Знаеше, че ще ги следят — онези, които бяха извършили покушението срещу Джовани, нямаше да си губят времето. Шон и Дейвид можеха само да се надяват, че ходовете им трудно могат да бъдат предвидени, тъй като самите те не бяха решили накъде точно да тръгнат.

— Нима си му казал за дневника? — попита Дейвид.

— Не съм му казвал. Той знаеше. Докато лежеше там, ме придърпа към себе си и каза: „Прочети го. Прочети го до края“. И двамата знаехме какво има предвид.

— В такъв случай би ли ми казал защо купи десет отворени билета из цяла Европа и Близкия изток? — продължи Дейвид.

— Защото ще правим точно това. Трябва да сме в движение, но без никой да може да познае къде отиваме. Докато не намерим онова Общество за световна историческа достоверност или загадъчната Централа. — Шон взе дневника и го постави на масичката пред тях. — Отговорите са тук, сигурен съм. Джовани знаеше, че е у нас, но не каза нито дума. Какво ти говори това?

Дейвид го погледна неразбиращо.

Шон сам отговори на въпроса си.

— Не е искал да знаем. Сигурно е решил, че ако разберем, че разполага с информация за дневника, това ще създаде проблеми в преговорите му с нас. Знаел е, че Лорън е била убита от хора, търсещи същия този дневник. Сигурно е имал и известна представа кои са те.

— Значи според теб Джовани е имал връзка с хората, които са те преследвали?

— Така мисля. Но връзката им може би не е била от приятните. Може наистина да се е опитвал да ни помогне и те да са разбрали. В момента единственият начин да разрешим загатката е да прочетем останалото. Може би ще намерим картата. Малката разходка, на която тръгваме, ще ни даде възможност да го направим.

Шон отвори книгата и се наведе над нея. Дейвид се пресегна към първокласния си панел и включи лампата за четене. Затвори очи за момент, после ги отвори и погледна надолу.

Пътувахме на юг в продължение на седмица. Водачът на Майлс, съвсем млад, ни превеждаше далеч от вероятните места, на които биха могли да ни търсят римляните. Малбул смяташе, че ще ни издирват не повече от няколко дни, но аз не мислех така. Майлс ни бе дал коне и храна. Описа ми и как е получил инструкции да бъде на това място и по това време в нощта след участието ми в Големите игри. За него това беше огромна победа — след като бе живял толкова дълго, за да изпълни мисията си, всичко се бе случило точно така, както му е било казано.

На прощаване изпитах странно чувство за неизбежност, което остана и докато яздехме в нощта — водачът и аз на отделни коне, докато Малбул придържаше заспалия пред него Мишка. Когато най-сетне изкачихме хълма и погледнахме надолу към пристанището, водачът ни заговори.

— Има търговски кораб, който ще ви откара до Йерусалим. Ако поискат възнаграждение, платете им с това. — Младецът извади голяма кожена кесия от дисагите си. Отворих я и ченето ми едва не увисна, когато видях проблясващото на лунната светлина злато.

— Какво е това? — изумих се.

— Господарят ми от дълго време пази това богатство за теб. Казваше, че трябвало да гарантира безопасното ти пътуване. И че си тръгнал на мисия да промениш хода на историята.

През изминалите няколко дни водачът ни се беше отнасял към нас по начин, който бях приел за недоверие, но сега осъзнах, че всъщност е страх.

— Какво точно казваше господарят ти за нас? — попитах го.

Младецът леко присви очи, после се извърна.

— Каза, че ще дойдете. Никой не му вярваше. Всички си мислеха, че е изкуфял от годините, но той твърдеше, че било пророчество и че ти си избраният.

— Ха! — Разсмях се. — Избран, как ли пък не!

И млъкнах, когато си дадох сметка, че смехът ми с нищо няма да подсили увереността на момъка. Взех кесията и стиснах деликатната ръка на водача ни.

— Кажу ми, господарю, че е помогнал за спасяването на света. Кажу ми, че всяка година, през която ме е чакал, не е изгубено време, че няма да го разочаровам и че ще се върна за него, преди годините му да свършат.

Водачът кимна.

— Той каза, че трябва да го направиш, защото има да ти казва още неща. Името на търговеца е Захария. Вече е наел кораба и ще отплава утре по зазоряване. Ако беше дошъл миналата година, щеше да се наложи да чакаш цяла седмица!

— Всичко опира до избирането на правилния момент, нали? — подхвърлих и направих знак на Малбул да събуди Мишка. Бях изумен с каква готовност момчето приемаше невероятните събития, които се случваха. Явно децата все откриват нещо и затова границите на светове им още не са определени. Те още могат да вярват.

Водачът обърна коня си и пое по дългия път обратно на север. Малбул, Мишка и аз останахме на хълма, окъпани в лунна светлина и загледани надолу към морето. Последната граница преди Йерусалим.

— Търсим Захария — тихо казах на един човек, който приготвяше сергията си за сутрешния пазар.

Той ме измери с поглед и поклати глава. Получавах все този отговор вече половин час и започнах да се изнервям. Сякаш никой не знаеше за кого говорим, а бяхме проверили всички съдове на кея.

— Едно не разбирам — прошепна Шон на Дейвид. Двамата се бяха навели над текста, докато всички останали в салона спяха. — Щом тази мисия е толкова важна, защо Обществото не е изпратило повече хора, които да му помагат?

Дейвид го погледна. Вече беше прочел страницата и мачкаше кърпа в лявата си ръка. Той изглежда мълчаливо Шон и посочи с очи дневника. Шон продължи да чете.

— Грезм.

Гласът дойде зад мен. Обърнах се и видях познатите очи на човек, когото бях познавал навремето, макар че изглеждаше десетина години по-стар, отколкото при последната ни среща.

— Хамза? — втрещих се аз.

Мъжът, по-нисък от мен и с топлата смугла кожа, характерна за йорданците, се усмихна в отговор.

— Захария — поправи ме арабинът. — Сега съм израилтянин. Направо ще останеш изумен какви хора минават за евреи в наши дни!

Отново ми отпрати широката си усмивка, подчертана от малката златистосива козя брадичка. Личеше си, че зъбите му са били занемарени за цяло десетилетие, но от него се излъчваше същата топлина като преди. Хамза, Офицер Х2, беше най-добрият ми приятел в Централата. Не можях да се сдържа да не го прегърна.

— Какво правиш тук? — слисано попитах.

Хамза не отговори, а показа ръката си. На нея имаше малък, но ясно различим белег, оформящ думата ПОВЪРНИ.

— Не разбирам — поклатих глава. — Кой е твоето назначение?

Хамза отново се усмихна.

— Ти.

Той посочи скромнен кораб малко по-нататък.

— Хайде, чака ни дълъг път, а нямаме много време. Ще задаваш въпроси, докато плаваме.

— Защо да нямаме време? Почти съм сигурен, че римляните вече са престанали да ни търсят, а Делисио е мъртъв.

— А! Значи някой е улучил?

— Откъде знаеш?

Хамза не отговори на въпроса ми и отново ме погледна. Челото му се сбърчи загрижено.

— Греъм, не говоря за римляните. А за назначението ти. Имаме три дни път до Йерусалим, а след две нощи Йошуа бен Яков ще седне да вечеря с дванайсет от най-видните си последователи и ще разчупи хляба. Едва ли е нужно да ти казвам какво става на следващия ден. Трябва да побързаме.

Шон понечи да обърне страницата, но Дейвид го спря.

— Всичко ли ми казваш? — попита той.

— Какви ги говориш? Ти си единственият, на когото мога да кажа всичко.

— Хайде, човече, бъди честен. Чел ли си вече това нещо?

— Дейвид, какво означава въпросът ти? Знаеш, че не съм.

— Ами, просто сякаш знаеш ужасно много за това, което ще стане — стрелата в гърба, антибиотиците, пращането на повече хора на помощ. Кажеш ли го, то се случва. Не искам да ме поднасяш. Просто ми кажи дали не целиш да се добереш до устройството. Писна ми от всички тези измами.

— Ако знаех какво предстои, щях ли да ти кажа? Щях ли да коментирам? Сериозно. Знам, че сме наред нещо огромно и че и двамата имаме по нещо, което всички други искат — този дневник и твоето устройство. Знам, че Лорън умря заради това и нямам намерение да оставя нещата така. Не искам плейъра.

Дейвид бавно дръпна ръката си от книгата и двамата се спогледаха предпазливо.

— Виж, ако трябва да съм честен, това е адски дразнещо — започна Дейвид. — Нищо лично, човече, но баба ми чете по-бързо от теб. Защо не започнеш, а аз после ще те настигна?

Шон не разбра.

— Какво? Не искаш ли да разбереш какво става?

— Разбира се, че искам, но трябва да направя нещо. Нещо, което трябваше да направя отдавна.

Дейвид извади химикалката от фирмения бележник на въздушната компания и започна да пише. След малко погледна отново спътника си.

— Сериозно, давай. Ще те настигна.

Шон сви рамене и се върна към Греъм Фонтейн на кораба за Йерусалим.

43.

Първите два дни от пътуването минаха без инциденти, ако не се брои пристъпът на морска болест на Малбул и вълнението на Мишка, че се е научил да се катери по мачтата. Морето беше спокойно и четиричленният екипаж нямаше нищо против просто да си върши работата и да ни остави на мира. Корабът се казваше „Морска скъпоценност“ и караше различни стоки за Йерусалим, предимно коприна и оръжие. Бях увлечен в разговор и най-сетне се радвах на компанията на близък приятел.

— Е, значи цялата ти мисия е била да ме вземеш от пристанището, така ли? — поинтересувах се.

— Хм, дадоха ми и допълнителни задачи, разбира се. Събрах куп свитъци на есеите и ги скрих недалеч от Мъртво море, но в общи линии това беше само колкото да ми мине времето. Трябваше да чакам няколко години — пратиха ме малко по-назад във времето, отколкото очаквах.

— А белегът на ръката ти? — попитах.

— Да, шантава работа. Точно преди да ме изпратят в миналото, буквално докато стоях гол на прехвърлящата платформа, професорът лично дойде при мен, даде ми една капсула и ми каза да я глътна. Каза, че ти трябва да вземеш интервюто си, в противен случай щели да умрат милиони. После дойдоха охранителите, хванаха ръката ми и ме порязаха. Можеш ли да повярваш? Порязаха ме направо на платформата. Сигурно са искали болката да е свежа при пристигането ми, защото когато дойдох... е, сигурен съм, че знаеш какво е.

— Милиони щели да умрат ли?

Хамза разпери ръце и сви рамене.

— Значи първата ти работа тук е била да погледнеш кървящата си ръка и да видиш думата ПОВЪРНИ?

— Най-първата. Разбира се, мисля, че бях последният пратен в миналото. Стана три години след като ти замина! А кой може да

каже защо правят тези неща? Всеки от нас знае само малка част, нали?

— И какво направи, когато пристигна? — продължих с въпросите.

— Ами, за разлика от теб и другите основни агенти, аз нямах никакви импланти. Само ужасна болка в ръката и инструкция да повърна. Шантава работа, сякаш са знаели, че забравяш всичко, но така и не ни го споменаха. На теб казаха ли ти?

— Не. Изкарах повече от месец, без да имам никаква представа кой съм. Бях ранен в двубой и открих жицата, която ме отведе до камерата в крака ми. Иначе изобщо нямаше да разбера.

— Хм, странно. Ако са знаели, че при прехвърлянето забравяш, не разбирам защо не са постъпили по същия начин с всички.

— И аз не разбирам. Но имаме и друг проблем — изтърках.

— О, така ли? Освен факта, че щом стигнем пристанището, може вече да сме закъснели за мисията ти? — Хамза се облегна на стената на малката каюта. Тези търговски кораби не бяха проектирани с удобства.

— Свързано е с Делисио. С нещо, което ми каза. Мисля, че в Йерусалим има друг агент.

— Аха. Е, би могло да се очаква, нали? По двама на всяко назначение и така нататък. Значи партньорът ти ще е там.

— Да, но Делисио не е бил част от проекта. Тоест беше, но с друга задача. Каза, че Баришников бил в Йерусалим и щял да убие Исус.

— Какво? — Хамза се надигна.

— Мислеше, че съм разкрил намеренията на Баришников, че руснакът е изпял за участието на самия Делисио и че затова съм в Рим. Смяташе, че съм отишъл да го спра. Явно е решил, че съм убил Баришников, затова е изпратил свои агенти в Йерусалим „да довършат работата“, както сам се изрази.

— Откъде е знаел Делисио? Наистина ли е нечий шпионин? И ако да, чий? Кой би поискал Исус да бъде убит? И как са успели да се внедрят в Централата? Та тя е наред афганските планини, където бушува война — не е точно от местата, на които можеш да се натъкнеш случайно.

— Дейвид! — извика Шон и сграбчи инженера за ръката.

Мърморенето в салона показва как приемат избухването му останалите пътници. Шон се сви на седалката си, но продължи да разтърсва енергично новия си приятел. Дейвид вдигна очи от бележките, диаграмите и кода си.

— Какво? Човече, наистина съм се потопил здравата, не искам да прекъсвам.

— В Афганистан е — развълнувано прошепна Шон.

— Какво?

— Централата. Намира се в пещерите в Афганистан!

— В дневника ли го пише?

— В дневника. Трябва да идем там.

— Добре, добре. Ако случайно не знаеш, Щатите в момента провеждат там голяма военна операция. Не мисля, че е лесно просто „да идем там“.

Едва сега Шон погледна масата информация, която Дейвид беше изсипал върху хартията.

— Какво правиш? — попита той.

— А, записвам спецификациите. Изучавах проклетия диск години наред, а когато напуснах „Нюком“, почти всичките ми проучвания бяха заличени. Остатъкът беше в апартамента ми в Испания, но изтрих всички данни точно преди да изляза да се срещна с теб. Опитвам се да измисля как са могли да създадат записващо устройство, което да кодира данните, без да знаят как да пуснат записа.

Дейвид погледна Шон. Понякога забравяше, че той е човекът, писал онези статии, които бе прочел онлайн, най-гениалните трудове, на които се беше натъквал. Така беше свикнал да третира хората като идиоти, че когато попаднеш на някого с интелекта на Шон, забравяше, че той всъщност може и да разбира онова, което му се казва.

— Виж, човече, просто чети. Чети и си трай, аз ще те настигна, но първо искам да приключа с това.

Шон кимна.

— Та тя е наред афганските планини, където бушува война — не е точно от местата, на които можеш да се натъкнеш случайно. Би трябвало да е някой, който е участвал в програмата, не мислиш ли?

— Не знам. Напълно е възможно Баришников все още да не подозира, че се е родил две хиляди години напред в бъдещето. Делисио каза, че си е спомнил кой е едва след като е видял мен, а това е двайсет и пет години след пристигането му в Рим. Видял ме и това го е накарало да си спомни. Ами ако Баришников не си спомня мисията си? Когато си спомнил, Делисио изпратил свои хора в Йерусалим да се погрижат работата да бъде свършена. Възможно е аз да съм причинил събитие, което сега се мъча да предотвратя.

Мисълта ме порази.

— Възможно е — съгласи се Хамза и отново се облегна назад. — Това би променило напълно историята, би довело до незнайно какви последствия. Ако няма разпятие, няма да има християнство, поне не във вида, в който го познаваме. Милиони хора никога не биха се родили.

Хамза се загледа някъде в далечината, докато прехвърляше възможностите и последствията през главата си.

— Би могло да няма нужда от мисията ти. Цялата Централа би могло да не съществува и ние с теб да не бъдем пратени тук.

— Но ние сме тук — възразих.

— Тук сме сега. Но кой може да каже какво ще се случи, ако променим нещата, за които знаем, че са се случили? Светът, от който идваме, може никога да не се появи. Греъм, не можем да позволим това да се случи. Ако се промени дори едно-единствено нещо сега, ходът на историята ще се промени и може изобщо да не съществуваме! А както казах, ти трябва да вземеш интервюто си.

През цялото време на обучението ни в Централата набиваха в главите ни едно и също нещо — Правилото на знанието. Знанието е абсолютно; ако знаем, че нещо, което ни е известно, се е случило, не бива да се намесваме. Това ми оставяше доста свобода, в смисъл че нещата, които знаехме със сигурност за тази епоха, бяха много малко и затова бях научен да работя с философията, че щом не зная безусловно, че нещо не се е случило, фактът, че го правя, означава, че

се е случило. Естествено, ти би трябвало да знаеш всичко това по-добре от мен.

Шон прочете отново последното изречение. „Естествено, ти би трябвало да знаеш всичко това по-добре от мен.“

На кого говореше той?

Озадачен, Шон продължи нататък.

44.

Случи се на половин ден път до целта ни. Мишка пръв забеляза кораба, който приближаваше към нас отпред и отляво. Един от членовете на екипажа, строен и жилиав младеж на няма и двацет години, незабавно се покатери на мачтата да провери. Думата, която извика надолу, предизвика суматоха.

— Разбойници! — изкрещя той.

На кораба моментално настъпи паника. Хамза изскочи от каютата си на палубата.

— Какво има? — извиках отдолу.

— Морски разбойници. Пирати. Започнаха да атакуват кораби по търговските пътища. Искат си плячката и ще ни избият, за да се доберат до нея.

— Пирати ли? Нападат ни пирати? — Щях да се разсмея, ако положението не беше толкова сериозно. — Можем ли да се защитим? Можем ли да им избягаме — попитах, докато се качвах на палубата, за да погледна.

Капитанът на кораба, едър мъж, приближаващ петдесетте, се появи и излая нещо на екипажа си на иврит. Спря за момент при левия борд, за да погледне приближаващите пирати.

— Няма да ни пипнат без бой! — изръмжа старият морски вълк, докато минаваше покрай мен.

Единствената мачта на „Морска скъпоценност“ се държеше на място от въже, минаващо от върха ѝ до носа на кораба. Тя изскърца, когато вдигнаха платното. Мишка изтича при носа, а Малбул остана при кърмата, където можеше да се хване за някоя от бъчвите на палубата при поредния пристъп на морска болест.

— Какво прави той? — попитах Хамза, който се взираше в кипналата пяна, разделяща се пред носа на преследвача ни.

— Капитанът ще обърне срещу вятъра. Те ще ни подгонят и ще ни настигнат, тъй като са много по-маневрени от нас.

— Ами... какъв е смисълът да позволяваме да ни настигат? — полюбопитствах. Не схващах тактиката.

— Смисълът е в това — обясни приятелят ми, като гледаше работата на опитния екипаж, — че ако се опитаме да им се измъкнем сега, ще ни пресекат пътя. Ако обърнем срещу вятъра, ще трябва да лавират и да ни последват. Така ще им е нужен около час да ни настигнат.

— Пак не разбирам — признах аз.

— Ние сме много по-леки. Платното ни е почти толкова голямо, колкото и тяхното, и имаме малко товар. Когато приближат твърде близо, капитанът ще обърне и ще поеме направо по вятъра с вдигнато платно. Ще профучим покрай тях и след като вятърът стане попътен, никога няма да успеят да ни пипнат. — Хамза изглеждаше почти развълнуван от перспективата за гонитба. — Точно затова ни приближават от тази посока. Плашат корабите и ги карат да побегнат по вятъра, докато самите те само променят малко ъгъла и ги настигат.

Залитнах напред, когато корабът се наклони застрашително и сандъци и хора се плъзнаха по палубата. Отпред се разнесе радостен вик, когато Мишка се вкопчи във фигурата на носа. Направо да не повярваш! Вдигнах глава, застанал на четири крака. Хамза се изправи.

— Не можеше ли да ни предупреди, че ще прави това! — ядосано възкликнах.

— По-добре намери за какво да се хванеш — посъветва ме той. — Същото ще има да се повтаря през следващия един час.

— Не е ли очевидно какво прави?

— Несъмнено е.

— Тогава защо ни преследват? — попитах и погледнах големия застрашителен силует, който растеше пред очите ми.

— Какъв избор имат? — сви рамене Хамза. — Трябва да се опитат да ни пипнат, иначе ще им избягаме по вятъра. Ще се движим на зигзаг и ще пресичаме пътищата си. Дано капитанът не обърка курса. Един-два пъти ще се разминем на косъм, преди да опита да завие по вятъра.

Седнах и изругах под нос, докато се хвацах здраво за въже от такелаж. Хамза продължаваше да гледа кораба, който май ни настигаеше прекалено бързо.

Малбул имаше сериозни проблеми с острите завои и цветът му беше станал странно сив. Резките маневри подмятаха Мишка насам-

натам, но въпреки опасната ситуация той се кикотеше радостно.

Разбойниците ни настигаха бързо и бях изумен как големият им кораб цени водата. Нашият отново зави и пое под ъгъл срещу вятъра. Въжето се вряза в ръката ми, когато палубата рязко се наклони и много дребни предмети полетяха във водата.

Корпусът се изправи и се понесохме напред. Всеки завой ни костваше половин миля от преднината ни и не след дълго започнахме да различаваме детайли по преследващия ни кораб. Въпреки това продължавахме упорито напред.

— Настигат ни прекалено бързо! — извика един от екипажа на капитана.

Старият моряк не му обърна внимание и се приготви за нова маневра. С този завой щяхме да се озовем на пътя на приближаващия съд и капитанът го знаеше.

— Сега! — излая той.

Отново сякаш някой закачи тежест за кораба ни и се наклонихме към водата. Докато морето се надигаше откъм десния борд, стана ясно, че няма да успеем. Пиратският кораб бе много по-бърз по права линия, отколкото смятаха Хамза и капитанът. Докато се носехме по единствения възможен курс, нещата станаха болезнено ясни — щяха да ни настигнат.

— Вдигни второто! — изрева капитанът.

Един от екипажа се втурна по палубата, като разритваше изпречилите му се сандъци с коприна. Когато стигна при носа, той задърпа едно въже и вдигна второ платно, наполовина колкото основното. Щом то се изду, ефектът бе моментален — „Морска скъпоценност“ полетя напред. На кърмата другите двама членове на екипажа се бореха да задържат кормилното весло под напора на вятъра.

Подобно на изгубила управление кола на хлъзгав път, корабът поднесе към неизбежното и се загледах как разбойниците коригират курса си, за да компенсират увеличената ни скорост. Този път нямаше да приблизят достатъчно, за да ни вземат на абордаж, но може би при следващия завой щяха да успеят.

Вятърът духаше на пориви и клатеше двата кораба, които пореха водата. Започнах да отмервам времето до момента, когато щяхме да пресечем курса им. Осем, седем, шест...

— Мишка, слизай оттам! — извиках. Момчето вече не се забавляваше, когато започна да схваща какво става. Скочи от носа, втурна се по палубата и спря недалеч от мен в средата на кораба. „Морска скъпоценност“ изстена от напъна. Четири, три...

Погледнах към пиратския кораб, който бе станал огромен и се носеше право към нас. Щяхме да се разминем — на косъм.

Две, едно...

Понесохме се да пресечем курса на разбойниците и ясно видях шестима мъже, застанали на носа с извадени мечове. Огледах тъмните им лица и погледите ни се срещнаха; бяха толкова близо, че различих подигравателните им усмивки. Погледнах в очите един мъж, който галеше заплашително дългото право острие на оръжието си. Онези зад него държаха навити въжета с абордажни куки на края. Главата ми бавно се завъртя, докато се гледахме. Големият кораб мина зад нас. Беше хипнотизиращо — бяха толкова близо и в същото време неспособни да направят каквото и да било. Целият ни екипаж бе замръзнал от ужас. После моментът отмина и лудницата започна отново.

— Пълен напред! — нареди капитанът, но вниманието му бе отклонено от един от моряците, който викаше от кърмата. Всички се обърнахме и с ужас видяхме, че пиратския кораб завива. Обръщаха да ни преследват.

Това не трябваше да става. Надявахме се на още едно диагонално разминаване, но пиратите бяха предпочели да ни подгонят директно, за да не ни дадат възможност да обърнем и да им избягаме.

Капитанът реагира на мига.

— Готови за обратен завои! — изрева той. Щеше да се опита да завие по вятъра по-рано, с което поемаше голям риск.

Погледнах към Хамза, който нервно стоеше в задната част на кораба, вкопчил се в релинга с такава сила, че треските се впиваха в кожата му.

— Това е единственият ни шанс — каза той, преди да задам въпроса си. — Те са много по-бързи от нас срещу вятъра и за да им избягаме, трябва да обърнем и да продължим по права линия. Те вече са плътно зад нас и ако повторят маневрата ни, ще ни засекат, преди да сме се измъкнали.

— Дръжте се здраво! — извика капитанът и уви около ръката си въже, което държеше един от сандъците. — Сега!

Светът моментално се килна настрани. Всички свободни предмети на палубата се изсипаха във водата. Малбул се подхлъзна, падна по гръб и се плъзна по палубата, заби крака в релинга и едва не полетя зад борда. И бездруго с мъка успяваше да задържи обяда си, но този път не издържа — стомашен сок и смляна храна се плиснаха по дъските. Той се претърколи от повърнатото и се вкопчи във въжето, с което бе вързан сандъкът с мечове.

Няколко мига по-късно корабът се изправи и вятърът, който досега само галеше основното платно, го изду напълно. Носът зацепи вълните и „Морска скъпоценност“ сякаш запя. Всички погледнахме назад и наляво. Пиратският кораб също обръщаше.

— Завиват — каза Хамза. — Ще се опитат да ни пресекат пътя.

Търговският кораб летеше като стрела благодарение на голямото си леко платно. Но пиратите не изоставаха и веднага стана ясно, че ще се сблъскаме.

— Ще ни ударят! — извика Мишка до мен. В гласа му се долавяше страх. — Ще се забият право в нас!

Наистина беше така.

Капитанът изрева заповеди на хората си, които започнаха да протестират, но млъкнаха под свирепия му поглед. С неохота единият от гребците се втурна към сандъците, край които лежеше Малбул, отвърза въжето и вдигна горния сандък, като трескаво започна да хвърля товара в морето, за да намали теглото на кораба. Сериозно се съмнявах, че това ще повлияе на скоростта ни, но след първия сандък полетя втори, а после и трети.

Все още замаян, Малбул се изправи и започна да помага на моряка с изхвърлянето на мечовете. Спря само колкото да грабне по едно оръжие за нас, преди да запрати останалите зад борда.

Двата кораба се носеха към неизбежната точка на пресичане и вече чувах грубите викове на разбойниците, които очакваха сблъсъка. Ако успеехме да минем първи, щяхме да се измъкнем — пиратите нямаха шанс да ни настигнат по права линия. Но ако ни приблизят достатъчно, за да хвърлят абордажните си куки, нещата щяха да се развият по съвсем различен начин.

Малбул ни подаде по един меч. Не можехме да правим нищо, освен да чакаме. Мишка беше пратен долу. Осемдесет стъпки... седемдесет...

Стиснахме мечовете и застанахме при левия борд на носа, докато пиратите приближаваха. Четирима или петима стояха на носа с въжета в ръце. Шейсет стъпки...

Първата кука полетя към нас. Не ни достигна и падна във водата. Четиридесет стъпки...

Пиратите изкреяха диво, когато още две куки полетяха към палубата. Щяха да ни стигнат. Затичах се покрай борда към мястото, където щеше да падне първата. Замахнах с меч си като с бухалка към летящата кука и я запратих обратно.

Втората обаче падна на палубата и бързо се понесе назад, за да се забие в дъските. Малбул скочи с меч в протегнатата си ръка, метна се и преряза въжето на куката, след което се стовари по корем на палубата. Двайсет стъпки...

Профучахме пред носа на пиратския кораб, когато последните две куки паднаха на кърмата. Хамза и единият от гребците реагираха моментално, въжетата бяха срязани и изхвърлени във водата. Трийсет стъпки...

Това беше. Измъкнахме се. Ликуващият Хамза изтича на кърмата и вдигна среден пръст към пиратите.

— Начукайте си го! — изкреця той.

Поклатих глава и се усмихнах. Нямаше как пиратите да не разберат обидата. Хамза ликуваше, но радостта му се оказа преждевременна. За миг усмивката му изчезна и се смени с озадачено, а после разтревожено изражение, когато видя, че гледам опулено небето.

От кърмата на кораба полетя дълго дървено копие и се понесе на двајсет и пет стъпки височина към нас. Нямаше да улучи никого на палубата, но пък и целта му не беше такава. Копието беше увито в горящи парцали, оставящи черна димна следа след себе си. Стоманеният връх без усилие прониза платното и тъканта избухна в пламъци.

Оранжевите езици моментално плъзнаха нагоре. Моряците незабавно хвърлиха кофи зад борда с надеждата да угасят пожара, но поражението вече бе налице — основното платно не ставаше за

нищо и само след минута пиратският кораб щеше да се изравни с нас. Стиснах дръжката на меча си. Докато екипажът се мъчеше да овладее пламъците, пиратският кораб ни приближи. Разбойниците се бяха наредили покрай левия борд, готови да скочат на осакатения ни кораб, и разбрах, че ще ни изколят до крак.

Сетих се, че Мишка се крие долу в каютата, когато пламъците обхванаха мачтата. Знаех, че ако екипажът бъде принуден да се бие с пиратите, няма да успее да се справи с пожара и корабът ще се превърне в горящ ад. Затичах се към кърмата. Малбул и Хамза извикаха след мен, но не спрях. Сандъкът при кормилното весло щеше да ми осигури достатъчна опора. Стъпих на него и скочих, увисвайки сякаш цяла вечност над морето.

Паднах на палубата на другия кораб и се претърколих. Приземяването ми свари пиратите неподготвени и те тъкмо се обръщаха, когато се хвърлих напред с меча си. Двама от разбойниците паднаха, преди да са разбрали какво става. Изобщо не бяха очаквали да пренесем битката на тяхна територия. Докато се завъртах, преброих девет души на палубата, но знаех, че сигурно са повече. Всеки беше въоръжен с различни оръжия, несъмнено плячка от предишни набези.

Висок жилист мъж замахна към мен, но аз пристъпих напред и отсякох китките му, преди да е нанесъл удара си, след което го изритах и той полетя зад борда, пръскайки кръв от местата, където се бяха намирали дланите му.

Надигнаха се виковете. Пиратите се мъчеха да решат дали да скочат на горящия търговски кораб, или да се справят с нападателя на собствената им палуба. Колебанието им ми даде достатъчно предимство да се завъртя и да обезглавя двама, застанали слисани един до друг. Хвърлена дървена сопа ме улучи в гърба, при което пръстите ми неволно се разтвориха и изпуснах меча. Не посегнах към оръжието, а изритах най-близкия противник в капачката. Коляното му изхруця като пречупено дърво и се огъна назад. Мъжът изрева от болка, показвайки ред жълти развалени зъби. Мечът му падна в чакащата ми ръка и разбих зъбите му с дръжката.

Вече бях изгубил елемента на изненада. Следващите атаки дойдоха наведнъж, една отпред и една отзад. Хванах меча като огромен кинжал, нанесох удар назад, като натиснах с двете си ръце.

Същевременно вдигнах високо коляно и изритах нападателя, който се бе втурнал към гърдите ми. Челюстта му се счупи в двата края. Почти не обърнах внимание на звука, с който тялото зад мен се свлече.

Трима пирати се биеха с Малбул и Хамза в опит да се качат на борда на кораба ни, докато пожарът се разгаряше. Мишка още се криеше долу — между пламъците и разбойниците не му оставаше много време. Съсредоточих се върху новия противник срещу себе си.

Той замахна към глезена ми, когато скочих от един сандък и направих салто над главата му. Нанесох удара, преди да се приземя, и острието разсече темето му. Мозъкът му се раздели и тялото му затанцува като марионетка. Когато падна на палубата, аз вече се бях хвърлил към нашия кораб.

Малбул се сражаваше решително и повали безмилостно единия нападател, но не беше свикнал да се бие в море и му беше трудно да пази равновесие на горящия, люлеещ се кораб. Хамза пък беше в стихията си. Обучен в Централата и живял на кораби, плаващи между Йерусалим и Рим, той наказваше всеки, който се осмелеше да го доближи.

Докато скачах обратно на „Морска скъпоценност“, главната мачта, отслабена от огъня, падна върху държащите товара мрежи в задната част и подпали въжета и сандъци. Коприната пламна и забълва задушлив черен пушек. Втурнах се към каютата, но преди да стигна до нея, един пират разби вратата ѝ с ритник. Чух ужасения крясък на Мишка, когато пиратът го сграбчи за дрехата и го извлече на палубата.

Нямах време да измина разстоянието и направих единственото, което можех. Замахнах отдолу като при софтбоул и хвърлих меча си. Върхът на острието закачи рамото на Мишка, поряза го и накара момчето да извика от болка, но не преди да пробие белия дроб на пирата, който го държеше. Мишка се освободи и отскочи назад, когато хватката на мъжа отслабна и тялото му тупна върху дъските. Втурнах се към момчето, което посягаше към нараненото си рамо.

— Извинявай — казах и коленичих до него да огледам раната. Преди да успее, той се хвърли на врата ми и захлипа. Прегърнах го, но после се дръпнах и го погледнах в очите.

— Трябва да се махнеш от кораба, разбираш ли? Ще потъне, пожарът се разгоря прекалено много.

Момчето кимна и се огледа. Чак сега видя какви поражения са нанесли пламъците.

— Мишка, чуй ме — продължих аз, насочвайки вниманието му отново към мен. — Трябва да стигнеш до дома си. Стой надалеч от боя. Иди на бака.

Момчето ме погледна объркано.

— Предната част на кораба. Там, където си играеше. Скрий се, ако можеш. Имаше някакви сандъци. Разбра ли ме?

Мишка кимна и се затича към носа, като заобиколи мястото, където Малбул тъкмо разпорваше корема на поредния си противник.

Хамза се беше справил с двама пирати и се прехвърли на по-големия кораб, за да атакува останалите неколцина. Двама от нашия екипаж лежаха по очи в локви от собствената им кръв. Вече с нищо не можеше да им се помогне.

Беше безсмислено. Пламъците бяха нанесли прекалено големи поражения и корабът бързо се пълнеше с вода. Подкарах останалите от екипажа по палубата.

— Това е моят кораб! Няма да го оставя! — разнесе се гърленият глас на капитана. Той стоеше сам с кофа в ръка и безнадеждно се мъчеше да угаси бушуващите пламъци. Докато се обръщаше да отвърне на увещанията ми да бяга, аз го фраснах по главата с дръжката на меча и го проснах в безсъзнание. Метнах го на рамо и се завтекох по все по-силно накланящата се палуба към кораба на пиратите. Когато стигнах до борда, видях, че битката се е пренесла изцяло върху кораба на разбойниците. Мишка също беше успял да се прехвърли на другия съд.

„Морска скъпоценност“ потъваше бързо, палубата вече беше на шест стъпки под палубата на пиратския кораб и разстоянието се увеличаваше с всяка секунда. Пуснах меча си, задържах стария капитан на гърдите си и напрегнах всичките си останали сили да го хвърля нагоре към палубата.

Потъващият кораб се наклони. Кърмата изчезна под вълните и заостреният нос се вирна нагоре, показвайки покрития с раковини корпус. Затичах се към този последен бастион на надеждата, състезавайки се с огън, гравитация и триене, напрягайки мускули да

остана на същото място над водата. Драпах нагоре, като се подхлъзнах и спъвах. Когато най-сетне стигнах на четири крака до фигурата, носът вече стърчеше вертикално.

С последни сили скочих към релинга на пиратския кораб, докато последното късче дърво изчезваше под краката ми.

Една ръка.

Изпъната. Пръсти.

Увиснах. За миг си поех дъх и тъкмо се хванах с другата си ръка, когато острието се спусна. Пръстите ми бяха прерязани. Отново висях на една ръка.

Не изкресях. Дори не разбрах какво се е случило, само се зачудих защо съм се изпуснал. Погледнах нагоре и видях Малбул да забива юмрук в пирата, който ми беше отрязал пръстите. Блъскаше го ритмично в лицето, с разширени ноздри и пламнали от ярост очи. Продължи да го удря и много след като лицето на разбойника се превърна в пихтия. Накрая Малбул блъсна тялото през борда и то полетя в кипналата вода. Погледнах надолу и видях кървава дияра под мен и някакви тъмни форми, които обикаляха наоколо.

— Саул! — разнесе се глас, докато някой хващаше китката ми. — Дай ръка!

Малбул хвана и другата ми китка и ме извлече на палубата. Навсякъде лежаха тела, кръвта се лееше върху грубите дъски. Запъхтияният африканец се ухили.

— Е, май и ти можеш да се повредиш, човеко от бъдещето! — Той седна на палубата до мен и си пое дъх. След малко стана сериозен. — Имаш ли някаква магия, с която да си ги сложиш обратно?

Вперих поглед в скъсените пръсти на лявата ръка. Разрезът беше диагонален и минаваше над средните кокалчета, оставяйки само палеца и показалеца непокътнати. Малбул взе ножа си и отрязва ивица от туниката си. Превърза пръстите ми и аз трепнах от допира.

Огледах се и видях, че капитанът вече е в съзнание и дава заповеди на оцелелите от екипажа. Хамза и един от моряците хвърляха тела през борда, давайки храна на полуделите акули, кръжащи долу. Изгубеното време беше безценно, както и изгубените хора, но бяхме живи и Мишка все още имаше шанс да се прибере у дома.

Шон обърна страницата и докато го правеше, забеляза сложните движения на ръката си. Погледна пръстите си и се запита какво ли би правил без тях.

45.

— Е, кажи ми отново — помоли Мишка.

Хамза застана зад момчето и протегна ръката си.

— Вдигни палец.

Мишка се подчини.

— Това е две, нали?

— Да, точно така, две. А сега юмрук. Добре. Погледни над юмрука към звездите. Ширината на юмрука ти е десет дъгови минути. Точно така. Добре.

— А цяла длан е дваисет, нали?

— Много добре. Да, дваисет. Хилядолетия наред моряците ще измерват по този начин разстоянието по звездите, но без да разбират какво правят.

— А ти къде си научил това, Захария? — попита Мишка йорданеца, представящ се за евреин.

— Ами, нали го знаеш онзи твой приятел? Онзи, когото наричаш Саул?

— И Саул ли знае за звездите? Той ли те научи?

— Знае за звездите, но не ме е научил той. Научихме го на едно и също място. Един вид, ходехме заедно на училище.

— Така ли? А какво е училище? — учуди се Мишка, и погледна прошарения мъж.

Хамза се разсмя.

— Място, на което се учиш с други деца на твоята възраст.

— Но ти си стар. Той не би трябвало да е роден, когато си ходил на училище.

Приятелят ми отметна глава назад, разсмя се и тупна момчето по рамото.

— Прав си. Но тогава не бях толкова стар и имаше време, когато бяхме горе-долу на една и съща възраст, ако можеш да си го представиш — рече Хамза.

— Да, машината на времето.

Хамза престана да се смее.

— Какво каза?

— Машината на времето. Докторът, който ни лекуваше, ми разказа за нея. Все повтаряше, че са го пратили твърде назад във времето. И непрекъснато ги наричаше с онази дума, ко... коленета?

— Копелета? — Хамза отново избухна в смях. — Копелета са! И още как! И мен ме изпратиха твърде назад.

Мишка също се разсмя, заразен от настроението на Хамза. Приятелят ми дойде и седна до мен. Погледнахме към спящия Малбул и капитана, застанал при кормилното весло. Всички се опитвахме да съберем сили преди пристигането ни в Йерусалим. Капитанът искаше да акостира малко на юг, тъй като не му се влизаше в пристанището с пиратски кораб, но все пак бе доволен от новата си придобивка. Корабът беше като призрак под сребрилата пълна луна.

— Кой е бил? — попита Хамза.

— За кого питаш? — учудих се аз.

— Кой те е лекувал? Момчето каза, че си бил ранен доста зле на арената.

Облегнах глава на дървото.

— Майлс, в образа на старец. Страшно се шокирах да го видя такъв, но беше... приятно.

— Майлс ли? Той не беше агент... — Хамза остави думите си да увиснат във въздуха.

— Знам, не беше. Каза, че е бил натоварен със специална мисия. Не ми обясни как е научил къде да бъде, но той ми спаси живота.

— Знаех, че някой ще простреля някого, но нямах представа кой. Не сме говорили за това.

— Така е — кимнах. — От месеци не сме говорили като хората.

— От повече от десетилетие — поправи ме Хамза.

Усмихнах се. Бях видял приятеля си сравнително наскоро, а той не беше ме виждал от години. Все още беше малко трудно за проумяване.

— Както казах, Делисио си помисли, че съм в Рим, за да го убия. Но всичко изглежда като нагласено, Хамза. Бях изтощен и ранен в игрите, Делисио се канеше да ме убие, а в следващия миг Майлс му заби стрела в гърба. Бил чакал петдесет години този момент. Всяка година ходел на игрите и чакал да ме види на арената. Цялата му

мисия била да прати стрела в гърба на Делисио. Хамза, откъде може да е знаел?

— Нямам представа — излъга Хамза, докато се облягаше назад. Започнах да ставам малко подозрителен.

— А ти откъде знаеше, че ще се появя на пристанището?

— Научих го по същия начин, по който ти си научил каква е мисията ти. Беше описано в инструкциите. Нямам друго назначение, Греъм. Ти си назначението ми. Както и това пътуване. Нямам имплантирана камера като теб. Трябва да се погрижа да вземеш интервюто си.

— Да. Но точно за това става дума. От мен не се очакваше да попадам в Рим. Намирах се на около сто и шейсет километра от Йерусалим. Възвличането ми в онази битка в селото беше грешка, не бе част от мисията ми. Тогаваше обаче не помнех нищо. Не знаех дори кой съм. Нямах твоите... инструкции. — Посочих ръката му.

Той кимна замислено.

— Може би има повече неща, отколкото би трябвало да знаем.

— Не разбирам! — запротестирах аз.

— Правилото на знанието, Греъм. Какво всъщност знаеш за мисията си? Трябва да интервюираш Исус, нали? От теб се очаква да му зададеш всички дадени ти въпроси, за да могат онези да получат отговорите. Научни въпроси, философски, въпросите, които биха му задали хората, ако живееше в нашето време. — Хамза се изсмя и се огледа. — Нашето време. Какво изобщо означава това? Почти успях да убедя себе си, че съм си въобразявал. Изобщо не очаквах да те видя, макар да имах това. — Той протегна ръката си и показа тънките линии, оформящи думата ПОВЪРНИ. — Фактът, че можех да го прочета и че е на английски, означаваше, че не съм луд. Белегът винаги е бил с мен, няма как да го изпусна или изгубя. Греъм, онова, което правиш, което трябва да направиш... ами, знаеш какво ще се случи, ако не го направиш, но си представи, просто си представи какво ще стане, когато те намерят диска с всичките отговори! Братко, знаеш, че следвам пътя на Пророка, но сега съм тук, шестстотин години преди него. Моята религия още не се е появила. Това означава ли, че тя не важи? Не, ученията са в миналото ми... и те все още са в сила за мен.

— Ами ако сме закъснели? Ако хората на Делисио вече са се добрали до Исус? Ами ако той вече е мъртъв?

— Греъм, десет години се чудих дали изобщо ще се появиш. Можех да разчитам единствено на вярата. Питам за теб, търсех те, опитвах се да те намеря, но безуспешно. Не знаех кога ще се появиш; определено не очаквах, че ще мине толкова време! Вярно. Аз имам вяра в Аллах и в твоята мисия. И цялата тази вяра идва от едно и също място. Трябва да имаш вяра, че няма да закъснееш, че професорът знае какво прави. Аз вярвам, че можем да стигнем до Йерусалим и че Исус ще бъде жив — замислено рече той. — Разбира се, ако това, което казваш, е вярно, трябва да измислим как да открием онези, които могат да те лишат от твоя момент.

— Земя! — извика капитанът.

Изправихме се и се обърнахме. Пред нас, на не повече от километър и половина, горяха светлините на Йерусалим.

46.

— Готово! — обяви Дейвид Блек и хвърли химикалката на масичката.

Шон го погледна.

— Не знам за какво говориш, но се радвам за теб.

— И майка ми казваше същото навремето.

— А купуваше ли ти билети за първа класа?

Дейвид се усмихна.

— Няма да ми откраднеш това.

— Какво да ти крада?

— Моментата на слава.

— Не бих си и помислил. Искаш ли да пийнеш нещо? Имам много да ти разказвам.

— Нищо против да пийна, разбира се, но ми спести разказа. Остава ни още един час път и съм готов да те настигна. По-добре поспи малко.

Макар никак да не му се искаше да си признава, Шон беше изтощен и въпреки че ужасно му се искаше да продължи да чете, той знаеше, че трябва да даде на тялото си почивка, ако искаха да стигнат до Афганистан. Натисна копчето за повикване и даде дневника на Дейвид. Но когато стюардесата дойде да вземе поръчката му, Шон Стрикленд вече бе кацнал меко на дивана наред полето. Слънцето грееше, чуруликаха птички и когато той вдигна дистанционното да смени канала на малкия дървен телевизор на около три метра пред него, Лорън положи глава в скута му и сви колене до гърдите си.

— Не проумявам как можеш да гледаш телевизия настрани — отбеляза Шон.

— Мозъкът ми обръща картината — доволно отвърна тя. — Пък и само едното ми око е отворено, така че мозъкът има половин работа.

Шон изръмжа недоволено, когато поредната крава мина пред екрана. Течеше някакъв филм за гладиатори, но главният герой носеше ръчен часовник. Нима не знаеше, че ръчните часовници са от

бъдещето? Подобни грешки адски дразнеха Шон. Искаше му се режисьорите да правят проучвания, преди да заснемат подобни неща.

Леко погали косата на Лорън. Беше толкова мека. Рижава и като най-гладка коприна. Цялото му същество се отпусна, когато я докосваше. Един заек скочи на дивана до него.

— Какво дават? — попита той.

— Някаква смахната история с мъже в кожени поли — отвърна Шон.

— Виж, мила, работи! — възкликна по-късно той, когато видя редица сребристи хора да маршируват малко зад телевизора.

— Всичко е наред, те са от бъдещето и не им е позволено да правят лоши неща. Променят ли нещо, може никога да не бъдат създадени — успокои го Лорън.

— Наистина ли? Сигурна ли си?

— Разбира се, че е сигурна — каза заекът. — Не можеш да убиеш собствения си дядо и да очакваш да се родиш, за да се върнеш да го убиеш. Просто не може да се получи. — С тези думи заекът размърда задника си и скочи напред, оставяйки меки кръгли барабонки на дивана. — Както и да е, май е по-добре да вървя. Много фибри има в тази нова диета, на която ме поставиха в Централата.

— Чакай! Къде беше това? — извика Шон след бялото създание, което се отдалечаваше с подскоци.

Не получи отговор.

— Виж в програмата на телевизиите — предложи Лорън. — Мисля, че е на трети канал.

Шон натисна дистанционното в ръката си. Странно, но досега не беше го забелязал.

Екранът се изпълни с бял шум за част от секундата, след което показва съвсем различна картина — пещера, пълна с масивни метални съоръжения и светлини навсякъде. Имаше метални пътеки и хора в сиви униформи по периметъра. В средата на целия комплекс се издигаше платформа, голям метален диск върху пиедестал от камък, заобиколен от сребристи арки. Навсякъде по арките блестяха светлини, а над платформата се виеха безброй кабели.

— Еха, изглежда страхотно! — възхити Шон, но Лорън беше заспала.

Технологиите я отегчаваха, а беше толкова хубаво да лежи на слънце наред спокойната поляна. Още една крава мина пред екрана и Шон замаха с ръка да я прогони, но животното тръгна право към него. Държеше нещо в устата си и изглеждаше толкова възбудено, колкото можеше да изглежда едно говедо.

— По дяволите, човече, видя ли това? — изломоти тя и го лъхна на бърбън.

Шон се помъчи да погледне зад кравата, но тя не се махаше.

— Не, сериозно! Чете ли това, човече? — говореше Дейвид, сочейки възбудено някаква страница от дневника.

Шон отвори едно око и го погледна странично. Книгата лежеше на масичката и светещата над нея лампичка беше най-яркото нещо в първокласния салон. Посегна да събуди Лорън, която сигурно също би искала да разбере какво са открили. Тя обаче не се събуждаше. Не помръдваше. Нямаше я. Изведнъж всичко го връхлетя с нова сила. Тя беше мъртва. Моментът се кондензира и оказа незабавно и драматично въздействие. Той повърна.

— Ох, *мааамка му!* — възкликна Дейвид, като бършеше ръката си. Бутонът за повикване светна и стюардесата веднага се появи. Тя впери поглед в повърнатото в краката на Шон.

— Ох, толкова съжалявам! Нека ви помогна — предложи високата брюнетка със силен немски акцент. — Започнахме да се спускаме, така че и без това ще трябва да се изправите — каза тя, след като приключи с бърсането на пода и облегалката пред него.

После стюардесата се върна на мястото си в предната част на салона и закопча предпазния си колан.

— Пиян ли си? — попита Шон, когато подуши приятеля си.

— Моооже и да съм се възползвал от политиката на свободна консумация. — Дейвид вирна брадичка. — Щом прочетеш онова, което аз прочетох току-що, може също да ти се прииска питие. Приключих.

— Какво? — запротестира Шон. — Изпреварил ли си ме? Нали се разбрахме...

— Дрън-дрън... — Дейвид вдигна ръка. — Можеш да го прочетеш на летището. Мисля, че трябва да полегна.

Кипнал от гняв, Шон грабна дневника и го напъха под ризата си.

Стиснах ръката на капитана с обещание, че ще се върна. Малбул, Хамза и Мишка ме последваха, докато се отдалечавах от кея.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш тук? — попитах Хамза, когато се изравни с мен.

— Години наред продавам стоките си тук, Греъм. Познавам всяка улица на Йерусалим. Лошото е, че не съм сигурен къде се намираме в момента. Мисля, че сме на шестнайсетина километра южно от града, и доколкото мога да преценя, до изгрев-слънце остават около четири часа. Това не ни дава много време да намерим приятеля ти и да спасим живота му, за да... бъде убит... ъъъ... както трябва.

Ако Делисио наистина беше пратил хора, бе възможно вече да са нанесли удара си.

— Добре, знаем за трима души, които могат да представляват опасност — казах на останалите. — Баришников е висок горе-долу колкото мен, но е по-плещест. Има голяма трапчинка на брадичката си, като на Кърк Дъглас — добавих, намигайки на Хамза.

— А другите? — попита Малбул.

— Тях не ги познавам. Мога само да предположа, че са римляни, част от групата, обучена от Делисио. Друго не мога да кажа. — Поклатих глава. — Хамза, сигурен ли си, че има къде да оставим Мишка?

— Съдружникът ми живее в покрайнините на града. Бих му поверил живота си, но май не и жена си — добави той под нос. — Момчето ще бъде в безопасност при него и ако с нас се случи нещо, той ще се погрижи да го върне в Хоразин.

Кимнах.

След половин час бърз ход изкачихме един хълм. Пред нас се появиха светлините на град. Можеше да бъде модерен град и гледката ме накара да затая дъх.

— Ах, и в каква нощ само виждаш за първи път този град — обади се Хамза.

— Мислиш ли, че е истина? Мислиш ли, че се случва наистина?
— Обърнах се към Хамза. Започваше да ме обхваща съмнение, когато виждах целта си пред мен.

— Не зная — сериозно отвърна той. — Мога да ти кажа само, че назарянинът е истински. Предизвика голяма суматоха, особено миналата година. Не съм го виждал, нали разбираш, защото мисията ми беше да ти помогна и имах инструкции да стоя настрана от него. Но чух доста неща. Наричат го „чудотворец“, но пък тези хора наричат почти всяко нещо чудо и смятат всяко заболяване за обсебване от бесове. Понякога ми иде да въведа представата за микробите или случайно да оставя чертеж на аеродинамично правилно крило някъде, за да видя как ще реагират.

— Петнайсет века преди Леонардо да нарисува летяща машина? Представи си само.

— Правилото на знанието. Кой може да каже, че сме в състояние наистина да променим каквото и да било?

— Готов ли си да поемеш риска? — попитах с усмивка, макар да знаех отговора. — Добре, всяко нещо по реда си. Да заведем Мишка на сигурно място.

Йерусалим. Най-свещеният град. Три от най-големите световни религии са се били за него, притежавали са го, спечелвали са го и са го изгубвали, делили са го... Три религии, от които през тази епоха съществуваше само една. Все още нямаше никакви християни и мюсюлмани.

По улиците на външния град мъждукаха фенери. Слабата светлина беше като мъгла, чуваше се смях и шум на празненство. Звуците не долитаха от никое конкретно място, а изпълваха нощта.

Пръстта и чакълът хрущяха под краката ми, тялото ми бе като наелектризирано от очакване. Помислих си, че сигурно се намираме в най-ранните часове на четвъртък и че утре сутринта Йерусалим ще изиграе най-важната роля в модерната история. Утре по това време Исус щеше да тръгне към смъртта си. Преди това да се случи, трябваше да го намеря и да взема интервюто си. В петък той трябваше да бъде изправен на съд и да бъде прикован на кръста.

Вървахме по пътя към града, покрай който тук-там се издигаха каменни къщи, и стигнахме до малка врата в скромна стена от пясъчник. Хамза спря за момент.

— Виж, Яков рядко е сам. Обича компанията на жените. По няколко едновременно, ако трябва да съм точен.

Завъртях очи.

— Нима ще оставиш Мишка при този човек? — изумих се, но той вдигна ръка.

— Остави ме да вляза пръв. Повярвай, момчето не може да попадне в по-сигурни ръце.

Хамза пое дъх и почука силно. Отговор не последва. Той отново почука и повика, без изобщо да го е грижа за съседите.

— Яков! Сине на Леви, дявол такъв, ставай! Аз съм, Захария!

Отново последва тишина, след което се чу стон. Нещо задрънча и зашумоля някъде във вътрешността на къщата, разнесоха се гласове.

Накрая резето на вратата се вдигна и се показва сънен и рошав мъж, който се взираше с подозрение навън.

— Захария! Какво искаш? Не знаеш ли, че не съм сам? До изгрев-слънце има часове!

— Разкарай жените, имам спешна нужда от помощта ти — каза Хамза на иврит.

— Ха, и двамата знаем от какво се нуждаеш спешно. Защо не влезеш и не се включиш в забавлението? — Едва тогава тъмнокожият евреин забеляза останалите от нас. — Кои са тези? — попита той и отново изгледа подозрително Хамза.

— Нали се сецаш за пратката, за която говоря толкова често, откакто се познаваме?

Яков кимна, без да сваля очи от нас.

— Е, те са въпросната пратка. Искам да се погрижиш за момчето за ден-два.

Яков ни изгледа един по един от глава до пети и очите му се свиха, когато видя мускулестата фигура на Малбул. Накрая отново проговори.

— Добре. Изчакай минутка.

Вратата се затвори и уморената ни група остана на улицата, загледана с очакване към Хамза. Някъде в нощта измяука котка.

— Точен човек е, спокойно — увери ни Захария, усетил безпокойството ни. В следващия момент вратата се отвори отново и три хубави момичета излязоха със смутени лица и раздърпани дрехи. Не ни погледнаха, докато минаваха покрай нас, и продължиха нагоре по пътя. Кикотът им долиташе до нас, докато те се отдалечаваха. Несъмнено добре бяха припечелили тази нощ.

— Пазете тишина вътре — каза Яков и отвори вратата по-широко. — Не искам да будите Алиша.

— Дъщеря ти при теб ли е? — попита Хамза малко по-силно от нужното.

— Шиш! Тук е само за седмица. Дойде на гости от Капернаум.

— И въпреки това водиш курвите си? А аз казах на приятелите си, че може да ти се има доверие! — с рязък тон прошепна Хамза.

— А, но ние бяхме тихи. Алиша разбира колко е тежко да остарееш сам... а след смъртта на горката ѝ майка...

— Не ми ги пробутвай тия. Майка ѝ е мъртва от двацет години и никога не е било заради нея. А сега иди и сложи вода да се топли.

Така влязохме в къщата. Половин час по-късно седяхме в дневната част от дома на търговеца.

— ... така че момчето трябва да остане с теб, докато намерим римляните — завърши Хамза. Беше внимателен с разказа си, но си личеше, че има доверие на приятеля си и му каза, че знаем за планирано покушение срещу Исус.

— Разбирам. Да, този човек, този „чудотворец“, както го наричат, пристигна в града миналата неделя. И как го приега само! Човек можеше да си помисли, че самият Цезар е пристигнал. Продавах в долната част на града, когато маса народ се втурна към портите. Римляните не знаеха какво да правят и решиха, че ни напада войска на зилоти, ала вместо нея видяха човек на магаре. Магаре! Можете ли да си представите? Едва ли е нужно да казвам, че настроението на всички беше чудесно и търговията вървеше добре цялата седмица, а това е нещо, за което исках да поговоря с теб. Не виждам да носиш много коприна.

— Изгоря. Аз... забравих да спомена, че бяхме нападнати от разбойници в залива.

— Какво? — извика ужасеният Яков. — Не, определено забрави да го споменеш! Коприната ми? — И после добави: — Как така сте оцелели?

— Приятелите ми са доста сръчни с мечовете — изтъкна Хамза, сочейки към мен и Малбул, който се беше настанил удобно, без да разбира нито дума от водения на иврит разговор.

— Татко, какво е това викане...

Гласът млъкна наскоро изречението. Обърнахме се и видяхме сънено момиче, което търкаше очи на светлината на огъня. Дъхът ми секна при вида на дългата ѝ вълниста коса и бадемовите очи. Така за първи път срещнах Алиша.

— Ах, Алиша, дете мое, ела при нас. Имаме гости.

Тя се огледа и се изчерви. Беше само по нощница, която висеше свободно на раменете ѝ, показвайки елегантната светла шия. Момичето инстинктивно оправи дрехата и пристъпи напред.

Яков скочи на крака и въведе дъщеря си в кръга.

— Господа, това е прекрасната ми дъщеря Алиша, най-енергичното и вироглаво дете, на което може да се надява един баща. Отказва да се омъжи или да се заеме с търговия. Вече е на двацет и една и ви казвам, че скоро никой няма да я поиска!

Момичето го изгледа гневно, обърна се към нас и ни кимна поред, докато ни представяха, след което седна до баща си.

— Алиша, Мишка ще остане при нас за няколко дни, докато приятелите ми са в града.

— Извинявай, Яков, но можеш ли да ни кажеш нещо повече за назарянина? Какво прави? Знаеш ли къде е отседнал?

— Не зная къде е отседнал, но мисля, че той и последователите му обикалят предимно северната част на града, при планината с маслините. Какво прави ли? Ами, това е друга история. Всеки ден ходи в храма, където учи и проповядва. Хората си тръгват от срещите с него променени. Някои го наричат месия. Естествено, беше ми любопитно, така че една сутрин и аз отидох в храма, за да го чуя с ушите си.

— Слушал си го да говори? — попитах и сърцето ми внезапно се разтуптя.

— Не. Закъснях, храмът беше пълен. Не успях да вляза, но го зърнах от портата. И тогава се случи нещо изключително странно.

Макар да бях на стотици стъпки от него наред тълпа, кълна се, че той погледна право към мен и ми се усмихна. Много странно.

— Видял си го?

— Току-що ти казах, че го видях.

— Как изглежда? — настоятелно попитах.

— Що за въпрос? Като човек.

— Да, но как изглежда? Трябва да разбереш, че онези хора ще се опитат да го убият, така че ни трябва ясно описание.

— Ами... — Яков се позамисли. — Евреин е. Прилича на евреин. Много добре изглежда, като всички еврейски мъже. — Той смигна на Хамза. — Дълга кафява коса, къса брада, светлокафяви очи.

— Видял си очите му? — учудих се. — Нали каза, че си бил далеч?

Яков замълча за момент.

— Хм, да, бях доста далеч. Но... — Той погледна и присви очи, сякаш се вглеждаше в спомена. — Той... ами, мисля, че имаше светлокафяви очи. Може и да съм си въобразил. Но наистина погледна право към мен. Още виждам усмивката му. Странно, беше далеч, но... сигурен съм... — Гласът му замря.

Миг по-късно се върна в настоящето и погледна към мен.

— Как са превръзките? — Имаше предвид ранената ми ръка. Беше ми дал нови превръзки, но болката не утихваше, въпреки че кръвенето бе спряло.

— Добре са — отвърнах.

Точно тогава отвън се чува викове, последвани от писъци и звън на оръжие. Скорихме като един.

— Алиша, върви в стаята си! — нареди Яков, но момичето не му обърна внимание и изтича при прозореца с нас. Яков отвори дървения капак. Улицата, пуста и тиха само преди час, бе пълна с биещи се мъже.

— Зилоти! — каза Хамза, докато гледахме тълпа мъже на коне и пеша да се хвърлят срещу римски войници. Въпреки огромното числено превъзходство на противника, кожената броня пазеше войниците и нито един от тях не падна.

— Какво става? — попита Малбул. Това бяха първите му думи, откакто бяхме влезли в къщата.

— Не знам — отвърнах. — Зилотите, религиозни фанатици, като че ли нападат града.

— Защо им е да го правят? — не разбра африканецът.

— Заради Рим. Римляните са окупирали Йерусалим и това не се харесва на зилотите. Като ги гледам, трябва да са най-малко петдесетина. Това не е сбиване, а планирано нападение.

Погледнах към града. Светваха светлини, врявата беше събудила хората.

Разположен по хълмове и камънаци, Йерусалим представляваше лабиринт от мостове и алеи. Улиците бяха стръмни, градът бе построен на различни нива.

— Става нещо сериозно — казах на Хамза. — Трябва да го намерим веднага. Трябва да тръгваме.

Той не възрази.

— Навън ли искате да излизате? — озадачи се Яков.

— Трябва да го намеря сега. Това може да е част от опита за убийство. Нямам време да ти обяснявам. — Обърнах се и тръгнах към вратата, но спрях, когато усетих ръце около кръста ми. Видях умоляващите очи на Мишка.

— Не отивай. Не отивай, Саул.

Коленичих пред момчето.

— Трябва да останеш тук. Яков и Алиша ще се погрижат за теб, докато се върнем.

Леко го избутах и погледнах към Яков.

— Аз, Яков, син на Леви, давам думата си, че момчето ще бъде в безопасност.

— _ Благодаря ти. И... ще се върна за него. _

Без да се замислям, погледнах дъщеря му и се усмихнах. В очите ѝ не се четеше страх.

— Ще се грижим за него — увери ме тя, пристъпи напред и нежно сложи ръка на рамото на Мишка.

Кимнах и излязох от къщата, следван от Малбул и Хамза.

48.

Дейвид измънка и се размърда малко. Локвичката лига, събрала се под бузата му, залепваше лицето му към кожата на дивана. Седящият до него Шон надушваше алкохолните изпарения от порите на кожата му. Той погледна часовника си и въздъхна. Дейвид едва ли щеше да е в състояние да пътува след час, когато излиташе самолетът им за Пакистан.

До края на дневника оставаха само няколко страници. Шон пое дълбоко дъх и се върна в Йерусалим за последен път.

Цял Йерусалим беше буден. До изгрев-слънце оставаха не повече от два часа, когато стигнахме градските стени. Римляните се сражаваха със зилотите. Възползвахме се от суматохата и се промъкнахме незабелязано през портата, за да влезем в самия град. Знаех, че след около сто години зилотите ще вдигнат голямо еврейско въстание и римляните ще го потушат по най-жесток начин. Знаех го от часовете по история, но се запитах също дали историята не се променя в момента. Ако покушението беше успешно, историята, която познавах, можеше изобщо да не съществува.

— Накъде? — попита Хамза.

— На север. Исус и последователите му са ношували на хълмовете. — Можех само да се надявам, че агентите на Баришников или Делисио не са стигнали там първи.

В този момент от ъгъла изскочи крещяща и викаща тълпа. Хората се появяваха от тесните улички от дясната ни страна. Не бяха зилоти, а смесица от евреи и римляни. Жители на Йерусалим. Отстъпихме в една странична уличка да им сторим път, когато забелязах нещо изключително странно. Жени и мъже плачеха.

— Какво става? — удиви се Малбул.

Тълпата изпълваше тесните улици и растеше непрекъснато. Не можех да видя какво става през непреодолимото множество.

Хамза и Малбул останаха плътно зад мен, когато бяхме погълнати от масата хора.

— Хамза, кой ден сме?

— В какъв смисъл? Петък сутринта.

— Сигурен ли си? Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

Обзе ме ужас. Петък? Бях изгубил представа за времето и се оказваше, че съм с един ден назад. Не по същия начин като теб, Шон, но вече се случваше. Някаква жена изпищя отляво, след което се разплака истерично.

— Вижте! Пипнали са го! Пипнали са го! — изкрещя тя.

Не можеше да бъде. Раздвижих език и натиснах ключето в задната част на кътника си, за да включа камерата.

Пристъпих до една жена недалеч от мен.

— Какво става?

Със сълзи на очи тя сграбчи дрехата ми, сякаш ме умоляваше да помогна.

— Хванали са го. Задържали са го.

В следващия миг бях откъснат от хватката ѝ и понесен от растящата тълпа.

Хванах ръката на мъжа до мен, докато се блъскахме по улицата. Той изглеждаше ужасно уплашен и се помъчи да се освободи.

— Какво става? Знаеш ли какво става?

Мъжът се отскубна от мен.

— Казвам ти, не го познавам! Не го познавам!

И започна да си пробива път през тълпата, обезумял от мъка. В далечината изкукурига петел, оповестявайки настъпването на новия ден. Мъжът спря, обърна се и ме погледна с безумни, широко отворени очи. После на лицето му се изписа много странно изражение, когато осъзна какво е станало. Главата му клюмна, а тълпата продължи да се блъска и ни понесе нататък. Замръзнах, осъзнал, че току-що съм се натъкнал на първия папа — Петър, апостола на Христос.

Обърнах се и се опитах да погледна по-нагоре по изкачващата се улица, вече осветена от факли. Твърде бързо. Случваше се твърде бързо. Трябваше да имаме цял ден. Оказваше се, че нямаме.

— Към храма! — извиках на Хамза, докато тълпата ни разделяше и увеличаше със себе си. — Стигни до храма и се оглеждай за Баришников. Изпревари тълпата.

Хамза беше погълнат от шума и масата хора и изчезна от погледа ми. Обърнах се отново и сграбчих Малбул за ръцете, докато тълпата ни блъскаше от всички страни.

— Стой до мен — заръчах му на латински. — Говорят за мъжа, за когото ти разказах, когото трябва да интервюирам. Задържали са го. Сега го водят на съд. Трябва да намерим Баришников и римляните, които искат да го убият. Трябва да стигна до него, преди да се изправи пред съда.

Малбул кимна и тръгна след мен, без да ме изпуска от поглед. Накрая тълпата се изля на една по-широка улица и започнах да си пробивам път напред. Не можех да стигна до източника на цялата суматоха. Най-влиятелната личност в съвременния свят беше водена към решителен момент в историята. Трябваше да говоря с него преди това. Трябваше да попреча да бъде убит окончателно. Щях да закъснея. Само с един ден, но ден, който щеше да промени всичко.

Навсякъде около мен хората викаха; някои плачеха, други проклинаха, но всички бяха силно развълнувани. Камъните и пясъкът под краката ми бяха подритвани от тътрещата се тълпа, докато най-сетне, след бавно мъкнене из града, стигнахме при двора на първосвещеника. Някои от тълпата успяха да се вмъкнат вътре, а останалите се блъскахме за по-удобна позиция при портата. Още бе тъмно и единствената светлина беше от горящите факли. Извиках на Малбул и той клекна. Качих се на раменете му. Едрият африканец се изправи в целия си ръст и така се издигнах над масата хора.

Пак не можех да видя Исус, но в далечината съзрях кръг от мъже в роби и шапки в жълто и кафяво. Бяха около двајсетина, събрани за съда. Нямаше съмнение, че всичко е било замислено предварително. Малбул продължи да си пробива път напред и хората мърмореха, когото ги разблъскваше с едрото си тяло. Напрегнах слух и посегнах към хълбока си, за да усиля звука на записващото устройство. Накрая стигнахме до кръг от войници, които не ни пускаха да продължим напред. Дръпнаха ме грубо да сляза от раменете на Малбул. Не оказах съпротива, тъй като най-сетне виждах двора.

И тогава се започна. С очите си видях сцена, която не бе виждал нито един съвременен човек, но милиони са си я представяли — кръга от свещеници, войниците и тълпата последователи и обвинители, всички натъпкани в двора на първосвещеника. Имаше разкази, филми и театрални представления на тази тема, но това бе истинското събитие. Точно тук и точно сега.

Навсякъде имаше старейшини, писари и висши свещеници. Пред тях, с гръб към мен, стоеше прегърбен човек. Едното му рамо бе малко по-отпуснато от другото, а косата му, сплътена от кръв и пот, се спускаше до раменете му. Ръцете и краката му бяха вързани и той не помръдваше под тежестта на веригите.

Накрая един от мъжете заговори с дълбок баритон и тълпата се смълча.

— Кой е този просяк? Кой е този вързан човек пред мен? Защо е с вериги? — попита той, преструвайки се на изненадан, сякаш не бе имал представа, че това ще се случи.

— Това е размирникът, когото наричат Исус! — отвърна един от другите свещеници.

От тълпата моментално се надигнаха уплашени и гневни виковете. В ноздрите ми нахлу вонята на пот от хиляди човешки тела.

Мъжът с дълбокия глас заговори отново, продължавайки заученото представление.

— А! Това значи е Исус от Назарет! Това е човекът, причинил толкова беди на хората!

Докато казваше това, един от стражите, които държаха Исус, заби лакът в корема на задържания. Трепнах, когато го видях как се превива от болка.

— Гледай господаря Каяфа, когато ти говори, куче!

Първосвещеникът леко се усмихна и вдигна ръка в демонстрация на театрално благородство. Бях изумен колко безочливо се гаврят с този човек. Кръвта ми изстина.

— Казват, че си цар! — продължи мъжът с дълбокия глас. — Кажете ми, къде е царството ти?

Преди пленникът да успее да отговори, се обади друг свещеник.

— От кой царски род произхождаш? — попита той, като се усмихваше и изнасяше представление за тълпата.

Окованият човек не отговори. Презрителните викове се надигнаха отново.

— Говори! — обади се трети свещеник.

— Ти не си ли от Галилея? Не си ли син на дърводелец? А казваш, че си цар? Някои твърдят, че си Илия. Как ще отговориш?

Човекът продължаваше да мълчи.

— Защо не говориш? Доведен си тук като богохулец, нищо ли няма да кажеш?

— Защити се! — подкани друг свещеник.

Тълпата отново надигна колективния си глас, но човекът продължаваше да мълчи. Опитах се да се промъкна покрай един страж, който изглеждаше разсеян от ставащото, но той ми препречи пътя. Като по даден знак тълпата се смълча и погледнах покрай стража как човекът вдига глава. Той се изправи в целия си ръст, някъде около шест стъпки.

— Говорих открито. Говорих на всички. Учех в храма, където се събираме. Питай онези, които са чули какво съм имал да кажа.

Първосвещеникът се огледа смутено. Тогава се намеси един от стражите, отговорен за раните на задържания.

— Как смееш да говориш така на първосвещеника! Ама че безочливост!

Той подчерта думите си, като зашлеви задържания през лицето. От удара човекът се просна на земята и събралите се свещеници завикаха гневно. Човекът бавно се изправи, пое дъх и заговори отново.

— Ако това... — Той изстена и продължи: — Ако това, което съм казал, е лошо, кажете ми. Какво лошо съм казал? А ако не е, защо ме удряте?

Каза го просто, като подчертаваше тормоза без ни най-малък намек за агресивност.

Докато свещениците бяха обърнати към тълпата, погледът ми се плъзна по лицата им и се спря върху набит мъж с широк нос. Едната му ръка стискаше жезъл, а другата бе отпусната покрай тялото му. Той гледаше събранието с крива усмивка, доволен от себе си, горд от представлението. И тогава ми просветна. Вперих поглед в него. Беше облечен също като останалите, с дълга роба на кафяви и жълти ивици и висока шапка, която се разширяваше, а в задната си

част имаше парче плат, спускащо се под кръста му. Той гледаше събралото се множество и за момент погледите ни се срещнаха.

Усмивката му изчезна. Лицето посърна, а очите му се отвориха широко.

Внезапно той отметна глава назад и изкрещя, притиснал с пръсти слепоочията си. Първосвещеникът беше започнал да говори отново, а тълпата завика. Шумът беше толкова силен, че мъжът, който вече беше паднал на колене в агония, не привлече вниманието на никого.

— Тогава ще изслушаме хора, които са те чули да говориш. Доведете онези, които имат свидетелства срещу него — нареди Каяфа, първосвещеникът на фарисеите.

Аз обаче не гледах към него. Погледът ми бе прикован в коленичилиия свещеник, който дереше главата си с нокти. Изведнъж той повърна.

Онези около него се дръпнаха настрани, но почти не му обърнаха внимание. При други обстоятелства станалото щеше да предизвика тревога, но всички присъстващи бяха развълнувани силно и вниманието им бе погълнато от съда. Свещеникът избърса уста и вдигна глава. Физиономията му беше преобразена. Той погледна първо подсъдимия, когото обвиняваха, че използвал бесове, за да прогонва бесове. После насочи взор към хълма отвъд стените на двора, към римския квартал. Накрая погледът му се спря върху мен. Беше ме познал.

Нямаше съмнение чии са очите на това лице с тъмна гъста брада. Владимир Баришников. За миг погледите ни се срещнаха и после той скочи с бързината на змия и се втурна през тълпата.

Знаех на какво съм станал свидетел току-що — на събуждане, на внезапно проумяване и на пробиване на бариера в мозъка. Присъствието ми беше събудило заспалите спомени у руския агент. Пробивайки си път през тълпата, показвайки лицето си, аз бях задействал плана му. Бях причинил точно онова, което трябваше да предотвратя. Наругах се и се обърнах към Малбул.

— Руснакът. Онзи свещеник, който избяга. Той е. Баришников.

Малбул поклати глава в знак, че не го е видял.

— Трябва да спрем тази гавра! — каза той, когато друг страж зашлеви Исус през вече разраненото лице.

— Не можем. Не можем да променяме нищо.

— Какво искаш да кажеш? Те бият онзи човек без причина. Окован е и го пребиват пред тълпата. Унижават го. Какво е направил?

Опитах да отделя случващото се пред мен от знанието ми за събитието и видях как изглежда сцената.

— Трябва да останеш тук — казах. — Трябва да се погрижиш да не го убият. Тук има двама римски агенти, които не искат той да оцелее до сутринта. Остани с него и гледай. Намеси се само ако са на път да го убият. Той ще бъде зверски пребит, но не прави нищо, освен ако някой не посегне на живота му. Трябва да ми се довериш. Разбра ли? Той трябва да умре на кръст, а не по друг начин.

Малбул ме зяпна в недоумение, но накрая бавно кимна. Кимнах му отсечено в отговор и се втурнах след Баришников.

Измъкнах се от тълпата и се огледах отчаяно. Дворът беше ограден от високи стени и предположих, че Баришников ще стреля точно от тях. Арбалетът щеше да бъде изобретен след хиляда години, но от стените не беше проблем да се хвърли копие в гърба на задържания.

Обиколих периметъра, но така и не успях да открия руснака. Къде беше той? Нямаше къде да отиде.

И тогава, почти случайно, погледнах към западната улица. Баришников тичаше като обладан от бесове. Хукнах след него, следван от надигналите се от двора виковете „Този съд е подигравка!“ и „Къде са другите съветници?“.

Сърцето ми биеше бясно, докато настигах руснака. Знаех, че винаги съм бил по-бърз от него. През ума ми обаче мина една смущаваща мисъл — той бе единственият агент, който не бе побеждаван в двубой. Привлечен от Спецназ, руските специални служби, Баришников беше експерт по ръкопашен бой. Какво щях да правя, когато го настигна?

Къде отиваше той? Погледнах улицата, по която тичахме, и се съсредоточих. За миг подсъзнанието ми избълва и най-малките подробности за това място, запечатани по време на обучението ми в Централата, докато спях. Баришников бягаше на запад. Внезапно разбрах накъде — към двореца на прокуратора. Съдът над Исус скоро щеше да се пренесе там. Той искаше да изпревари тълпата.

С всяка крачка догонвах набития руснак.

— Владимир! Спри! — извиках на английски.

Той се озърна през рамо, но не отговори, а продължи да пуфти тежко по криволичещите улици на града. Колко ли време беше прекарал тук, водейки живот на свещеник? Трудно ми бе да преценя възрастта му, но явно не беше във формата, в която е напуснал Централата. Зад мен от храма се появиха светлини и се заизвиваха като змии по улиците. Тълпата също се отправяше към двореца на римския управител.

Алеята направи завой и се спусна надолу по склона. Веднага след като Баришников взе завоя, аз се хвърлих отгоре му. Паднахме тежко и се затъркаляхме надолу. Ударът изкара въздуха от дробовете ми и от отрязаните ми пръсти запръска кръв като от маркуч.

Баришников понечи да се изправи, но го докопах и го дръпнах надолу. Той замахна с крак и ме изрита право в лицето, като ми изби два зъба. Хватката ми отслабна и руснакът успя да освободи дрехата си, но не побягна. Знаеше, че трябва да се справи с мен тук и сега.

— Дойде точно навреме. Сякаш съм живял в сън, а ти ме събуди — каза той, продължаваше да говори на местния език.

— Дори ивритът ти е с руски акцент — отвърнах на английски.
— Не можеш да го направиш, Владимир. Делисио е мъртъв. Ти се провали.

— Провалил? — Баришников повдигна вежда. — Тъкмо обратното. Щях да се проваля, ако не беше ти. Но ти дойде и ме спаси. Спаси нашия Господ.

— Спасил съм нашия Гос...

Ритникът му ме улучи право в слабините и аз рухнах на колене. Очите ми щяха да изхвърчат от орбитите от влудяващата болка, известна на всеки мъж. Стомахът ми се преобърна и едва забелязах как острието се показва от робата на Баришников и проблесна на лунната светлина. Неспособен да помръдна, зачаках удара. Когато дойде, той обезглави Баришников.

Главата му отскочи два пъти, преди тялото му да рухне на земята.

Хамза стоеше зад него с меч, покрит със съветска кръв. Не разбирах, нито се оплаквах. Усмихнах се на приятеля си, но

усмивката, с която ми отвърна той, бе изпълнена с тъга.

— Хамза? — промълвих, без да си правя труда да му благодаря — нямаше нужда от думи в случая.

Очите на йорданеца, който бе мой приятел и довереник, се напълниха със сълзи и усмивката му стана по-широка. Не разбирах как е знаел къде да бъде. Той ми отговори, преди да успея да го попитам.

— Мисията ми беше ти. Винаги е била, братко. И сега е изпълнена.

— Какво? Какви ги говориш? Баришников каза нещо. Каза, че съм спасил нашия Господ. Знаеш ли какво означава това?

— Зная — рече Хамза. Сълзите вече се стичаха по бузите му. — Имам съобщение за теб от професора — добави, имаше предвид лидера на проекта от Централата, който ме харесваше особено много поради причини, които тогава не можех да проумея.

— От професора ли? Какво? Какво съобщение?

— Каза ми да ти напомня: „Запиши го. Запиши всичко, което си видял тук. Всичко, което си направил“.

Стоях на колене и се взирах в него. Не разбирах. Очевидно сега разбирам. Но Хамза не беше свършил.

— Аз също имам послание за теб. Обичам те, братко. Ас саламу алейкум. Благодаря ти.

В следващия миг в гърдите на Хамза се заби копие. Силата на удара отхвърли тялото му назад. То изчезна. Хамза го нямаше. Всичко се случваше твърде бързо. Прекалено бързо. Не бях готов за това. Не бях имал възможност да се подготвя, нито дори да се изненадам, когато чух гласовете на стражите от улицата над мен.

— Убили са свещеник! Убили са свещеник!

Полетях второ копие и едва успях да се претърколя настрани. Какво ставаше? Все още измъчван от ужасната болка в слабините, наполовина паднах, наполовина скочих на долното ниво. Приземих се до тялото на приятеля ми. Той лежеше със спокойно лице, а копието стърчеше от гърдите му. Беше мъртъв. Просто така. Нямах време да размишлявам върху безумието, разиграло се току-що. Втурнах се в мрака.

Тичах презглава на запад. Убийството на свещеник в Йерусалим се наказваше със смърт на място. Спомних си момента, преди

Делисио да бъде убит. Поразително напомняше случилото се преди малко. Само секунди преди да бъде пронизан от стрелата, той бе казал: „Със смъртта ти никой няма да може да ги спре. Боя се, че никога няма да вземеш интервюто си с Христос“. Бях решил, че никога няма да направя интервюто, защото те ще убият Исус, но той бе имал предвид, че това няма да стане, защото е убил мен. И тогава ми просветна. Изобщо не са имали намерение да убиват Исус. Смятали са да го спасят от кръста. Тогава кого? Кого щяха да...

Мисълта ме удари като чук. Пилат. Щяха да убият Пилат Понтийски. Щяха да „спасят нашия Господ“, като премахнат прокуратора.

По челото ми изби студена пот. Последниците започнаха да се разклоняват в главата ми като ледени кристали във вода. Не бяха дошли да убиват Исус, поради което и не е имало никакво покушение — а бяха тук, за да го спасят. Щяха да убият човека, който в крайна сметка бе виновник за смъртта му. Пилат Понтийски, управителят на Йерусалим. Баришников бе тичал към двореца му. Ако искаха да попречат на разнятието, трябваше да го направят преди процеса малко след изгрев-слънце. Което означаваше...

Изскочих от скривалището си и се втурнах с нови сили. Агентите на Делисио още действаха и докато тичах, ме изгаряше един въпрос — кои бяха те? Как щяха да се доближат до прокуратора?

Тичах по улиците, докато не стигнах до високите колони на резиденцията. Спрях пред портата. На двора вече имаше движение и стражата беше нащрек. Трябваше да намеря друг начин да вляза.

Тълпата се намираше само на няколко стъпки зад мен и вниманието на стражите беше отклонено от масата хора, излезли се на улиците да видят какво става. И тогава осъзнах, че изобщо не е нужно да се промъквам. Носът ми беше разбит, пръстите ми бяха отрязани и кървяха, но увереността ми бе непокътната, както и знанието, внушено в мисията ми. Въоръжен с тях, тръгнах направо към портата на прокуратора.

Бях пресрещнат от цензурион, който ме изгледа от глава до пети.

— Какво искаш?

— Имам спешно съобщение за прокуратора — отвърнах с цялата дързост, на която бях способен.

— Прокураторът спи. Не приема посетители в този час. Ела пак след закуска.

— Кажу ми на Пилат, че Каяфа е задържал юдей на име Исус. — Обърнах се и посочих надолу по улицата точно когато тълпата се появи на ъгъла. — Виждаш ли суматохата? Ще разбият портите и ще започнат да викат прокуратора. Съветвам те преди това да ме пуснеш при него, за да му обясня за какво става въпрос, преди да се изправи пред разгневеното множество.

Мъжът се поколеба, несигурен как да постъпи.

— Чакай — каза накрая и се отдалечи, като остави само един страж при портата. Войникът беше видял тълпата и пристъпваше нервно. След малко центурионът се върна. — Кой си ти, дете искаш да се явиш пред прокуратора?

Кой наистина? Бях се надявал, че вече ще съм си проправил път вътре.

— Чувай ме. Кажу ми на Пилат, че знам, че жена му се е събудила тази нощ с кошмари. Кажу ми, че мъкнат в дома му човека, когото тя е сънувала, и че аз съм единственият, който може да го подготви за онова, което предстои.

Центурионът ме изгледа подозрително.

— Кажу ми! — със заповеден тон наредих аз. Имаше писмени сведения, че жената на Пилат се е събудила и му е разказала съня си. Надявах се това да не е една от многото разкрасени истории, появили се между събитията и описването им.

Центурионът изчезна. Тълпата приближаваше и когато войникът се върна, множеството беше само на петдесет стъпки от портата. Видимо смутен, центурионът стана още по-нервен, когато погледна към приближаващата зад мен тълпа.

— Прокураторът иска да му се явиш — каза той и понечи да ме поведе, но се поколеба и посочи нагоре към стълбите. — Качвай се горе. Очаква те. — Центурионът изтича обратно към портата, където тълпата настояваше войниците да я пуснат.

Изпълнен с облекчение и донякъде неспособен да повярвам на успеха си, изтичах нагоре по стълбите към терасата и вратите, гледащи към портата. Вместо да почукам, аз се метнах наляво зад

една масивна колона и потърсих друг начин да вляза. Реших, че жилищната част ще бъде твърде добре охранявана, за да могат агентите да предприемат нещо, и че ще им се наложи да изчакат Пилат да бъде повикан да излезе. Намерих малко стълбище, водещо към мецанина, на нивото на балкона, почти на покрива над просторния каменен двор. Позицията ми даваше най-добрата възможност да се оглеждам за агентите, но откъде можех да зная кои са те?

Стигнах покрива и погледнах надолу. Тълпата беше много по-голяма, отколкото бях предполагал. Хората бяха десет пъти повече от очакваното и атмосферата бе много по-разгорещена. Хората бяха на път да се сбият — онези, които искаха кръв, и другите, които твърдяха, че всичко това е грозна пародия.

Стражите пристъпиха напред и поведоха окования, кървящ и с вързани очи Исус нагоре по стълбите. Влачеха го и не спряха, когато той падна. Щом стигнаха на площадката, вратата се отвори и войниците го вкараха вътре.

Сред тълпата на двора видях голите, блестящо черни рамене на Малбул. Той се оглеждаше отчаяно, не искаше да изпускат от поглед Исус — без да има никаква представа за ролята си в ставащото, но въпреки това готов да направи всичко, защото ми се доверяваше. Огледах стражите, изникнали сякаш от нищото, за да изпълнят пространството между колоните. Невъзможно беше да се каже кои може да са агентите.

Обърнах се с неохота и запълзах по покрива. Като че ли всички стражи бяха изкарани навън да овладеят тълпата. Тук никой не стоеше на пост. Спуснах се и намерих вратата, водеща към горния етаж. Трясъкът на разцепено дърво се изгуби в шума на тълпата.

Коридорът бе пуст, така че бързо се качих по стълбите. От третия етаж над откритата зала видях събралата се малка тълпа писари, свещеници и стражи. Когато осъзнах какво става, дъхът ми секна.

Отпред стоеше широкоплещест мъж, облечен във фина, поръбена със злато нощница. Имаше яки ръце и нито едно косъмче на главата. Изглеждаше на около четиридесет, но имаше осанката на военен. Това можеше да бъде единствено Пилат Понтийски.

Прокураторът отиде при Исус, сгря и огледа останалите в помещението.

— Оставете ни — властно нареди той.

Всички се оттеглиха през вратата.

Пилат поднесе чаша на пленника, чието лице не виждах от позицията си заради сенките и косата му. Стражите бяха свалили превръзката от очите му.

— Пий — каза прокураторът.

Не успях да преценя дали беше предложение, или заповед.

Мъжът с бялата някога роба не реагира, така че Пилат свали чашата и направи пълен кръг около него.

— Кажу ми, наистина ли си цар, както казват? — попита той.

Този път зачака отговор и когато такъв не последва, раздразнението му се засили.

— Ти ли си царят на юдеите?

Отново зачака, а аз се промъкнах напред, неспособен да откъсна очи от двамата мъже в помещението.

След малко пленникът пое с мъка дъх през пресъхнало гърло — дъх, който сам по себе си показваше как страда.

— Ти ли ми задаваш този въпрос? Или питаш, защото другите са ти казали, че е така? — разнесе се дрезгав и глух глас, по чийто тембър личеше, че някога е бил плътен и мелодичен.

— Аз ли? Ти беше доведен при мен от собствените ти хора. От първосвещеника. От същите онези, на които твърдиш, че си цар! — Пилат говореше с истински неподправен интерес, а тонът му беше повече изненадан, отколкото обвинителен.

— Моето царство — започна отново човекът — не е такова, каквото си го представяш. То няма огради, нито стени или граници. То не е царство на този свят.

— И въпреки това си цар? — рече Пилат и въздъхна. — Те искат да те екзекутирам, разбираш ли?

Исус не отговори.

— Защо го искат? Какво си направил? Защо... — Пилат разпери ръце, — защо си тук?

Исус отново пое бавно дъх.

— Тук съм, защото съм роден да свидетелствам за истината.

— Истината? Но какво е истина?

— Всеки, който търси истината, чува гласа ми — каза пленникът и повече не проговори.

Пилат се обърна и тръгна към масата, на която лежаха доспехите му. Остави чашата, вдигна металната броня над главата си и си я сложи, с което за миг се преобрази от обикновен човек във войник. Стегна ремъците и направи знак на стражите да изкарат затворника навън. Вратата остана отворена и докато излизаха на площадката пред високото стълбище на двореца, чух как тълпата отново надигна глас. Пилат ги последва и се обърна към множеството от терасата.

— Този човек не е извършил нищо лошо. Разпитах го и не намерих вина в него — каза той на тълпата.

Моментално се чуха гневни викове и Пилат вдигна ръце, за да въдвори тишина и да може да говори отново.

— Той не е ли от Галилея? — попита римският прокуратор. От мястото си два етажета по-нагоре не можех да чуя как отговориха свещениците, но долових съскането им, когато Пилат каза: — Тогава е поданик на цар Ирод. Заведете го Ирод да го съди. Галилея е в неговата юрисдикция. Предайте му го.

След рязко дърпане на веригата задържаният се запрепъва надолу по стълбите, за да бъде отведен от тълпата. Клавдия, жената на Пилат, стоеше до прозореца в края на помещението и гледаше навън. Когато се върна, съпругът ѝ седна в малка, отделена със завеси стаичка, и тя отиде при него.

Ако разказите бяха точни, разполагах може би с около половин час, по време на който Исус щеше да бъде изправен пред цар Ирод и върнат обратно тук за присъда.

Не знаех дали е било записано, но цар Ирод бил в крайбрежната си вила и по една случайност дошъл в града само за няколко дни. Знаех, че ще поиска да види чудо и когато му бъде отказано, ще върне Исус обратно на Пилат.

Все още не виждах никакви агенти (макар че не знаех как бих могъл да ги разпозная, дори да ги виждах), но реших, че ако смятат да нанесат удара си, би трябвало да го направят сега, преди тълпата да се върне. Дотогава нямаше да се разкрият, така че не ми оставаше друго, освен да стоя близо до Пилат. Всякакво нарушение би могло да накара Пилат да постъпи различно. Кой знае колко лесно

можеше да се наруши равновесието, колко лесно можеше да бъде нарушено Правилото на знанието?

Свалих един церемониален меч от стойката му на стената и заслизах по стълбите.

— Това ли е истината? Ще я позная ли, когато я чуя? — питаше прокураторът, докато приближавах стаята. — Ти знаеш ли я?

— Знам я, но ако ти не я знаеш, как бих могла да ти кажа? — отвърна жена му.

Огледах помещението. Пред външната врата имаше стражи. Личната свита на Пилат се намираше в преддверието. Всички останали бяха навън.

— Искаш ли да чуеш моята истина? — рязко рече Пилат. — Потушавам бунтове в този град от единайсет години. Единайсет! Ако не осъдя този човек, Каяфа ще вдигне бунт. Ще избухне въстание. Ако го осъдя, последователите му ще направят същото. Страхувам се, че днес ще има кръвопролитие, което не мога да избегна. Цезар ме заплаши, че ако не мога да контролирам града, следващата пролята кръв ще е моята. Това е моята истина, Клавдия.

Не ги виждах, но разбрах, че са се презърнали, загърнати в мълчание. Скрих се зад една каменна купа. Всеки плод в нея беше изваян с невероятно майсторство и се изумих колко много неща не знаем за талантите на тази епоха. Докато клечах, някаква прислужница слезе по стълбите, понесла кана с вода. Дръпнах се назад и затаих дъх. Момичето спря и каза нещо на един страж, който не беше склонен да я пусне, но след намесата на партньора му ѝ беше направен знак да мине. После стражите излязоха навън, за да разкарат онези, които още викаха в двора.

Стражът, който бе пуснал момичето, се върна и затвори външната врата след себе си. Яката челюст и черната коса му придаваха характерен и уникален облик. С ужас осъзнах, че съм виждал това лице и преди.

Беше центурионът, който ме отведе в Рим. Марк.

Завъртях се и погледнах през прозореца над главата ми. В стаята момичето сипваше водата в глинена чаша, държана от Пилат. Отчаяно затърсих нещо и ръката ми напипа каменна ябълка в купата с плодове.

— Не! Не пий! — изкрещях, а ябълката прелетя разстоянието, пръсна каната и разплиска водата навсякъде. Пилат и Клавдия зяпнаха изумено и не видяха как прислужницата се озъби и извади извит нож изпод наметалото си. Този път бях прекалено далеч. Ножът се стрелна с изумителна скорост право в стоманения нагръдник на римския прокуратор, който се завъртя в последния възможен момент.

Острието се плъзна и жената замахна отново към врата на плешивия мъж, но Пилат реагира инстинктивно и свирепо я зашлеви през лицето с опакото на дланта си. Ударът улучи убийцата в слепоочието и я просна в безсъзнание на пода. Пилат се огледа невярващо.

— Стражи!

Вътре обаче имаше само един жив страж. Външната врата се разтресе, когато онези отвън се опитаха да отговорят на призива, но тя беше заключена отвътре. Когато излязоха от стаята в откритата зала, Пилат и Клавдия бяха посрещнати от един-единствен центурион, който изтегляше меч от ножницата си, без да сваля очи от прокуратора.

Пилат избута жена си зад себе си, докато войникът приближаваше.

Марк замахна, докато се изправях след претъркалящия скок и вдигах меч, за да посрещна неговия.

За миг сякаш замръзнахме във времето; Марк не можеше да проумее откъде съм се появил, а Пилат бе ошашавен от случващото се.

Центурионът ме погледна и по изражението му разбрах, че ме е познал.

— Ти — прошепна той.

В отговор се извъртях да му нанеса страничен удар в главата с дръжката на меч, но той също се извъртя и се измъкна. Нямаше нито време, нито нужда от думи — той бе дошъл да убие Пилат, а аз трябваше да го спра.

Марк замахна няколко пъти и ме принуди да отстъпя. Блокирах, парирах, снишавах се и отскачах, но накрая се озовахме в същото положение, в което бяхме започнали. Вратата отново се разтресе и отвън се чува тревожните викове на стражите.

— Господарю! Господарю, добре ли си? — После гласът заговори на някакъв войник. — Ти, качвай се на покрива и влез оттам!

Усмихнах се на Марк. Времето му изтичаше. Замахнах отново и церемониалният ми меч се пръсна в ръцете ми. Центурионът се възползва от преимуществото и нанесе серия удари, но всеки път успявах да се наклоня под същия ъгъл и острието профучаваше покрай мен. Продължихме да изпълняваме смъртоносния танц пред очите на прокуратора и ужасената му жена. Правех всичко възможно да остана между Пилат и Марк. Трябваше да сложа край на това.

Марк замахна и изчаках достатъчно, за да го накарам да нанесе удара. Мечът разсече въздуха, аз се сниших и се завъртях, кракът ми описа кръг, а ръцете ми се опряха в земята. Петата ми го улучи отстрани в главата. Продължих завъртането, скочих и го изритах с другия крак в челюстта. Движението приличаше на танц на балетист на сцената, но имаше далеч по-унищожителен ефект. Марк залитна назад и аз го фраснах с юмрук, завършвайки тройната серия удари в главата му. Той обаче продължи да се държи на крака.

Центурионът замахна отново, но този път не толкова точно и с лекота избегнах удара му. Веднага щом острието мина покрай мен, смених позата и го изритах в лицето като кикбоксър. Той обаче продължаваше да стои.

— Ах ти, яко копеле — промърморих, виждайки издръжливостта, благодарение на която се беше издигнал до центурион. Инстинктът ми подсказа да го изритам в корема, но металната му броня ме накара да размисля.

Марк отново замахна. Пак се извъртях и го наказах, после още веднъж и още веднъж. Пристъпих напред, сграбчих го за китката, сниших се под ръката му и го обезоръжих. Мечът му се озова в ръката ми.

Той рухна на колене пред мен и аз вдигнах оръжиято, готов да го забия дълбоко в гърдите му. Пилат гледаше с ужас и изумление, едва сега започвайки да осъзнава, че се е разминал на косъм със сигурна смърт.

— Това — казах, застанал над Марк — е за Мишка.

И докато той се взираше в меча, го изритах в лицето с пета, като счупих челюстта му и го запратих да се плъзне по гръб по мраморния под.

Прокураторът и жена му се пулеха насреща ми. Кимнах им и се хвърлих към прозореца.

— Чакай! — извика Пилат, но аз вече бях изчезнал, защото знаех, че щом стражите влязат в помещението, участта на Марк щеше да е много по-лоша от смъртта, която можех да му дам.

49.

Изтичах обратно на улицата и видях тълпата да се връща отново към двореца на прокуратора. Смесих се с множеството, търсейки Малбул. Тълпата бе още по-многобройна и откриването на африканеца се оказа трудно. Отново се озовах зад портите, като се блъсках за по-предна позиция. Накрая го намерих.

— Малбул! Малбул, готово. Пилат е в безопасност.

Африканецът ме погледна гневно.

— Какво има? — попитах.

— Как можеш да допуснеш това! — изръмжа той. — Как можеш да стоиш и да позволяваш да се случи това, щом имаш силата да го спреш? — Той махна гневно към сцената пред нас.

Погледнах в очите му и видях, че са зачервени, че се разкъсва от емоции. Беше станал свидетел на цялата процесия.

— Казваш, че този човек не е направил нищо лошо. Е, престъпник или не, с никое човешко същество не бива да се отнасят по такъв начин. Дори в Рим такова публично пребиване няма да се търпи, дори човекът да е престъпник.

Беше направил каквото бях поискал от него. Бе останал близо до Исус и беше чул всяка подигравка, бе видял всяка хръчка, всеки удар. Погледнах приятеля си. Как можех да му обясня? Как можех да му обясня, че Правилото на знанието ми забранява да се намесвам в нещо, за което зная, че се е случило?

— Малбул, не знам как да ти обясня...

— Саул, този човек беше бит по-лошо и от роб. Влачеха го по улиците, а никой не може да каже какво лошо е направил. Не трябваше ли да говориш с него? Не беше ли това причината да си тук? Точно сега имаш възможност да сложиш край и да...

— Тишина! — разнесе се вик.

Появиха се петдесетина стражи, извикани за подкрепление в случай на безредици. Леко потресеният Пилат Понтийски седеше на трон в горната част на стълбите. Прислужник му сипа нещо, най-вероятно вино. Тълпата бе буйна и се състоеше от всякакви

представители на обществото — евреи с характерните им шапки, забулените им жени, римляни, деца, роби, събирачи на такси, рибари. Съмнявам се, че имаше занаят или раса в Йерусалим, които да нямат представители тук.

Пред тълпата, все така окован и наобиколен от войници, стоеше Исус в окървавена и мръсна роба. Главата му бе клюмнала напред.

— Ирод не е намерил вина у този човек, нито пък аз — с висок, но треперещ глас заяви Пилат.

Тълпата моментално ревна отново. Този път Каяфа изкачи няколко стъпала и се обърна към множеството.

— Нямате ли уважение към нашия римски прокуратор? — попита той с нескрит сарказъм.

Колективният рев премина в мърморене. Каяфа се обърна и погледна нагоре към Пилат.

— Този човек твърди, че е месията. Твърди, че е Син Божий. Това е богохулство по нашия закон. Той трябва да бъде наказан.

Първосвещеникът направи знак и войниците помъкнаха Исус нагоре по стъпалата до Каяфа, след което го обърнаха към тълпата. Ахнах, когато видях за първи път лицето му. Беше пребит ужасно, едното му око беше скрито от пурпурна подутина, устните му бяха разцепени и подпухнали, а цялото му лице бе обезобразено от драскотини и кръв. Синини върху синини. Косата му бе разпиляна и падаше върху лицето му, а очите му бяха сведени.

— Виждаш! — ядно рече Малбул. Не можех да повярвам на страстта в гласа му, толкова бе развълнуван от гледката. — Не ми казвай, че си знаел, че това ще се случи. Не вярвам, че би позволил! Що за човек си, та да стоиш безучастен?

Поклатих глава. Може би беше прав. Може би трябваше да спася Исус; така бих могъл да взема интервюто си. Нима отговорите му нямаше да са същите днес, каквито щяха да са ден по-рано? Хамза ме беше предупредил, че ако се проваля, милиони от нашето време ще умрат, че интервюто трябва да се състои. Пропъдих мисълта от главата си. Не. Правилото на знанието. Трябваше да се случи. Малбул просто не можеше да разбере.

Шон се усмихна на иронията на собствения си въпрос от предишния ден и разсъжденията на Джовани. Свещеникът му бе казал, че се променят разбиранията, а не реалността. Нещото оставаше, независимо какво си мислиш за него. Това събитие се бе случило и фактът, че Малбул не разбираше, нямаше да промени каквото и да било.

— Според обичая, в деня на празника трябва да освободя един затворник. Мога да освободя този Исус.

Тълпата отново завика, този път одобрително. Каяфа вдигна ръце.

— Не! — изкрещя той към хората. — Този човек трябва да бъде наказан!

— Не — непреклонно заяви Пилат. — Напоследък се проля достатъчно кръв. Да ви дам ли този човек? Ваше право е.

Каяфа отново се опита да накара тълпата да замълчи. Свещениците завикаха „Не!“, но Пилат вече беше взел решение. И тогава ми просветна — наистина щеше да се случи. Нима бях променил решението на Пилат, спасявайки живота му? Щяха да освободят Исус. Разпятieto нямаше да се състои.

Вперих поглед в лицето на затворника. Сърцето ми се сви при вида на човека, така напълно отхвърлен, така пребит, така...

Исус ме погледна.

Времето спря.

През подутото, пълно с кръв око, под сплъстената, мокра от пот коса, от другия край на двора, той погледна право към мен. Право в очите ми. Право в душата ми. През тялото ми премина тръпка. Все едно той знаеше защо съм тук и в този миг аз трябваше да взема решение.

Бях пратен назад във времето да интервюирам този човек. Да му задам въпросите, които хора от моята епоха — време на науката, на съмнението — биха дали всичко, за да ги зададат. Но сега този човек бе пребит, пречупен и за миг изглеждаше, че може в крайна сметка да не съм закъснял. Изглеждаше, че Исус може да си тръгне свободен. Той ме погледна, погледът му мина през тълпата. Ако го

пуснеха, можех да изпълня мисията си. Да взема моето интервю и да спася живота на милиони.

Но.

Правилото на знанието.

Не. Исус трябваше да умре.

— Варава! — изкрещях аз. — Пусни Варава! — ревах още по-силно.

Тълпата около мен се смълча, а Каяфа, който отчаяно се опитваше да контролира множеството, вдигна очи.

— Пусни Варава! — извиках отново. — Дай ни Варава!

Лицето на първосвещеника грейна и той закима енергично.

— Да, да!

После се обърна към Пилат.

— Да! Освободи Варава! Това е желанието ни. Дай ни Варава! — започна да скандира той като някакъв абсурден футболен запаленко, поддържащ любимия си отбор. — Варава! Варава! Варава!

Исус сведе очи.

Пилат спря и се обърна. Изглеждаше поразен. После погледна към тълпата. Скандирането се засилваше. Той бавно започна да клати глава.

— Не... не...

Първосвещеникът се обърна към него с широка усмивка.

— Трябва. Длъжен си да го направиш! Това е волята на народа. Дай ни Варава.

Пилат даде знак и един от стражите влезе вътре. Няколко минути по-късно се появи отново, мъкнейки след себе си ужасно мръсен, нелепо изглеждащ мъж с рошава черна коса и белези по цялото лице. Двамата затворници бяха замъкнати по-високо, в горния край на стълбите.

— Пак ви питам — прогърмя гневният глас на Пилат. — Кого искате да освободя — Варава, който е убиец, или Исус, наричан ваш месия?

— Той не е месия! — изсъска Каяфа. — Той е богохулник и трябва да бъде наказан със смърт. Пусни Варава!

Като по даден знак тълпата започна да скандира името на убиеца.

Пилат затвори очи и когато ги отвори отново, кимна отсечено. Войниците свалиха желязния нашийник на Варава и отстъпиха назад.

Мъжът отначало беше смутен, но после закрепя и затанцува като дивак, след което плю в лицето на другия затворник, чиято съдба нямаше да сподели и чиято свобода беше получил.

Наведох глава. Аз бях виновникът и за първи път, откакто се помнех, заплаках.

— Мамка му! — възкликна Шон по-силно от необходимото.

— Мамка му! — отново повтори. Останалите пътници в чакалнята вдигнаха очи от различните си вестници и прекъснаха разговорите помежду си. Видяха двама шумни американци — единият викаше с пълно гърло неприлични думи, а другият се лигавеше в пиянския си сън. След няколко секунди всички отново се върнаха към заниманията си.

Шон не можеше да се сдържи. Трябваше да каже на някого. Наведе се и разтърси грубо Дейвид. Едрият мъж спеше вече два часа.

— Ъ? Компресията е само пет към едно, не става дори за видеопоток...

— Дейвид! — прошепна Шон и го разтърси.

Дейвид Блек изгледа разфокусирано приятеля си.

— Какво? Дойде време да тръгваме ли?

— Той го уби! Направо го уби, мамка му! — възкликна изгубилият търпение Шон. — Саул уби Исус!

— Нима? Да, знам. Продължавай да четеш, става още по-хубаво. Събуди ме, когато ни повикат да се качваме в самолета.

— По-хубаво ли? — повтори Шон. Погледът му се стрелна из чакалнята. Трябваше да сподели преживяното, но знаеше, че не може.

Преди да успее да направи каквото и да било, ръката му се раздвижи сама и вдигна книгата пред очите му.

„Чети!“ — изкрещя мозъкът му.

Нямаше да има интервю. Нямаше да има отговори. Бях провалил мисията си. Но докато стоях и гледах как кожата се свлича по гърба му, изобщо не ми пукаше за мисията. Бях станал един от тълпата; бях свидетел на нещо толкова отвратително, че не можех да извърна поглед. Ужасът ме беше парализирал. Ударите с камшик продължаваха.

Двайсет и един... на гърба му почти не беше останало място, което да не е окървавено... двајсет и два... беше много по-брутално, отколкото си го бях представял... двајсет и три... тълпата бе поискала смъртта му... двајсет и четири... а Пилат беше отказал... двајсет и пет... с думите, че вместо това ще го бичува и ще го остави да живее... двајсет и шест... сега той не можеше дори да стои, ръцете му бяха вързани за стълб, оковани... двајсет и седем... дори Каяфа беше навел глава, неспособен повече да гледа как римските войници бичуват кървавата пихтия... двајсет и осем... Исус вече не викаше... двајсет и девет... бях един от тълпата... трийсет... никога не бях вярвал... трийсет и един... но докато стоях и гледах... трийсет и два... не можех да разбера нечовешкото отношение на човек към човека... трийсет и три... бях на арената... трийсет и четири... и в армията, но никога не съм виждал толкова беззащитен човек да бъде пребиван така... трийсет и пет... Малбул стоеше до мен и по бузите му се стичаха сълзи... освободиха едната ръка на Исус и го обърнаха с гърди нагоре... — трийсет и шест... макар че ужасно исках да извърна глава, знаех, че съм длъжен да записвам... трийсет и седем... и когато видят това, да тачат така, както плакахме ние... трийсет и осем... и това се случваше заради мен... трийсет и девет... изпитвах срам.

— Достатъчно! — каза надзирателят и вдигна ръка.

Войниците с бичовете спряха, изтощени от устията.

Докато го влачеха, оставяйки кървава диря по камъните, погледнах разбитото му тяло и се изуших. Как можеха да очакват, че ще върви? Но той го направи.

Последвахме войниците, които отведоха Исус в една ниша. Там го заметнаха с наметало и му сложиха венец от тръни на главата, като го притиснаха силно, за да се задържи на място. Тръните пробиха кожата и потекоха струйки кръв, които бързо се изгубиха в реката, която вече се стичаше по лицето му.

Когато отново изправиха Исус пред Пилат, прокураторът смъмри стражите си, че са допуснали това. Той внимателно хвана жалката фигура за ръката и гневно се обърна към тълпата.

— Виждате ли какво беше сторено на този човек?

— Разпни го! — рязко отвърна един от свещениците.

— Не ви ли е достатъчно? Погледнете го! Той е пребит! Беше унижен и страда, а вие още искате кръвта му?

— Не го ли разпнеш, не си приятел на народа! — извика друг, този път писар.

— Изпълни дълга си, прокураторе. Разпни го!

Тogaва Пилат заговори тихо на Исус. Не чувах думите, но отново усилих записващото устройство с надеждата да уловя сигнала. Пилат наведе и поклати глава.

— Защо? Това не е ли достатъчно? — отново извика той към множеството.

И тогава емоциите взеха връх и тълпата започна да разменя удари с войниците. Бяха на път да се разбунтуват. Пилат трябваше да направи нещо.

Прокураторът взе кана вода и накара един страж да полее ръцете му. Тази подробност ми направи впечатление — винаги бях смятал, че Пилат е използвал купа за прочутия си символичен акт. Но дори само уверението, че това наистина се е случило, беше донякъде облекчение в този сюрреалистичен момент. Развълнуваният прокуратор извика, че кръвта е по ръцете на тълпата и не иска да поема отговорност. Но въпреки това издаде последната присъда.

И сега стояхме и гледахме. Лекото бръмчене край слепоочията ми показваше, че записвам всеки момент. Разпятието щеше да бъде отразено с репортаж.

Слънцето се издигна в най-съдбовното утро в Йерусалим, вдъхвайки живот на прашните улици. Толкова тихи вчера по това

време, днес те бяха пълни с хора.

Първо ще кажа нещо направо — Исус бе накаран да мъкне по улиците целия кръст. Той беше скован от напречни греди и тежеше повече от сто килограма.

Видях сред група плачещи за него жени една, която беше неутешима. Взях се в лицето ѝ, докато тя гледаше как Исус се тътри с болезнено малки стъпки по каменната улица. На всяка крачка получаваше поредната обида, тълпата хвърляше камъни и проклетия по човека, който сега носеше само превръзка, небрежно увита около бедрата. Процесията, водена от конници, включваше други четирима, които отиваха да посрещнат участта си, а не двама, както се сочеше в изворите.

Вървах с тълпата, като се мъчех да държа камерата си насочена към Исус. Той беше подкарван от непрекъснатите удари на камшика на един страж и трябваше да напегна цялата си воля да не се втурна напред и да обезглавя жестокия палач със собствения му меч.

Първото падане бе най-драматичното. Някакъв човек от тълпата в опита си да пресече пътя му се блъсна в един страж, който пък залитна назад и блъсна Исус. Осъденият, който вече бе близо до смъртта от раните и изтощението, изгуби равновесие и изпусна тежкия дървен кръст, а слабото му тяло го последва на земята. Напречната греда се заби между два камъка, а стълбът се завъртя и удари Исус, така че той падна по очи. Пробих си път напред, когато се надигнаха подигравателните викове. Той не помръдна. Единственото, което го бе карало да върви, беше инерцията и сега, когато бе принуден да спре, тялото му беше изключило.

Към падналия затворник полетяха камъни, а един войник замахна с камшик към неподвижното тяло. Исус не помръдна.

Малбул се озова до мен.

— Не виждаш ли какво става! — дрезгаво прошепна той в ухото ми. За първи път, откакто се познавахме, долових омраза в гласа му. — Що за човек си, щом можеш просто да стоиш отстрани и да гледаш? — остро попита той и пристъпи напред с намерението да се намеси. Сграбчих го за ръката и решително го задържах.

Погледнах към стража, който отново замахна с кожения си камшик към кървавата маса, представляваща гърба на Исус, в този момент единственото ми желание беше да го убия. Мисля, че щях да го направя, ако не беше жената, същата, която бях видял по-рано в множеството. Тя коленичи до неподвижното тяло. Носеше бяла кърпа и се наведе към лицето на Исус. Погали косата му и леко докосна с кърпата челото му, за да попие кръвта. Бузата ѝ почти се допря до неговата и тя прошепна в ухото му:

— Тук съм, Йошуа. Тук съм.

Думите ѝ направиха онова, което камшикът на войника не успя — донесоха надежда. Като на забавен кадър Исус вдигна глава и я завъртя настрани. Жената продължи да бърше лицето му с кърпата, която вече бе цялата окървавена. Той я погледна с подутите си очи и ѝ прошепна нещо, което не успях да чуя.

— Коя е тя? — попита Малбул, загледан в изумителната сцена.

— Майка му — отвърнах аз.

С несъмнено огромно устие на волята Исус отново се изправи с мъка на крака. Застана приведен и посегна към кръста. Когато групата отново тръгна напред, на лицето му се появи едва забележима усмивка, когато майка му протегна ръце към него, но бе издърпана обратно в тълпата. Процесията продължи.

Стигнахме до завой на тясната улица, след което пътят продължаваше нагоре. Борех се за добра позиция, като се опитвах непрекъснато да виждам и да записвам. Конете препуснаха през тълпата пред престъпниците, които се влачеха нагоре с тътрещи се, неравномерни стъпки. Няколко пъти Исус беше на път да падне. Дишането му бе плитко и неравномерно, отчаяни пъшкания на човек, докаран до края на силите си. Мъжете, които подкарваха групата все по-нагоре, бяха безмилостни и явно изпитваха удоволствие, че могат да удрят с камшиците си четиримата затворници.

Войникът с очукания бронзов шлем с гребен отгоре, който вървеше зад Исус, замахваше отново и отново с камшика си. Кожените ивици шибаха голата кожа. Окървавеният затворник викаше при всеки нов удар. В мен гореше чиста омраза. Накрая, когато поредният удар се стовари върху живо месо, не издържах. Изблъсках Малбул и онези, които ми се изпречваха на пътя. Щях да убия войника със собствения му меч.

Докато излизах от тълпата, поредният удар накара галилееца да залитне напред. Той изпусна кръста и тежкото дърво падна на земята и отскочи. Исус се стовари по очи, без дори да има силата да протегне ръце, за да се защити.

Главата му се удари в камъните и видях как в прахта се разлетяха капки кръв.

Стоях наред дюдюкащата, ревяща тълпа, с римски войници пред мен, зад мен и качени на конете си около мен. В краката ми лежеше окървавена фигура, плувнала в пот и покрита с пурпурни синини. Погледнах към стража зад него. Погледите ни се срещнаха, всяка фибра от тялото ми искаше да накаже този човек за онова, което беше направил и продължаваше да прави.

Но не го наказвах. Вместо това погледнах надолу към падналия назарянин и товара му. Пристъпих и се наведох да вдигна кръста. Собствената ми кръв течеше от отрязаните ми пръсти.

Гледах отнесено как кръвта ми се стича по дървото и се смесва с кръвта на човека, на когото бе отредено да умре в този ден. Цветът на кръвта ни беше еднакъв. Тя се смесваше и образуваше една-единствена струя, течаща по дървесината, преди да стигне до една треска и да закапе по земята. Вдигнах кръста с двете си ръце и усетих тежестта, много по-голяма, отколкото бях очаквал. Нагласих товара в едната си ръка, а с другата посегнах към човека в краката ми и подкрепих слабите му опити да се изправи. Хванах го внимателно, но здраво под мишница и го повдигнах. Ръцете му посегнаха към кръста, който беше прегръщал толкова дълго в този зловещ танц на смъртта по градските улици.

Той наполовина го задържа, наполовина увисна на най-сетне намерения напечник. Докато поддържах тежестта му и тежестта на кръста, ръката му докосна моята. Времето сякаш замръзна и за съвсем кратък миг човекът вдигна глава и обърна лице към мен. Както и предишния път погледите ни се срещнаха и сърцето ми прескочи един удар. Моментът отмина така, както беше настъпил. Исус обърна глава, нарами отново кръста си и решително се затътри напред.

Стражът ме изблъска грубо настрани и отново започна да шиба Исус с камшика си, но вече не изпитвах желание да отвърна на агресията му. Яростта ми беше изчезнала. Тълпата ме обгърна и

процесията продължи нагоре по хълма, ала аз останах неподвижен. Дълго време не помръднах, докато блъскащото се множество минаваше покрай мен, почти без да ме докосне. Знаех, че трябва да продължа, да записвам, да документирам, но повече не можех.

Накрая Малбул си проби път сред потока от хора и застана пред мен. Очите му бяха зачервени от мъка и ярост, но сега в тях имаше и нещо друго. Почуда. Когато най-сетне заговори, изрече проста констатация.

— Ръката ти.

Без да помръдвам, погледнах надолу към ръката си, после я вдигнах пред очите си. Моята ръка. Моята цяла, здрава ръка. Ръка с пет цели пръста. Ръката, която бе докоснала човека с кръста. Сякаш ме заля вълна и рухнах на колене. Като никога преди в живота си заплаках и сълзите сякаш извираха от дълбините на душата ми.

Шон обърна страницата. Нужни му бяха няколко секунди преди да осъзнае, че не може да чете написаните на нея думи. Той зяпна текста, докато накрая мозъкът му каза: „Това не е на английски“.

51.

— Какво? — на глас каза Шон. — *Какво?* — повтори високо.

Пътуващите в бизнес класа от цял свят го погледнаха смутено. Шон не забеляза. Взираше се в страниците, опитваше се да проумее какво става. От дневника оставаха още пет страници, но не бяха написани на разбираем за него език. Какъв беше той? Иврит? Латински?

Какво беше прочел току-що? Все още седеше в самолетния салон, заобиколен от продукти на модерните технологии, но само преди минута бе вървял през Йерусалим преди повече от две хиляди години. Барьерата, пред която се бе озовал току-що, го бе накарала да спре за момент, да си спомни къде е и какво прави. Какво беше прочел? За чудо. Не можеше да е истина... нали? Шон си беше задавал същия въпрос отново и отново за целия дневник, но самото му съществуване свидетелстваше за автентичността му. Вероятността всичко това да е сложно замислен номер ставаше все по-съмнителна в сравнение с възможността, колкото и смахната да бе, всичко да е истина. Не биваше да забравя и диска. Беше видял със собствените си очи изумителния запис. Как бе възможно той да е оригинален? Беше видял изумителен запис, жива картина с безпрецедентна дълбочина и детайли, яснота и плътност. Не приличаше на нищо, което бе виждал преди — и подозираше, че никой друг не е виждал.

И тъй, как да обясни диска? Възможно ли бе да е фалшив, някаква холивудска филмова магия? Шон погледна към непробудно спящия Дейвид. Той истински ли беше, или част от конспирацията? Като по даден знак Дейвид се оригна, без да се събужда.

Не. Ако Шон бе сигурен в каквото и да било, то бе в Дейвид. Просто вярваше на новия си приятел. Имаше прекалено много недостатъци, за да бъде някакъв зъл гений.

Значи наистина бе гледал бягството на Наполеон от Елба преди повече от двеста години. Което означаваше, че някой някак беше успял там, където Шон се бе провалил. Някой бе измислил как да пътува във времето.

Шон беше учен, много добър учен. Можеше да повярва в процеса на създаване на средство за пътуване назад във времето. Но Саул да заснеме видео, в което Исус Христос прави чудо? В целия си опит и проучвания никога не бе виждал нещо, което да не може да се обясни с наука. Религия? Суеверие — истории, измислени да обяснят живота на масите, които не могат да разберат науката зад тях. Истории, имащи за цел да запазят контрола над хората, да ги държат в подчинение. Не, Шон не виждаше никаква нужда от религия. Как тогава би могъл да повярва на това? Как би могъл да повярва, че този пътешествещ във времето журналист с чуканчета вместо пръсти чудодейно е бил излекуван от пребит почти до смърт човек? Как би могъл да повярва в това чудо?

Както и да премисляше ситуацията, както и да се мъчеше да я натика в системата си от схващания, Шон не можеше да отрече логиката във всичко това. Науката бе система от хипотези, опити, резултати и заключения.

Границите на схващанията му се разширяваха под натиска на новата информация. Защо беше толкова трудно да повярва? Нима искаше да няма нищо отвъд онова, което може да разбере? Нима искаше да няма някакъв Бог? Вгледа се в себе си и осъзна, че е загърбвал самата възможност за подобно нещо поради еднородна причина — тя би означавала, че греши.

Подобно на много хора на планетата, Шон не искаше да греши. Ако *наистина* грешеше, то може би имаше вероятност да съществува някакъв Бог. Може би Исус е бил божествено вдъхновен, свързан с някакво всезнаещо божество. Ако това бе възможно, то може би смъртта не беше краят, както винаги бе смятал Шон. И в такъв случай може би Лорън все още... може би Лорън... Лорън... Очите му се насълзиха при мисълта.

„Кажи го!“ — подтикна го мозъкът му.

„Не мога!“ — рязко отвърна той.

„Кажи го! Защо просто не го кажеш? Това не означава, че го вярваш, а просто, че си го казал.“

„Няма!“

„Защо?“

„Защото...“

„Защото...?“

„Защото... ще се окаже, че през цялото време съм грешал!“

„За всичко ли?“

„Не, само за това, но то е всичко.“

„Тогава го кажи!“ — нареди мозъкът му.

Шон винаги слушаше мозъка си. Вътрешният му диалог бе довеждал до изумителни прозрения в миналото. Беше му осигурявал пробиви в моменти, когато блокираше и не можеше да продължи нататък. Защо пък да не го послуша и сега? Защо?

„Защо?“

„Защото ако съм грешал през цялото време, то някак някъде Лорън може все още да съществува.“

„Да. Кажи го отново.“

„Лорън може все още да съществува.“

„Отново.“

„Лорън може все още да съществува. Може да не си е отишла. Да е тук. Може да знае как се чувствам. Може да знае колко много ми липсва. Колко съжалявам за всеки път, когато съм я наранявал, за всеки път, когато съм я разплаквал или не съм й обръщал достатъчно внимание. Може да е с мен дори сега, в този момент, тук. Може да не си е отишла.“

„Да.“

„Може да не си е отишла.“

„Толкова лошо ли е това?“

Напиращите сълзи потекоха по бузите му. Изведнъж нещо се промени. Енергията, която го бе карала да продължава напред, прищипващата го сила, родена от гняв, омраза, желание за мъст, малко отслаби хватката си. Вероятността да е грешал през целия си живот, че може би има нещо повече, го обгърна като одеяло и го потопи в топлина, каквато не бе изпитвал никога преди. Шон издиша, намести се удобно в стола си и се поотпусна за първи път от дни.

Докато се унасяше в сън, стиснал в ръце малката кафява книга, той намери утеха в мисълта, че може би е грешал.

III ЧАСТ

ГОЛЕМИТЕ ПЛАНОВЕ

*В нощ като тази дойде
странник по пътя.*

*Видях да залита, чух го да пада,
поех му товара.*

*Поехме заедно напред, а
товарът натежа,*

сякаш бе бreme от друг свят.

Кристоф
ър Дейвисън,
„Възкръсналия
т Бог“

Ватиканът, 2014 г.

Кардинал Франсоа Лъоклер сложи в устата си парче от бифтека. Задъвка внимателно месото, докато обмисляше информацията. Харесваше бифтека добре изпечен. Вървеше възхитително с мерлото, което бе избрал. Докато работеше с челюсти, се замисли върху лошата преценка на човека, който седеше срещу него и го гледаше със стоманения си поглед. Ако беше на неговото място в тази ситуация, Лъоклер нямаше да съобщи новината на човек, държащ нож за бифтек. Той отпи глътка вино и се наслади на вкуса. Плътен. Сухото вино беше тръпчиво на устните му и много тъмночервено — с цвета на кръв.

Мъжът отсреща беше с няколко години по-млад от кардинала. Предвид деликатността на информацията имаше само шепа хора, които можеха да я съобщят. Той нямаше избор.

— Проверихте ли пътническите списъци на всички полети, за които са купени билети? — попита Лъоклер със силния си френски акцент.

— Да, Ваше Високопреосвещенство. Всички, до които успяхме да получим достъп. Пратихме агенти на всяко от летищата, на които би трябвало да кацнат, но те са купили над петдесет билета на различни авиолинии с различни дестинации и време на пристигане. Наложихме се агентите ни да се разпръснат.

Лъоклер повдигна вежда. Мъжът незабавно млъкна. Знаеше, че не е добра идея да се изразява по начин, който би могъл да прозвучи като извинение. Побърза да смени темата.

— Документите, които прибрахме от мотела в Америка, са изключително ценни. Онези, които не успяхме да преведем, в момента се превеждат от Обществото.

— Дали сте ги на Обществото? — рязко попита Лъоклер и изведнъж стана сериозен.

— А, но ние нямаме специалисти във вътрешния си кръг, Ваше Високопреосвещенство. Не дадохме всички документи на Обществото, а само пет от тях. Използваме находката за всеки случай, ако не се

появят други в очакваната времева рамка. Можем да пресеем документите и да ги представим така, сякаш сме ги придобили от различни източници.

Льоклер кимна. Решението беше достатъчно разумно и не от много голямо значение.

— Не казвайте на професора за останалите документи. Обърнете се към независим експерт, който да ги преведе.

— И после?

— И после се погрижете да претърпи злополука на път към дома.

Италианецът срещу Льоклер кимна. Позволи си да се поотпусне, след като бе получил задача — това означаваше, че кардиналът няма да го убие на място. Той бе най-довереният помощник на Льоклер и го съпровождаше, когато конфискуваха плейъра от „Нюком“ преди години. Сега устройството се намираше в сейфа на кардинала и чакаше времето, когато ще просвири диска, който никой друг нямаше да види.

— А другите?

— Възникнаха известни проблеми и не успяхме да ги последваме. Изгубихме ги в болницата в Шарлот. Изглежда, той знае къде отиваме, преди да сме стигнали там.

— Oui, oui. Би следвало да се очаква. Той е пътешественик. Именно затова ни изпревари с дневника.

— Предполагаме, че картата може да се намира в самия дневник. Не го открихме сред останалите находки. Никой от другите документи от мотела не прилича на карта.

— В дневника? Възможно е, макар че при разпита на учителя в болницата под хипноза той не каза нещо подобно. Не знаеше за картата, това е сигурно. Трябваше да го убием още тогава. — Льоклер хвърли с отвращение кърпата си. Не беше свършил с храненето, но апетитът му бе изчезнал.

— Да наредя ли на екипите да продължат да проверяват известните скривалища на другите дискове?

Бузите на кардинала се бяха зачервили от виното. Той бързо премисли възможните сценарии и поклати глава.

— Не. Луис Делисио беше изключително предпазлив, когато ни осигури списъка, и не бива приятелите ни от Обществото да научават, че разполагаме с него и че имаме внедрени хора в проект „Журналист“.

Трябва да проявим търпение. Важен е въпросът, с който се занимаваме сега.

Льоклер леко се наведе напред и присви очи.

— Не е нужно да ви казвам колко е важно да намерим този диск. Той е единственото, което може да ми попречи да седна на папския престол. Мюлер ще обяви оттеглянето си след няколко дни и конклавът ще се събере. Ще намерим учителя и приятеля му и ще се доберем до дневника. Картата и дневникът ще бъдат заедно, както е написано, и картата ще ни отведе до диска. Когато се сдобия с него, няма да им остава друго, освен да ме изберат... — Гласът му замря. — Съсредоточете всички сили върху откриването на учителя, в момента дневникът е у него — каза кардиналът и се облегна назад, доволен от нареждането си.

Франсоа Льоклер беше човек с мощен интелект, способен да обработва скоростно информацията и бързо да стига до решения. Остана изключително раздразнен, когато му съобщиха, че сигналът, който приемаха, е бил проследен до яке на дъното на клисура, а после най-неочаквано учителят се бе появил отново.

Тревогата бе вдигната от служителя, който отговаряше за всекидневното следене на Джовани. Описанието на двамата мъже, с които се бе срещнал, не можеше да се сбърка, но Льоклер не бе очаквал те да действат толкова бързо.

Да ги остави твърде дълго с Джовани щеше да бъде опасно и това му даде предлог за решителни действия спрямо предшественика си в проект „Журналист“. Но сега двамата бягаха; колата бомба беше подплашила пляката, която преследваха. Екипът трябваше да избере различен метод — в края на краищата, дневникът лесно можеше да се запали. Не можеше да си позволи да го изгуби точно сега.

Малцина знаеха за лошото здравословно състояние на Мюлер и плановите му да се оттегли. Льоклер бе изразходвал значителни средства за проучване на сто и петнайсетте кардинали, които щяха да гласуват, когато моментът настъпеше, и бе събрал достатъчно сведения за навиците, пороците и слабостите им, за да си гарантира избирането. В църквата репутацията бе всичко — и изнудването бе много помогло от куршумите. Планът действаше от десетилетия, но после папа Николай умря, а той беше научил за проекта на Джовани — беше научил за Централата.

Ако някой представеше на конклава диск, показващ интервю с Христос, всички залози отпадаха, поради което Лъоклер беше разработил резервен вариант, в случай че дискът докаже, че Исус всъщност не е умрял на кръста и че е просто обикновен човек. Ако планът успееше, Джовани нямаше да посмее да представи такъв диск на съвета и да унищожи църквата, която обичаше.

Лъоклер обмисли двете възможности — дискът с интервюто с Христос да остане в тайна за всички или да покаже, че Христос не е умрял на кръста. И в двата случая Лъоклер щеше да е следващият папа. И когато това станеше, плановете му бяха далеч по-амбициозни от отслужването на литургия за вярващите. Щеше да промени света по много реален, много решителен начин. Той облиза нетърпеливо устни.

53.

Вашингтон, 2014 г.

Президентът на Съединените щати седеше зад бюрото си в Овалния кабинет. Взираше се в листа пред него, но умът му бе зает с друго. Току-що му се беше обадил университетски професор от Англия. Президентът бе очаквал обаждането, но въпреки това остана смутен. Не за първи път разговаряше с професор Ландъс, но знаеше, че този разговор няма да е последният, поне до края на мандата му. Да се каже, че президентът дължеше до голяма степен успеха си на професора, щеше да е подценяване. Повечето от ключовите решения, които бе взел през мандата си, се основаваха на важна информация, осигурена му от професора по същия този телефон.

Ландъс имаше необичайни познания за това, което предстоеше да се случи. Беше предупреждавал президента за катастрофи, преди те да настъпят, така че правителството да може да се подготви. Беше му разкривал мотивите на ключови съюзници или врагове и му бе съобщавал какви действия ще предприемат. Един ден дори се беше обадил небрежно сутринта да го посъветва да заложи няколко долара на „Патриотите“ в мача им срещу „Каролинските пантери“ за Суперкупата през 2004 г.

Цената на цялото това знание? Единствения път, когато президент Самюелс се срещна с професора, Ландъс го бе накарал да му обещае нещо. Да бъде честен. Да бъде честен и да остане честен. По онова време искането му се бе сторило любопитно. В края на краищата, той бе толкова честен, колкото можеше да бъде един политик, но едва по-късно, когато понесе товара на решения, променящи света, започна да разбира истинската тежест на обещанието си. Но трябваше да го спази. Как иначе?

— Ще станете президент в началото на 2013 г. — просто му бе казал Ландъс и той наистина стана, след ненавременното оттегляне на предишния лидер в средата на втория му мандат.

Но честността не беше единствената цена. Президентът бе осигурил и поддръжка на Обществото за световна историческа

достоверност. Не точно финансова, но благодарение на нея никой не слухтеше и не разпитваше за Обществото и нещата, с които се занимава. Третият и непосредствен въпрос обаче беше споменат току-що от Ландъс. Ставаше въпрос за услуга. Професорът бе казал, че когато услугата бъде изпълнена, общуването помежду им ще престане.

Самюелс дължеше на Ландъс това, а и много повече. Той бе първият американец от испански произход, застанал начело на свободния свят. Целият политически пейзаж на американската политика се бе променил благодарение на помощта на професора. Президентът Самюелс дължеше това до голяма степен на Ландъс и беше човек на думата си. Така че нямаше да се дръпне.

Интеркомът избръмча и Самюелс нареди да въведат госта му. Вратата на Овалния кабинет се отвори и в помещението с решителни крачки влезе армейски генерал в пълна парадна униформа.

— Искали сте да ме видите, сър. — Беше твърдение, а не въпрос.

— Да, Джак. Искам една услуга в Афганистан.

Дейвид го болеше главата. Мозъкът му пулсираше и сякаш на всеки две секунди се опитваше да избяга от черепната кухня. Той погледна към Шон, седящ на задната седалка на раздрънканата стара кола. Возилото се лашкаше и подскачаше по пътя, като заплашваше да се разпадне при всяко следващо друсане. Шон изглеждаше добре, помисли си Дейвид, като се имаше предвид през какво бяха минали. Беше проспал почти целия полет от Париж до Пакистан. Дейвид не бе имал това удоволствие. Заради миризмата. Самолетът миришеше на престоляла индийска храна и това съвсем не окуражаваше дрямката.

Шон беше нервен. Заради третия човек в колата, който седеше зад волана. Не бе мислил какво ще правят след полета. Не знаеше как ще стигне до границата с Афганистан, но си даваше сметка, че няма да е толкова лесно като да скочи в първото такси. Фактът, че нещата не зависят от него, беше повече от тревожен. Ситуацията изобщо не му харесваше.

След кацането в пакистанската столица Исламабад и преминаването през хаоса на претъпканото багажно отделение Шон и Дейвид тръгнаха към гишето за информация с надеждата да разберат какви да бъдат първите им стъпки, когато Дейвид видя табелата. На нея пишеше „Блек, Стрикленд“ и я държеше човек, който бе успял по някакъв начин да си пробие път до първия ред в тълпата пред изхода за пристигащите. Лицето му беше познато. Бяха го виждали неведнъж по Си Ен Ен през последните няколко години като журналист от фронтовата линия, отразяващ последните действия във войната на съюзниците срещу „Ал Кайда“ и талибаните. Крейг Шварц. Беше истинска загадка защо ги чака на летището.

— Имам инструкции да ви закарам до границата — отвърна журналистът, когато Шон го попита. — Единствените, които минават през пропускателните пунктове, са новинарските екипи и репортерите. Просто не може да се стигне там без съответните разрешителни.

Дейвид беше откачил. Откъде знаеше този човек, че ще се появят тук? Обяснението на Крейг просто не задоволяваше добре развитата

параноя на компютърния инженер.

— Редакторът ми се обади и ми събщи, че било жизненоважно да ви прекарам през границата. Не ми каза защо. Надявах се, че вие ще ми обясните.

Шварц не спомена, че се бе съгласил веднага, тъй като бе надушил история, макар да не разбираше изричното указание да не използва фирмената кола.

И така започна петчасовият им път, разнообразяван с танцуване около истината. Стана ясно, че Крейг не знае нищо за дневника или за Централата, а Шон нямаше намерение да съобщава информацията на Си Ен Ен. Шварц обаче беше журналист и ако го биваше в нещо, то бе в измъкването на информация.

След два часа дискретни и не така дискретни въпроси кореспондентът млъкна, след като разбра, че двамата няма да му кажат с какво са се захванали. Въпреки това бе твърдо решен да научи.

Постепенно пейзажът ставаше все по-пустинен, растенията оредяваха, земята сякаш си пробиваше път през зелената покривка, за да покаже сивите си, назъбени скали.

Нито Шон, нито Дейвид имаха някакъв план, но Шон имаше чувството, че ако просто стигнат на мястото, някак ще успее да разбере нещо. На Дейвид не му пукаше — целият му живот се беше оплел с тази авантюра и единственият начин да се почувства в безопасност, бе да я посрещне открито. Освен това искаше да се запознае с онзи, който е разработил кодека. Беше работил по разбиването му и на всяка крачка оставаше изумен от сложността му. Така че искаше да се запознае с ума, който го беше замислил — имаше огромна разлика между разбирането на нещо създадено и измислянето му.

Накрая признаците на живот се появиха отново и Шон направи справка с картата. Установи, че влизат в град Пешавар, на западната граница на Пакистан. Според пътеводителя корените на града се губели в древността, но много от сградите му били издигнати преди повече от две хиляди години.

Още преди да пристигнат, Шон беше решил, че ще спрат тук, за да се окопитят и да направят някакъв план.

Дейвид не беше от приказливите. След като махмурлукът му отмина, умът му започна да смила онова, което беше прочел, преди да се напие до безпаметство. Също като Шон, и той не искаше да говори

за това пред репортера. Самото присъствие на Шварц засилваше подозренията му, че всичко това е някаква конспирация.

— Чували ли сте за патаните? — попита Крейг, решил да опита нов подход.

— Не. Трябва ли да съм чувал? — мрачно отвърна Дейвид.

— Всъщност, не. Просто те един вид владеят този район. Държавният закон важи само в пределите на града, след което обикновено се превръща в племенен.

— Е, знаехме си, че мястото ще е лайняно — каза Дейвид.

— Добре ли си? — попита Шон приятеля си.

— Разбира се — откровено излъга Дейвид.

— Изглеждаш ми малко разстроен.

— А, не съм. Просто си мисля за... — Той сниши глас. — Нали се сещаш. Онова, което прочетохме.

Шон не беше споменал нито дума за дневника, откакто бяха кацнали.

Дейвид се обърна и го погледна право в очите.

— Прочете го. Човече, прочете го. Ние сме в Пакистан! Как се озовахме тук, по дяволите? — Гласът му започна леко да се повишава. — Така де, огледай се само. Наистина го правим и аз повярвах напълно, честна дума. Но онова последното? Прекалено трудно е за преглъщане. Просто ме кара да се съмнявам в цялата история. Чудеса?

Шон изглежда многозначително приятеля си, за да го накара да сниши глас, но Дейвид се разприказва още по-силно. Крейг мълчеше и напрягаше слух през шума на двигателя. Накрая Дейвид се отказа да си трае.

— Стига бе... пътуване във времето? Сериозно? Наистина ли е възможно подобно нещо? Ти си експертът и каза, че не може да се получи. Наистина ли мислиш, че някой може да е намерил начин да го направи? Или всичко е някаква завъртяна измама?

Рефлексите на Крейг не закъсняха нито за миг.

— Измама? Вие двамата наред ли сте? Пътуване във времето? Да не сте прекалили с научнофантастичните филми в самолета?

Шон изглежда кръвнишки Дейвид, бавно поклати глава и сви устни. Щом репортерът искаше информация, Шон беше готов да го залее с нея. Така поне можеха да го отклонят от дирята.

— Виждаш ли, времето е шантаво нещо — започна той и автоматично влезе в ролята на учител.

Крейг се заслуша с мисълта, че това най-сетне е началото на новината, която беше очаквал.

— Предполагам, че най-важната промяна е разбирането, че времето не е онова, за което се е смятало.

Дейвид се обърна и се загледа през прозореца. Беше се сетил каква е тактиката на Шон.

— За нас е естествено да мислим за времето като за нещо отделно и постоянно, намиращо се извън материалния свят. Оказва се, че това не е съвсем вярно.

— Така ли? — подканващо попита Крейг. Най-сетне започваше да получава нещо от тези двамата.

— Времето е втъкано в света ни по съвсем материален начин. То си има дори форма и се влияе от неща като гравитацията, която всъщност е само крива в онова, което наричаме пространство-време.

— Времето се влияе от гравитацията? Но то няма никаква маса, как гравитацията може да му въздейства?

— Каж ми, според теб светлината има ли маса? — попита Шон, който вече започваше да набира скорост.

— Ами, всъщност не знам. Не мисля — запъна се Крейг.

— Но гравитацията ѝ въздейства.

— Така ли?

— Разбира се. Какво според теб представлява черната дупка?

— Тя е нещото, което имам вместо стомах, както твърдеше майка ми — обади се Дейвид, показвайки, че започва да излиза от мрачното си настроение. Беше чел онлайн статиите на Шон и много от тези концепции му бяха познати.

Неволно се усмихна, докато слушаше как Шон обяснява за времето, гравитацията, черните дупки и всичко останало. И действаше — Крейг като че ли беше доволен да попълни научните си познания, без изобщо да заподозре, че го баламосват.

Преди Шон да успее да завърши обяснението на парадокса с близнаците, концентрацията му бе превърната на пух и прах, когато прозорецът до него се пръсна. Шокът вкара студена доза адреналин в

кръвта му секунда по-късно, когато видя как Крейг клюмна напред и главата му тупна с глух звук върху волана. Колата веднага набра скорост и тръгна да излиза от пътя.

Дейвид сграбчи като обезумял кормилото, но то бе хлъзгаво от кръвта.

— Простреляха го! — извика той, докато Шон хващаше журналиста за раменете и го дърпаше назад.

Дейвид се помъчи да овладее колата, но кракът на Крейг бе стъпил здраво върху газта и автомобилът продължи да набира скорост. В отчаянието си Шон пусна Крейг и видя голяма черна дупка близо до слепоочието му, от която течеше гъста червена кръв. Той сграбчи ръчната спирачка между двете предни седалки и я дръпна рязко. Ефектът беше моментален.

Дейвид политна напред и неволно дръпна волана. Шон също полетя напред и поради липсата на колан мина между седалките и се заби в предното стъкло. Колата се завъртя, ръката на Дейвид продължаваше да държи кормилото. Рязкото движение освободи педала на газта и в продължение сякаш на цяла вечност колата остана опряна на левите си колела, преди да се изправи отново и да спре в облак от прах напречно на пътя.

Движението бе спряло и двамата останаха да седят за момент така, откъснати от дълбините на интелектуалната теория и задръжани в суровата, практична светлина на деня. С труп в колата.

Колите на пътя постепенно потеглиха отново, като надуваха клаксони покрай тях. Секунди по-късно източникът на стрелбата се разкри. Един джип долетя зад тях и наби спирачки. Дейвид погледна първо в огледалото, после се обърна. Видя осем мъже, чиито лица бяха покрити с дълги черни кърпи като в някаква ужасна пародия на разбойници от Дивия запад.

Без изобщо да се замисля, Шон сграбчи безжизнения шофьор за широките му дрехи. Дейвид се спусна да му помага и в следващия миг мъртвият репортер се озова на задната седалка, а Шон бе седнал отпред, въртеше волана и даваше газ. От колелата се вдигна син дим от изгоряла гума. Автомобилът поднесе и полетя напред, а облечените в черно фигури скочиха обратно в джипа си и се впуснаха в преследване.

Нямаше нужда от думи. И двамата знаеха, че когато някой стреля и улучва човека до теб в главата, той е или много лош, или много

добър стрелец. Нито Шон, нито Дейвид имаха намерение да научават за кое по-точно става дума.

Натиснал газта до дупка, Шон поглеждаше в огледалото за обратно виждане, като същевременно се опитваше да намери изход от града. Макар и натоварен с осем души, джипът като че ли ги настигаше в рехавото движение. После започна стрелбата — и тя бе единственото вдъхновение, нужно на Шон да завърти рязко волана и да се махне от главния път.

Задното стъкло се пръсна с оглушителен трясък. Двамата се снесиха инстинктивно. Всички стъкла вече бяха разбити и нахлулият в купето вятър донесе със себе си миризмите на града. Пешавар беше граничен град и истински лабиринт.

След като се разминаха на косъм с някаква конска каруца и се изкачиха на един хълм, пред тях се разкри планината в пълното си великолепиe. Градът изглеждаше като прашинка пред нея.

Отново проехтяха изстрели и Шон завъртя кормилото и обърна по странична уличка към стария град. При различни обстоятелства американците сигурно щяха да се възхитят на красотата и суровата сила на това място. От двете страни на улиците се издигаха къщи на по два и три етажа, построени от кирпич на дървени рамки. Калдъръм смени асфалта, когато колата се понесе през дваисет и петте века история. Въртяха се, завиваха, набиваха спирачки и поднасяха по виещите се улици, които бяха прекалено тесни и стари за моторните превозни средства. Десет минути след лудешкото каране из стария град Дейвид най-сетне намокри панталоните, когато тялото му реагира на постоянното производство на адреналин, предизвикано от ужаса.

Куршуми се забиха в древните стени на една от градските порти, докато двамата прелетяха под един мост. Внезапно се озоваха извън криволичещите улици на града и странните тесни алеи. Изхвърчаха от него толкова бързо, колкото бяха влетели, и сега отново се намираха на пътя, от който искаха да се махнат.

Шон погледна към планината, която се издигаше величествено пред тях. Сивите неравни дерета и побелелите от сняг върхове даваха съвсем нова дефиниция за лошото предчувствие, но тъй като трясъкът

на стрелбата отзад отново достигна до слуха им през воя на вятъра, нито Шон, нито Дейвид имаха време да се възхищават на изумителната красота на прохода Хибер.

— Какво искат, по дяволите? Защо се опитват да ни убият? — извика Шон.

Понякога Дейвид се чудеше дали не съществува единствено като фокус за риторичните въпроси на приятеля си.

— Опиках си панталоните — беше единственото, което успя да измисли в отговор.

Шон не го чу. Страничното му огледало току-що бе пръснато и той знаеше, че без прикритието на сградите и тесните улици е въпрос на не повече от минута джипът да се озове достатъчно близо, за да могат онези вътре да направят стрелбата си по-точна.

И тогава се случи нещо много странно. Шон видя в огледалото как джипът забавя скорост и отбива от пътя.

— Какво правят? — смая се Дейвид, след като проследи погледа на приятеля си.

— Отказват се! — каза Шон, по-скоро с надежда, отколкото тържествуващо.

— Кои са те? — попита Дейвид.

— Не знам. Талибани? Май по тези места има само едно огромно племе, съставено изцяло от мъже.

— Видя ли онези хора? Хората по улиците? Вървяха си накичени с патрондаши, сякаш е Вси светии. Май лъскавите патрони са на мода този сезон — пошегува се Дейвид, макар почти да бе полудял от страх.

— Така е. Районът е граничен, но не очаквах... — Шон погледна огромната планина пред тях — ... това — довърши той.

Върховете се издигаха като от някакъв фентъзи роман на Толкин. Пакистан можеше да се похвали със своите Хималаи и за огромните планински масиви на север рядко се споменаваха.

Пейзажът беше неземеен, а стрелците можеха да ги преследват из града и това никому да не направи впечатление. Представата за нормално в тази страна далеч не беше същата, с която бяха свикнали у дома.

— Добре ли си? — попита Шон.

Дейвид беше пребледнял. Отговори му само с измъчена усмивка и поклати леко глава, загледан в трупа на задната седалка.

Шон погледна към скоростния лост и когато погледът му се насочи отново към пътя, видя джипът да се появява от някакъв страничен път на не повече от петнайсет метра пред тях. Единствената реакция на Дейвид бе да изкрещи, а Шон се взираше с ужас напред.

Този път нямаше да има гонитба, измъкване и маневри по улиците. Този път джипът бе спрял точно пред Шон и Дейвид и преследвачите им бяха насочили оръжия към колата. Бяха твърде близо, за да не улучат. Шон наби спирачки.

Мъжете крещяха заповеди и стреляха във въздуха. Трима скочиха от колата, единият посочи към Шон и извика нещо, което той не разбра, но прие, че му нареждат да слезе. Обърна се към Дейвид, докато вдигаше ръце от волана.

— Запази спокойствие. Мисля, че сме им нужни, за да се измъкнат. Спокойно.

— Плейърът — каза Дейвид. Сребристото куфарче с преносимия плейър се намираше на задната седалка до мъртвия репортер.

— Остави го. Посегнеш ли назад, ще те убият. Остави го и излез бавно.

Макар да се мразеше, че го прави, Дейвид се подчини и веднага щом слезе от колата, получи приклад в слепоочието. Ударът го просна на земята и разкървави главата му. Дейвид се мъчеше да остане в съзнание и докато притискаше лице в земята, нечий крак го зарита в корема. Пакистанците продължиха да крещят, да дават заповеди или да настояват за нещо — Дейвид не знаеше какво точно, но и не му пукаше. Искеше единствено да престанат да го ритат.

Шон не се отърва по-леко. Почти идентичен удар го просна, но прикладът одра челото му и от него шурна кръв. Макар да можеше да се предпази от някои от атаките, той не посмя да се съпротивлява. Мъжете го сграбчиха и му вързаха очите, като го блъскаха с приклади в гърдите, лицето и слабините. Челото му продължи да кърви и кърпата на очите му бързо подгизна.

Остави се да го завлекат към един камион, като се мъчеше да дешифрира потока от команди. Ръцете и краката му бяха вързани и го блъснаха грубо на твърдата метална каросерия. Секунди по-късно чу как Дейвид тупна тежко до него и изхленчи. Личеше си, че приятелят му е ранен по-лошо от него. Какво ставаше, по дяволите?

Похитителите им като че ли не проявяваха интерес да общуват с тях по друг начин освен с приклади, но Шон знаеше, че атаката не беше случайна. Не след дълго камионът потегли.

Лейтенант Дан Маккейб се взираше в ръчния монитор. На екрана профучаваше планински склон — разузнавателният апарат летеше само на сантиметри от скалата. Лейтенантът свали раницата си и откопча катарамите. Тук горе беше толкова студено, че облечените му в ръкавици пръсти не се подчиняваха съвсем добре, но въпреки това му бяха нужни само секунди да извади втори апарат. В сгънато състояние той бе не по-голям от котка, но представляваше най-новото в разузнавателните технологии. По същество беше малък хеликоптер, способен да развива скорост до двеста и петдесет километра в час. Достатъчно малък, за да може един войник да го носи в раницата си и да го пусне само за минута, но пък му даваше възможност да вижда какво има зад следващия хълм и дори в радиус от трийсетина километра, без да изисква сложно управление.

Маккейб бе останал във възторг, когато за първи път му представиха „буболечките“. Основното за успеха им бе фактът, че летяха самостоятелно. Можеха да останат под радара, близо до земята и същевременно да следват очертанията на терена. Бяха в състояние интелигентно да избягват препятствия, които липсваха по картите. Предишната им версия все още разчиташе на вградените триизмерни карти и на джипиес системата. Всичко бе добре, докато някой не паркираше микробус на пътя му. Тъй като препятствието го нямаше при съставянето на картата, апаратът не го забелязваше, докато не станеше твърде късно... и обикновено се разлиташе на хиляди парчета. Моделът преди предишния беше още по-неефективен и се нуждаеше от войник, специално обучен в управлението му. Това означаваше, че водачът трябваше да посвети ценното си внимание на радиоуправлението и да се опитва да лети над терен, който не можеше да види, разчитайки единствено на вградената камера.

Бяха опитвали лазери и дори сонар, но системите се оказаха скъпи и жадни за енергия, така че апаратът можеше да остане във въздуха само за няколко минути. Новата система бе основана не на друго, а на истинска буболечка. Проучванията върху зрителната

система на скромната пчела бяха дали на американските военни тази нова самостоятелна технология.

Било свързано с начина, по който пчелите възприемат света, както обясниха на Маккейб. Насекомото вижда триизмерно, но не по същия начин, по който хората. При хората очите са достатъчно раздалечени едно от друго, за да осигурят перспектива и дълбочина на възприятието. При пчелата механизмът е друг, при това доста оригинален. Тя определя скоростта на минаващите покрай очите ѝ предмети и преценява разстоянието въз основа на движението. Това обяснява изумителните ѝ способности при излитане и кацане. Бяха дали пример с карането на кола. Намиращите се по-близо предмети профучават с висока скорост, докато планината на хоризонта като че ли почти не помръдва. И подобно на пчела, кацаща деликатно на ръба на чаша, устройството, летящо с постоянна скорост близо до земята, се движи сякаш на автопилот и е в състояние да се ориентира, каца и излита и на най-несигурния терен.

Дан Маккейб натисна бутона за освобождаване на пружините, които фиксираха осемте ротора по местата им. Натисна друг бутон и хвърли устройството във въздуха. То незабавно полетя и пое по курса на предишната „буболечка“.

От мястото, на което се намираше, спускането до пътя през прохода Хибер беше почти невъзможно. Но пък и не му беше работа да прави подобен преход.

Работата му бе да открие и предаде информация на командира си. Като се изключи това, Маккейб нямаше представа каква е мисията; командирът му бе казал само едно — че е възложена лично от президента.

Беше ужасно студено и двамата умираха от глад. Шон промърмори на Дейвид, че „всичко ще бъде наред“, докато компютърният инженер лежеше вързан до него. Незнайно защо похитителите им ги държаха вързани и в отделни палатки през нощта, а на сутринта ги събудиха, биха ги още малко, пак им вързаха очите и ги качиха отзад на камиона. Дейвид скимтеше от болка, натъртеното му тяло се друсаше на металната каросерия. Похитителите не говореха нито дума английски и Шон се запита дали просто не са ги избрали като двама западняци, за които могат да получат откуп. Не че някой би платил за него. Вероятно бащата на Лорън вече не беше на себе си и сигурно обвиняваше него за изчезването на дъщеря си — при това с пълно право.

В края на краищата, вината бе негова — той се беше съгласил тя да дойде с него, макар да знаеше, че трябва сам да замине за Англия. Наруга се за пореден път, но после го обхвана онова странно спокойствие, което бе изпитал след прочитането на дневника.

Беше съобщил в гимназията в Мейсънвил, че излиза в отпуск, така че те едва ли щяха да се разтревожат, че го няма. На кого друго би могъл да липсва? Със сигурност не и на някого, разполагащ с достатъчно пари, за да плаща откуп.

Подозираше, че Дейвид е на подобен хал. Компютърният инженер се криеше от две години и бе изключително предпазлив при установяването на контакт с когото и да било. Шон се съмняваше, че някой ще забележи изчезването му.

Пътуваха от около час, когато неочаквано се разнесоха викове и камионът рязко спря. Шон чу как мъже скачат от каросерията наред стрелба. Последва още стрелба и разтърсваща земята експлозия, когато нещо непосредствено до тях беше хвърлено във въздуха — може би джипът със стрелците, който пътуваше с тях. Чуха се писъци, гърмежи и удари на куршуми. Нито един не улучи машината, в която се намираха Шон и Дейвид. Навсякъде около тях се водеше престрелка, а те лежаха безпомощни, със завързани ръце и очи.

— Какво става? — със задавен глас попита Дейвид.

— Не знам. Обърни се с гръб към мен.

Шон чу как едрият мъж се загърчи и се претърколи пред него.

— Добре, ще се наведе към ръцете ти. Ще опиташ ли да махнеш превръзката на очите ми? — попита Шон.

— Ще опитам — отвърна Дейвид.

Шон се наведе към ръцете на компютърния инженер, като движеше глава по гърба му в усилието си да го ориентира. Дебелите пръсти на Дейвид зачепкаха плата и не след дълго кърпата падна. Материята беше залепнала за засъхналата кръв на главата на Шон и при отделянето и раната се отвори отново.

Той изръмжа.

— Извинявай! Е? Виждаш ли нещо?

Шон се огледа. Бяха сами в каросерията на камион — метален под и рамка, върху която беше опънато платнище. Зад тях пътят се отдалечаваше и правеше завой. Планината беше сурова и студена. Покрай пътя тук-там се виждаха преспи и навят сняг. Изведнъж гледката беше закрыта от трима мъже в униформи. Американски униформи.

— Е, момчета, достатъчно сте се излежавали за днес, не мислите ли?

Шон беше поразен. Никога не бе се чувствал по-щастлив при вида на въоръжен човек.

— Морска пехота — малко по-късно подхвърли плешивият мъж, седнал на предната седалка. Носеше големи слънчеви очила и синя камуфлажна униформа. Шон и Дейвид седяха в задната част на бронетранспортъора с други двама войници, които гледаха право напред, без да кажат нито дума.

— Май сте много важни, господа — продължи мъжът. Акцентът му беше тексаски, доколкото можеше да определи Шон.

— Още не мога да разбера — рече той. — Откъде сте научили къде сме, какво искат специалните части от нас и кои бяха онези хора?

Пороят въпроси нямаше край, умът му още не можеше да побере всичко случило се.

— Ако трябва да съм честен, синко, не мога да ви кажа много. Знам само, че лично президентът натовари цяло поделение със спасяването ви от похитителите. Сам ни даде оперативната информация и заповедите. Направо нечувано. Освен това ни каза къде да намерим тялото на онзи журналист.

Шон замълча за момент, като си мислеше за Крейг Шварц. Имаше чувството, че човекът е бил използван като пионка в някаква противна игра. С мъка се застави да се съсредоточи върху настоящето.

— Добре, да изясним нещата. Президентът на Съединените щати е пратил цяло поделение морски пехотинци да ни спасява. Сигурни ли сте, че сте попаднали на правилните хора? Не че се оплаквам, но съм абсолютно сигурен, че никога не съм бил канен в Белия дом. Не предполагах, че президентът следи толкова отблизо какво става по света.

Плешивият мъж се обърна.

— Не го прави. Ти си Шон Стрикленд. Приятелят ти е Дейвид Блек, а убитият е журналистът Крейг Шварц от Си Ен Ен. — Беше твърдение, а не въпрос.

— Да, точно така. Добре, за момент ще се опитам да пренебрегна факта, че президентът знае кой съм. Къде се намираме?

— Малко след границата между Афганистан и Пакистан, на път към пазено в тайна място. Минахте през прохода Хибер и сега сте в афганските планини, може би най-дивото и лишено от закони място на света.

— А как разбрахте къде се намираме?

— Посочиха ни най-общо района, след което разузнавателните ни части ви откриха. Това ни е работата, синко.

— Добре...

Шон си даде сметка, че мъжът, който се беше представил като капитан Алън Джонстън, ще отговаря единствено на директни въпроси и че ако желае да получи информацията, която искаше, трябваше да задава правилните въпроси по правилния начин.

— Защо сме толкова важни за президента? — попита той.

— Не знам, синко. Не е по моята специалност.

— Кой бяха онези...

— Взехте ли куфарчето ми? — намеси се Дейвид. — Някой да е взел куфарчето ми?

Капитан Джонстън се усмихна.

— Казаха ми, че ще питате за него. Пратихме хора да го приберат. Очакваме да получим докладите им след няколко минути. Трябва обаче да ви предупредя, че онази кола е била надупчена здравата. Няма гаранции, че вече не е ограбена.

Дейвид изглеждаше едновременно облекчен и разтревожен.

— Колкото до приятелчетата ви, бяха пакистанци, но това е всичко, което ни е известно за тях. Племето си има военни групи и наемници, които действат на страната на талибаните. Знаем не повече от самите вас защо са ви отвлекли.

— Добре. Добре... — Шон погледна напред. Опипа хлътналия си корем. Дневникът още бе затъкнат в колана му. До такава степен беше станал част от него, че вече почти не го забелязваше. — Тогава ми кажете следното: какви са заповедите ви? Къде ни водите?

— Моите заповеди ли, синко? Наредено ми е да ви заведа на определено място в планината и да ви оставя там.

— Какво? — Шон си помисли, че не е чул добре. — Да ни оставите там? Насред планината? Няма ли да ни откарате в базата си? Или в болница?

— Не, синко. Никакви болници, никакви бази. Всъщност, след десетина минути ще стигнем — добави той, когато бронетранспортърът отби от черния път и продължи по друг, който едва се забелязваше.

Облекчението на Шон бързо се изпари.

— Не можете просто да ни зарежете!

— Съжалявам, синко, но такива са заповедите. Така нареди президентът.

Шон започна да се паникьосва. Погледна към Дейвид, чието лице бе цялото в синини, дясното му око беше подуто.

— Какво трябва да правим тук? — обърна се към капитан Джонстън.

— Това не е по специалността ми.

— Не е по специалността ви ли? — изкрещя Шон.

Понечи да се наведе напред, но морският пехотинец до него го сграбчи за рамото и го дръпна обратно на мястото му. Не можеше да повярва. Това не беше спасителна мисия. Прекара останалите минути в гневно мълчание, докато високопроходимата машина не спря.

— Май тука трябва да слизате — каза капитан Джонстън и се обърна назад. Един от войниците мълчаливо отвори вратата.

— Не — категорично заяви Шон.

— Боя се, че нямате такъв избор, господин Стрикленд. Не се безпокойте, ще ви бъде осигурена храна. А сега слезте, ако обичате.

Шон остана още малко на мястото си, докато оглеждаше околността. Не можеше да си представи по-враждебно и изолирано място. Взря се в лицата на мъжете в кабината, но никой не отвърна на погледа му.

Всички чакаха търпеливо и безмълвно. Накрая Шон погледна Дейвид, който бе странно притихнал. Бавно и с неохота той стана от мястото си и слезе. Камъните захрущяха под краката му, студът го прониза. Призля му. Излизането от военната машина беше като удар с мокър парцал. Обеща си да не гласува за президента Самюелс на следващите избори. Секунда по-късно Дейвид се озова до него с раница, дадена му от един морски пехотинец. Вътре имаше храна и вода.

— И още нещо — каза капитан Джонстън, като слизаше от машината.

До него застана войник с друга раница. Той я отвори и извади от нея нещо като футуристичен хеликоптер, ударен с лъч за смаляване. Беше покрит със същите камуфлажни шарки като униформата на морските пехотинци и когато бе разгънат, Шон видя няколко камери в предната му част.

— Това е буболечка. Вашият водач. Следвайте го.

— Къде ще ни отведе? — попита Шон, докато Дейвид разглеждаше с интерес устройството.

— Съжалявам, синко, не е по специалността ми — отвърна капитанът и се качи обратно в кабината. — Бог да е с вас и късмет и на двама ви, господа.

Вратата се затвори и бронетранспортьорът потегли.

Шон се обърна и погледна към Дейвид, който продължаваше да мълчи. Военната машина изчезна зад завоя и скоро звукът от двигателя ѝ заглъхна. Двамата останаха да стоят на мястото, където бяха слезли. Насред нищото. Преспи покриваха неравната земя навсякъде около тях. Камъни стърчаха от снега и леденият вятър пронизваше телата им.

Шон погледна апарата в краката на Дейвид. Не беше помръднал. Дейвид бръкна в раницата и извади нещо, увито в станиол.

— Сандвич? — предложи той.

Беше минал почти час и започна да вали мек сняг. Шон бе изпитал всички емоции, за които имаше сили, най-вече чувството за безсилие. Бяха изпили голяма част от водата и изядоха почти цялата храна, включително и голямо парче морковен кейк, който Шон нагълта и едва не се задави, когато в гърлото му заседна необичайно голямо парче орех. Да стигне чак дотук и да бъде убит от орех в пакета за първа необходимост? Подобаваш край, помисли си.

Апаратът продължаваше да лежи на земята. Дейвид беше използвал времето да го разгледа колкото се може по-добре, без да доближава пръсти до зловеците на вид перки върху малкото устройство, като се мъчеше да разбере как точно са го направили.

Лицето му беше само на сантиметри от мъничкия хеликоптер, когато едно пиукане ясно му показва, че устройството далеч не е така мъртво, колкото изглеждаше. Роторите оживяха и секунди по-късно вече се въртяха на пълни обороти. Буболечката се издигна във въздуха по-плавно, отколкото им се струваше възможно, и полетя с равномерна скорост вляво от тях.

— Ъъъ, Шон? — каза Дейвид, когато устройството спря за момент и се обърна към тях, сякаш ги чакаше да го последват.

Шон побърза да застане до приятеля си — всяко действие бе добре дошло след безплодните мисли, които го спохождаха през изминалия час. Малкият хеликоптер отново полетя, повеждайки двамата на преход, за който не бяха нито подготвени, нито екипирани.

През по-голямата част от деня устройството се държеше на разстояние, докато двамата мъже, свикнали повече с лабораторията и класната стая, отколкото с дивата природа, се мъчеха да не изостават по неприветливия каменист терен. Когато пет часа по-късно започна да се стъмва, ръцете на Дейвид бяха така премръзнали, че вече не ги чувстваше като част от тялото си. Трябваше да напрягат всичките си сили и умения, за да не паднат и да не се пребият на някой от тесните корнизи, по които минаваха. Когато апаратът най-сетне влезе в някакъв малък отвор в скалата, страхът от неизвестното се смени с

облекчението, че са намерили подслон. Щом се скриха от виещия вятър, прожекторът в предната част на устройството се включи, за да освети с червената си светлина тесния проход.

През следващия час пристъпваха напред, като удряха бедра и лакти в скалата. Дейвид беше възхитен от начина, по който буболечката летеше в тясното пространство, без да докосва стените и тавана. Устройството увисваше във въздуха или се стрелкаше напред, без да се блъсне в нито един камък — нещо, което не можеше да се каже за Шон и Дейвид. Двамата изгубиха всякаква представа за посока в лабиринта от проходи, но апаратът никога не се отдалечаваше прекалено много от тях.

Зловещата тишина внезапно бе нарушена от звук, който отекна в пещерата. Далечен, но ясно различим — висок крясък от болка.

Шон се закова на място и се заслуша. Дейвид се блъсна в гърба му в тъмното, облегна се на скалата и се свлече долу. Пердахът, който беше изял от пакистанците, го бе лишил от воля да продължава напред.

— Чу това, нали? — попита Шон.

— Май да — отвърна Дейвид.

Шон зачака, но вече не се чуваха никакви звуци. Сигурно въображението му правеше номера.

— Хайде, ако онова нещо се отдалечи прекалено, ще останем на тъмно и никога няма да успеем да се измъкнем. Трябва да продължим — каза Шон, но още докато говореше, видя, че устройството е спряло и търпеливо ги чака.

Дейвид си пое дъх. Мисълта как се губи в пещерите изпълни главата му с образи на пантери и хипопотами. Това беше достатъчен мотив да стане и да продължи напред, но устройството не помръдна.

— Е? — попита Шон и погледна апарата.

Буболечката висеше във въздуха абсолютно неподвижно, само роторите ѝ се въртяха.

— Добре, вече можем да продължим, готови сме — каза Шон.

Устройството не помръдна.

„Чака нещо“ — обади се мозъкът на Шон. Устройството остана да виси още десетина минути, след което отново пое през лабиринта от проходи, водейки двамата мъже навътре в планината.

Дейвид почти не можеше да се движи и Шон праметна ръката му през рамото си, за да го поддържа през следващия час. Малко преди

самият той да падне от изтощение, апаратът кацна пред тях, обърнат към стената. Шон и Дейвид доуцукаха до робота и погледнаха червения лъч светлина. Не видяха нищо освен скала. Устройството беше летяло непрекъснато през последните осем часа. Защо спираше точно сега?

Отначало дойде звукът — от нещо тежко, което сякаш се задвижваше от хидравлика. Почти веднага след това се появи синя светлина и на стената пред двамата мъже се появи очертание. Беше с ширината на автобус и два пъти по-високо, след което се раздели по средата. Отново се чу хидравличен звук, последван от бръмчене. Накрая скалата се раздвижи.

Плъзна се настрани. Отвори се. Светлината на буболечката угасна — вече нямаше нужда от нея. Сега двамата бяха окъпани от синята светлина, проникваща през разширяващата се цепнатина в скалата. Изтощени и изумени, Шон и Дейвид впериха погледи в отвора, който се оказа всъщност двойна врата.

58.

Шон и Дейвид бяха окъпани от тайнствената синя светлина от другата страна на вратата. Двамата няколко секунди се взираха мълчаливо в отвора, после минаха през него.

Нищо не можеше да ги подготви за онова, което видяха. Абсолютно нищо. След часове в мрака, в тесни виещи се проходи и лабиринт от тунели, двамата се озоваха в огромна зала, която сякаш бе твърде голяма, за да се намира в планина. Още по-невероятно бе онова, което видяха в нея.

Беше цял град — безброй сиви стоманени куполи и пътища във всички посоки. Шон и Дейвид се намираха на корниз на три етажа над долното ниво, където се издигаха повечето постройки. На всяко ниво покрай стените на залата минаваше метална пътека.

Без изобщо да се замисля, Дейвид тръгна напред. Шон го последва и двамата спряха при парапета и зяпнаха с благоговение невъзможните структури. Всичко бе окъпано от синя светлина, която сякаш идваше от всички страни едновременно. В единия край на града имаше голяма тревна площ с линии и означения, почти като футболно поле.

Вниманието на Шон обаче беше привлечено от централната част. Над нивото на околните сгради, подобно на централна ос на целия свят около нея, се издигаше голяма кръгла платформа. Тя се извисяваше на петдесет метра над земята и към нея вървяха всевъзможни кабели. Шон впери поглед в платформата и кръвта му се смрази.

— Дейвид — рече той. — Виждал съм това място.

— Какво?

— Виждал съм го. В сънищата си.

Дейвид не отговори, а само го погледна. Не се съмняваха къде се намират, но и не си бяха представяли, че ще изглежда толкова прекрасно.

Навсякъде висяха угасени монитори. Технологиите се смесваха със скалата, кабели и тръби изчезваха и се появяваха от стените и пода. Но едно нещо правеше това място още по-странно — то бе пусто. Не

виждаха никакви признаци на живот, само синята светлина, която светеше равномерно навсякъде.

— Как можем да слезем долу? — попита Дейвид.

Шон се огледа за нещо като стълбище, но не откри.

Всяка пътека като че ли описваше пълен непрекъснат кръг.

— Къде са всички? — продължи да пита Дейвид.

— Не знам. Сигурно ще разберем, ако успеем да се спуснем на земята.

Щом каза „на земята“, частта от пътеката, на която се намираха, започна да се накланя надолу. Неочакваното движение накара Шон да се вкопчи в парапета и когато погледна, той видя как пътеката под тях се разделя. Секунди по-късно се озоваха на земята, пътеката им се беше превърнала в асансьор, готов да изпълнява желанията им.

— Каква технология само! — ентусиазира се Дейвид и успя да се опули въпреки подутото си око.

Двамата слязоха от пътеката и стъпиха на камъка и пръстта на най-долното ниво. Оттук беше трудно да получат пълна представа за Централата, но едно нещо се виждаше винаги — издигнатата платформа в центъра на пещерната зала.

— Мислиш ли, че това е...

— Да — отвърна Шон, преди Дейвид да е довършил въпроса си. — Трябва да я видя.

— Не знам, човече, от това наистина ме побиват тръпки. Къде са всички. Имам чувството, че...

— Че те наблюдават? — довърши Шон, имитирайки гласа на Йода.

— Именно.

— Почти съм сигурен, че ни наблюдават. — Шон погледна към някаква наблюдателна платформа с тъмни прозорци, която стърчеше от скалата в отсрещния край на залата. — Но какво можем да направим? Нищо не ни пречи да поогледаме, докато някой не дойде при нас.

Двамата продължиха да разглеждат куполите, малките площади и мостовете около тях. Всички врати бяха заключени и никой не отговаряше, когато чукаха на тях. Единственият намек за живот беше глухото бръмчене, за което Шон подозираше, че идва от множеството големи монитори.

Колкото повече обикаляха и търсеха, толкова повече се приближаваха до централната платформа. Тя се извисяваше в очакване, сякаш всичко тук съществуваше само заради нея.

— Как е възможно да се построи такова нещо насред планина? Гледай само, там расте трева! — удиви се Дейвид.

Шон едва не се разсмя.

— Тези типове са изобретили пътуването във времето, забрави ли? Сигурен съм, че са овладели и изкуството да се поддържа градина.

Дейвид не понечи да спори. Беше прекалено изумен от всичко. Нищо не можеше да го съживи по-добре от стимулирането на техническия маниак у него.

— Да, така и не успя да ми доразкажеш как действа всичко това.

— Кое, пътуването във времето ли? — попита Шон.

— Пътуването във времето.

— Никога не съм допускал, че е възможно. Работех върху проблема години наред, но все се натъквах на стена. Всичко се свежда до черните дупки. Черната дупка е върховното изпитание за идеите на Айнщайн.

Шон замълча, смаян от гледката.

— Съществуването на времево изкривяване под въздействието на гравитацията, дори на Земята, е потвърдено с експерименти. Явленията са съвсем слаби, но достатъчни, за да имат реален ефект върху неща като сателитната система за глобално позициониране.

Той тръгна към високата кула, поддържаща централната платформа.

— Спътниците са оборудвани със свръхточни атомни часовници и тъй като се намират в орбита, където гравитацията е по-слаба, часовниците им се движат по-бързо. Но освен това сателитите се движат бързо спрямо наблюдател на земната повърхност, така че часовниците им се забавят. По този начин имаме комбинация от двата ефекта — часовниците на спътниците тиктакат с около трийсет и осем микросекунди по-бързо за един ден. Разликата изглежда незначителна, но ако не се вземе предвид, грешките в глобалното позициониране ще се натрупват в порядък около десетина километра на ден.

Дейвид започна да получава представа.

— И всичко това само на Земята? Значи ефектите трябва да са по-големи в космически мащаби, нали така?

— Разбира се. Времето на повърхността на неутронна звезда тече около пет пъти по-бавно, отколкото на Земята.

Дейвид пресметна нещо наум.

— Значи ако гледаме от неутронна звезда, Земята ще изглежда само на около милиард години вместо на четири и половина милиарда, така ли?

Никога не пропускаше да впечатли Шон.

— Времето тече с различни скорости във вселената, но където и да се намираш, няма да забележиш нищо нередно, защото мозъкът ти също ще работи със скорост, пропорционална на тази на времето.

— Схванах. Страхотна идея.

— Е, и тук е ключът — във вселената има точки, където изкривяването на времето става безкрайно.

— Искаш да кажеш, почти безкрайно, нали?

— Не, именно безкрайно. Ако вземеш нещо с маса колкото нашето слънце например и започнеш да го свиваш, ще стигнеш до момент, известен като критичен радиус. За маса колкото слънчевата този радиус е около три километра. Щом той бъде достигнат, изкривяването става безкрайно.

— И това Айнщайн ли го е измислил?

— Не съвсем. Айнщайн е стигнал до набор от уравнения, но за първи път решението е дадено от един германец, малко преди да замине на фронта да се бие с руснаците през Първата световна война.

— Първата световна война! — възкликна Дейвид и вдигна поглед от малкия черен екран, който тъкмо разглеждаше. — Да не искаш да кажеш, че хората са знаели за това още тогава?

— Точно така. Името на германеца било Шварцшилд. Откритието му коригира законите на Нютон за гравитацията на големи разстояния. Било е истинска революция!

Шон огледа една заключена врата.

— Разбираш ли, в общи линии законите ти позволяват да определиш забавянето на времето на всяко разстояние от повърхността на даден обект. Да кажем, че се намираш на шест километра от центъра на обект с масата на нашето слънце, но с размерите на баскетболна топка. Тогава часовникът ти ще се движи около два пъти по-бавно от моя, ако съм в открития космос. Когато се виждаме, за мен думите ти ще се влачат и часовникът ти ще отмерва една секунда за

всеки мои две. Ти пък ще възприемаш речта си съвсем нормално и за теб аз ще се движа и ще бърборя два пъти по-бързо от обичайното.

— Ако забърбориш два пъти по-бързо, може и да се отървеш от този твой южняшки акцент! — изсмя се Дейвид.

Шон завъртя очи.

— Безкрайното изкривяване на времето силно е смутило Айнщайн. Съществуването на този радиус на Шварцшилд означава, че ако нещо се свие в рамките на своя радиус, светлината ще се измести безкрайно към червения спектър и ще изгуби цялата си енергия. Иначе казано, не би могла да напусне радиуса. Слънцето обаче е хиляди пъти по-голямо от своя радиус на Шварцшилд, така че не е нужно да се безпокоим.

Шон се усмихна, когато видя загрижената физиономия на Дейвид.

— Но когато нещо успее да се свие до рамките на своя радиус на Шварцшилд...

— Се получава черна дупка — завърши Дейвид.

— Черна дупка — потвърди Шон.

— И какво има в една черна дупка? — попита Дейвид.

— Това е въпросът, нали? Никога няма да разберем. Теоретично би трябвало да съществува някакво малко топче от невероятно плътна материя, което непрекъснато всмуква разни неща. Но ние никога няма да можем да отидем там, за да погледнем. Стигнеш ли радиуса на Шварцшилд, времето спира.

— Това ли беше безизходицата, в която се озова? — попита Дейвид.

— Не, изобщо не. Запитах се — а какво има в пространството между тези три километра и центъра? Нищо. В радиуса на Шварцшилд не може да има статична материя. Ако се намираш на самия радиус, няма да забележиш абсолютно никакво изкривяване. За външния наблюдател времето спира, но не и за онзи, който пътува навътре.

— Чакай малко, нали току-що каза, че никога не може да се стигне дотам? — Сега Дейвид ръчкаше с пръст екрана.

— Ами, докато приближаваш, в крайна сметка скоростта ти ще се забави до такава степен, че ще спреш. Ще изглеждаш все по-червен и смътен, докато накрая няма да съм в състояние да те виждам, тъй като светлината ти няма да може да стигне до мен.

— Значи ще спра? Ще замръзна във времето?

— За мен да, но от твоя гледна точка ще продължиш да си летиш след радиуса, докато не се размажеш в сингулярността в центъра на черната дупка. Сега ясно ли е?

Дейвид спря за момент и се замисли.

— Значи казваш, че тези неща се получават, когато някоя звезда се свие в рамките на своя радиус на Шварцшилд. Значи нашето слънце трябва да стане с радиус под три километра, така ли?

— Точно така.

— Добре тогава, няма ли *никога* да се стигне дотам? Искам да кажа, че ще започне да се свива, но когато повърхността достигне трикилометровия радиус, Слънцето няма ли да изглежда, че е замръзнало?

Този тип беше най-умният, на когото Шон бе попадал от много време.

— Много добър въпрос. Идеален въпрос. И тук си прав. За външния наблюдател ще бъде точно така, но светлината няма да стига до нас, така че за нас Слънцето просто ще изчезне. От гледна точка на логиката няма да има нищо странно, с изключение на факта, че ще бъдеш смазан до смърт. — Шон му намигна.

— Добре, но щом е нужна цяла вечност, цяла твоя вечност, за да пресека радиуса, след като се окажа вътре, аз ще се намирам отвъд края на времето.

— В общи линии, да.

— Но това ще важи само за теб, а не за мен.

— Да. Случващото се в радиуса не може да се наблюдава отвън. Не могат да се видят никакви събития. Именно затова радиусът на Шварцшилд се нарича също хоризонт на събитията.

Шон беше зарязал вратата и бе започнал да се изкачва по спираловидното стълбище около централната кула в залата.

— Геометричният център на черната дупка е точката, в която гравитационното поле става безкрайно — извика надолу той, докато продължаваше да се катери. — Това се нарича пространство-времева сингулярност. Ако съществува, тя е граница за самото време и на безкрайността, където времето преставя да съществува и няма нищо отвъд. Еднопосочен път към никъде и никога.

— Добре. Е, сещаш ли се за онзи билет за космическия кораб, който ми даде? Можеш да си го вземеш обратно.

— Благодаря. Но знаеш ли, аз не мисля, че се случва точно това.

— Така ли? А какво тогава?

— Нали ти казах, че гравитацията е просто изкривяване на пространство-времето?

— Да.

— Общата теория на относителността позволява пространството да се изкриви до такава степен, че да пресече самото себе си. Иначе казано, можеш да „скочиш“ между двете точки през нещо, известно като червеева дупка. Тук нещата стават малко по-сложни, но мисля, че открих начин, по който може да се симулира сингулярността на една черна дупка на атомно ниво. Точката не е статична, каквато я представят уравненията на Шварцшилд, а се върти. Казано накратко, можеш да пратиш частица през тази червеева дупка от една точка в пространство-времето до друга. На теория частицата може да пристигне преди да си я изпратил. Локално пътуването със скорост по-висока от светлинната е забранено, но е възможно глобално, във вселенски мащаби. Ако изпратиш през сингулярността частица, движеща се по-бързо от светлинната, тя може да пристигне преди да си я изпратил.

— Предполагам, че можеш да го докажеш със съответните сметки?

— Мога.

— Тогава къде е безизходицата? Защо си се отказал от теорията?

Дейвид трябваше да вика на Шон, който вече се беше качил горе. Намираше се на равна метална платформа с размерите на тенискорт, покрит със сини ивици като някаква странна площадка за хеликоптер.

— Проблемът е по-скоро практичен, отколкото теоретичен — извика му в отговор Шон.

Той разглеждаше странните знаци по платформата и металните арки, които се пресичаха над нея. В единия край имаше дълга тръба. Далечният ѝ край беше дебел, но след това тръбата се разделяше на сегменти като сгъваем телескоп, които ставаха все по-тесни, за да достигнат дебелината на косъм на около метър навътре в платформата.

— За да се задържи една такава микроскопична червеева дупка отворена дори за миг, е нужна цялата енергия на черната дупка.

Представи си какво е да я задържиш достатъчно дълго, за да изпратиш през нея човек. Просто няма достатъчно енергия, която да държи дупката отворена. Никога не би могъл да я създадеш.

— Ами ако...

— *Добре дошли, доктор Блек.*

59.

— Какво, по...?

Екранът, който Дейвид ръчкаше, изведнъж примигна и оживя.

— Дейвид, какво направи? — попита Шон със строг учителски тон.

— Нищо не съм правил — веднага започна да се оправдава Дейвид.

— *Секвенцията е стартирана* — отново се обади гласът.

— Дейвид! — извика Шон отгоре. — Какво става на онзи екран?

Дейвид се взря и видя да минават някакви числа и графики. После прозвучаха звукови сигнали.

— Аз... ъъ, такова, аз само го докоснах — заекна Дейвид и почти изпадна в паника, когато осветлението в залата внезапно се промени от синьо на червено.

— По дяволите! Какво става? — възкликна Шон, когато арките над главата му тихо забръмчаха.

— *Координати потвърдени. Второ потвърждение оторизирано* — обяви женският глас.

Шон нямаше никакво намерение да рискува и реши да се махне от платформата и да слезе при приятеля си. Тръгна, но крайниците му изведнъж натежаха.

— Еха... прималя ми — измърмори под нос, като се мъчеше да се отърси от чувството.

Дейвид погледна екрана, който сега показваше серия числа. Изведнъж в залата се чу звук на хидравлика и няколко врати се отвориха. От сградите и нишите в стените излизаха хора.

— Дейвид! — изкрещя Шон, когато видя какво става. Понечи отново да тръгне, но пак се почувства ужасно тежък.

Новопоявилите се носеха униформи в сиво и синьо и държаха в ръцете си гадно изглеждащи оръжия. Неколцина от тях наобиколиха Дейвид, но никой не вдигна оръжието си.

— Мамка му, Шон, слизай оттам! Какво правиш?

Дейвид погледна нагоре към централната кула и видя как приятелят му се мъчи да стигне до стълбите, но движенията му ставаха все по-бавни и по-бавни пред очите му. После зазвучаха сирени и цялата Централа се изпълни с оглушително „Уууп! Уууп!“. Дейвид запуши уши и се огледа уплашено.

— *Шон!* — изкрещя той, мъчейки се да надвика врявата, но със същия успех можеше да прави и мимики.

— *Трийсет секунди до прехвърлянето* — обяви абсурдно спокойният компютърен глас по мощната звукова система.

Шон напрегна сили, но с всеки следващ миг ставаше все по-тежък. Намираще се почти в средата на платформата. Чуваше сирената и гласа на жената, които сякаш се ускоряваха.

— *Сканиране на компресията завършено* — каза тя и веднага след това започна да брои. — *Двайсет... деветнайсет... осемнайсет... седемнайсет... шестнайсет...*

Защо тя говореше все по-бързо и по-бързо? Защо самият той не можеше да помръдне? Дейвид крещеше нещо. Беше заобиколен от хора. Изведнъж навсякъде се появиха хора. Накъдето и да погледнеше, някакви фигури тичаха и се движеха. При това много бързо.

— *Единайсет... десет... девет... осем... седем... шест...*

Дейвид гледаше объркано, обхванат от ужас. Защо Шон не помръдваше? Защо не тичаше?

— *Мърдай, идиот такъв! Бягай! Слизай долу!*

Вниманието на Шон беше привлечено от вратата, през която бяха влезли. Видя силует — не, два. Мъж с торбести дрехи и — Шон примижа в червената светлина, — може би жена?

Жената, която говореше? Искаше да й каже да намали темпото. С периферното си зрение долови някакво друго движение — някъде горе от наблюдателната платформа, която бе забелязал по-рано. Офисът гледаше към цялата Централа, но прозорците му бяха затъмнени. Някой там го гледаше. Наблюдаваше го.

— *Пет, четири, три, две...* — Обратното броене се превърна в непрестанен поток.

— *Дейвид!* — отново изкрещя Шон, втренчил се надолу към ужасеното лице на приятеля си.

— *Едноуланачалонакомпресията* — изцвърча като катерица гласът.

И тогава се случи нещо изумително. Шон изобщо не можеше да помръдне. Някаква невидима сила го държеше от всички страни, сякаш беше в цимент, който изведнъж беше изсъхнал. Искаше да изкрещи отново на Дейвид, но не можеше.

Съществото му систематично започна да се разделя на частици. Болката не можеше да се опише. Самата тъкан, която го изграждаше, се раздели във всички възможни посоки едновременно. Електрическите връзки, които свързваха атомите, сега ги отблъскваха. Шон Стрикленд се превърна в облак от самия себе си, а после в нищо.

60.

Болка.

Изгаряща, непоносима болка.

Нищо.

Светлина. Ослепителна и бяла.

Нищо.

Какъв е този звук? Сърцето ми ли бие така? Стига, боли.

Нищо.

Колко време е минало? Защо съм премръзнал?

Нищо.

Кога сме? На колко съм години?

Нищо.

Господи, толкова съм жаден. Трябва да... какво? Какво трябва да направя? Какво трябва да... аз... кой...

Болка.

Трябва да направя едно нещо...

Кой съм аз?

Шон Стрикленд беше гол. Премръзнал и гол. Знаеше го, преди да отвори очи. Макар че не знаеше нищо друго.

Звуците около него бавно нарушиха съня му. Звуци на трафик. Клаксони, двигатели, миризма на изгорял бензин. Някакъв самолет прелетя с рев в небето. Не, не беше гол, това бе сън. Придърпа

вестниците, за да се завие малко по-добре, но те определено не ставаха за завивка. Отново беше сънувал същия сън — че лежи гол и жаден.

Точно така се бе озовал преди три седмици в този парк. Нужна му беше по-голямата част от деня да открадне дрехи от един контейнер за боклук на Пета улица, без да има ни най-малка представа какво е станало със собственото му облекло.

Спеше в парка от три седмици. Не искаше да се маха, защото чувстваше... нещо. Имаше чувството, че ако се задържи достатъчно дълго тук, нещо може и да дойде на мястото си. Хората го мислеха за луд. Беше изумително колко бързо се беше превърнал във вонящ клошар, но не му пукаше.

Отдавна ли беше в този град? Не знаеше. Вероятно да. Прекара по-голямата част от сутринта по обичайния начин — ровеше в боклука за изхвърлени вестници, четеше каквото можеше, търсеше нещо, каквото и да е, което да разбуди паметта му.

— Ишка гълток? — попита Ърни, който делеше парка с него и спеше на крайната пейка. Беше изгубил разсъдъка си от годините злоупотреба с алкохол.

— Не, Ърни, благодаря.

Бездомникът се усмихна с беззъбата си усмивка и отпи дълга глътка от бутилка в хартиена кесия. Шон никога не приемаше, но Ърни винаги му предлагаше. Ако нещата спираха дотук, всичко щеше да е наред, но след като бездомникът беше осъществил контакта за деня, на Шон щеше да му се наложи да изтърпи най-малко един час безсмислено бърборене. Не че имаше кой знае какво против — Ърни беше единственият човек, който говореше с него.

Шон подозираше, че заради многото години пиене Ърни не можеше да си спомни нищо, случило се преди повече от две седмици. Затова е решил да тегли една на всичко. Самият Шон не можеше да си го позволи и често се питаше как клошарят финансира порока си. Всъщност той работеше здравата. От изгрев до мръкване, когато вече не беше в състояние да прави каквото и да било, Ърни работеше по улиците. Шон реши, че явно техниката му си я бива, защото бездомникът постигаше много по-голям успех от самия него. Ама че потискаща мисъл. Ако депресията имаше материална форма, тя несъмнено беше Шон. А той дори не знаеше защо трябва да е депресиран. Не разполагаше с нищо — нито с пари, нито с дом, нито

със спомени. Просто усещаше постоянна потиснатост. Подозираше, че не би имал нищо против, ако не беше онова натрапчиво чувство. Имаше нещо, което трябваше да направи.

— ... и петимата не жнаеха защо, кой и кога! — продължаваше да дрънка Ърни.

— Знаеш ли какво, приятел? Ще ударя един гълток — реши Шон. Бяха му свършили причините да не го направи.

Взе малката бутилка и я погледна. Гърлото беше оплескано в кафеникава слюнка и нещо, което май приличаше на повръщано. Не му пукаше. Отпи голяма глътка от течността и преглътна.

Реагира почти моментално. Каквото и да имаше в бутилката, беше много по-силно, отколкото бе предполагал, и щом опари гърлото му и се изля в стомаха, Шон започна да кашля неудържимо. Задави се, а Ърни се изсмя.

— Иии! Бива ши я пияшката, а! — изфъфли той, докато Шон повръщаше в краката си и малко върху тях двамата.

Очите му се насълзиха. Струйки повръщано потекоха от устата и носа му. Погледна към локвата, а Ърни отново се изсмя. Повърнатото рязко контрастираше със зелената трева. Но там имаше и нещо друго. Определено нещо друго. Напегна очи, а мозъкът му се изсмя, че разглежда съдържанието на стомаха си. Какво беше това? Да не би... орех? Огромен орех? Не беше ял орехи, нали? Не. Сигурен беше, че не е ял орех, особено толкова голям. Беше дълъг колкото пръста му и два пъти по-широк.

Бавно, без да му пука за света около него и за минувачите, които виждаха изпълнението му и се мръщеха отвратени, Шон посегна и го взе.

— Това ша! Втора ръка! Иии! Ха-ха! — възторжено пищеше Ърни.

Шон завъртя предмета в ръката си. Имаше тънка цепнатина по едната страна и беше изработен от някакъв твърд метал. Кой знае колко време бе седял в стомаха му, без да се смели. Той заби мръсен нокът в цепнатината и се опита да отвори нещото. И изведнъж в главата му експлодира бяла светлина и ръцете на Шон се стрелнаха към слепоочията му. Образи. Болка. *Бам! Бам! Бам!* Експлозиите бяха съпроводени със звук, картините се сменяха шеметно. Шон падна на земята, стиснал главата си с ръце. Хората по алеята спряха, на лицата

на някои се изписа истинска тревога, а други просто се изсмяха. Трети пък се дръпнаха и побързаха да се отдалечат.

Пристъпът продължи близо минута и когато отмина, Шон се надигна в седнало положение.

— Мамка му — тихо измърмори той. — Мамка му — повтори. — Мамка му, мамка му, *мамка му!* — извика накрая. Очите му се разшириха от шока и осъзнаването. Погледна към Ърни, който явно се наслаждаваше на представлението, после надолу към себе си и накрая към ореха в тревата. Вдигна го и отново заби нокът в цепнатината. Предметът рязко се отвори и от него падна навита на стегнато руло хартия.

Той я взе, но преди да я развие, каза на глас:

— Името ми е Шон Стрикленд. Името ми е *Шон Стрикленд!*

С тези думи разви хартията и погледна изписаните думи.

ПРЕПИС НА ПОСЛЕДНИТЕ СТРАНИЦИ ОТ
ДНЕВНИКА НА ФОНТЕЙН ПО ДОКУМЕНТ 351–6.

Открит 1954 г., Пещера 9, Хирбет Кумран, Мъртво море.

ОРИГИНАЛЕН ЕЗИК НА ДНЕВНИКА: Арамейски.

ОРИГИНАЛЕН ЕЗИК НА ДОКУМЕНТА:
Италиански.

ОТГОВОРНИК ПО ПРЕВОДА: Винченцо Джовани.

ПРЕПИС НА ДОКУМЕНТ 351-6:

Превод на последните страници на текста, придобит за изследователския проект за есеите:

В съответствие с волята на Саул аз, Мишка, син на Миха от село Хоразин, излагам последните инструкции, водещи към диска на Офицер Х7.

Шон поклати глава. Дневник? Дневникът. Къде беше той? Толкова много информация. Наведнъж. Последните страници, последните страници, които не са на английски...

Той седна на пейката в парка и зачете.

61.

След пристигането ни в Йерусалим останах за малко повече от седмица при мъжа на име Яков. Той беше търговец и добър човек. Живееше сам в покрайнините на града, макар че по времето, когато отседнах при него, в дома му бе и дъщеря му. Дъщерята, Алиша, беше привлякла вниманието на човека, когото бях започнал да възприемам като мой по-голям брат, приятел и герой — същия, който написа тази книга на неразбираем за мен език. Той е изключително странен и е най-невероятният мъж, когото съм срещал. Спаси живота ми — и сега аз ще почета неговия. Ще завърша разказа му.

Почти цяла седмица не видях Саул и африканския му приятел Малбул, нито пък Захария. През цялото време Алиша ме разпитваше отново и отново за перипетиите ни, но сега си давам сметка, че всъщност е искала да научи повече за Саул. Беше вторник, когато Малбул и Саул се върнаха. Казаха ми, че Захария бил убит, и всички скърбяхме за него и присъствахме на погребението му.

Саул се беше променил. Като начало, пръстите му, които бяха отрязани по пътя от Рим за Йерусалим, сега отново бяха цели. Носът му също бе заздравял и всичките му белези бяха изчезнали. Той ме увери, че ясно ще обясни какво е станало и че един ден ще може да го разкаже на цялото човечество.

Говореше за нещо, наречено диск, и уточни, че трябва да бъде скрит, за да бъде намерен в подходящото време; че ще има карта, която ще води до този диск, и че картата трябва да върви с този дневник.

Останахме в Йерусалим още няколко дни, след което поехме към селото ми. Тогава ми беше любопитно защо Алиша тръгна с нас. Сега поглеждам към собствените си деца и зная, че някъде Саул от бъдещето е имал свое собствено потекло и че може дори да е прародител на самия себе си!

Стигнахме в Хоразин около час след залез-слънце и хората тъкмо сядаха да вечерят. Отидох при дома си и спрях до прозореца. Капаците бяха леко открехнати и видях майка ми и баща ми да седят

заедно и да се хранят. На масата имаше и трето място. Гореше трета свещ пред трета купа. Моето място.

Сърцето ме заболя, докато ги гледах — не предполагах, че ще ги видя отново. Нужна бе цялата ми воля да не се разплача; вместо това кимнах на Саул и Малбул и се усмихнах на Алиша. После отидох до вратата и почуках.

Вратата се отвори и баща ми застана пред мен. Погледна първо над мен, очаквайки възрастен, но когато сведе поглед, той се закова на място. Мина известно време, преди да се случи нещо друго — накрая майка ми се обади да попита кой ги смущава в този късен час.

Нямаше бурна радост от страна на баща ми, той просто кимна и по бузата му се търкулна сълза. После още една. Отпусна се на колене, все така с ръка на вратата, но лицето му вече се изравни с моето. Повече не издържах и се хвърлих на врата му.

Майка ми вече беше престанала да яде. Тя изтича при нас, също падна на колене и ме прегърна с цялата си сила. Останахме там сякаш цяла вечност, на прага на дома ми.

През следващите години виждах Саул неведнъж. Той ми каза, че все още имал работа за вършене, и предприе множество дълги пътешествия, за да събира неща от далечни земи. Работех на нивата на баща ми, когато той се върна след едно такова отсъствие, продължило много сезони. Носеше нещо, което нарече книга. Представляваше пергамент, нарязан на малки правоъгълни листа, съшити заедно. Така щели да се правят свитъците в бъдеще. Книгата съдържаше разказ за живота му в нашите земи. Той каза, че моята роля била да взема книгата и чрез потомците си да се погрижа да стигне до последното си скривалище, което щяло да бъде открито след две хиляди години в далечна земя. Земята, за която говореше Саул, все още не била известна на хората от моето време. Книгата щяла да остане там, недокосната в една пещера в планината на дядото на Каролина, докато синигерът не падне от небето.

Саул се върна отново много години по-късно, вече остарял. Даде ми много пергаменти и свитъци и помоли да ги пазя заедно с дневника му. Разказа ми също за неща, които научил от своя приятел, лечителя Майлс.

Винаги беше празник за децата ми, когато „чичо Саул“ идваше на гости. Когато дойде време децата ми да напуснат дома, синът ми отиде в Йерусалим и се захвана с търговия заедно с Малбул, който се беше установил за постоянно в града и търгуваше с редки и екзотични стоки от африканската си родина. Самият аз вече съм старец, докато пиша това.

Саул никога не спомена как е върнал пръстите си, но каза, че един ден светът ще види, а на мен — че не ми е писано да зная. За онзи, който намери този дневник, историята на Саул гладиатора, човека, който спаси живота ми и освободи роба Малбул, имам едно последно съобщение, което Саул ми даде, преди да склопи завинаги очи, хванал с едната си ръка моята, а с другата ръката на жена си Алиша. Съобщението е следното: „Правилото на знанието не е нарушено, но не е задължително това да остане така. Не можеш да седиш само защото нещо се е случило, трябва да действаш. Трябва да си спомниш и да действаш веднага. Махни се от парка“.

Шон зяпна листа. „Махни се от парка?“ Какво е правил? Разпознаваше имената, но, да... дневника. Дневникът още ли беше у него? Опипа корема си, където си мислеше, че би трябвало да е. Там нямаше нищо. Господи! Да не би да го е изгубил? Къде? Кога? Вървеше в пещерите с... с Дейвид. Следваха летящия апарат. Вратите, светлините... по дяволите! Какво бе станало после? Оглеждаха. Нямаше никого. Хора в униформи. Светлини, сирени. Някой на вратата, жена, която говореше... някой в офиса, гледаше надолу.

Толкова тежък.

Шон се разтресе, когато го връхлетя споменът за болката. Самата мисъл за нея го накара да изкрещи отново и да започне да се паникьосва. Пропъди мисълта. Никога повече не искаше да си спомня болката. Никога.

Погледна отново текста. „ОТГОВОРНИК ПО ПРЕВОДА: Винченцо Джовани.“ Винченцо Джовани? Свещеникът! Той е бил отговорен за превеждането на документа на английски. Но е имало и друг, по-ранен превод. От оригиналния език на италиански. Какво означаваше това? Означаваше, че католическата църква, Ватиканът, притежава този документ или поне негова италианска версия. А

самият Джовани? Имаше нещо около него. На Шон му беше трудно да си спомни, да се съсредоточи. Умът му още му въртеше номера и предизвикваше откъслечни експлозии на болка. В спомените му имаше празнини. Имаше нещо, свързано с Джовани. Да, бяха се срещнали с него и... о, той бе мъртъв.

Беше приятен тип, спомни си Шон. Не, имаше и нещо друго. Джовани беше казал нещо. Какво? Той... бил отстранен от проект „Журналист“. Сега някой друг го ръководел. Някой друг водел разследванията. Някой...

„Льоклер!“ — обади се мозъкът му, гласът, който досега бе мълчал. Точно така. Льоклер. Джовани каза, че бил готов да убива заради диска. Льоклер би трябвало да знае за този превод, за този документ.

— Боже мой! — каза той на глас.

Льоклер би трябвало да търси дневника.

— Боже мой, боже мой! Ех-хе-хех! — обади се Ърни с многозначителна усмивка.

— Но аз вече намерих дневника — малко объркано рече Шон. Той погледна надолу към някакъв вестник, довян от вятъра наред с останалите боклуци. Наведе се и го взе.

ДЖАКПОТЪТ НА НАЦИОНАЛНАТА ЛОТАРИЯ ПАДНА! — гласеше заглавието на първа страница.

Шон познаваше това заглавие. Беше го виждал и преди, сигурен бе. Помнеше го поради странната комбинация от числа, избрана от печелившия — съвпадаше с рождения му ден. Помнеше заглавието. Откога? Как би могъл да го помни?

Отдолу имаше друг материал: „Убежище в Пакистан — разследване на Си Ен Ен“. Вниманието на Шон обаче беше привлечено не от заглавието, а от името под статията. Крейг Шварц.

Тежестта, огромната тежест в крайниците му, точно преди... не, не искаше да мисли отново за това. Сирените. Дейвид. По дяволите, Дейвид! Какво бе станало с него? Само преди няколко седмици Шон си мислеше, че е алкохолик, живеещ в парка от години. Промяната бе трудна за приемане. Сирените. Централата. Бяха в Централата. Онази, за която споменаваха Грeъм в дневника. Онази, в която... те връщаха назад във времето.

Шон замръзна. Нима е възможно?

„Защо не вярваш?“ — попита мозъкът му.

„Просто, просто ми се струва...“

„Какво ти се струва? Как е възможно да не вярваш? Не бъди такъв пълен идиот! Всичко намира обяснението си, всичко се връзва.“

„Нима съм бил пратен назад във времето?“ — попита Шон мозъка си, но отговор не последва.

— Бил съм пратен назад във времето — каза Шон, този път на глас.

Отново погледна вестника: петък, 13 юни 2014 г.

— Днес! Това е днес! — извика Шон, моментално обхванат от паника. Никога нямаше да го забрави: „Този дневник ще бъде открит на 13 юни 2014 г., след повече от две хиляди години. Името ми е Греъм Фонтейн и си спомням всичко“. Дневникът щеше да бъде открит днес! Ами ако фактът, че е бил пратен назад във времето, е променил всичко това?

Мамка му. Погледна отново последните редове от текста, който бе открил в повърнатата капсула: „Правилото на знанието не е нарушено, но не е задължително това да остане така. Не можеш да седиш само защото нещо се е случило, трябва да действаш. Трябва да си спомниш и да действаш веднага. Махни се от парка“. Този превод говореше на него. Съобщението, пратено през вековете, беше адресирано точно до него и точно сега. „Трябва да си спомниш и да действаш веднага.“ Почти чуваше думите и паниката отново го завладя.

Правилото на знанието? Какво знаеше той? Знаеше, че в първите си редове дневникът предсказваше, че ще бъде открит днес. Но не се казваше от кого. Ами ако дневникът не бъде намерен от него? Ами ако го открие Лъоклер? А картата? Тя би трябвало да е скрита с дневника — ако Лъоклер откриеше картата, тя щеше да го отведе до диска.

Шон погледна към Ърни, усмихна се и сложи ръка на рамото му.

— Беше страхотно — каза той.

И се втурна по улицата.

След стотина метра започна да се чуди накъде тича и спря. Беше задъхан и главата му пулсираше. Вдигна листа от капсулата и намери мястото: „Каза ми, че книгата щяла да остане там, недокосната в една пещера в планината на дядото на Каролина, докато синигерът не падне от небето“.

В пещера в планината на дядото на Каролина? Какво означаваше това? Дядова пещера?

И тогава го осени. Намираше се в Америка и беше тук през последните три седмици.

За първи път напускаше парка и докато стоеше на улицата, а хората го подминаваха, без да му обръщат внимание, той погледна към близката витрина: „Д-р Канал: Ние оправяме канали. Денонощни водопроводни услуги на Шарлот“.

Знаеше къде е. Беше знаел през цялото време, просто не си бе давал сметка.

Шарлот. Северна Каролина. Намираше се у дома... горе-долу. Беше странно, защото изведнъж всичко си дойде точно на мястото — планината Грандфадър^[1] Северна Каролина. Това бе намек, който можеше да разбере единствено той. Нещо, така идеално нагледено за начина му на мислене, че не можеше да си представи някакво друго възможно тълкувание.

Грандфадър беше най-високият връх в планините Блу Ридж в Северна Каролина. Шон често ходеше там с брат си Тим като малък. Отсядаха в къмпинга при Буун и често предприемаха излети в планината и изследваха пещерите ѝ.

Без да се замисли, Шон се затича отново, този път към летището. Босите му крака започнаха да се разраняват по бетона, но той не спря. Изведнъж болката отново експлодира в главата му и той падна и се претърколи. Дрехите му се раздраха, но той скочи и отново продължи да тича. Някакво такси се появи на ъгъла и Шон му махна, ала колата мина покрай него, без да спре, шофьорът едва го удостои с поглед. Нима не виждаха? Нима не виждаха през дрипите? *Бам!* Нова експлозия от болка в главата му. Трябваше ли да се случва това все още? Нямахме представа колко време е минало, за да спре главоболието на Греъм и на останалите споменати в дневника, но бе сигурен, че не би трябвало да продължава по този начин. Това беше нещо различно.

Колите го подминаваха, докато зави на поредния ъгъл, следвайки сините знаци към летището. Опита се да обмисли нещата, докато тичаше, но болката в краката направо го убиваше. Трябваше му обувки.

И тогава парче счупено стъкло се заби в петата му. Болката го прониза и Шон падна. Извади парчето от крака си и си заповяда да се изправи. Огледа се и видя някакъв червен скутер, чийто собственик

беше оставил ключовете на запалването и двигателя включен, докато доставяше пица на адрес. Не можеше да си позволи лукса да съжалява за постъпките си. Шон вдигна стъпенката и яхна машината.

Бръмченето на мъничкия двигател, докато се отдалечаваше от пъпчивия тийнейджър, беше най-сладкият звук, който бе чувал от много време. Вятърът насълзяваше очите му и разрошваше доста голямата му брада. Не му пукаше — беше на път.

Не беше измислил план как да стигне до Грандфадър, но знаеше, че трябва да бъде там, преди хората на Лъоклер да намерят дневника — а той *щеше* да бъде намерен днес. Знаеше също, че двеста и четиридесетте километра до планината по тежкия терен не могат да бъдат изминати по шосе за времето, с което разполагаше. Трябваше да лети.

Продължи да кара, уповавайки се единствено на вярата си. Знаеше само, че трябва да действа, че онова, което знаеше, че се е случило, трябваше да се случи, иначе... нищо от това нямаше да се случи, за да бъде пратен назад във времето до този момент — и какво? Щеше да престане да съществува ли? Нямаше представа и се съгласи с мозъка си, че това са ужасно сложни теми за един бездомник, каращ откраднат скутер за разнасяне на пици.

[1] Дядо. — Б.пр. ↑

Рон Шоу правеше последна проверка. Отговорите „в готовност, в готовност, в готовност“ пораждаха онази тръпка, която изпитваше винаги, когато знаеше, че следващото, което ще чуе, бе „„Азулехо“, имате разрешение за излитане на югозападната писта“.

Седеше със слушалките в малката четириместна чесна, доволен и готов да полети сам през първия си почивен ден за последните шест месеца. Изненада се, когато чу следващите думи от кулата.

— Останете в готовност, „Азулехо“, имаме проблеми на пистата.

Какво? Проблеми на пистата ли?! Рон се облегна назад и затвори очи, мъчейки се да запази празничното си настроение. Не успя.

Когато отвори отново очи, видя някакъв парцалив и мърляв мъж на скутер да се носи по пистата към него. Още по-шантава бе гледката на двамата тлъсти охранители, тичащи подире му. Полицейски микробус профуча със свистене на гуми покрай тях в опит да настигне скутера.

Сцената щеше да е смешна, ако внезапно от микробуса не проблесна жълта светлина, последвана от бял пушек. Гледката смути Рон и смущението само се засили, когато осъзна, че скутерът се носи право към него. Което означаваше...

Тряс! Предното стъкло се пукна. Куршум ли беше това? Не, разлетели се парчета от настилка, откъснати от нелепата стрелба. Какви ги вършеха тези?

— Кула, този тип взе да приближава, искам разрешение за рулиране, тук се стреля. Приемам.

Мълчание. Шум.

— Кула?

— Извинявайте, „Азулехо“, искането е отхвърлено. Стойте в готовност на мястото си. Край.

Гласът с британски акцент млъкна. Не беше обичайният диспечер.

Рон гледаше с обезпокоителен интерес как мъжът със скутера, който приличаше на Робинзон Крузо, кара на зигзаг между различните

препятствия из летището. Багажни коли, цистерни и контейнери му осигуряваха временно прикритие от преследващия го полицейски микробус. И изведнъж той отново се озова на открито, на пистата — и продължи да се носи право към самолета на Рон.

— Кула, ще се преместя от...

— Не разрешавам — прекъсна го кулата. Кулата никога не прекъсваше. — Останете на позиция.

Рон се взираше в летящия към него мъж и в полицейския микробус подире му, от който продължаваха да стрелят като луди. Знаеше, че това е пълна лудост, но също така си даваше сметка, че слизането от самолета само ще го остави открит за някой заблуден куршум. Витлото се въртеше отпред и създаваше лъжливо усещане за защита. Перките сякаш бяха навсякъде едновременно, но той знаеше, че не е така.

Сниши се зад таблото на малкия самолет и мъжът със скутера, който бе на пет-шест метра от него, изчезна от погледа му. Рон въздъхна с облекчение — след като скутерът го отминеше, полицаите щяха да престанат да стрелят към него, нали?

Тъкмо се надигаше, когато отсрещната врата се отвори и един дрипав, брадат и плувнал в пот човек се качи на мястото до него. Защо не беше заключил вратите? Ами, оправда се той, може би защото не беше очаквал други пътници, след като бе излязъл на пистата с намерение да излети.

Беше прекалено потресен, за да каже нещо, но това не важеше за пътника му.

— Тръгвай! — нареди непознатият. — *Тръгвай веднага!*

— Я се разкарай! — сопна се Рон на мъжа, който миришеше на клоака.

Непознатият се огледа, наведе се и измъкна нещо изпод таблото. Сигналният пистолет. Очите на Рон се разшириха от ужас, когато мъжът го насочи право в главата му.

— Тръгвай веднага! Онези там не са никакви ченгета. Ще ме застрелят, а ти... ако не тръгнеш веднага, аз ще те застрелям в лицето и ще отлетя сам!

Тонът му бе заповеднически и рязко контрастираше с парцаливата му външност.

Рон погледна непознатия в очите. Човекът беше отчаян, но не и луд. Пилотът бавно се намести в седалката и погледна напред. Микробусът се носеше с пълна скорост към тях.

— Давай! — отново извика мъжът.

Един куршум профуча покрай кабината, втори се заби във фюзелажа. Стреляха по самолета му! Рон стисна ядосано зъби, даде газ и воят на перките се усили. Самолетът подскочи напред. Рон стисна с две ръце лоста за управление. Микробусът приближаваше — ако искаше да успее, трябваше да се вдигне във въздуха колкото се може по-скоро. Имаше ли достатъчно разстояние между самолета и носещия се срещу него автомобил? Можеше ли да излети навреме? Със скоростта, с която приближаваха, щеше да разбере след около осем секунди.

Земята се понесе покрай прозорците на малкия самолет. Шон гледаше към колесника и мислено го подканваше да се вдигне. Още един куршум ги улучи, този път доста по-точен — в подпората на крилото от неговата стена зейна дупка.

„Хайде!“ — изкрещя мозъкът му, пригласяйки на желанието му да оцелее.

Микробусът се носеше към тях. Разстоянието се стопяваше.

Куршуми. Стъклото на прозореца от страната на Шон се пръсна. Още един куршум улучи горната част на предното стъкло. Попадението не бе пряко, за да го пръсне, но остави дълга вертикална пукнатина.

Чесната набираше скорост. Микробусът приближаваше. Четири секунди. Три. Шон свали насочения към пилота пистолет. Две. Рон задържа с всички сили лоста към себе си.

— Аааргх! — изръмжа той, колкото от усилията, толкова и от ужас.

Шон подаде пистолета през счупения прозорец. Една секунда. Той дръпна спусъка.

Всичко се случи едновременно.

Чесната вдигна нос и се отлепи от земята, колесникът удари покрива на микробуса и се откърти. Сигналната ракета обаче вече беше улучила целта си. Микробусът тъкмо се озова зад излитащия самолет, когато кабината му експлодира. Двигателят под нея направи

същото. Ударната вълна едва не изтръгна лоста от ръцете на Рон. На пилота му призля.

Шон насочи за миг пистолета обратно към главата на Рон — втората сигнална ракета още беше в цевта. След като минаха през черния пушек, погледна надолу и видя как микробусът изчезва някъде зад тях. Той все още се движеше, изгубил управление, целият в пламъци. Подобно на огнена топка, мина през една бариера и се заби в един трафопост. Експлозията беше наистина забележителна. Високото напрежение подпали горивото в големия резервоар и се разнесе оглушително бум.

Рон гледаше право напред, но чу трясъците дори през слушалките. Експлозия след експлозия, цяла верига от разрушение.

— Какво беше това? — извика той, но Шон не го чу от шума на двигателя.

Рон се осмели да погледне мъжа, който още държеше сигналния пистолет насочен към слепоочието му. Посочи големите слушалки, окачени на вратата до Шон. Вятърът нахлуваше през счупения прозорец и едва когато Шон си сложи слушалките, воят затихна достатъчно, за да може да чува собствените си мисли.

— Накъде пътуваме? — попита Рон пътника си.

Шон присви очи, когато чу гласа на пилота в слушалките.

— Просто говори. Микрофонът се активира автоматично.

— На север. Север и запад. Към Буун.

Пилотът кимна, но не каза нищо. Не искаше да показва какъв ужас го е обхванал. Знаеше, че паниката не е най-доброто състояние, в което можеш да управляваш самолет, и все още таеше някаква надежда, че ще успее да се измъкне жив.

— Знаеш ли планината Грандфадър? — попита Шон.

Рон кимна и посегна към някакви копчета. В отговор Шон опря пистолета в главата му.

— Трябва да оповестя курса ни. Не го ли направя, ще ни свалят. Ако искаш да стигнеш дотам, трябва да ми позволиш да го направя.

Шон го изгледа за момент и накрая кимна.

Радиостанцията изпращя.

— Имате разрешение да продължите на северозапад към Буун — обади се кулата, сякаш не беше се случило нищо необичайно.

— Какво беше това? — попита Рон и посочи назад.

— Микробусът се удари в трафопост и експлодира — просто отвърна Шон.

— Май ще има прекъсвания в тока — отбеляза Рон с надеждата, че скоро ръката на мъжа ще се умори и той най-сетне ще свали сигналния пистолет.

— Така е.

Шон отново погледна пилота. Съмняваше се, че ще се опита да му посегне — защо да го прави, щом така щеше да изложи на опасност собствения си живот?

— Цялото летище остана без ток днес — малко тъжно рече той. Рон не забеляза използваното глаголно време.

Следващите двамадесет минути летяха мълчаливо. Шон най-сетне свали пистолета. Гледката под тях се променяше драматично през това време, зелените хълмове на Каролина се смениха със суровите била на Блу Ридж. Но нито размерите, нито великолепието на планината впечатляваха Шон — не и след прохода Хибер.

— Е, нещо против да попитам защо ченгетата те преследват? — обади се Рон.

— Не бяха ченгета — промърмори Шон със същия далечен тон.

— Така ли? На мен ми приличаха на ченгета — отвърна Рон, като се мъчеше да не звучи антагонистично.

— Не бяха. Те са членове на група, която се опитва да ми отнеме нещо. По-скоро нещо, което мислят, че имам, но то още не е у мен.

— Как се казваш? — попита Рон с надеждата да установи достатъчно лична връзка с отчаяния човек, за да не бъде застрелян със сигнален пистолет в главата.

— Шон. Шон Стрикленд — толкова тихо отвърна онзи, че микрофонът се изключи и Рон не успя да чуе добре.

— Нещо против да ми кажеш за какво става дума? — подхвърли Рон, който вече започваше да си мисли, че може и да си спести летенето през целия щат.

— Да кажем просто, че съм иманяр и търся карта, която ще ме отведе до заровено съкровище — отговори Шон с тон, който ясно показваше, че приключват с темата.

Около половин час по-късно важният въпрос най-сетне беше повдигнат.

— Някакви идеи как ще ни приземиш? — попита Шон.

Пилотът се усмихна едва-едва.

— Хрумнаха ми доста идеи, но всички те ме плашат до смърт. Никога досега не съм се приземявал по корем, но ще предупредя Буун, че ще правим аварийно кацане. — Той посочи през прозореца. — Това там е твоята планина.

Шон погледна. Дори отгоре Грандфадър изглеждаше по-висок от околните върхове. Назъбен и прекрасен. От самолета успя да различи къмпинга, в който бяха нощували навремето с Тим. Изглеждаше съвсем миниатюрен. Сега бе по-развит, имаше постоянни постройки и...

Тряс!

Внезапното разтърсване на самолета накара и двамата да се усетят, че подпората на крилото от страната на Шон е изчезнала — пороят куршуми на летището най-сетне вземаше своето. Моментално светнаха предупредителни светлини и в слушалките зазвуча тревожен сигнал.

— Какво става? — неразбиращо попита Шон.

— Губим гориво. Можем да минем без подпората, но горивото е в крилето, а днес нямах планове да летя през целия щат!

Шон погледна навън и видя как безценната течност изтича във въздуха. Изражението му идеално предаваше обхваналите го паника и ужас.

— В крилото ли? Имаме късмет, че не са го улучили, докато стреляха.

Рон го изглежда косо. И тогава горивото свърши.

— Ох, мамка му! — изруга той. — Много сме далеч от летището, за да стигнем до него. Няма къде да кацнем!

Шон погледна надолу към Каролина Грандфадър. Не, не можеше това да е краят.

— Къмпингът.

— Какво?

— Къмпингът, ето там — посочи Шон.

Рон погледна покритата с палатки и бунгала поляна. Това бе единственото свободно от дървета място. Не се поколеба, нямаше място за колебание — твърде бързо губеха височина.

Определянето на приземяването им като кацане по корем щеше да бъде твърде свободно тълкуване на дефиницията. Самолетът се

спускаше, като по-скоро падаше, отколкото планираше. Нямаше шум от двигатели, който да предупреди хората на земята, и те осъзнаха твърде късно какво става. Забелязаха самолета едва при първия разтърсващ земята удар.

Шон и Рон си бяха сложили коланите, но почти нямаше за какво да се хванат. Рон беше направил завой и се бе спуснал по склона с надеждата по този начин да намали удара. Нямаше значение. Първият допир със земята запрати и двамата напред към пукнатото стъкло, което най-сетне не издържа и се разби. Поради наклона самолетът докосна повърхността първо с опашката си, която заора в пръстта на къмпинга. Фюзелажът се пречупи на две, опашната част се отскубна, а предната се запремята след първото отскачане.

Шон и Рон се тресяха в кабината като парцалени кукли, едва задържани от неадекватните колани. Хората се хвърляха настрани в отчаяни опити да се спасят от врехлитащите ги останки от самолета. Няколко палатки бяха пометени, но корпусът на самолета мина през къмпинга сравнително бързо.

Рон беше изпаднал в безсъзнание и отпуснатото му тяло се спаси просто като не се съпротивляваше на силите, които му въздействаха. Шон обаче не беше такъв късметлия. Премяташе се из цялата кабина, удари безброй пъти главата, тялото и крайниците си, но за щастие, не счупи нито една кост.

Накрая, на петото си преобръщане кабината се вряза в дърветата и се понесе надолу по склона. Шон изхвърча през откритата задна част, където по-рано се намираше опашката. Прелетя във въздуха право към някакви клони, понесе се през тях и най-сетне се озова на земята наред кал, мъх и листа. Не можеше да помръдне и докато губеше съзнание, с интерес забеляза, че кабината продължава надолу през дърветата. Запита се кога ли най-сетне ще спре и дали Рон ще е все още жив, когато това стане.

Бяха претърсвали района в продължение на повече от година. Бяха идвали под всякаква маскировка — като туристи и като планинари; двама дори бяха станали доброволни планински водачи, за да проучат пътеките. И какво откриха? Нищо.

Планината Грандфадър беше голяма. Много голяма. Привличаше туристи през цялата година и когато снеговете го позволяваха, предлагаше всякакви приключения — от едночасови разходки сред природата до триседмични преходи по различни маршрути. Всеки мислим сантиметър от планината, който беше достъпен, както и много от недостъпните райони бяха претърсени пряко или непряко от екипите под ръководството на представителя на Светата римокатолическа църква кардинал Франсоа Лъоклер. Търсенето бе започнало само месец след смъртта на папа Николай II през 2005 г. и ги бе довело тук миналата година. Членовете на екипите знаеха само, че издирват някакъв стар дневник и карта.

Планината Грандфадър не беше се променила много. Това се харесваше на животните, макар че през последните няколко години тълпите се бяха увеличили. Блу Ридж бяха покрити с гори, каквито най-често можеха да се видят в Канада. Материковата скала, която образуваше скалните отвеси и пукнатини, беше на повече от милиард години, по-ранна от образуването на самите континенти. Сега обаче мястото се беше превърнало в туристически рай с прочутия си висящ мост на височина километър и половина, който бе дълъг седемдесет метра и минаваше над дваисет и пет метрова пропаст. Мостът даваше на онези, които оставаха вечерта тук, съвсем нова представа за елитен клуб.

Двайсет и девет годишната Джорджина Милани много пъти си беше заслужила място в клуба и последната задача определено ѝ харесваше. Справяше се с лекота и единственото, което трябваше да прави, бе да търси. Разбира се, това беше представата на Лъоклер за наказание. Тя бе един от най-добрите му убийци, но имаше проблеми с овладяването на страстите си. Предишното ѝ назначение в Иран

завърши внезапно, когато се засегна от твърдението на един от персийските си колеги, че жените не трябвало да излизат от къщата, да се покрият подобаващо, и че не ставали за този вид работа. Италианката с буйна кръв реши, че това е невярно, и го доказа, като уби него, семейството му и двама свидетели.

Именно тя се обади на облечения в черно страж и предупреди другите четирима, които претърсваха планината през този ден. Когато пристигна на мястото на катастрофата, Джорджина откри, че туристите вече са освободили изпадналия в безсъзнание пилот и правят с подръчни материали носилка, за да го отнесат. Тя отиде при останките от самолета; името „Азулехо“ все още се виждаше от едната страна.

Обиколи кабината, като се чудеше как ли е оцелял пилотът. Погледна нагоре по склона, откъдето самолетът се беше забил в дърветата, и си представи силата на удара. Мислено видя как кабината се премята неконтролируемо, повлякла дървета и клони, как отскача, за да се забие в онази скала и най-сетне да спре.

Приблужи останките и забеляза още нещо. Групата камъни, при които най-сетне бе спрял самолетът, беше променена. Една канара, която бе стояла на мястото си през цялото време, откакто Джорджина бе в парка, се беше изтърколила на повече от половин метър настрани, разкривайки дупка в земята. Фактът, че по камъните имаше кръв, я накара да провери по-подробно. Да, някой беше влязъл вътре. Имаше следи в калта. Не отпечатыци от подметки, а от боси крака.

Тя включи фенерчето, което винаги висеше от едната ѝ страна, и се пхна в отвора. Пръстта бе прясно разровена, но малката пещера беше напълно изолирана от външния свят. Помещението беше херметично затворено — поне е било, преди самолетът да избие канарата. Джорджина знаеше, че е минавала оттук поне хиляда пъти, без изобщо да подозира, че отдолу има кухня. Мястото можеше да остане скрито години, ако не и векове наред.

Бързо се върна обратно при входа. Туристите бяха прехвърлили човека на носилката и се готвеха да го отнесат, но тя се добра до него преди това. Разблъска грубо хората и се наведе над пилота. Беше същинска развалина, жив, но не и в съзнание. Плесна го по бузата.

Нищо.

Пак го плесна, този път силно.

— Хей! — обади се някакъв тип.

— Разкарай се, аз съм професионалист! — срязва го тя със силен италиански акцент и подчерта думите си с още една звучна плесница.

Този път пилотът изстена.

Джорджина моментално отвори клепачите му и извади химикалка от раницата си. Завъртя я, докато в единия ѝ край не светна ярка зелена светлина. Тя задвижи светлината и видя, че очите му я следят.

— Господине, искам да се съсредоточите върху светлината. Съсредоточете се върху светлината, господине. Добре. Много добре. Кажете ми кой е бил с вас в самолета. Имаше ли друг човек в самолета?

Рон следеше светлината с очи. Ужасно го болеше, но изведнъж нещата станаха някак по-лесни. По-лесни, когато следеше светлината. Тя започна да танцува и да оформя разни шарки. Започваше да се чувства по-добре.

— Господине, кой беше с вас в самолета?

Тя искаше да знае за лудия. Не, не луд... отчаян.

— Ш — опита Рон, но се закашля от кръвта в гърлото му. Всичко беше наред, светлината още бе там. Нищо не го болеше. Опита отново. — Шшштрийтлънд — изгъркори той.

— И какво правеше той, защо беше с вас? — притисна го тя.

Рон гледаше светлината. Гласът ѝ му харесваше.

— Съкровище. Карта на съкровище — отговори.

И умря.

Джорджина отново го зашлеви, но това не помогна. „По дяволите.“ Тя доближи радиостанцията до устата си и заговори на мъжа в черната кола.

— В самолета е имало и друг човек. Оцелял е и картата е у него. Повтарям, картата е била намерена и отнесена от мъж на име Стрийтлънд.

Шум. Шофьорът изобщо не беше очаквал да получи подобно съобщение. Смяташе, че може би един ден ще намерят картата, но изобщо не бе подозирал, че ще научи за откриването и отмъкването ѝ наведнъж.

— Чуваш ли ме, тъпо американско копеле? Веднага слизай при къмпинга!

— Разбрано. — Джорджина не можеше да го види, но знаеше, че черният мерцедес вече е вдигнал пушилка след себе си, за да дойде колкото се може по-бързо.

Къде можеше да е той? Накъде би побягнал? Току-що беше преживял самолетна катастрофа, която бе убила пилота, така че не би могъл да отиде далеч. Джорджина разсеяно си помисли за думата, изписана върху корпуса. „Азулехо“ — „Синигер“ на испански.

Високият висящ мост се люлееше на вятъра. От мястото, където Шон беше намерил вързопа, мостът бе най-краткият път до онова, което му трябваше най-много в този момент — кола.

Беше я виждал. Тя не знаеше, но той я беше виждал — жената от болницата. Ченгето. Жената, чието лице бе превърнал на безформена пихтия. Беше я виждал. Черната коса, гладката кожа и дразнещо красивото ѝ лице.

Той бе на около четири метра от нея, когато тя влезе в пещерата, от която току-що беше излязъл. И в момента, в който жената се скри от погледа му, той побягна. Нагоре. Тя нямаше да го очаква.

Сега стоеше на люлеещия се мост. Тук нямаше никого — всички се бяха разбягали, когато самолетът падна. От катастрофата бе минал почти половин час, но на паркинга от другата страна все още имаше няколко коли. Без да спре, за да си поеме дъх, Шон закуцука напред с цялата скорост, на която беше способен. При разбиването в земята беше изгубил съзнание. Липсваха му четири зъба, бе пукнал няколко ребра и натъртеното му тяло вече се покриваше с пурпурни отоци. Раната на челото отново се беше отворила и кръвта течеше в очите му. Беше намерил пилотска шапка сред останките и я бе взел, за да му послужи като превръзка за кървящия скалп. Щеше да му остане белег. Приличаше на мъртвец.

„Но знаеш ли какво? — обади се мозъкът му, докато прекосяваше люлеещото се съоръжение. — Не си мъртъв. Жив си и пакетът е у теб, с дневника и картата.“

Мисълта предизвика щърбава усмивка, секунди преди поредната експлозия в главата му да го просне по очи. *Бам!* Образи. Върховете на пръстите го засърбяха — пъпчиците, за които почти беше забравил. Какво ставаше?

„Падаш — обади се мозъкът му, докато в ума му се сменяха образи. — Падаш... от мост. Хвани се за нещо.“

— О.

Шон заразмахва ръце и крака, все още ослепен от болката. Успя да се вкопчи в нещо и инстинктивно го дръпна към гърдите си. Глезенът му се опря на нещо друго. Той изви крак и уви възвения парапет на моста под коляното си. Когато зрението му се възвърна и Шон осъзна какво се бе случило, сърцето му заби три пъти по-бързо — беше паднал, бе изпуснал и хванал отново вързоп и сега висеше с главата надолу от високия километър и половина мост.

Замря за момент, за да дойде на себе си. Погледна към скалите и гората долу. Беше оцелял при самолетна катастрофа, за да се размине на косъм с падане от мост — защо? Никой не стреляше по него; никой не го гонеше. Беше заради експлозията в главата му, най-лошата от всички досега.

Давайки си сметка, че раздраните му дрехи приличат на оплескани в кал животински кожи и че кръвта и мръсотията са го направили неузнаваем, Шон се изкатери обратно на моста и измина останалото разстояние. Огледа паркинга. Имаше три избора — син микробус някъде от 70-те, малък „Хюндай“ хечбек и — ами как иначе — червено „Порше“.

Трясък на разбито стъкло.

Пищяща аларма.

Опити за запалване.

Пищяща аларма.

Още опити за запалване.

Шон си признава, че изобщо не го бива за крадец на коли.

Минават три минути. Алармата продължава да пищи.

Запалване!

Шон превключи на задна и спортната кола се завъртя на сто и осемдесет градуса, преди да полети надолу по планината.

Джорджина беше чула алармата и бе разбрала какво става, но бе твърде надолу по склона, за да направи каквото и да било. Видя червеното порше да профучава на пет минути път от нея, но нямаше съмнение кой караше колата с такава главоломна скорост. Мъжът, откраднал картата. Мъжът, когото щеше да хване. Мъжът, когото щеше да убие. Гонитбата започваше.

Шон не беше сигурен къде се намира, но знаеше къде отива. Трябваше да занесе картата на сигурно място, на единствения човек, на когото можеше да има доверие. Трябваше да стигне до Тим.

Понесе се по лъкатушещия планински път на изток, към Вашингтон и брат си.

Тим беше пробил в света на политиката. От собственик на автосервиз в Северна Каролина бе станал адвокат, след което беше избран за сенатор в столицата. Шон се гордееше с брат си, но не го беше виждал от онази вечер преди четири години, на годишнината от смъртта на родителите им, когато Шон беше казал някои неща, за които моментално бе съжалил.

Напоследък Тим бе толкова зает, че Шон така и не намери възможност да му се извини, и с годините му ставаше все по-трудно дори да се опита да го направи. Всичко започна със спомени за старите времена и се стигна до момента, когато Шон обвини брат си, че го е изоставил, за да търси слава и богатство в големия град. Тим си беше тръгнал бесен и дълбоко обиден. Шон знаеше истината — знаеше, че Тим бе жертвал до голяма степен собствените си амбиции и бе сменял филтри за масло, само за да може по-малкият му брат да завърши училище.

Всички пари, които Тим печелеше, отиваха за обучението на Шон и той го знаеше. Гордееше се обаче, че никога не е молил Тим за каквото и да било. Онази вечер Тим му се бе сторил необичайно дразнещ и Шон се мразеше дълго заради реакцията си. Гордостта обаче му попречи да отиде във Вашингтон и да се извини.

Шон погледна вързопа на съседната седалка и изпита благодарност, че масата животински кожи ще се окаже катализатор за онова, което трябваше да направи преди много време. Мисълта му правеше компания през следващите два часа — последните два лишени от събития часове в живота на Шон.

64.

Единственото нещо, което изглежда по-страхотно от летящо червено порше, е летящо червено порше с дупки от куршуми. Шон би се съгласил с това, ако не се намираше във въпросното порше и ако броят на дупките не растеше обезпокоително бързо. Всеки път, когато му се струваше, че е избягал на лъскавия черен мерцедес, друга идентична кола като че ли се включваше в преследването точно зад него. На кратката му почивка беше сложен рязък край преди двайсет минути.

Нямаше къде да обърне по тези планински пътища. Нямаше къде да отбие или да се скрие. Оставаше му само да натиска газта до дупка и да разчита, че германската спортна кола ще си свърши работата. Проблемът беше, че колкото и бързо да караше, куршумите летяха по-бързо.

Дупките вече бяха пет или може би шест, не можеше да каже със сигурност. Рано или късно щеше да се случи. Макар че беше успял да се отдалечи от преследвачите си, Шон така и не бе в състояние да се измъкне от пороя куршуми, изстрелван от автоматите зад него.

Един откос избродира багажника, друг се заби отстрани в шасито, но онзи, който спуска дясната задна гума, създаде най-много проблеми.

Задницата на колата започна да поднася и се разхвърчаха искри, когато джантата застърга по асфалта. Последните няколко остри завоя решиха окончателно изхода. На левия завой колата силно поднесе и се завъртя въпреки опитите на Шон да я овладее.

Сблъсъкът беше свиреп. Столетният ствол на якия бор не отстъпи нито сантиметър на малката червена консервена кутия, която се нагъна в основата му. На Шон му беше дошло до гуша от катастрофи. Този път изглеждаше, че ще бъде смазан със сигурност, но по някаква случайност коланът го задържа в седалката и предната част на колата понесе основния удар.

Преследвачите приближаваха.

Шон се помъчи да се освободи. Откопча колана, грабна вързоп и се измъкна през прозореца. Стъклото още повече раздра дрехите и нарязва кожата му, но това беше само допълнение към жалката картинка, в която се беше превърнал. Светлините от шосето щяха да бъдат тук след по-малко от минута и вече осветяваха дърветата в нощта. Преследвачите идваха и Шон трябваше да...

Бам!

Експлозията в главата отново го просна на земята. Затърси пипнешком вързоп, който все още не можеше да види от ослепителната болка, и падна по корем в калта. Вече ги чуваше. Бяха съвсем близо.

Пръстите му отново го засърбяха. Вече напълно оплескан в кал, кръв и мръсотия, Шон скочи на крака и се хвърли в гората. Върховете на пръстите му горяха.

Гората не беше приятна в тъмното. Клони шибаха лицето му и го мушкаха, докато бягаше. Босите му крака бяха надупчени и натъртени, ноктите на пръстите му приличаха на нокти на животно. Въпреки всичко продължи да тича. Чу зад себе си писък на спирачки. Бяха стигнали колата му.

Лъчи на фенери зашариха покрай него. Шон продължи да тича. *Тряс!* Изстрелът изтреця в нощта и някъде от лявата му страна едно листо падна от клона си. Шон не му обърна внимание. Притискаше пакета към гърдите си, сякаш той бе животът му. Не биваше да се доберат до него. Трябваше да продължи. Може би щеше да успее да стигне до шосе и да спре някаква кола. Сигурен беше, че пътят, описващ лениви меандри надолу по планинския склон, завива някъде тук. *Бам!* Образи. Този път изключи за повече от секунда и когато дойде на себе си, лежеше по очи в калта и гниещата шума. *По дяволите!* Това не беше се случило на Фонтейн, нали? Скочи на крака и успя да измине само няколко метра, преди да последва нова експлозия в главата му.

— Аааргх! — Шон впи ноктите на свободната си ръка в главата си.

Почеса лицето си. Раната на челото отново кървеше — просто не беше се затворила — а пъпчиците на пръстите му туптяха, сякаш щяха да се пръснат от налягането в тях. Господи, какво ставаше... *Бам!* Пристъпите вече го нападаха на всеки няколко секунди.

Чуваше ги зад себе си, но в следващия миг, както тичаше в тъмното, склонът изведнъж стана още по-стръмен и той падна. Някакъв хрущял между ребрата му се скъса, докато се търкаляше и се блъскаше в камъни и дървета. През цялото време държеше здраво вързопа. Не можеше да спре. Беше твърде изтощен. Разчиташе на инерцията да го движи напред. Затича се. Падна. Пак се затича. Пак падна.

Вече не тичаше заради себе си; беше се превърнал единствено в носител на дневника, на картата. Държеше вързопа като собственото си дете, прикриваше го с тялото си, когато падаше. Въпреки това продължи да тича напред.

Носеше се слепешком надолу в мрака, храстите го шибаха и деряха. *Бам!* Този път не падна, а продължи да тича като препънат футболист, опитващ се да достигне финалната зона.

Тряс! Този изстрел бе по-отдалечен и по-неточен. Не чу къде се заби куршумът. Продължи да тича.

Земята изведнъж изчезна под краката му. Шон едва не падна, докато минаваше през храстите, после теренът се промени отново.

Стана твърд.

Шосе.

Светлини.

Бам!

Докато летеше във въздуха, последната мисъл на Шон Стрикленд бе, че последната експлозия не беше само в главата му. Беше изгубил съзнание, когато падна на земята.

65.

Гласове. Светлини. Нищо.

Движение.

Парене по врата.

Парене по пръстите.

Нищо.

Стрелба.

Гласове.

Нищо.

Шон се събуди. Болка. Първото, което усети, бе болката. Още преди светлината. Клепачите му бяха тежки, невъзможно тежки. Лежеше по гръб. Главата му се люшна настрани. Видя някакъв мъж да стои до легло. Видя го как протяга ръка, за да махне кичур от нечие лице. Клепачите му бяха толкова тежки.

Шон се помъчи да фокусира очите си. Да види лицето. Да види... Лорън.

Да види Лорън. Жива. Жива, лежаща в легло. Погледът му продължи нагоре по ръката. Мъжът се обърна и тръгна към края на коридора, към отворената врата на асансьор. Вратата започна да се затваря. Мъжът се обърна и макар да не видя лицето му, на Шон му се стори, че мъжът му изглежда познат. Господи, колко време е спал? Очите му се фокусираха отново, когато друг мъж, облечен целият в черно, приближи до леглото. Той вдигна ръка и посочи, посочи с дългата цев със заглушител...

Шон реагира инстинктивно. Не знаеше дали е буден, или спит, нито къде точно във времето се намира. Виждаше само как някакъв мъж е насочил пистолет към Лорън. Беше твърде далеч. Твърде далеч, за да стигне до нея. Мислите му запрепускаха по-бързо от светлината.

Лежеше на болнично легло, а в ръката му влизаше нещо. Тръба. Тръба, закрепена за стойка.

Макар всичко да се случи бързо, за Шон бе като на забавен кадър. Той грабна стойката и замахна. Тежкия край с колелцата улучи главата отстрани.

Мъжът в черно отлетя назад, но успя да дръпне спусъка два пъти, докато падаше. Системата се измъкна от ръката на Шон, когато той се претърколи от леглото на пода. Залази на четири крака. Цялото тяло го болеше.

Стигна мъжа и го заблъска с юмрук. Едва сега забеляза, че ръката му май е пукната. Той стисна останалите си зъби и заглуши болката, докато продължаваше да удря лицето на мъжа. В ударите му нямаше цел, само ярост. И трябваше да чуе писък на жена, за да излезе от транса си.

Жената бе Лорън.

Шон се хвърли към оръжието, паднало на пода недалеч. Надигна се с мъка. Обърна се да сграбчи Лорън, но тя се дръпна от него.

Нямаше време за такива неща. Те идваха. Това му беше ясно. Протегна ръка и издърпа Лорън от леглото. Докато тя пищеше и замахваше да го отблъсне, докато ноктите ѝ деряха бузата му, той се опита да заговори, но от пресъхналото му гърло не излизаше нито дума. Колко време беше прекарал в безсъзнание? Помъкна Лорън по коридора, а тя продължаваше да рита и да вика съпруга си да ѝ помогне. Хората се обръщаха, но всякакви мисли да се намесят се изпаряваха при вида на черния пистолет със заглушител, който Шон носеше в свободната си ръка.

Разсеяно забеляза, че някои от раните му са превързани. Главата му беше увита с широк бял бинт, приличащ на лента за мърлявата му коса.

Задърпа Лорън към стълбите. *Бам!* Главата му отново експлодира от болка, но забеляза, че този път върховете на пръстите му не горяха. От ъгъла в края на коридора се появи мъж в полицейска униформа, който вдигна пистолета си и стреля. Керамичната плочка до главата на Шон се пръсна и Лорън изпищя. Шон се завъртя и също стреля. Ченгето падна, притиснало бедрото си.

Лорън не разбираше. Щом стигнаха стълбите, Шон поведе обърканата си жена надолу с опасна бързина, от която тя пропусна няколко стъпала и се препъна. Стигнаха долния етаж тичешком и веднага завиха наляво — Шон знаеше, че там има шахта за пране, през която можеха да избягат. Да, знаеше го.

Чуваше как някой тичаше нагоре. Изобщо не искаше да спира този отчаян човек. Тази негова по-ранна версия. Знаеше, че не бива да

се намесва.

— Какво става? — остро попита Лорън, когато минаха през летящата врата в пералнята.

Двете санитарки вътре отскочиха в шок при неочакваната им поява. Шон се опита да им извика, но от гърлото му излезе само хъхрене. Когато размаха пистолета, те схванаха и се ометоха. Шон незабавно започна да рови в откритите колички на пералнята и да хвърля чаршафи в шахтата. Наложил му се да пусне Лорън, но изобщо не се поколеба да насочи пистолета към нея, за да пресече евентуалните ѝ идеи да бяга. След като приключи, направи знак на Лорън с оръжието, че трябва да скочи.

— А, не. Няма начин, приятел — поклати глава тя.

Шон чу изстрели от коридора и не се поколеба нито за миг. Сграбчи я грубо, отвори шахтата и я напъха вътре.

След като се увери, че е минало достатъчно време тя да се спусне, Шон се метна след нея. Приземи се тежко. Болката, която изпита, не можеше да се опише с думи. Счупените му ребра застъргаха едно в друго, дробовете му останаха без въздух. Не можеше дори да изстене.

След секунда долови бързото чаткане на твърди подметки по цимент. Лорън се махаше. Бягаше. *Не, не, не!*

Шон се застави да се надигне от купчината чаршафи. Добра се до вратата и погледна към познатия товарен склад, където се бе качил на камиона на Ди Ейч Ел; изглеждаше му толкова отдавна, а се бе случило само преди три седмици от негова гледна точка.

Видя я да тича навън. Шон се опита да извика, но не можеше. Лорън бягаше и никога нямаше да разбере. Беше я намерил, тя беше жива и сега се спасяваше, опитваше се да се махне от него. Шон стигна до изхода и видя гърба ѝ, докато се отдалечаваше в нощта. Не можеше да я изгуби.

Не и отново.

— Лорън! — извика той.

Тя не спря.

— Лорън! — опита отново.

Този път тя леко забави крачка.

— Лорън, моля те, спри! — Гласът му, вече по-силен, бе пълен с болка и мъка. Плачеше.

Тя забави още повече крачка, после спря да тича. Обърна се и погледна обратно към склада, очаквайки да види лицето на съпруга си, след като бе чула гласа му. Вместо това видя камионите и бездомника. Онзи побъркан човек, когото бяха спасили и който им се беше отплатил, като я бе взел за заложник. Той едва се държеше на краката си. Тя го изгледа твърдо и докато бавно пристъпваше към него, гласът се разнесе отново. Разпердушиненият скитник вдигна немощно ръка към нея.

— Лорън. Моля те. Чакай. — Падна на колене и се наведе напред, все така протегнал ръка.

— Откъде знаете името ми? — предпазливо попита тя. Той все още държеше оръжието.

— Лорън. Моля те, трябва да...

Бам! Главата му отново експлодира и се появиха още образи. Места, хора, моменти. Не беше сигурен, че ги разпозна всичките, но те изчезнаха, преди да успее да ги разгледа добре.

Тя познаваше гласа, но той не принадлежеше на този човек. Тръгна към него и той я погледна с умоляващи очи. Кристалносини очи, пълни със сълзи. Главата му клюмна, но ръката му си остана все така протегнатата към нея.

— Лорън, не си отивай. Моля те, недей — изхлипа той.

Лорън не можеше да съчетае информацията, получавана от очите и ушите й. Накрая Шон отново вдигна очи и ръката му се отпусна. Беше останал без сили. Не можеше да гледа как тя си отива. Не можеше да повярва, че изобщо я вижда.

— Кой сте вие? — каза след малко тя, гледаше го като котка, която се опитва да реши дали да се отърка в краката на госта, или да побегне.

Шон не можеше да повярва, че тя не може да го познае, но после си спомни бездомния скитник, когото бяха ударили с колата. Докато лежеше на пътя и после на задната седалка на собствената му кола, Шон не беше разпознал човека. Той изглеждаше стар, най-вече заради липсващите зъби и порасналата брада. Беше така оплескан в кал и кръв, че чертите му бяха неузнаваеми.

Сега Шон разбираше какво става. Кръгът се затваряше. Той бе скитникът и Лорън бе жива.

— Лорън. Моля те — тихо повтори той.

Тя пристъпи още по-близо, като се взираше в него. Той вдигна очи и я погледна.

Не бяха видели очите на скитника, когато го откараха в болницата, но сега, когато се вгледа в тях, тя го позна.

— Лорън — отново повтори той.

Тя се дръпна назад.

— Боже мой! — промълви.

Шон отпусна глава. Трудно му беше да диша. Лорън приближи и протегна ръка. Докосна косата му, но Шон не реагира. Тя зарови пръсти в сплъстените кичури и усети как той трепна.

Лорън не разбираше, не можеше да разбере, но докато приближаваше лице към неговото, той вдигна ръка и я докосна. Бавно, осъзнавайки, че трябва да продължи, той събра всичките си сили и я погледна отново.

— Шон? Какво е станало? Аз не... — Гласът ѝ замря.

— Трябва да вървим — протичко рече той.

Не след дълго бяха на улицата и се движеха на север. Бяха взели болнична кола по настояване на Шон, макар че камионът на Ди Ейч Ел беше със забравени ключове. Освен това ѝ каза да не минава през северната порта, а я накара да пробие телената ограда, за да излезе от болницата. През първия половин час Лорън мълчаливо се подчиняваше, а умът ѝ беше зает да повтаря и преповтаря събитията от нощта.

Успокоителните, които ѝ бяха дали, все още ѝ действаха. Чувстваше се уморена и ръката я болеше. Шон остана на себе си достатъчно дълго, за да ѝ каже да кара към Вашингтон, но след това отново изгуби съзнание.

Тя го погледна. Това беше съпругът ѝ. Бездомникът. Това беше Шон.

Лорън продължи в нощта към дома на сенатор Тим Стрикленд във Вашингтон, окръг Колумбия.

IV ЧАСТ

ЗАТВОРЕНИ КРЪГОВЕ И ОРЕХИ

*Друго време, друго място, друг
живот, лице —*

*аз зная, любов, ще се видим
отново.*

*И кръгът, започнал с твоето
сърце,*

ни връща обратно в началото.

Кристоф
ър Дейвисън,
„Отново и
отново“

Беше пет сутринта, когато звънецът на входната врата иззвъня. Не беше спал добре, макар да знаеше, че трябва да става рано сутринта. Професор Ландъс си беше тръгнал в разумно време снощи, като се извини, че трябва да отлети за „горещата зона“ преди започването на събитията.

Тим Стрикленд очакваше посетители, макар да нямаше начин самите те да го знаят. Беше отпратил икономата си, който обикновено преспиваше тук през седмицата, като му обясни, че щял да прекара нощта в компанията на дама. Донякъде му се искаше това да беше истина, но Тим вече повече от година нямаше сериозна приятелка. Анушка беше избягала с политическия му съперник, след като се бяха запознали на едно тържество в Луизиана.

Всъщност нямаше много против. Подобно на редица други неща в живота му през последните десет години, беше го очаквал.

„Знанието е сила“ — каза му професорът от Кеймбридж малко след като се бяха запознали. Професорът знаеше много — за нещата, които предстоят. Сподели, че е от организация на име Общество за световна историческа достоверност. Тим реши, че името е пълен боклук, но се въздържа от коментари.

По-нататък кандидатът за сенатор започна да получава известна помощ. Съобщаваха му важна информация за ключови събития. На прага му се появяваха жълти пликове със сведения за миналото на противниците му на политическата арена. С помощта на Обществото Тим беше в състояние да прави дръзки предвиждания за събития и действия и всеки път се оказваше прав, което му спечели репутацията на аналитик и човек, способен да предвижда бъдещето. При сегашния политически климат той бе ценен съветник на президента, с когото имаха нещо общо — и двамата се оказваха единодушни по най-важните въпроси.

И тъй, тази нощ се беше погрижил в къщата му да остане не обичайният му домашен помощник, а доверен лекар, който бе настанен в стаята за гости на долния етаж. Тим знаеше, че на вратата ще се

позвъни, и се беше подготвил по начина, по който му бе казал професорът. Той наметна халата си и се втурна надолу да посрещне момента, който щеше да бъде неговата отплата за помощта, която бе получавал през последното десетилетие.

Вратата се отвори и Лорън погледна девера си. Тим беше по халат и изглеждаше по-малко изненадан, отколкото бе очаквала. Тя беше преметнала ръката на Шон през раменете си и буквално го мъкнеше. Погледна сенатора и се усмихна извинително. Пое дъх, готова да обясни причината за неочакваното натрапване, но домакинът я изпревари.

— Лорън. Влизай, влизай. Вкарай го в преддверието — каза Тим, като преметна през раменете си другата ръка на Шон.

Струйки кръв потекоха през превръзките, които му бяха направили в болницата. Положиха го на предварително приготвено импровизирано легло. До леглото стоеше човек със стетоскоп, а до него имаше табла с медицински инструменти.

— Сложете го по гръб... внимателно — нареди им той, взе ножица и сръза ризата на Шон.

Лорън го погледна объркано, но и без това цялата нощ си беше една огромна бъркотия. Беше изтощена от шофирането и макар да бе поспала малко в болницата, едва се държеше на крака.

— Лорън, едно питие? — предложи Тим и изчезна в кухнята, без да чака отговора ѝ.

След малко се върна с висока чаша портокалов сок. Лорън пи жадно.

Тим погледна към човека, който преглеждаше брат му.

— Е?

— Има няколко сериозни травми. Не са се случили при един инцидент. Горе на ръката му има нещо като огнестрелна рана. Не е сериозна, по-скоро драскотина. Уви, няколко ребра са си отишли. Те ще бъдат проблем, няма какво да направим за тях, освен да чакаме сами да зараснат.

Лорън не издържа.

— Извинете, но кой сте вие? — попита тя човека с очилата.

— Извинявай — намеси се Тим. — Това е мой добър приятел и лекар, доктор Макс Херингсън. Очаквахме ви.

— Очаквали сте ни? Как така сте ни очаквали? Какво става тук, по дяволите? — изуми се Лорън. Беше ужасно объркана и малко ядосана.

Тим ѝ се усмихна и се опита да я успокои.

— Той е в добри ръце. Сега и двамата се нуждаете най-вече от почивка. Ще поговорим по-късно, след като се наспите добре.

— Има няколко натъртвания на едни и същи места — каза д-р Херингсън, сякаш не го бяха прекъсвали. — Изглежда е попаднал в няколко катастрофи, след което са го пребили.

— Стана злополука, блъснахме един... — Лорън си даде сметка какво говори. — Ами, не, тоест беше блъснат от кола снощи, но вече изглеждаше доста очукан.

Докторът я погледна и повдигна вежда. Тим хвана Лорън за ръката и я отведе в съседната стая.

— Ще се оправи. Макс е най-добрият и както ти казах, очаквахме ви. Обещавам, че ще поговорим за всичко малко по-нататък. А сега наистина трябва да поспиш.

Лорън с неохота легна на дивана, който беше подготвен за нея с меки възглавници и одеяло. Искаше да настоява за обяснение, но бе прекалено уморена от борбата с умората, която я беше налегнала по пътя. Цялата нощ бе преминала в ужасни тревоги, но винаги беше харесвала Тим и му имаше доверие. И когато очите ѝ сами започнаха да се затварят, Лорън не се опита да ги отвори насила. След малко потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, стаята бе окъпана от слънчева светлина. Чу звън на лъжички в порцелан и отметна одеялото. Влезе в дневната и спря при вида на Тим, лекаря и Шон, които седяха и пиеха прясно сварено кафе. Те я приветстваха с лъчезарни усмивки, макар на Шон да му липсваха няколко зъба.

— Лорън! — възкликна Тим, без да престава да се усмихва. — Радвам се да те видя. Как се чувстваш?

— Как се чувствам ли? — повтори тя. — Адски съм объркана от всичко! Чувствам се напълно откачила, ето как.

— Благодаря — неочаквано рече Шон и се изправи. Взираше се в нея по много странен начин. — Благодаря ти, че не ме остави.

Определено беше той. Макар главата му все още да беше бинтована, превръзката бе нова и беше съвсем чист. Брадата я нямаше, беше взел душ и се бе преоблякъл. Лицето му си оставаше издраскано и подуто, но кръвта и мръсотията ги нямаше. Онези сини очи, които я бяха умолявали така отчаяно снощи, сега отново я гледаха. И отново се напълниха със сълзи.

— Шон, какво става? — попита тя съпруга си, докато той куцукаше напред и се взираше внимателно в нея.

Тим и докторът седяха мълчаливо на малките кушетки в дневната. Те знаеха какво става — цяла сутрин бяха слушали разказа на Шон.

— Лорън, знаеш ли колко те обичам?

— И аз те обичам, миличък. Но няма ли да ми кажеш какво става? Тъкмо те видях в болницата, а в следващия момент ти се оказа човекът, когото ударихме. Нищо не разбирам.

— Мислех си, че си мъртва — успя само да промълви Шон.

Прегърна я — прегръдка, която си мислеше, че никога няма да дойде. Тя също го прегърна. Достатъчно й беше, че е тук, че го докосва. Обясненията можеха да почакаат.

— Всичко е наред, миличък. Тук съм — увери го тя. Шон плачеше открито. — Хайде стига, миличък, цялата ме направи в сополи — каза тя след малко и леко се отдръпна.

Той се разсмя през сълзи.

— Извинявай — подсмръкна.

— Добре, какво беше онова, че си ме помислил за мъртва?

Разговорът продължи през остатъка от следобеда. Лорън седеше и слушаше. Отначало не можеше да повярва на разказа на Шон, но той постепенно я убеди. Докторът си бе тръгнал малко след като Лорън се присъедини към тях, но обеща да се върне по-късно. Всички му благодариха от сърце и докато Шон й разказваше за събитията от последните три седмици, бяха сварени и изпити още няколко кафеварки. Тим седеше и слушаше отново историята, като попълваше пропуснатите детайли. От време на време молеше Шон за допълнителни обяснения, но предимно седеше мълчаливо, за да може

Лорън да попие чутото. Разбира се, за Тим разказът не беше пълна изненада. Професорът му беше разказал доста от нещата преди това.

Когато Шон приключи, Лорън остана да седи притихнала. Знаеше началото на историята, но ѝ бе трудно да повярва на останалата част. Фактът, че Шон е пътувал назад във времето — нещо, за което от години твърдеше, че е невъзможно — бе отвъд възможностите ѝ да го проумее. Когато най-сетне заговори, тя зададе същия въпрос, който бе задал и Тим преди това.

— И къде е дневникът сега?

Шон се размърда смутено.

— Ами... още е в пещерата, или поне ще бъде след ден-два. А в момента е натикан в панталона ми, а аз пътувам за Испания.

— И... не можем ли да те предупредим? Не можем ли да се свържем с теб или да направим нещо друго, за да те подготвим за опасностите, които предстоят?

— Не! — твърдо отсече Шон. — За едно нещо дневникът бе абсолютно недвусмислен. Нещо, което Фонтейн повтаряше непрекъснато. Наричаше го Правилото на знанието. Не можеш да променяш каквото и да било, ако знаеш, че се е случило. Не бива да опитваме.

— Ами аз? Ами онзи, който според теб ме е застрелял? Ти промени това, а вселената не е експлодирала — възрази Лорън.

— Мислех си за това. Признавам, тогава действах инстинктивно, но после мислих дълго и си дадох сметка, че всъщност не съм видял как те застрелват. Обърнах се, докато вратата се затваряше, видях пистолета и докато асансьорът потегляше, чух два изстрела. Втурнах се веднага обратно нагоре и, както казах, телата ви ги нямаше. Жената ченге ме хипнотизира или нещо такова и непрекъснато твърдеше, че сте мъртви, така че не се усъмних.

Лорън се пресегна и пое ръката му.

— Тук съм.

Тя се усмихна. Шон ѝ се усмихна в отговор.

— Е, вие двамата май сте изяснили някои неща — рече тя, поглеждайки към Тим.

Деверът ѝ свали очилата си и ги остави на масата. Не беше сигурен какво точно можеше да им каже, но реши, че е най-разумно да

бъде сдържан. В края на краищата, той беше политик и справянето с деликатна информация беше неговата стихия.

— Да, ние... изяснихме някои неща. Бях много зает. Нямах намерение да ви избягвам — излъга той. Всъщност правеше точно това през последните няколко години, колкото и да му беше трудно. Но сега всичко това бе минало. Беше му се налагало да играе лошия, докато урежда неща, за които Шон никога нямаше да научи, но знаеше, че това в крайна сметка е за добро.

— Всичко е вярно — обади се Шон. — Щом наистина седя тук, щом наистина си жива, значи всичко е вярно. Трябва да взема онзи дневник. Не мога да повярвам, че съм го дал право в ръцете им. Те са нагласили всичко, за да ме доведат тук и да могат да се доберат до книгата. Като се замисля, не мога да повярвам какъв глупак съм бил. Сега дневникът е в ръцете им, Дейвид също.

— Ами да ги спрем тогава! — изгуби търпение Лорън. — Защо просто не се обадим на онзи Дейвид и не го предупредим?

Шон я погледна. Лорън знаеше отговора.

— Ами ако грешиш? — настоя тя. — Ами ако всички те грешат? Ами ако *можеш* да промениш нещата?

— Не знам — отвърна той. Всичко това му идваше в повече и колкото пъти да го прехвърляше в главата си, винаги стигаше до едно и също заключение — сега знаеше достатъчно, за да е наясно, че не знае достатъчно. — Не съм сигурен, че можеш да промениш каквото и да било дори да опиташ, защото то вече се е случило. Искам да кажа, ако сега спра себе си и не отида в планините на Афганистан, няма да бъде върнат във времето, за да се спра, нали? Получава се шантав затворен кръг. Трябва да продължа с предположението, че не можеш да промениш онова, което знаеш, че се е случило, но ако не знаеш, тогава кой може да каже, че не се е случило?

— Значи искаш отново да идеш там? Икаш да отидеш и да спасиш приятеля си? — попита Лорън. — Не мисля, че бих позволила да ме оставиш. Не мисля, че мога да те пусна да идеш — заяви тя и посегна към ръката му, докато умът ѝ продължаваше да попива тази нова реалност.

— Тя може да остане с мен — предложи Тим.

Шон затвори очи и бавно поклати глава.

— Има и нещо друго. Осъзнах го едва тази сутрин, докато те гледах как спиш на дивана. Нали се сещаш как каза...

Бам! Ръцете на Шон се стрелнаха към слепоочията му, когато още образи проблеснаха болезнено в главата му.

— Миличък, добре ли си? — разтревожи се Лорън.

— Нищо ми няма. Просто тези образи продължават да проблясват в главата ми. Добре съм. Като че ли лека-полека се оправят. Беше най-лошо до момента с блъскането, но сега като че ли съм прехвърлил планината и се спускам надолу. Времето между пристъпите се увеличава.

— Какви образи? Какво искаш да кажеш? — учуди се Лорън.

— Събития. Неща. Не знам. Някои от тях изглеждат като спомени, а за други знам, че не са се случили... — Шон замълча за момент, — ... все още.

Тим и Лорън запазиха мълчание.

— То е като проблясъка, който получих, докато те гледах сутринта. Ти самата каза, че не сме познали, че блъснатият скитник съм аз, защото идеята е толкова невъзможна, та дори не сме и помисляли за нея. Е, някои от образите, които минават през главата ми, са за моменти, през които още не съм минал. Като тогава, когато стоях на платформата. Помня, че гледах към вратата и видях мъж и жена. Мъжът бях аз... а жената... беше ти. Бяхме двамата.

— Какво? Казваш, че си ни видял? Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Тогава не се замислих върху това, а и как бих могъл? Но *наистина* бяхме ние, Лорън, ти и аз, което означава...

— Кое то означава, че искаш да дойда с теб — довърши тя вместо него.

— Ти беше там, Лорън. Това вече се е случило. Не знам защо, но ти беше там. Ти идваш с мен.

— Ами ако избира да не го правя?

— Не можеш — направо отвърна той.

— И защо да не мога?

— Защото това би променило всичко. Възможно е изобщо да не бъда тук сега.

— Но ти *си* тук! — настоя Лорън. — Пък и как това, че не отивам, може да повлияе на връщането ти назад във времето?

— Не знам — сви рамене Шон.

— Ето, виждаш ли?

— Не, точно това имам предвид. Не знам как би могло да повлияе, което би могло да означава, че нещата могат да не станат така, както са сега. Точно затова трябва да бъде същото, абсолютно същото. Иначе този момент няма да се случи. Иначе може да не съм тук, което означава, че няма да успея да... — Мисълта го задави. — Няма да успея да спася живота ти.

Това я накара да млъкне. Лорън си спомни за болничното легло — гледаше как съпругът ѝ, когото познаваше, отива да резервира стая в хотел. После затвори очи. Преди да разбере какво става, се чуха изстрели и бездомникът, когото бяха блъснали с колата, пребиваше някакъв човек. Мислено възпроизведе момента и го погледна с други очи — това беше Шон, който в отчаянието си правеше всичко по силите си да я спаси, след като е минал през мъката от загубата ѝ. Той просто не искаше да се намесва в това. Не искаше да поема какъвто и да било риск, защото иначе можеше да не бъде там, за да я спаси. Правеше го от любов.

Тя се усмихна. Какви си ги мислеше?

— Съжалявам, миличък. Разбира се, че ще дойда с теб. Разбира се, просто ми идва мъничко в повече. Имам предвид, изведнъж започваш да вярваш във всички онези неща, за които така непреклонно твърдеше, че са невъзможни. И фактът, че си тук, че аз съм тук и че знаеш какво ще се случи, означава, че си прав, нали? Зная, че не си измисляш.

— Какво ще кажете за още кафе? — обади се Тим и стана.

Двамата му се усмихнаха и кимнаха.

Шон се наведе напред.

— Моля те, разбери. Нищо не ме плаши повече от това да те излагам на опасност. Нищо освен възможността да не дойдеш с мен и това да ме лиши от възможността да те спася.

Тим се появи няколко секунди по-късно и остави подноса на масичката. В него имаше две чаши димящо кафе и плик с логото на Пакистанските международни авиолинии. До билетите лежаха два нови паспорта. Шон погледна плика, после Тим.

— Невъзможно. Как... Не разбирам.

— И не е нужно. Ще разбереш, братко. Ще разбереш, когато му дойде времето, но засега не мога да ти кажа повече, съжалявам. Нали

се сещаш за онова Правило на знанието, за което все говориш?

На Шон му призля. Изведнъж се изпълни с подозрение и се почувства ужасно предаден. Какво знаеше брат му? Откъде беше научил? Той вдигна двата билета и ги погледна.

— Тим, та те са за довечера! От летище „Дълес“.

— Отвън чака кола. Приготвил съм ви багаж.

Лорън се обърна към брата на Шон. Изпита ясното чувство, че е оплетена в някаква огромна конспирация, за която не знаеше абсолютно нищо.

И беше права.

Самолетът кацна в Исламабад малко след осем на следващата сутрин. Шон изглеждаше значително по-добре, отколкото през последната седмица, но лицето и крайниците му още бяха подути и в синини. Където и да отидеше, привличаше към себе си погледи, вариращи от съчувствие до страх.

Тим им бе осигурил здрави туристически обувки и дрехи. Шон знаеше, че единственият начин да намери отново Централата бе да открие и проследи по-ранната си версия и Дейвид. Нямаше представа къде ги бяха откарали военните, но помнеше ключовите събития и дати. Утре те щяха да пристигнат в Пакистан. Това даваше на него и Лорън един ден преднина, за да стигнат до прохода Хибер.

Този път нямаше намерение да бъдат сами. Смяташе да наеме бодигард или най-малкото да си осигури ново оръжие — бе наясно, че няма да може да прекара през летището онзи „Хеклер & Кох“, който бе взел в болницата. Отначало Лорън възразяваше, но малко след кацането в столицата отстъпи, стресната от съвсем различната култура на тази страна.

— Районът, в който отиваме, е малко див — каза ѝ Шон, когато излязоха на пътя с наетия микробус с шофьор и въоръжена охрана. Тим беше осигурил нужните документи, с които да минат през различните пропускателни пунктове.

Шон беше приятно изненадан, когато откри, че мистериозната сума, появила се в банковата му сметка миналия път, отново я имаше; изненада се и когато Тим му подаде втора карта за сметката му. Запита се какво ли още му спестява брат му, но въпреки това му имаше доверие.

Доверието му обаче не се простираше и към хората, срещу които щеше да се изправи. Обществото. Организацията бе нещото, което най-силно притесняваше Шон. Обществото му беше скроило всичко това. Те го бяха подлъгали да им донесе дневника. Ами картата? В преведения документ, който Шон беше повърнал в краката на Ърни в парка, се казваше, че дневникът и картата ще бъдат заедно. Шон беше

прочел целия дневник, но все още нямаше никаква представа къде е скрит дискът на Фонтейн и дали изобщо е стигнал до скривалището си.

Оставаше му единствено да приеме, че картата е била във вързопа документи, скрити в пещерата в Грандфадър и зарязани от Шон и Лорън при бягството им от мотела в началото на цялата история. Но пък тогава беше странно, че мъжете в черно бяха продължили да ги преследват след инцидента — или поне предишните им версии. Може би разполагаха с картата, но не са знаели какво търсят? Може би в дневника е имало нещо, което е пропуснал?

Лорън щракна с пръсти пред очите му. Шон се сепна, примигна и я погледна.

— Какво си се умислил? — попита го тя.

— Чудех се защо толкова им е притрябвал дневникът. В края на краищата, целта на всичко това е откриването на диска. Би трябвало да има карта, която да води до него, както се казва в последната част на дневника. Беше написана на някакъв друг език.

— А те как изобщо знаят за дневника и картата? — попита Лорън, докато се друсаша по пътя към градчето, бележещо началото на прохода Хибер.

Шон извади листа с превода от задния си джоб.

— Това — каза той — прилича на документ на Ватикана. Превод на последните няколко страници от дневника. В него се говори за картата и за самия дневник. Мисля обаче, че тази английска версия е превод на друг превод. Италианската версия е била преведена от оригинала, открит като част от Свитъците от Мъртво море.

— Отделно, без останалата част от дневника ли?

— Значи дори *това* е копие на написаното в дневника — сети се Шон.

— Ами ако съществува и друго копие на дневника? — небрежно подхвърли Лорън.

Шон пребледня. Изобщо не му беше хрумвало подобно нещо.

— Не знам. Не знам. Ако имаше, едва ли щяха така отчаяно да търсят този дневник.

— Е, сега той е у тях, нали? — въздъхна жена му.

— Не. Още не. Няма да го получат до утре вечер синьо време.

— Синьо време ли? Какво е „синьо време“, по дяволите?

— А, извинявай. Просто по този начин мисля за нещата. Покрай цялата история с изместването на времето ми е трудно да разделям минало и бъдеще, така че използвам този метод. Светлината, която идва към теб, се измества към синия спектър, а отдалечаващата се — към червения. И аз мисля за времето по сходен начин. Докато се движим напред във времето, миналото се отдалечава от нас — то е червено време. А бъдещето приближава — и е синьо.

— Извинявай, че попитах — усмихна се тя.

— Няма да получат дневника до утре вечерта от наша гледна точка, наше синьо време — продължи Шон. — И след като това вече ми е известно, мога да го предотвратя.

— Но нали не искаше да променяш нищо! — запротестира Лорън, хващайки се за логиката на Шон.

— Не, не да променям. Няма да си попреча да занеса дневника там, а ще попреча на тях да се доберат до него. Знам, че дневникът е у мен, когато машината се активира и когато ме улавят на онази платформа и ме пращат в миналото, но нямам представа какво става след това. Сега като се замисля, бях гол, когато се озовах в миналото. Дневникът не беше у мен. Нямах никакви дрехи.

— Добре ми звучи — сви устни Лорън.

— Не мисля, че би ти харесало тогава. Сигурно нямаше да ме познаеш — подразни я той.

— Не е вярно. Харесвам те щърбав. Пък и още не схващам накъде биеш. Смяташ, че дневникът не се е върнал в миналото с теб, така ли?

Шон се замисли за момент. Да, точно така.

— Мисля, че са знаели, че ще бъда пратен в миналото. Не знаех кой или как, но те ни отведоха там, подмамиха ме да занеса дневника. Пуснали са хора да ни гонят, а през цялото време са знаели, че в крайна сметка ще се озова при тях. Така че знам нещо за тях. Знам как да намеря пещерата и къде ще бъде дневникът. Мога да го взема преди тях.

— Но нали каза, че се появили куп въоръжени хора, които обкръжили приятеля ти?

— Да. Ще трябва да обмисля подробностите, но съм сигурен, че сме тук точно по тази причина, за да си върнем книгата. Още не

разбирам обаче защо е толкова важна. Ясно е, че разказът е страхотен, но дневникът не ни казва къде е дискът.

— Но описва какво има на него, нали? Спомена, че онзи тип е записал цялата екзекуция.

— Разпятие. Исус е бил разпнат — поправи я Шон.

Лорън го изгледа за момент и премълча.

— Може би са искали да знаят какво търсят, какво има на диска.

— Може би. Още ми се струва, че май съм пропуснал нещо. Тук пише, че дискът и картата ще са заедно. Те са разполагали с всичко освен дневника, когато нападناха мотела.

Шон сбърчи чело и се замисли.

Лорън прочете мислите му.

— Ами ако картата е скрита по някакъв начин в *дневника*? Подобно на код или нещо такова. Например всяка втора дума на всяка четвърта страница и тъй нататък?

Той се усмихна. Теорията го въодушеви.

— Може пък... — понечи да продължи Лорън, но вниманието ѝ се отвлече от града, в който влизаха.

Шон се наведе напред и каза на шофьора да ги откара в най-добрия хотел. Плащаше достатъчно на двамата им спътници, за да не се съмнява в лоялността им.

— Закара — отвърна шофьорът. — Закара в „Пърл Континентал“! Много добър хотел.

— А опита ли се да откриеш нещо за Обществото, за което говориш? — попита Лорън.

— Потърсих в „Гугъл“, докато бяхме у Тим. Никакъв резултат.

— Ами онзи свещеник? Той как се е свързвал с Обществото? — полюбопитства Лорън, мъчейки се да навърже всичко.

Шон замръзна. Лорън беше използвала минало време за Джовани, но изведнъж му хрумна, че това не е така. В реалността на Шон Джовани вече бе мъртъв. Това се бе случило в неговото червено време. Но не и сега. Сега събитието беше синьо. Шон се беше върнал достатъчно назад в миналото и Винченцо Джовани още бе жив. Шон и Дейвид трябваше да се срещнат с йезуита утре. Това означаваше...

— Спри колата! — извика той. Шофьорът се обърна, доловил тревогата в гласа му. — Не, искам да кажа, трябва ми телефон. Закарай ме до някакъв телефон.

— Телефон? — повтори шофьорът.

Шон кимна. Шофьорът извади мобилен телефон от джоба си и му го подаде. Шон моментално се съживи.

— Пиши го на сметката ми — каза той, като бързо набираше международния оператор.

— Да, Ватиканът. Не. Да, онзи в Рим. Истинският. Не кънтри клуба във Вегас. Благодаря.

Зачака. Лорън го погледна въпросително, но Шон поклати глава и ѝ направи знак да чака.

— Да, bon journo. Говорите ли английски? — Пауза. — Да, здравейте! Бих искал да говоря с отец Винченцо Джовани. Имам... какво? Не, чуите ме, знаей, че трябва да го кажете, но му съобщете, че е свързано с Централата и че е спешно. Кажете му...

Връзката прекъсна.

— По дяволите!

— Какво?

— Затвориха ми.

— Така ли? Защо се обаждаш във Ватикана? Искаш да питаш Джовани дали...

Телефонът иззвъня. Бяха го проследили.

Доста плашещо.

— Ало? — обади се Шон, без дори да му мине през ум, че обаждането можеше да е за шофьора. Не беше.

— Кой се обажда? — попита глас със силен италиански акцент.

— Не е важно кой се обажда, а какво мога да ви предложа.

— Какво искате? — направо попита Джовани.

— Да науча кой е контактът ви в Обществото.

— Не.

— Тогава няма да получите плейъра.

Последва пауза.

— Имате плейър ли? — попита той.

— Да.

— Къде искате да се срещнем?

— Утре имате среща с господин Блек. Той ще ви отведе в хотелската си стая. Там ще ви бъде показано нещо. Ако го желаете, ще се извините, че имате среща със светия отец, и ще се срещнете с мен долу в лобито.

— В колко часа?

— Точно в три.

Нова пауза.

— Три следобед. Как ще ви позная?

— Гарантирам ви, че ще ме познаете.

Шон затвори.

Шофьорът спря пред хотела.

— Искаш да летим за Рим и да *пристигнем утре*? Да не си полудял? Ще трябва да тръгнем още сега! Ще трябва да се върнем обратно и...

— Още не. Има нещо неприятно, което трябва да уредя преди това — каза Шон.

Дейвид и по-ранната му версия трябваше да бъдат забавени достатъчно дълго, за да може да прескочи до Рим.

— Нещо неприятно ли? Шон...

— Вече сме се забъркали, Лорън. Не можем просто да си тръгнем и да се надяваме, че ще ни оставят на мира. Трябва да изпълним онова, което вече се е случило. Има неща, които трябва да бъдат направени. Ако успея да разбера кой стои зад Обществото и защо са ни въвели във всичко това, може би ще успея да намеря изход. Начин да се освободим. Начин да се измъкнем от този побъркан времеви кръг.

— Чуй се само. „Да изпълним онова, което вече се е случило“? Нищо не разбирам. — Лорън въздъхна. — Какво искаш да направя?

— Бива ли те в гримирането? — попита той.

Тя леко наклони глава настрани.

— И още как. Защо?

Шон седеше в лобито на хотела.

Чувстваше се зле заради онова, което беше направил. Знаеше обаче, че няма избор — трябваше да се погрижи за две неща. Първо, трябваше да си осигури плейъра, за който знаеше, че ще се намира на задната седалка в колата на журналиста, когато го отвлякоха с Дейвид. И второ, миналата му версия трябваше да се забави достатъчно, за да могат двамата с Лорън да се върнат по следите им до Централата. Докосна челото си и зарастващата рана. Мразеше се заради това, че е отговорен за отвличането и съответно за смъртта на Крейг Шварц. От самата мисъл му призляваше, но как би могъл да промени нещата?

Беше платил на шофьора си значителна сума да наеме бойците и да прибере куфарчето след отвеждането на пътниците. Знаеше какви ще бъдат последствията за журналиста и за похитените; беше наясно, че двамата с Дейвид ще изядат здрав пердах и че Шварц ще умре, но знаеше също, че забавянето е необходимо, за да могат двамата с Лорън да стигнат до Рим и да проведат срещата, която предстоеше всеки момент.

Погледна часовника си. Три без пет. Лорън беше в тоалетната на лобито. След пристигането си сутринта бяха успели да намерят необходимите неща — латекс, рициново масло, оцветител за храна и боя. Освен това бяха намерили дрехи, приличащи на онези, които носеше Джовани онзи ден. После ги бяха изгорили. Шон беше малко смутен, защото на Лорън май доста й хареса да пали, реже и дере дрехите, докато не заприличаха на попаднали в експлозия. Намери утеха в знанието, че номерът е минал още преди да са го направили. Кого се опитваха да заблудят сега? Самия... него. И *той* се беше хванал. Нито за миг Шон не бе се усъмнил, че експлозията и раните на Джовани са били измама. Не беше обърнал внимание на дрехите, които бе носил духовникът; цялото му внимание бе приковано от ужасните изгаряния и рани по тялото му. Знаеше, че планът ще проработи просто защото вече беше проработил.

Надяваше се да е така.

Онова, за което Шон не знаеше, бе бомбата. Нямаше нито времето, нито познанията да приготви кола бомба, така че му оставаше да вярва, че тя е истинска. Някой наистина бе искал смъртта на Джовани. Планът означаваше, че не само ще спасят живота на йезуита, но и ще накарат онези, които искаха да е мъртъв, да повярват, че са успели. Всичко трябваше да изглежда реално.

Часовникът на Шон тихо иззвъня. Той вдигна очи и видя широкоплещестия свещеник, който тъкмо бе слязъл по стълбите. Шон седеше, като се мъчеше да изглежда спокоен и уравновесен, но вътре в него всичко вреше и кипеше.

Джовани учтиво си проби път през тълпата в лобито и огледа помещението, без ни най-малко да показва, че го прави. Беше истински професионалист. Личеше си, че е възбуден. Току-що беше видял нещо, което никога не бе вярвал, че ще види през живота си — някой не само беше разбил кодека, но и бе разработил метод, който осигуряваше на зрителя нечувано досега изживяване. Онова момче беше гений.

Срещата бе необичайна. Мъжът бе казал, че ще се срещнат в лобито в три, но без никакви тайни знаци, пароли и описания. Беше казал само: „Гарантирам ви, че ще ме познаете“.

И наистина го позна. Джовани се сепна, когато очите му показаха нещо, което не можеше да е вярно. Той се обърна и тръгна направо към мъжа.

— Прав бяхте — каза йезуитът, докато седеше пред доста очуканата версия на лицето, което бе оставил току-що горе.

— Няма много време, така че трябва да правите точно каквото ви кажа. Разбрахте ли? — сериозно попита Шон.

— Ще правя само онова, което аз реша, и нищо друго. *Вие* разбрахте ли? Не ми губете времето.

Джовани стана и тръгна да си върви.

По дяволите, биваше си го. Нито за секунда нямаше да приеме слаба позиция на масата за преговори.

— Ще бъдете убит — каза Шон малко по-бързо, отколкото му се искаше.

Джовани спря, обърна се и отново седна на мястото си.

— Как ме убиват? — попита, сякаш въпросът беше предрешен.

— Кола бомба. След около петнайсет минути двамата, с които се срещнахте току-що, ще тичат надолу към взривила се кола на паркинга

и ще ви открият лежащ на земята, борещ се за последен дъх.

— Да бъдем... откровени, господин Стрикленд. Онова горе сте вие, нали?

Шон леко кимна вместо отговор.

— И щом сега сте и тук, трябва да приема, че наистина сте били в Централата и по някакъв начин са ви изпратили в миналото. Затова не се съмнявам, че информацията, която имате, е вярна. Но защо идвате да ми го кажете? Ако се е случило, то не може да бъде променено. Това е Правилото на знанието, както го наричате.

— Да, аз също мислих върху това — рече Шон и заряза преструвките. — Мислих върху това какво точно знам. Какво би могло да се случи, за да се изпълни онова, което зная, че е истина, но с различен резултат. Във филмовата индустрия го наричат предпродукция. — Той стана. — Моля, последвайте ме и ще продължим разговора.

Джовани стана и тръгна след Шон към нишата, където бяха вратите към тоалетните. Шон почука два пъти на вратата на кабинка, на която имаше надпис, че не работи.

— Аз съм.

Вратата се отвори и двамата влязоха. При вида на това, което имаше в кабинката, окото на Джовани трепна — най-явната индикация за изненада, която даваше до този момент.

— Всъщност, аз знам само онова, което видях. Приех видяното за истина, но жена ми е доказателство, че онова, което човек мисли, че се е случило, не е задължително истина. Мислех си, че видях как я убиват, но в действителност видях единствено насочен пистолет, след което чух изстрели. Оказва се, че са били неточни — каза Шон и се усмихна на Лорън. — Винченцо, това е Лорън.

Свещеникът целуна ръката ѝ.

— За мен е чест.

— И тъй, Лорън е приготвила някои неща тук... — започна Шон.

— Виждам — прекъсна го Джовани, докато гледаше набора шишенца, четки и гримове. — Смятате да инсценирате смъртта ми. Много хитро, господин Стрикленд. С колко време разполагаме? — попита той и започна да съблича ризата си, без да го подканват.

Лорън се захвана за работа.

— Колкото е необходимо. Стига да не е повече от десетина минути.

Около дванайсет минути по-късно тримата излязоха от неработещата тоалетна. Някакво момченце в коридора ги зяпна с отворена уста. Джовани, който изглеждаше така, сякаш току-що се е измъкнал от ада, му се усмихна и намигна. Уплашеното дете се обърна и се затича обратно при родителите си.

— Сигурен ли сте, че бомбата се задейства от дистанционното ви? — попита Шон, докато прекосяваха малкото лоби, опитвайки се да останат незабелязани.

— Познавам Лъоклер. Единствено той би направил това. Единствено той има топките, както се изразявате. Наясно съм с методите му. Дистанционното ще задейства бомбата.

Удовлетворени, Шон и Лорън се отдалечиха от ужасно изглеждащия възрастен свещеник.

— Наистина е трябвало да започнеш работа в киното — каза Шон на жена си, докато заставаха зад една колона на хотела.

— Да, просто си представям как баща ми се съгласява! — разсмя се тя, горда от работата си. После се позамисли. — Може пък наистина да го направя.

Винченцо Раул Джовани погледна новото си бяло „Алфа Ромео“ и въздъхна. Обичаше тази кола. Беше най-добрата, която Ватиканът някога бе давал на изплащане, и управлението ѝ беше мечта. Джовани направи две бързи обаждания — едно в пожарната и едно до собствените си хора, които да дойдат с линейка и да го приберат. Извади ключовете и погледна колата още веднъж. После я взриви.

Експлозията беше страховита. Много по-мощна, отколкото бяха очаквали. Пръснаха се прозорци, разлетяха се парчета стъкло, огнената топка погълна околните автомобили. Ударната вълна отхвърли Джовани назад и той трябваше бързо да излази на четири крака на мястото, което му бе посочил Шон.

Лорън ахна зад колоната, когато видя Дейвид и съпруга си да се втурват по стълбите и да си пробиват път през тълпата. Въпреки че

вече вярваше в разказаното ѝ от Шон, при вида на двете негови версии на едно и също място ѝ се зави свят.

Докато гледаше как Шон си пробива път през тълпата, тя си представи болката, която е изпитвал, сигурен, че тя е мъртва. Ужасно много ѝ се искаше да го извика и да му каже, че всичко ще бъде наред.

Суматохата продължи само две минути, след което пристигнаха пожарна и линейка. Като гледаше да не доближават мястото на експлозията, Шон бързо поведе Лорън към линейката, обхванат от странно чувство за дежавю. Секунди по-късно вече поеха по пътя и бързо се отдалечаваха от хотела.

Джовани се надигна и започна да сваля грима от лицето си.

— Направих онова, което поръчахте — казах му да чете. Мога ли да попитам за какво става въпрос?

Шон извади листа с името на Джовани. Свещеникът го разгледа и позна оторизирания от него превод на документ от Свитъците от Мъртво море, преоткрит неотдавна при подробното каталогизиране на находките.

— Откъде сте се сдобили с това? — попита, докато се носеха по тесните римски улици.

— От един орех — отвърна Шон. — Вижте, точно сега не е важно откъде го имам. Важно е какво се казва в него. Запознат ли сте с документа?

— Да.

— Кой друг го е виждал?

— Много малко хора. Макар че, както можете да си представите, Лъоклер и хората му вече разполагат с пълен достъп до всичко, върху което съм работил. Със сигурност е виждал този документ. Възможно е да е било преди години. Той работеше върху преводите.

— А знаете ли нещо за картата и дневника, за които се споменава вътре?

— Боя се, че не е много. Така и не открихме какво се има предвид под „дядото на Каролина“. Посланието изглежда много лично. От доста време търсим това момиче.

Шон се усмихна. Да, наистина бе лично.

— Има се предвид планината Грандфадр в Северна Каролина.

Този път Джовани погледна Шон наистина изненадано.

— Откъде знаете?

— Намерих дневника. Намерих всичко.

— Намерили сте дневника? — почти изписка Джовани. — Трябва незабавно да го преведем! Къде е той? Льоклер знае ли за него?

— Знае. Беше пратил свои хора в Грандфадър. Те работеха по въпроса, но не откриха нищо.

— Но вие сте успели?

— Да.

— Къде е той сега? Трябва да го преведем!

— Боя се, че това е невъзможно. Приятелите ви в Обществото подмамиха Дейвид и мен да го отнесем направо в Централата. Беше у мен, когато машината бе задействана.

— Значи дневникът е в Централата?

— Да, или по-скоро ще бъде. Няма нужда от превод. Книгата е написана на английски.

Джовани го зяпна. После бавно закима.

— Логично, предполагам. Така никой не би могъл да разбере какво се казва в него, ако бъде открит по-рано. Никой не би могъл да го прочете до наше време. В такъв случай... — Джовани преглътна. — В такъв случай сте прочели дневника на Фонтейн, така ли?

— Да.

Джовани се умълча, докато смилаше чутото.

— Нека ви попитам отново, Винченцо. Какво искате? Съгласихте се да се срещнете с мен, за да изтъргувате информация срещу плейър. Сега аз спасих живота ви и ви казах, че съм чел дневника. Какви са мотивите ви? И без глупости.

Джовани продължи да мълчи. Накрая погледна Шон право в очите и за първи път в живота си реши да сподели най-съкровеното си желание с друг човек.

— Приятелю. Желанието ми, най-дълбоката ми мотивация е да намеря диска и да видя отново лицето на нашия Господ Исус Христос.

— Отново?

— Аз... открих призванието си след видение. Трябва да знам дали... — Джовани сведе поглед, сякаш се беше засрамир.

— Какво би направил Льоклер, ако намери диска? — притисна го Шон.

Джовани пое дълбоко дъх.

— Познавам Франсоа Лъоклер от много време. От много време. Бяхме приятели в семинарията. — Свещеникът се загледа в далечината, сякаш гледаше през годините. — Той беше... е... много надарен човек. Изключителен интелект. Може би най-интелигентният човек, когото съм познавал някога. Той е страстен и невероятно амбициозен, но... — Джовани поклати глава. — Има свои идеи. Представи за това какво се е случило в действителност. Той не вярва, че Исус е умрял на кръста.

— Но нали е католик? — озадачи се Лорън.

— Да, да — махна с ръка Джовани. — Пази идеите си за себе си, разбира се. Малцина знаем в какво вярва в действителност. Само онези, които той се опита да привлече към своя начин на мислене. Не, права сте, той е католик, но не защото вярва в доктрината на църквата. А заради властта.

— Какво общо има властта с това да си католик? — учуди се Шон. Това беше нещо ново за него.

Джовани се усмихна.

— Приятелю, въпреки онова, което може би си мислят хората, на света има само три религии, разполагащи със значителна политическа власт — юдаизъм, ислям и християнство. Евреите говорят с парите си и влияят на политиката чрез финансови помощи за предпочитаните кандидати. Ислямът е разделена религия, шиитите и сунитите враждуват помежду си. Но само една религия, католицизмът, разполага с ядрено оръжие.

Джовани млъкна, за да даде възможност на слушателите си да попият думите му.

— Ватиканът? — бавно рече Шон. — Ватиканът има ядрено оръжие?

— Три — отвърна Джовани. — Факт, за който не знае нито едно правителство. Факт, известен единствено на шепа избрани във високите ешелони във Ватикана, както и на Лъоклер.

69.

— Да не искате да кажете, че всичко е заради желанието на Лъоклер да установи контрол върху ядрения арсенал?

— Мюлер умира. Папа Пий, както го познавате, е с напреднал рак на панкреаса. Той възнамерява да обяви оттеглянето си в рамките на седмица. Когато го направи, ще се събере конклав от сто и петнайсет кардинали от цял свят, който да избере нов папа.

— Но този нов папа може да е всеки един от тях, нали? — намеси се Лорън.

Джовани се усмихна.

— Боя се, че днес решението се води не толкова от Светия дух, колкото от изнудването. Боя се, че избирането на Лъоклер е предрешен въпрос.

— Добре, значи той иска да стане папа, но за какво са му атомните бомби?

— Единствено папата знае кодовете за изстрелване на тези устройства. Разбирате ли, Лъоклер вярва трескаво в това, което прави. Той вижда заплахата за света в надигащата се вълна на исляма и тероризма, и омразата, която върви с нея. Не прави разлика между нашите ислямски братя и онези, които извършват жестокости в името на Аллах. Нарича исляма „вирус“ и веднъж ми каза, че един ден ще „изчисти света“ от него. Жаждата за власт на Лъоклер е абсолютна. Той не иска да бъде лидер на една от световните религии, а лидер на световната религия.

— Какво? Но той не може просто да заличи другите религии! — намеси се Лорън.

— Той ще започне война — тихо рече Шон.

— Той ще започне война — като ехо повтори Джовани.

Шон си спомни отново за дневника и за думите на Хамза към Фонтейн: „Ще умрат милиони“.

— Не разбирам — поклати глава Лорън.

— Къде са разположени тези ядрени оръжия? — попита Шон.

Свещеникът затвори очи.

— Две са при крайбрежието на Израел и едно в Рим.

— Той ще изстреля едното към ислямска държава... — каза Шон, който започваше да си съставя картината.

— Мисля, че ще нанесе ядрен удар срещу Иран и ще го направи така, че да изглежда дело на Израел.

— И Иран няма да има друг избор, освен да отговори — продължи Шон.

— Да, господин Стрикленд. Иран ще удари Израел, което неизбежно ще предизвика намесата на заклетите му съюзници — Съединените щати, Великобритания и много други. Иран ще призове мюсюлманските си събратя на джихад срещу Израел и Запада в защита на исляма...

— Трета световна война — довърши Шон.

— Лъоклер ще остави евреите и мюсюлманите да се затрият взаимно, след което ще стане спасител на света чрез собствената си версия на християнството.

В линейката се възцари унила тишина.

— А ако *вие* намерите диска, Джовани? — попита Шон.

— Ще го занеса на светия отец и ще оставя неговата върховна мъдрост да решава. Но... — Джовани замълча за момент. — ...смятам, че откриването на диска и представянето му на конклава е единственият начин да се попречи на избирането на Лъоклер за папа. Единственият начин да се предотврати тази война.

Сега Шон видя логиката във всичко.

— Имате предположения какво е записано на диска, така ли? — попита той.

— Да. Приемам идеята, че дискът съдържа интервю с нашия Господ.

— Имало е непредвиден случай — тихо рече Шон.

— Моля?

— Боя се, че на диска няма интервю.

Джовани се опули към него.

— Нима... нима сте гледали записа?

— Не, но прочетох дневника. Лъоклер е имал резервен план, в случай че някой друг намери диска преди него. Замислил е заговор за убийството на Пилат Понтийски и осуетяване разпъването на Исус.

Лорън погледна към съпруга си. Никога досега не бе го чувала да говори за религия, освен за да изрази мнението си колко тесногръда и ограничена е тя.

— Значи агентите, които според вас е внедрил в проект „Журналист“...

— Успял е да го направи. Агентите са италианецът Делисио и руснакът Баришников.

— И е трябвало да убият Пилат?

— Провалили са се.

— От дневника ли го знаете?

— Да, както и много други неща. Дневникът не бива да попада в неподходящи ръце. Съдържа прекалено много информация.

Очите на Джовани светнаха. За човек, който се занимаваше с информация, новината не би могла да бъде по-съблазнителна.

— В такъв случай дискът си остава най-голямата ни надежда! Наистина ли разполагате с плейър? — попита той.

— Ами, да. Ще разполагам утре по това време.

— Значи в момента го нямате? — разочарова се италианецът.

— Не. Наех хора да го вземат от мястото, където двамата с Дейвид бяхме принудени да го зарежем. Ще ми бъде връчен утре и ще разполагаме с време само колкото да настигнем Дейвид и другата ми версия, докато пътуваме... докато пътуват... през планината.

— И за всичко това искате само един телефонен номер?

— Не. Искам контакта ви в Обществото. Искам да знам за тази организация всичко, което знаете вие. Трябва да разбере на чия страна са те.

— Мисля, че Обществото не е на ничия страна. Те имат свои собствени интереси.

— Те ли посегнаха на живота на Лорън?

— Не зная.

— Те ли искат смъртта ми сега?

— И това не зная.

— Кой дърпа конците? Кой е начело на Обществото? — Това беше истинският въпрос.

— Господин Стрикленд, това са неща, които просто не са ми известни. Ще ви дам номера, на който се свързвам с тях. Обикновено те ми се обаждат, но когато трябва да говоря с тях, оставям съобщение

на телефонния секретар на една видеотека, като посочвам времето и мястото, след което техен човек се среща с мен. Обикновено на такива срещи разменяме информация или, както е в случая, им разказвам за Лъоклер. Преди искаха срещи с мен, за да уреждам компоненти за някоя технология или да използвам влиянието ни върху определено правителство.

— Правителство ли? Кое правителство? — попита Шон.

— Далеч не едно, разбира се. Проект „Журналист“ включва много страни от цял свят, макар че повечето нямат представа. Те са на практика слепи за всичко извън тяхната малка роля — услуга тук, уговорка там. Цялата система е много сложна. Ватиканът се разглежда донякъде като неутрален на политическата сцена и затова отношенията ни с другите страни като цяло са добри, дори с мюсюлманските държави. Те любезно уважават различията помежду ни.

— Обадете се.

— Какво? Сега ли? — учуди се Джовани, докато линейката правеше остър завой.

— Сега. Обадете се.

Джовани отвори телефона си, но после спря.

— Мисля... мисля, че е по-добре вие да се обадите, господин Стрикленд. В края на краищата, Лъоклер мисли, че съм мъртъв. Това може да се окаже предимство. Ако Обществото наистина е в тайно споразумение с Лъоклер, не искам да издавам, че имаме преимущество.

Шон кимна. Свещеникът беше прав. Той взе телефона и набра номера, като се чудеше какво точно да каже, докато чакаше включването на телефонния секретар.

— Да.

Шон замръзна. Това не би трябвало да се случва. От него се очакваше да остави съобщение. Той закри с длан микрофона и зажестичулира към Джовани, който само сви рамене и поклати глава.

— Тъж... с видеотека ли говоря? — попита Шон.

— Не, господин Стрикленд, говорите с Обществото за световна историческа достоверност — каза гласът.

Кръвта на Шон се смрази. Какъв номер му беше скроил Джовани?

Гласът обаче му беше познат, макар да не можеше да се сети откъде. Беше на мъж на четиридесет или петдесет. Британски акцент с примес на нещо друго. Човекът чакаше търпеливо.

— Ъъ... аз... искам да се срещнем.

— Добре. Къде?

Шон отново закри микрофона.

— Къде? Къде да се срещнем? — прошепна на Джовани.

Италианецът отново сви рамене, все още малко сащисан, че телефонът е вдигнат от човек.

— Ами... при Колизея. Не, не... при Големия цирк. На главния вход.

— Добре. Кога?

— След половин час? — изтърси Шон.

— След половин час — повтори гласът и продължи: — При портите ще видите мургаво момче с черна коса и шапка на „Каролинските пантери“. Приближете го и то ще ви даде нещо. Ще знаете какво да правите с него. Вземете предмета със себе си в Пакистан. Утре в стария град на Пешавар, в шест часа, на върха на сянката на крепостта Бала Хисаар ще се срещнете с един американец. Ще го познаете. Името му е Алън Джонстън и той ще ви отведе там, където трябва да бъдете. Приятелите ви ще са взели плейъра, но няма да го дават на свещеника. Трябва да го донесете в Централата.

— Чакайте малко, кой сте вие и какво...

— Не ме разпитвай, Шон — прекъсна го гласът, чийто тон смуцаващо приличаше на тона, с който го мъмреше баща му. — Прави каквото ти казвам и ще се радваш на дълъг и щастлив живот с Лорън. — *Мамка му!* Откъде знаеше за Лорън? — Трябва да убедиш свещеника да дойде с теб и да си мисли, че ще получи плейъра, но няма да му го даваш. След като види устройството и гледа отново диска с Наполеон, му кажи, че трябва да дойде с теб в Централата, ако иска да разобличи Лъоклер пред папата. Можеш да му разкриеш, че аз съм ти казал това, но едва след като пристигнете в Пешавар заедно, иначе няма да се съгласи. Съветвам те също да се държиш достатъчно близко до Дейвид и Шон, за да чуеш част от разговора им, тъй като този път може да откриеш повече неща в него.

Връзката прекъсна.

— Какво каза той? — попита Лорън, когато видя изражението на Шон.

— Той... въз... ще се срещне с нас. След половин час при Големия цирк. Отец Джовани, можем ли да стигнем дотам за половин час?

Джовани се усмихна и каза нещо на италиански на шофьора. Сирените и светлините изведнъж оживяха и линейката полетя по улиците на града, за да спаси не един живот, а милиони.

Шон Стрикленд спря пред величествените руини на бляскавия някога Голям цирк. Камъните му говореха за вековете, през които е бил на върха на славата си, и Шон мислено се върна във времето, когато тълпите са държали римски монети вместо фотоапарати. Представи си звуците, рева на десетките хиляди, събрали се за зашеметяващите надбягвания с колесници. Представата оживяваше в съзнанието на Шон, докато се взираше в масивната структура, способна да побере почти четвърт милион души.

Той си проби път през тълпата туристи и местни жители. Пред портата седеше момче на около дванайсет години с познатата шапка на „Каролинските пантери“ — шапката на любимия футболен отбор на Шон.

Шон небрежно приближи. Момчето приличаше на италианче.

— Вон јоурно! — Момчето не повдигна глава, а протегна ръка към него. Държеше нещо. Шон взе предмета и го загледа, а момчето стана и се отдалечи, изчезвайки в тълпата.

Шон претърколи предмета в дланта си, обърна се и се върна при чакащите го Джовани и Лорън.

— Е? — попита Лорън.

Шон протегна ръка. На дланта му имаше голям, вкусно изглеждащ орех.

Джовани направи няколко обаждания, преди да напусне Рим, и Шон беше раздразнен, че не разбира какво казваше по телефона. Реши, че когато всичко приключи и се прибере у дома — стига този ден да настъпи наистина — ще се постарее да научи един-два чужди езика.

За трети път през последните две седмици Шон измина пътя от Исламабад до Пешавар. Разликата този път бе, че го правеше в компанията на Лорън и Джовани. Лорън бе с него и той знаеше, че щом е така, е способен да понесе всичко. С изключение на това да я изгуби отново. Пък и бе въоръжен със знание. А знанието беше сила.

Пристигнаха в хотела, където беше оставил шофьора. Сремна се за кратко с наемниците, които му дадоха куфарчето с плейъра на Дейвид и получиха последната част от парите си. Когато го попитаха дали иска да види пленниците, Шон отказа и добави, че знае, че са добре. Знаеше също, че кучите синове, които едва не ги бяха пребили до смърт, скоро ще бъдат затрити от американски военни, но пропусна да спомене тази подробност.

Разговорът с Джовани не мина толкова гладко. Италианецът се вбеси, че са го измамили, било то и за толкова кратко.

— Как така не мога да го получа? Дадох ви контакта си, вие ми давате плейъра! Такава беше уговорката.

— Зная. Съжалявам. Но именно вашият контакт ме инструктира така. Каза, че ако искате да спрете Лъоклер, трябва да дойдете с нас в Централата.

— Да дойда с вас? Аз? Да ида в Централата? Ами... — Джовани замълча, после се усмихна. — Да, сега разбирам, че може да е от полза, но не биваше да ме лъжете. Лъжата е грях, нали знаете.

— Щяхте ли да дойдете с нас в Пакистан, ако ви бях казал, че няма да можете да се върнете с плейъра?

— Ами, предполагам, че не. Добре.

— Освен това *спасихме* живота ви — добави Лорън.

— Да, скъпа, така е. Май не би трябвало да съм ви ядосан. В края на краищата, винаги съм искал да посетя Централата. Как ще я намерим?

— Ще следваме.

— Кого ще следваме?

— Мен. Предишната ми версия, моя червен аз. Но първо трябва да се срещна с Алън Джонстън и да му дам това — каза той и извади ореха от джоба си. Вкара нокът в цепнатината и го отвори. После извади листа с превода, сгъна го точно по начина, по който го беше намерил, и го постави вътре, след което затвори капсулата.

Лорън го погледна със съмнение.

— Значи това нещо ще остане в стомаха ти и ще предпази хартията?

Шон кимна.

— Нещо ме смущава — намеси се Джовани. — Ако това е листът, който сте намерили, след като са ви пратили в миналото, и сега

го слагате в ореха, за да бъде погълнат от по-ранната ви версия, това не означава ли, че... искам да кажа...

— И аз си мислих за същото — рече Шон. — Нарича се затворен времеви кръг. Получавам листа от орех, който аз самият давам на себе си, за да получа листа, и така нататък. Истината е, че не зная. Това означава, че хартията в ръцете ми е безкрайно стара. Но пък изглежда доста добре, нали?

— Това просто не може да се случи! — възкликна Джовани. — Когато ми показахте текста, едно от обажданията ми беше нареждане да ми пратят копие на превода. Отговориха ми, че такъв документ не съществува. Направо ми се завива свят.

— Много от тези неща докарват световъртеж.

Бяха приближили внушителната крепост. Построена през шестнайсети век от Бабур, първия монголски завоевател на района, крепостта имаше огромни бойници и валове, които се издигаха над града. Сянката ѝ бе дълга и им отне повече време, отколкото предполагаха, за да намерят върха ѝ точно в шест вечерта. Оказа се, че той пада върху малка пейка на един площад.

— Алън Джонстън? — попита Шон и седна до плешивия мъж със слънчеви очила и зелена шапка, който продължи да хвърля хляб на наकाцалите пред него гълъби. Позна военния.

— Точно така, синко. Капитан Алън Джонстън. Носиш ми хранителните съставки, нали?

Шон му даде ореха.

— Добре тогава — каза морският пехотинец. — Аз също имам подарък за теб. — Той подаде на Шон кафяв пакет. — Трябва да се замъкнеш заедно с приятелите ти до Хибер. Нашите момчета ще ударят патаните в девет сутринта. Ще откараме пленниците до уреченото място и после ще се върнем за вас. По това време ще бъде доста оживено, така че трябва да стоите далеч от мястото за засада, иначе ще ви застрелят веднага щом ви видят. Разбираш ли, синко?

— Да.

— Добре. Вътре има карта. С кръстче на нея. Бъдете там в осем и половина сутринта. Хората ми ще ви откарат там, където трябва да бъдете.

Шон взе пакета. Вътре имаше малък 9-милиметров глок — черен, матов, с пълнител за десет патрона.

Шон и Лорън се събудиха от неспокойния си и неудобен сън, когато на прозореца на комбито се почука.

Шофьорът, на когото Шон бе платил така щедро, им беше продал колата си за двойно по-висока сума от реалната и Шон с готовност му беше дал парите. Сега очертаната на слънцето фигура, от устата на която излизаше пара, им направи знак да излязат и посочи пътя.

— Чувам колата. Май вече са ни подминали. Най-добре да... изгреете, така ли се казваше? — подкани ги Джовани.

Още сънени, тримата се втурнаха в студения въздух нагоре по камънаците. Шон още страдаше от раните си, така че Лорън го изпревари. Накрая тя заобиколи една скала и видя голям бронетранспортър, който се отдалечаваше.

— Хей! — изкрещя тя и размаха ръце. — Хей! Чакайте!

Войниците обаче бяха твърде далеч и шумът на двигателя заглушаваше думите ѝ.

— Отиват си! — извика Лорън на Джовани.

Без да каже нито дума, свещеникът бръкна в якето си, извади малък пистолет, провери дали предпазителят е сложен и го метна във въздуха. Лорън го улови.

— Предпазителят е отляво! — извика запъхтияният свещеник.

Лорън се прицели възможно най-внимателно и дръпна спусъка. Бяло облаче се вдигна от един камък до машината и тя спря. Лорън стреля отново и вратите на бронетранспортъра моментално се отвориха и навън се изсипаха войници, които бързо заеха позиции зад околните камъни. Лорън пусна пистолета и размаха енергично ръце.

Добре че Шон беше твърде назад и не видя как съпругата му стреля по морски пехотинци — сигурно щеше да получи инфаркт и да умре на място. За щастие, капитанът прояви достатъчно съобразителност да нареди на хората си да не стрелят по лудата жена.

— ... но нещата можеха да се развият по съвсем друг начин — каза ѝ Шон няколко минути по-късно, докато се друсаша в бронетранспортъра.

— Тук сме, нали така? Пък и, както сам каза, не мога да умра! Поне все още не, защото стигам до пещерата с теб.

— Да, ама не знам дали не си изгубила някой крайник или нещо такова.

— О!

— Стигнахме! — обяви капитан Алън Джонстън, след като машината спря. — Вашите приятелчета са зад билото, затова ви съветвам да вървите тихо. Буболечката ще излети след седем минути. Надявам се да сте отпочинали.

Няколко минути по-късно бронетранспортърът отново потегли и тримата останаха на нещо, което трудно можеше да се нарече път, наскрел непознат и неприветлив пейзаж.

— Добре, очаква ни дълъг и тежък преход. Имаме около осем часа.

— Но накрая ще стигнем до Централата, нали? — попита Джовани.

— Да. Тогава ще я видим. После... после не знам какво следва — призна Шон. Беше започнал да се чувства удобно с преимуществото да знае какво предстои и мисълта да се лиши от това удобство будеше у него непозната тревога.

— Как е главоболието ти? — неочаквано попита Лорън.

Въпросът го свари неподготвен. Не беше се замислял за това през целия ден, може би защото от доста време не бе имал пристъп. Интересно.

— Много по-добре, благодаря.

Тримата се промъкнаха до хребета и се заслушаха. Не чуха никакви гласове. Шон предпазливо надникна. Почти не можеше да повярва на очите си. Виждаше самия себе си, в плът и кръв, от различна гледна точка. Като наблюдател. Досега не беше си давал сметка колко е висок, нито че леко се прегърбва, когато стои отпуснат. Дейвид беше застанал на четири крака и оглеждаше буболечката. Внезапно апаратът оживя. Лорън малко се стресна при вида на малкото електронно създание, което за миг увисна неподвижно във въздуха. После, подобно на куче, подканващо господаря си, то потегли, като на всеки няколко крачки спираше, изчакваше и продължаваше нататък.

Шон се обърна към Лорън и й намигна.

— Играта започна!

Следващите четири часа бяха безмилостно мъчение. Преходът бе по-тежък, отколкото помнеше Шон, най-вече заради допълнителната задача да останат скрити. Бяха се разбрали да общуват помежду си не на глас, а като пишат в бележник.

Шон не искаше да поема никакви рискове. Спомни си, че предишния път се чувстваше малко възбуден и обхванат от любопитство, а сега имаше ужасното усещане, че предстои нещо лошо, че участието му го очаква, че нещата са предрешени. Спомни си какво му бе казал гласът по телефона — че трябва да се държи достатъчно близо до предишния си аз, за да чува разговора си с Дейвид, но самият глас го тормозеше. Може би го е чувал да изнася реч или... да, подкастовете. Беше чувал гласа в някоя от онези беседи, определено. Откъде ги беше свалил? Оксфорд? Или Кеймбридж? Да, Кеймбридж. Как се казваше професорът?

— Това нещо никога ли не каца? — прошепна Лорън в ухото му.

— Ландъс! — изгърси Шон доста по-високо, отколкото трябваше. Джовани го изглежда кръвнишки. Шон се усети. — Съжалявам — каза той само с устни.

Буболечката продължаваше неуморно напред, без да се интересува, че онези след нея бяха направени от чупливи кости и натъртена плът. Никога не се отдалечаваше, но и никога не спираше.

Накрая малкото устройство влезе в пещерата. Тримата го последваха бавно, като слушаха разговора на по-ранната версия на Шон с Дейвид, които бърбеха, сякаш са на семеен пикник.

Докато Дейвид хвалеше достойнствата на компресията и обясняваше разликата между пространствените и времевите методи, Шон хвана Лорън за ръката, а тя хвана Джовани. Вървяха напред в тъмното. Светлината в пещерата беше зловеща и единствено благодарение на безкрайното бърборене на Дейвид успяваха да се движат в правилната посока.

Шон се държеше достатъчно близо, за да вижда светлините на буболечката, но те не осветяваха непрогледната тъмнина точно пред

него. Вървеше пипнешком, сякаш четеше някаква гигантска книга, написана с брайлово писмо. Отпред Дейвид продължаваше с подробните си обяснения, а двамата Шоновци го слушаха внимателно.

След още няколко минути разговорът замря, което даде възможност на Шон да мисли, да смели чутото, да сглоби картината.

В преведения документ се казваше, че картата и дневникът ще бъдат заедно, а хората на Лъоклер разполагаха с всички документи, които вървяха с дневника. Следователно трябваше да се приеме, че картата е в самия дневник, кодирана по някакъв начин, а той я беше пропуснал.

„По дяволите!“ Ако хората на Лъоклер се доберат до дневника, ще получат и картата, което означаваше, че ще открият и диска. А Лъоклер, осъзна Шон, почти със сигурност ще унищожи диска, за да е сигурен, че нищо няма да му попречи да се качи на папския престол. Дискът беше доказателство, че Исус е бил убит на кръста; освен това показваше истинско чудо. Записът потвърждаваше вярата на милиони и в същото време не вредеше на никой друг. Защо дискът беше толкова важен за Шон? Изведнъж му просветна.

Той вярваше.

Единственото, в което Шон Стрикленд бе вярвал някога, беше силата на научния метод. Беше се срещал със стотици хора, които твърдяха, че са християни, мюсюлмани, юдаисти или индуисти, но никой от тях не бе успял да го убеди в своята истина. Ала сега нещо беше различно.

Шон осъзна, че няма по-добър учител от опита. И онова, което го водеше сега, не беше нуждата — макар да не виждаше друг начин да предотврати ядрената война, която се канеше да започне Лъоклер — нито интересът — макар фактът, че някой е постигнал пътуването във времето, да беше в сърцето на интелектуалните му занимания. Не. Лорън беше жива и може би тъкмо защото беше жива, Шон бе воден от... вяра.

Внезапно Лорън удари пиццала си в някакъв камък.

— Оууу! — извика тя.

Джовани мълниеносно запуши устата ѝ, но звукът сякаш остана да отеква цяла вечност в притихналите тунели. Двамата мъже замръзнаха, а Лорън се отпусна на земята, като плачеше мълчаливо и се държеше за удареното място. Шон клекна до нея и я прегърна, а тя

зарови лице в рамото му. Бяха ли я чули? Разбира се. Ами ако тя току-що бе провалила всичко?

— Всичко е наред, миличка — прошепна той. — Всичко е наред. Няма да ни намерят, обещавам. Всичко е наред.

Думите му донякъде успокоиха страха ѝ. Тя спря да трепери, стисна пиццата си и се заслуша в гласовете отпред. Шон викаше на миниатюрния хеликоптер, казваше му, че са готови да продължат, но през следващите няколко минути машината не помръдна. Тъкмо когато Лорън се изправи с мъка на крака и се увери, че може да се движи, буболечката продължи нататък в тунелите.

Звукът отпред се промени и Шон си спомни, че през последния час почти мъкнеше ранения си приятел. Това означаваше, че почти са стигнали. Усещането бе сюрреалистично — да си спомняш събитията, преди да са се случили. Да живееш в състояние на дежавю.

Последният етап от прехода беше най-мъчителен. Накрая Шон се изправи пред онова, което щеше да направи. А какво *ще* направи, когато пристигнат? Ще застреля хората около Дейвид? И всеки, който се осмели да доближи дневника?

Не. Планът му беше да се промъкне, докато Джовани пази при вратата. Нещо по-важно, искаше свещеникът да пази Лорън. Помнеше, че видя двете фигури, на мъж и жена, така че знаеше, че тя е тук, с него. Но не знаеше какво се случва след това и последното, което искаше, е да започне престрелка, която може да изложи Дейвид и Лорън на опасност.

Трябваше да спре и да измисли по-добър план, ала вместо това просто продължи напред, към онази точка, към онази епоха, към която беше привлечен въпреки волята си. Трябваше да види как машината работи. Трябваше да види самия себе си как се връща назад в миналото.

Накрая Шон даде знак да спрат. Надникна зад ъгъла и видя, че малкият хеликоптер е кацнал на пода на пещерата. Пое дълбоко дъх и тогава дълбокото бръмчене започна отново, точно както го помнеше. Звукът на неизбежното.

Зловеща синя светлина окъпа двете фигури пред тях. Джовани и Лорън зяпнаха изумени, когато скалата се раздели.

Малкият хеликоптер остана неподвижен и Дейвид, все още праметнал ръка през раменете на Шон, пристъпи напред в светлината. След малко двамата изчезнаха от поглед. Накрая Джовани наруши мълчанието.

— Вратите са направени в Китай — произнесе той.

— Господи, Шон, какво е това? Пещерата се отвори.

— Да, щях да ти кажа, но не исках да развалям изненадата — усмихна се Шон. Напрежението му растеше. Мозъкът му се опитваше да му каже нещо, но на Шон в момента не му беше до това.

Тримата бавно пристъпиха напред и надникнаха през тежката врата в скалата. Лорън и Джовани бяха затаили дъх.

— Това е... — започна Лорън.

— ... прекрасно! — довърши Джовани.

Скриха се при входа, окъпани в ангелската синя светлина, и загледаха невъзможното. В недрата на афганистанските планини, в края на дълъг, виещ се тунел, скрит в дълбока пещера, имаше... истински съвършен град, съчетание на технологиите и природата.

— Добре дошли в Централата — каза Шон и крайчецът на устните му се изви нагоре. Макар да се усмихваше, внезапно го изпълни страх. Беше се чувствал спокоен, защото знаеше, че Лорън ще стигне дотук, но много скоро бъдещето отново щеше да се окаже неизвестно. Стисна ръката ѝ. Тя го погледна и видя как очите му отново се пълнят със сълзи.

— Хей! — закачливо прошепна тя. — Какви са тия мокри...

Не успя да довърши заради дългата страстна целувка на Шон, който я привлече към себе си. Когато той най-сетне се дръпна, Лорън беше замаяна.

— Еха! — изпъшка тя. — Значи е достатъчно момичето да умре, после да оживее, да инсценира смъртта на свещеник и осем часа да бъхти из планината? Защо не ми го каза по-рано?

Шон се усмихна и я целуна отново. След дълго мълчание най-сетне заговори.

— Не зная какво следва нататък. Не зная нищо след това... но, господи, ужасно ми липсваше.

— Нямах представа — прекъсна ги Джовани, загледан в света зад вратата. — Абсолютно никаква. Тоест знаех за много от компонентите, но това, това е... чудо! Вижте, ето там. — Той посочи. — Расте трева. И там. Колко много сгради!

— Не приближавай — предупреди го Шон и го дръпна назад. — След около пет минути ще се озова на онази платформа в центъра и адът ще се отприщи. Онези притихнали сгради и някои от проходите покрай пътеките са пълни с охрана.

Няколко минути наблюдаваха как Дейвид и Шон изследват Централата. Шон трепна, когато се видя как се изкачва на централната платформа. Вървеше по спираловидното стълбище, все по-високо и по-високо, докато двамата разговаряха за относителност и червееви дупки. Ужасно много му се искаше да изкрещи, да предупреди себе си, че това е един огромен, притихнал капан, готов да щракне.

Но не го направи. Не можеше да го направи. Не смееше да го направи.

Просто гледаше в мълчалива агония как другият му аз стига до края на стълбите и стъпва на онази зловеща кръгла платформа.

Какво се опитваше да му каже досадният мозък? Какво трябваше да направи? Погледът му бавно се насочи към наблюдателницата, която стърчеше от отсрещната стена, сякаш за да напомня на всички, че са следени.

— *Добре дошли, доктор Блек* — разнесе се гласът.

Лорън подскочи.

— Какво, по...?

Екранът, който Дейвид ръчкаше, примигна и оживя.

— Дейвид, какво направи? — попита предишният Шон със строг учителски тон. Наистина ли говореше по този начин?

— Нищо не съм правил — започна да се оправдава Дейвид, но в същото време се чу ниско бръмчене.

— *Секвенцията е стартирана* — отново се обади гласът.

— Дейвид! — извика предишният Шон, онзи от червеното време. — Какво става на онзи екран?

Лорън се притисна в съпруга си.

Шон гледаше мълчаливо и приемаше ставащото.

Джовани се взираше потресен.

Дейвид погледна екрана и видя на него да минават някакви числа и графики. После зазвучаха звуковите сигнали.

— Аз... тъъ, такова, аз само го докоснах — заекна Дейвид, изпаднал в паника, когато осветлението в залата внезапно се промени от синьо на червено.

— По дяволите! Какво става? — възкликна Шон, когато арките над главата му тихо забръмчаха.

— *Координати потвърдени. Второ потвърждение оторизирано* — каза женският глас.

Шон погледна към наблюдателницата и този път забеляза движение. *Второ потвърждение оторизирано.* Това не беше случайност. „Кучи син такъв!“ — изкрещя наум Шон към фигурата горе, която беше натиснала копче, за да потвърди процедурата. Лъоклер ли беше това?

Тогава се чу звук на хидравлика и Шон бутна Лорън назад, когато вратите на най-долното ниво се отвориха. От скрити ниши в стените на четирите нива се появиха хора в синьо-сиви униформи, заеха позиции по пътеките и вдигнаха оръжия към централната платформа.

— Дейвид! — чу се Шон да вика от платформата.

— Защо са насочили оръжия към теб? — изсъска Лорън. После се вгледа по-внимателно. — И защо се движиш толкова бавно?

Шон проследи посоката, в която сочеха оръжията на охранителите, намиращи се само на пет-шест метра от него. Всички се целеха в платформата, където другият Шон се опитваше да избяга, но в доста бавно темпо. Друга група охранители бяха наобиколили Дейвид, но никой от тях не бе вдигнал оръжие.

— Мамка му, Шон, слизай оттам! Какво правиш? — изкрещя Дейвид.

Включи се сирена и воят ѝ изпълни цялата Централа.

— *Шон!* — извика отново Дейвид, но викът му бе заглушен от шума в подземната зала.

— *Трийсет секунди до прехвърлянето* — обяви същият спокоен глас.

Лорън гледаше с ужас и безсилие как съпругът ѝ се движи, сякаш се намира на Луната. Движенията му се забавяха с всяка следваща крачка.

— Сканиране на компресията завършено — каза гласът и веднага след това започна да брои. — Двайсет... деветнайсет... осемнайсет... седемнайсет... шестнайсет...

Шон на платформата протегна ръка, но сякаш се намираше под вода и не можеше да се движи достатъчно бързо в плътната среда. Дейвид изкрещя и размаха безпомощно ръце.

— Дванайсет... единайсет... десет...

— Това не ми харесва! — извика Лорън в ухото на Шон и се вкопчи в него, сякаш можеше да изчезне всеки момент.

Шон също изпитваше безпокойство. Той погледна нагоре към наблюдателницата и си представи усмивката — злата, жестока, самодоволна усмивка на човека, чиито очертания едва различаваше. „Копеле!“

Шон знаеше, че Лъоклер се забавлява, като гледа как човекът на платформата се бори с тежестта на собствените си движения и се опитва отчаяно да избяга.

— Девет... осем... седем... шест...

Шон и Лорън гледаха като омагьосани. По обиколката на платформата се беше появило странно изкривяване, арките над нея сякаш излъчваха някаква топлинна вълна, която караше въздуха да трепти. Човекът на платформата се опитваше да се движи. Той погледна нагоре и за миг погледът му спря върху Лорън и Шон, хванали се за ръце при входа.

По време на секундата, през която погледите им се срещнаха, Шон забеляза няколко неща — Шон на платформата не докосваше пода; потта, капеща от лицето му, се спускаше като сапунени мехурчета; и най-поразителното бе, че очите му бяха изпълнени с отчаян, неразбиращ страх. Това събуди спомена му с такава сила, че му призля. Господи, беше толкова уплашен и объркан. И всичко това заради онзи кучи син горе, който искаше да се добере до дневника — и за какво? За да дешифрира картата и да намери диска. Да заличи исляма. Да избие милиони.

В гърдите му се надигна гняв.

— Пет... четири... три... две...

Не. *Не!* Нямах да го получат. *Не!*

— Пази я! — изстреля Шон, напъха пистолета в ръцете на Джовани и се хвърли напред, незабелязан от охраната.

— Шон! — извика Лорън, когато съпругът ѝ скочи на металната пътека.

— Най-долно ниво! — каза той и платформата моментално започна да се спуска надолу, макар че думите му не можеха да се чуят в хаоса на залата.

— *Едно... нула... Начало на компресията.*

Охранителите почти не забелязаха, че част от пътеката се спуска.

Погледите на всички бяха приковани в платформата. Тя сияеше със силна синя светлина, която се мъчеше да заглуши червената светлина, изпълваща сега пещерната зала.

Шон на платформата беше спрял да се движи. И не само да се движи — беше спрял във всеки смисъл на думата. Започна да се измества към червения спектър и очертанията му станаха смътни, бе замръзнал в беззвучен писък.

Всяка частица, изграждаща Шон Стрикленд, се отдели от останалите. Той се превърна в облак от самия себе си, който се завихри. В центъра на същността му се образуваше черна дупка с размерите на атом, задържана от цялата енергия и дизайна на машината около нея.

Частиците се въртяха индивидуално и една спрямо друга и когато всяка частица се описваше от друга, настъпваше компресия и тя изчезваше. Накрая последната останала частица, описваща Шон Томас Стрикленд, премина събитийния хоризонт на микроскопичната черна дупка, попадна отвъд червеното отместване и изчезна през червевата дупка в геометричния център на платформата.

Докато червените светлини се сменяха със сини и сирената заглъхваше, Шон се втурна с крясък към централната платформа.

Първият от охранителите се опита да му препречи пътя, получи юмрук в челюстта и отлетя назад върху втория. Третият като че ли понечи да вдигне оръжието си, но Шон под въздействието на яростта, страха и адреналина грабна цевта, завъртя се и изтръгна автомата от ръцете му, след което продължи напред.

Четвъртият охранител вдигна ръка, но бе фраснат от приклада на оръжието, когато Шон завърши завъртането си. Ударът просна човека

на земята и Шон продължи напред. Вече се намираше само на трийсетина метра от Дейвид, а платформата беше на три метра по-назад. Петият охранител падна, след като получи ритник в корема, а шестият отлетя назад, когато Шон заби рамо в гърдите му.

Поразен от начина, по който приятелят му се превърна в нищо, Дейвид не забеляза как кръгът от хора около него беше разкъсан от разбеснелия се Шон. Едва когато Шон го блъсна в рамото и профуча покрай него, Дейвид осъзна появата на крещящия луд.

Шон вземаше по три стъпала наведнъж, като се набираше на парапета, за да се изкачва по-бързо. Изобщо не спря, когато чу Дейвид да вика под него.

— Шон? Шон, това...

— Не сега, де...

— *Шон!* Недей, това е капан!

Знаеше, че е капан, но сега знаеше и друго — нищо нямаше значение освен да се добере до дневника и да не позволи да попадне в ръцете на хората, които бяха убили Лорън, които бяха убили Джовани и щяха...

„Никой от тях двамата не е мъртъв“ — любезно се намеси мозъкът му. Шон не му обърна внимание и отново се разкрещя. С последен напън успя да преодолее последното стъпало.

Там, в центъра на голямата кръгла платформа, лежаха дрехите, които бе носил тогава — джинсите, ризата и обувките му. Шон се плъзна на колене към тях. Под ризата му беше дневникът. Дневникът на Фонтейн. Дневникът на Греъм. Неговият дневник.

— Нямаше нужда да пребивате толкова лошо хората ми, да знаете — каза глас, който изпълни цялата зала и сякаш идваше от всички страни едновременно.

Шон вдигна очи. Познаваше този глас. Изправи се бавно, опита се да се успокои и се огледа.

Синята светлина къпеше скалите, сградите, тръбите и екраните. Но за разлика от миналия път, когато бе гледал същата сцена, сега тя далеч не беше пуста. Шон погледна към пътеките по края на залата. На всеки пет-шест метра по тях имаше униформени охранители, а долу на земята се бяха появили стотици души. Доста от тях бяха униформени, но повечето бяха облечени в обикновени дрехи — панталони, джинси, ризи.

Всички носеха светлосива горна дреха, напомняща лабораторната престилка на традиционен учен. Мъже и жени, но не и деца. Всъщност нито един от тях не беше на възраст под трийсет. Едва тогава, когато видя неколцината охранители, които още се търкаляха по земята и се държаха за ударените места, Шон осъзна, че те не бяха му оказали особена съпротива.

Гласът заговори отново.

— Благодаря, че дойдохте да ни видите, господин Стрикленд. И благодаря за книгата. Отдавна я очаквахме.

— Знам кой сте! — обвинително извика Шон към затъмнените стъкла високо горе. Вече нямаше никакви съмнения чий е гласът. Беше го слушал в кабинета си през дългите нощи, докато работеше върху своите теории. Гласът на човек, който мислеше по начина, по който мислеше и Шон. Човек, на когото Шон се възхищаваше и подражаваше, когато репетираше изявите си пред Лорън.

Погледът му се стрелна към входа. Лорън и Джовани не се виждаха никакви. Добре. Липсата на новини е добра новина.

— Нима? Е, колко приятно. Аз също ви познавам — отвърна гласът, сякаш говореше самата душа на Централата.

— Няма да получиш дневника, Ландъс!

— *Професор* Ландъс! — поправи го гласът с английски акцент.

Дейвид погледна към учените и охранителите. Всички стояха като хипнотизирани, сякаш гледаха най-великото шоу на света.

— Знам кой сте — повтори Шон, този път по-тихо. — Вие... изпратихте ми покана — почти измънка той, когато мозъкът му изрови спомена за писмото, което бе получил от Кеймбридж.

Изведнъж нещата започнаха да се изясняват, подобно на размазана картина, идваща на фокус.

— Аз... знам кой сте — отново рече Шон. — Вие ми пратихте, вие... вие ми изпратихте писмото. И ме поканихте да ида в Кеймбридж.

— Теориите ви са впечатляващи, признавам — отвърна гласът.

— Вие ме накарахте да напусна дома си и замина за Англия. Вие... знам кой сте. — Шон вече бърбореше.

— Чуйте го поне веднъж, Стрикленд.

„Да, чуй ме.“

— Вие запазихте билетите. Вече бяха резервирани и платени. От Шарлот. Защо от Шарлот? Мейсънвил също си има летище... но от Шарлот... твърде късно за последния полет... трябваше да идем с кола.

— Шон, какво, по дяволите, става, човече? — извика Дейвид отдолу. Все още беше ранен и натъртен от похитителите и цялата суматоха започваше отново да го съсипва.

— Искали сте да пътуваме с кола. През онази нощ. Вие сте нагласили всичко! Защо никога не получих отговори на другите писма, които разпращах? На имейлите? Защо години наред не получавах отговор?

— Никой друг не е чел статиите ви. Не биваше, беше твърде опасно. Но аз ги прочетох, Шон. Прочетох ги и това, което виждате, е резултатът. Идеите ви, *вашиите собствени идеи* направиха възможно всичко това.

— Но аз твърдах, че е *невъзможно*! — изкрещя Шон, забравяйки, че говори на огромна зала, а не води някакъв вътрешен диалог.

— Ключът, Шон, ключът! Видяхте го да работи, дори го почувствахте. Знаете, че работи. Спряхте проучванията си, защото не можехте да намерите ключа. Озовахте се в безизходица.

— Начин да се задържи отворена... — каза Шон, спомнил си безсилието, което беше изпитал. Да стигнеш до самия момент на триумфа и да осъзнаеш, че в цялата вселена няма достатъчно енергия, която да задържи червеевата дупка отворена. Макар че на теория червеевите дупки могат да се създадат, те не са в състояние да останат отворени достатъчно дълго, за да може нещо да премине през тях. Биха смазали всяко нещо, което се опита да го направи.

— Мислехте в погрешни мащаби, Шон. Мислехте в големи мащаби, когато би трябвало да го правите в малки.

„Чуй ме!“

— Кажете ми, какво става, когато две билиардни топки се сблъскат? — попита гласът, сякаш се обръщаше към ученици.

— Ъ? — обърка се Шон.

— Какво се случва? Защо топките отскачат една от друга?

— Защото... — Шон се замисли. — Защото електроните на всяка топка са заредени отрицателно и се отблъскват — извика той към

наблюдателната платформа.

— Не е нужно да крещите, чувам ви. Господа.

Хората в Централата се раздвижиха. Всички, които не бяха охранители, влязоха обратно в сградите, от които се бяха появили, сякаш оставяха двамата насаме на това публично място.

— А какво всъщност се случва, когато седите в кресло?

Шон сведе поглед и се замисли за момент.

— Не го докосваме. Левитираме на височина един ангстрьом.

— Какво е ангстрьом, по дяволите? — промърмори Дейвид.

— Мярка за дължина, равна на една стомилионна от сантиметъра — отговори за негово изумление един от охранителите, без да откъсва поглед от централната платформа.

— О — промълви Дейвид и си затвори устата.

— Точно така. Зарядът на електрона. Самата тъкан на нашето съществуване, нещото, от което е изградено всичко. Видяхте със собствените си изчисления, че пътуването във времето е възможно на микроскопично ниво.

— Но червеевата дупка не може да остане отворена. Няма достатъчно енергия.

— Ключът, Шон. Сетихте се за него веднъж, знаете какво е. Частици от какво показват несъответствие в енергията? Защо се събудихте гол? Какво излиза от играта? Защо *ние* сме уникални във вселената?

Накрая мозъкът на Шон не издържа и пое контрол над устата му.

— Животът.

— Да.

— *Животът!*

— Непознаваемата величина, която прави едно нещо живо, а друго неживо. Това е енергия, Шон. На микроскопично ниво нищо не може да я смаже, дори и една черна дупка. Целостта на частицата остава непокътната, защото силата е равна от всички страни. Животът е енергия. Дъхът на Бог.

— Но как може да се прекара човек през микроскопична червеева дупка? — запелтечи Шон.

Дейвид, чието собствено подсъзнание също работеше усилено, даде отговора.

— С компресия! — изгърси той.

Шон погледна надолу към него и се намръщи — това не беше неговият разговор.

— Знаете какво трябва да се направи — каза гласът.

И в този момент Шон наистина разбра какво трябва да се направи, но не искаше да го прави.

Бръмченето на машината бе спряло и охраната не издаваше нито звук. Тишината беше зловеща в сравнение с хаоса, царял преди малко.

Шон стоеше смълчан. Беше му отнело толкова много време да свърже нещата и сега, когато беше успял, се чувстваше зле. Най-много от всичко искаше да отведе Лорън обратно в Северна Каролина и двамата да живеят щастливо в провинциалния си дом. Нямаше нищо против дори да преподава на онези десетокласници. В края на краищата, те не бяха въоръжени.

Е, повечето.

Шумът на асансьор наруши тишината. Ландъс слизаше. Дейвид се опита да побегне, но охранителите около него вдигнаха оръжията си и го накараха да размисли. Шон не помръдваше. Не можеше — беше зашеметен. Мозъкът му беше изложил всичко и той се ужаси от идеята. Едва не падна от платформата, но успя да се задържи за парапета.

Погледна надолу към дневника и пръстът му проследи символа на корицата. Мина през напречната линия, продължи по малката примка надолу, изкачи се обратно и отново се спусна по голямата. Неговото пътуване.

— Шон!

Беше Лорън. Охранителите водеха нея и Джовани към основата на платформата. Свещеникът погледна нагоре, сякаш се извиняваше, но Шон не забеляза. Той беше изпразнил пълнителя към мъжете, които ги приближаваха, но без резултат — патроните бяха халосни. Всичко е било планирано предварително, до най-малката подробност. Джовани вървеше мрачно, носейки все още куфарчето, което му бе дал Шон.

— Шон, какво става? — извика Лорън, когато тя и Джовани се озоваха в кръга около Дейвид.

Инженерът погледна новодошлите и очите му станаха като паници.

— Отец Джовани? Но вие... вие сте мъртъв. Бомбата... видях ви! Джовани си позволи да се усмихне.

— Явно огънят и жупелът са неспособни да спрат стареца, господин Блек. Продължавам напред... тъпо, но упорито, така ли се казваше?

Дейвид оцени чувството му за хумор; беше благодарен, че вижда познато лице. После погледът му се стрелна над рамото на свещеника.

— Само не ми казвай...

Думите му увиснаха във въздуха. Лорън обаче се взираше нагоре към съпруга си. Той изглеждаше зле. Гледаше към дъното на дългия проход между сградите, където се отвори врата на асансьор и се появи фигура. Лорън, Дейвид и Джовани не можеха да видят човека от мястото, където се намираха, но свещеникът също беше разпознал гласа — той принадлежеше на човека от Обществото, с когото бе разговарял от години. Гласът на неговия контакт.

Шон го виждаше, поне силуета му. Мъжът излезе от асансьора и тръгна към основата на платформата, където стояха Лорън, Дейвид и Джовани.

— Но аз току-що я намерих! — запротестира Шон.

— И това е единственият начин да я задържиш — каза Ландъс, докато продължаваше да върви напред.

Шон сведе поглед и по бузите му потекоха сълзи.

— Но аз току-що я намерих — тихо повтори той.

— Съжалявам.

Шон знаеше какво трябва да направи. Вече бе наясно как стоят нещата. Най-сетне разбираше.

— Родителите ми? — попита и в гласа му се долови плаха надежда.

Ландъс продължи да крачи.

— Не можеш да ги спасиш. Не можеш да промениш нищо, абсолютно нищо.

Шон вече плачеше открито, стиснал зъби.

— Можеш да ги видиш и да се сбогуваш с тях, макар че те няма да те познаят — продължи Ландъс.

Шон се усмихна през сълзи и погледна надолу към Лорън.

— Шон! Какво става? — изкрещя тя. Беше на път да изпадне в истерия.

— Страшно много те обичам, миличка — тихо рече той. — Толкова съжалявам. Ужасно, ужасно съжалявам.

— Шон! Какво става, по дяволите! — остро попита Лорън.

Шон продължаваше да ѝ се усмихва.

— А сега — продължи Ландъс, — ще бъдеш ли така добър... дневника?

Шон погледна книгата в кафява кожена подвързия в ръцете си, после към приближаващата фигура. Метна книгата от платформата.

— Не! — извика Джовани, когато дневникът полетя във въздуха.

— Шон, картата!

Шон погледна възрастния свещеник и пое дълбоко дъх.

— Всичко е наред, отче. — Той вдигна очи. — Отне ми много време да го проумея, но сега вече ми е ясно. Картата е била с дневника през цялото време, точно както е написано.

Той замълча.

— Какво искаш да кажеш? Не разбирам — каза свещеникът, след като дневникът падна някъде зад него.

Шон отново си пое дълбоко дъх. Разбираше всичко. Най-сетне разбираше. Затвори очи и поклати глава.

— Аз съм картата.

Мълчание.

Никой друг не схващаше нищо.

— Правилото на знанието. Преводът. Всичко. Сега разбирам. Разбирам защо ми се случи това... дори защо получих онази книга вместо баскетболната топка като дете. Не би могло да бъде иначе, нали?

— Не — каза Ландъс, който се появи зад последната сграда, носейки скъпоценния дневник. — Не би могло да бъде иначе.

— Какво искаш да кажеш, човече? Нищо не схващам! — обади се Дейвид.

— Трябваше да видя всичко, което видях. Трябваше да прочета всичко, което прочетох. Трябваше да знам всичко, което научих. Трябваше да преживея всичко точно така, както се случи, защото така се е случило. Това беше единственият начин да *повярвам*. Трябваше да вярвам. Дълго време не вярвах, а трябваше. Картата не е в дневника. Не е шифър или рисунка. Не е пергамент, скрит в пещера. Всичко това е прекалено опасно, рискът е твърде голям. *Аз съм картата*. Дискът ще бъде там, където реша да бъде. Там, където кажа на Фонтейн да го сложи. Нали така, професоре?

— Точно така — потвърди мъжът и излезе на светло.

Не изглеждаше така, както очакваха Лорън и Дейвид. Беше по-висок и по-строен. Косата му бе прошарена, тук-там със светлокафяви кичури. Носеше сив костюм със сако от туид и приличаше на типичен английски професор. На ръката му проблясваше изящно гравирани златен пръстен, на чиято плочка имаше изобразен римски орел. Дейвид беше виждал този пръстен и преди, от видеото с бягството на Наполеон. Носеше го човекът на име Фонтейн.

Професорът ги гледаше, докато охранителите около тримата отстъпваха настрани, за да му направят път. Лорън впери поглед в мъжа, който носеше дневника. Мъжът, отговорен за всичко, онзи, който беше нагласил всичко. Беше красив за годините си — около четиридесетте, доколкото можеше да прецени. Изглеждаше в добра форма. Силен и решителен. И изглеждаше... познат.

Той я погледна с кристалносините си очи и безизразна физиономия. Мъжът беше Шон.

— Боже мой! — ахна Лорън.

— Мамка му, човече! — промълви Дейвид.

Джовани се усмихна.

— Добре дошли в Централата — каза Ландъс. — Секунда.

Погледна нагоре към стоящия на платформата Шон.

— Сега знаеш какво става и знаеш, че си заслужава. Правилото на знанието не е нарушено. То е абсолютно. Не променяй нищо, абсолютно нищо.

— Но толкова много хора ще умрат — изтъкна Шон, клатейки глава.

— Това не зависи от теб. Не бива да го предотвратяваш — отсече Ландъс. — Ти *не* го предотвратяваш.

Едва тогава Лорън забеляза, че акцентът е изчезнал. Вече чуваше не изтънчената реч на британски професор, а отпуснатия и не толкова драматичен говор на учител от Северна Каролина.

— Шон — окуражаващо каза Ландъс. — Всичко ще бъде наред.

Шон мълчеше.

— Колко? — попита накрая.

— Петнайсет години, плюс-минус — с равен глас отвърна Ландъс.

— Колко плюс-минус — без капка доверие попита Шон.

— Ами... плюс-минус малко — каза професорът и смигна крадешком на Лорън. — Не искаме да издаваме всичките си тайни, нали така?

После се обърна.

— Господа — извика, сякаш говореше на въздуха.

Сините светлини тутакси премигнаха и се смениха с червени, и всичко отново се окъпа в злоещо, неземно сияние.

— Чакай! — извика Шон от платформата.

— Не, чаках достатъчно! — извика в отговор Ландъс. — Не можеш да си представиш колко дълго чаках, Шон, но ще разбереш. И

още как ще разбереш. Ще изживееш всяка секунда от мъчителното ми чакане и когато станеш мен, ще разбереш. И ще направиш същото.

Ландъс тръгна напред, но спря.

— О, едва не забравих — добави. — Дейвид, ако обичаш. Спецификациите, които записа в самолета, още ли са у теб? Онези за криптирането?

Дейвид го погледна неразбиращо, но после си спомни листата, които бе напъхал в джоба си малко преди да изтрие паметта си с безплатния алкохол на борда. След кратко ровене намери страниците. Зяпна ги за момент, после ги изглади и ги подаде на Ландъс. Професорът ги взе с усмивка и ги нави на стегнато руло. После извади от джоба си голям бежов орех, отвори го и сложи вътре листата.

— *Секвенцията е стартирана* — обяви женският глас.

— Съжалявам, този път няма морковен кейк, но това ще ти потрябва.

Ландъс се обърна и метна ореха като бейзболна топка към стоящия на платформата Шон. Дейвид погледна нагоре. Шон се движеше назад от ръба. Бавно. Неестествено бавно. Силното гравитационно поле на платформата беше забавило времето спрямо външния свят. За Шон пък нещата отвън се случваха прекалено бързо.

— *Координати потвърдени* — каза жената, чийто глас изпълваше залата.

Ландъс отиде до панела, който Дейвид така съдбовно бе ръчкал няколко минути по-рано, и набра серия от цифри.

Орехът летеше нагоре към платформата, но изглеждаше, че ще мине покрай Шон, преди той да успее да го улови. Лош пас.

— *Второ потвърждение оторизирано* — отново произнесе гласът.

И тогава се случи нещо странно.

Веднага щом премина периметъра на арките, движението на ореха рязко се забави и той полетя като детски балон. Шон се втурна да го хване, благодарен, че сега се движеше нормално, а не като куршум, както му се бе сторило, когато Ландъс го хвърли. Чу гласа на жената. Тя беше започнала обратното броене от двайсет и стигна петнайсет, когато Шон напъха ореха в устата си, тупна се в гърдите и глътна капсулата. Мозъкът му се опитваше да му каже още нещо и той се закле за в бъдеще да го слуша. Разбира се — загубата на паметта.

Шон трескаво се огледа и видя малък бръснач, удобно лежащ при центъра на платформата. Всичко беше планирано до най-малката подробност.

— *Десет... девет... осем...* — Гласът се ускоряваше. Шон се втурна, грабна бръснача и без миг колебание започна да реже ръката си. Отвън крясъкът му бе нисък и приглушен.

— Какво прави той? — паникьоса се Лорън.

— Пише — обясни Дейвид. — Изрязва думата ПОВЪРНИ на ръката си, за да знае какво да прави, когато се събуди. Болката ще насочи вниманието му към ръката и след като се издрайфа, ще види капсулата и листата в нея.

— Значи това ще му върне паметта? — попита Джовани.

— Да. Не съм сигурен как точно действа, но да.

— Действа — обади се стоящият до конзолата Ландъс, — тъй като представлява съзнателен контакт с някакъв елемент от собственото му време. Човешкият мозък е деликатно нещо и се адаптира към реалността, с която се сблъсква. Трябва да бъде разтърсен, за да се събуди от вярването, че мястото му е в миналото.

— *Седем... шест... пет... четири...*

— Лорън! — отново извика Шон и се затича към края на платформата, всъщност по-скоро се опита. Чувстваше се ужасно тежък.

— *Три... две...* — Видя я да стои в центъра на кръга. Всичко се движеше толкова бързо. Не искаше това, не искаше да я губи отново, не искаше да не може да я вижда, да я докосва, да я целува цели петнайсет години. Това беше по-лошо и от затвор, същински ад. Докато броенето стигаше до нула и гласът изстрелваше „Начало на компресията“, Шон протегна с всички сили ръка към нея.

Замръзнал. Така видя Лорън съпруга си такъв, какъвто го познаваше. Замръзнал във въздуха, протегнал ръка към нея, с изпълнени с отчаяние очи. После, точно както бяха видели преди минути, молекулите му се разделиха. После атомите на молекулите се разделиха, а после и вибриращите струни.

Облакът се завъртя във вихрушка, но Лорън не можеше да гледа. Тя зарови глава в гърдите на Джовани и стисна очи. Всичко беше приключило.

Когато отвори отново очи, Централата се къпеше в синя светлина. Лорън погледна нагоре. Джовани свали ръката си от раменете ѝ и се загледа някъде покрай нея.

Лорън погледна към Дейвид, чието внимание също беше насочено някъде зад нея. Тя бавно и предпазливо се обърна.

Ландъс беше свалил самото си. Отдолу носеше синя риза. Ръкавите ѝ бяха запретнати до лактите и Лорън забеляза едва личащия белег от вътрешната страна. Една-единствена дума: ПОВЪРНИ.

Погледът ѝ се плъзна по мъжа пред нея и най-накрая се спря върху лицето му. Тя пое дъх. И само толкова. Дишаше, без да издава нито звук.

— Аз съм, миличка — рече Шон.

Лорън дишаше.

Шон бавно тръгна напред. Лорън отстъпи. Шон спря.

— Лорън. Аз съм.

Тя впери поглед в него и потръпна.

— Аз... аз... аз просто не знам...

Той пристъпи и спря до нея. Погледите им се срещнаха. Тя се вгледа в лицето му.

За първи път от двайсет и една години професор Максуел С. Ландъс, Шон Стрикленд, се разплака. Погледна Лорън право в очите и заговори:

— Това е. Свърши се. Всичко, което зная, приключи. Не знам какво предстои след всичко това. Знам само... Господи, колко ми липсваше...

Устните на Лорън докоснаха неговите. Бяха топли, вкусът им бе опияняващ. В този момент двете десетилетия планиране, чакане, жертви, мъчения и ад си заслужаваха. Моментът продължи цяла вечност и Шон го попиваше с цялото си същество. Най-сетне беше свободен.

След неудобно дълга пауза Дейвид се покашля.

— Ахъм... тъъ... съжалявам, че... ами, нали знаете... просто се питам какво ще стане сега с нас? Ще ни убият ли? — попита той.

Ландъс се откъсна от Лорън, погледна Дейвид и се ухили.

— Да те убиваме ли? Че тогава как ще те научим на технологията на компресиране?

Дейвид се опули въпреки подутите си очи.

— Сериозно? — възкликна той като хлапе, на което току-що са казали, че може да се повози на шейната на Дядо Коледа.

— Ами, първо ще започнем с нещо малко, като разработката на виртуален стереоскопичен кодек. — Ландъс посочи куфарчето в ръката на Джовани. — Виждам, че вече си започнал да си играеш в тази посока. Хареса ли ти Наполеон на екрана на телевизора? Трябва да го видиш на кино!

Дейвид пребледня като платно.

— Имаш кино, което възпроизвежда диска така, както моят плейър ли?

— Е, има някои подобрения на твоя модел. Няма нужда от очила например — посочи Шон.

— Подобрения? Кодекът беше страхотен, но дизайнът на плейъра е съвършен! Кой би могъл да го подобри?

— Аз — отвърна глас зад Дейвид.

Никой не го беше виждал да приближава, вниманието на всички бе приковано към професора, в който се беше превърнал Шон. Дейвид се обърна. Новодошлият имаше късо подстригана коса и бе в същата добра форма като новата версия на Шон. Не носеше очила, но подчертаното кафяво на ириса му намекваше за контактни лещи. Дейвид Блек погледна мъжа, който отправи предизвикателството, и видя как ще изглежда след петнайсет години.

— Леле, леле. Виж само това шкембе — подхвърли новодошлият. — Сериозно, Дейвид, за да разкараш тая сланина, първата ти работа е да зарежеш сладките безалкохолни и може би да започнеш да клякаш от време на време.

Дейвид го зяпна. Не беше подготвен за това. Мъжът пред него определено беше самият той, но негова лъскава, полирана версия. Онзи Дейвид, който си представяше, че ще стане, ако излезе победител в телевизионното предаване „Пълна промяна“.

— Аз... тъъ... ами...

— Ох, започва се — възкликна мъжът.

— Ами аз... тъъ... — Вместо да състави пълно изречение, Дейвид опика панталона си. По-възрастната му версия завъртя очи.

— Спокойно, двамата с Шон минахме през голяма част от подготовката, на която подлагаме агентите. Един от страхотните блокове, които написах за подсъзнателното програмиране, ще се погрижи за малкия ти проблем. Да, определено вони толкова зле, колкото си мислиш.

Дейвид се изчерви.

— Не се безпокой. Чака те най-смахнатото преживяване в живота ти, човече. Всички тук ме наричат доктор Блек — каза по-старата версия на Дейвид със същия ентусиазъм, с който Дейвид разказваше за работата си. Д-р Блек обаче бе по-умерен и сдържан.

Без да знае какво да прави, Дейвид протегна ръка, сякаш искаше да се представи. Докторът отстъпи назад и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Хей, я задръж с тези неща. Не искам онези проклети главоболия, от които Шон се оплакваше през цялото време. Правило номер едно — никакво докосване. Фактът, че знам, че не го правим, не означава, че не може да се случи... може би. Все още работим по въпроса.

— Какво ще стане, ако се докоснете? — любопитства Джовани, който беше завладян от представлението.

Д-р Блек се обърна към него.

— Да кажем просто, че има Доплеров ефект. Вълните на пространство-времето се преебават... простете, отче... Получават се вълни, които се проявяват в страховити експлозии на главоболие при всяко събитие. Единственият опит, който сме имали, е този на Макс... тоест на Шон, когато провери пулса на бъдещата си версия, след като го блъсна колата.

Лорън присви очи и си спомни.

— Ти спомена нещо такова...

Шон се усмихна и вдигна три пръста.

— Мехурчетата, които си мислех, че имам по пръстите. Когато проверих пулса на бездомника, докоснах кожата му. Част от материята на бъдещата ми версия се прехвърли в мен. Като по чудо те изчезнаха, след като бях ударен от колата, когато бях прочел дневника. Когато провериха пулса ми, материята се прехвърли обратно.

— Невероятно! — възкликна свещеникът. Акцентът му се беше засилил от вълнение.

— Суууупер — успя да произнесе Дейвид, който продължаваше да гледа мъжа пред себе си.

— И тъй, правило номер едно — никакво докосване — продължи д-р Блек. — Правило номер две — аз винаги съм прав. Каквато и оригинална мисъл да ти е хрумнала, тя е била първо моя, в буквалния смисъл. Няма нищо, което можеш да измислиш или научиш, което да не съм измислил и научил преди теб.

— Но аз...

— Дейвид, слушай, защото го казвам само веднъж — преодолей арогантността си и го приеми. Трябва да приемеш каквото ти казвам, защото имаш толкова за учене, че не можеш да си представиш. За твое щастие, първото, което ще научиш, е за нашето ускорено обучение и технологии за неврално програмиране. Но преди това... — Д-р Блек се обърна към един от охранителите в кръга около тях. — Ерик, заведи нашия приятел да вземе душ и му намери нови панталони.

Дейвид понечи да протестира, но си даде сметка, че точно в момента не е в положение да води разговори и да задава въпросите, които умираше да зададе. Докато се отдалечаваше, той се огледа и си спомни, че амбицията му през последните шест години е била да се срещне с човека, разработил кодека, който бе разбил неотдавна. Беше *обхванат* от емоция, която не си бе позволявал да изпитва много пъти досега. Изпълни го рядко, топло чувство, че той е в основата на всичко това. Той беше изобретил кодека, който така го бе изумил. Изпитваше необузdana гордост, страхопочитание и почуда, като едва не се пръсна от гордост при мисълта, че има пръст във всичко това. После си спомни, че току-що е намокрил гащите.

— Така — поде Шон, докато гледаше след отдалечаващия се Дейвид. — Отец Джовани. Радвам се, че най-сетне сте тук.

Той се обърна към свещеника.

— Направо не мога да повярвам, че това сте вие — рече свещеникът. Разбира се, беше виждал лицето на Шон, при това от години. Този човек беше единственият му контакт с Обществото за световна историческа достоверност. Този човек, който винаги бе говорил за Обществото като за голяма организация, на която Джовани предаваше информация, за да получи решение — този човек беше Обществото. Джовани никога не се беше замислял много по въпроса, но сега разбираше. Сега си даваше сметка колко хитроумен е бил той.

Шон сякаш прочете мислите му.

— Така е по-лесно да се пази тайна — подхвърли с усмивка той.

Изречението на Джовани се промени, когато осъзна с каква огромна задача се беше нагърбил Шон. След това проследи мисълта. Шон беше човекът, който решаваше в Обществото, което означаваше, че по своя воля е общувал с Лъоклер. Имаше пръст в някои нечувани актове. Джовани не разбираше това.

— Отче, през годините ни оказахте пълна и всеотдайна подкрепа. Много съм ви благодарен за помощта ви.

— Но аз бях премахнат като ваш контакт с Ватикана. Сега имате вземане-даване с човек, за когото ви уверявам, че преследва единствено своите интереси. Той се интересува единствено от установяването на нова църква, неговата църква, и иска да започне война, в която ще загинат милиони. Той е убивал хора. Опитва се да убие мен и вие самият предотвратихте това, но имаше и други. Това са неща, за които е трябвало да знаете, убийства, които не сте спрели. Убийства, в които сте били съучастник...

Шон усети погледа на Лорън върху себе си и когато заговори, го направи предпазливо.

— Отче, през последните две десетилетия бях в положение, в което не е бил никой друг. Вярно е, че след смъртта на светия отец папа Николай знаех, че ще бъдете отстранен като официален говорител на Ватикана. Бях наясно също, че ще трябва да имам вземане-даване с Лъоклер. Работата е в това, че Лъоклер не знаеше, че аз го познавам. Той внедри двама свои хора в програмата ни за набор на военни, които трябваше да откраднат списъка с наши агенти и да убият Пилат. Той поръча убийствата на много хора и е вярно, че аз знаех за тях. Вярно е също, че не ги предотвратих.

Лорън отстъпи малка крачка назад от съпруга си. Реалността, че този човек е имал цял живот без нея, започваше да се проявява.

— Всичко това е вярно. Не мога да ви опиша нито на вас, нито на когото и да било какво е да знаеш, че ще се случи нещо ужасно. Да го знаеш с абсолютна сигурност, да имаш възможността да направиш нещо *и да избереш да не го правиш*. Но за мен тези неща са в миналото. Те са в моето червено време, както го наричаме тук. Те се отдалечават. За мен те вече се бяха случили и затова не бих могъл да се намеся, дори това да означаваше, че ще *гарантирам* случването им.

— Нима си убивал хора? — Лорън се взираше в мъжа, когото бе срещнала току-що и който някога беше съпругът ѝ.

— Не — меко рече Шон. — Никога не съм убивал когото и да било. Правех всичко по силите си да махна отговорността от собствените си решения, но е вярно, че понякога позволявах да се случат ужасни, отвратителни неща. Трябва да разбереш — нямах избор. Ако бях допуснал и най-малката промяна, това, което става в момента, нашето събиране, можеше и да не се случи. Бях затворник на собственото си знание.

Джовани се опита да си го представи, но му беше трудно.

— Вижте — продължи Шон и пристъпи към италианския свещеник. — Не се е случило нищо, което не съм позволил. Лъоклер не е откраднал нищо, което не съм позволил. Не съм позволил да пострада никой, за когото не съм знаел, че вече е мъртъв. Но не можех да рискувам нещо да бъде различно. Това, което правим, е твърде важно. За мен всичко е червено време. — Той се обърна към Лорън. — Да те видя отново, да бъда с теб, е твърде важно. — После посочи към куфара в ръката на Джовани. — Виждате, отче, че удържах на обещанието си. Имате плеяра. Но аз имам още нещо за вас.

Шон бръкна в джоба си и извади диск с размерите на малка монета.

— Записът с Наполеон ви хареса, нали? — попита.

— Аз... точно от това се нуждая, за да докажа на светия отец, че пътуването във времето е възможно, и да повярва, че Лъоклер е предател на църквата.

— Разбирам. В такъв случай, отче, май ще поискате да вземете и този запис. Ще представлява огромен интерес за вас. Занесете го на Мюлер и го оставете да постъпи така, както намери за добре.

Джовани се опули на малкия диск в ръката на Шон. Не смееше да се надява, но въпреки това реши да зададе въпроса. Не се наложи да го прави — Шон вече кимаше бавно.

— Бил е у вас през цялото време, така ли? — попита Джовани.

— Вземете го. Сега той е ваша отговорност. — С тези думи дискът се озова в дланта на свещеника. — Моята работа приключи.

Думите му прозвучаха някак обречено. После изведнъж се оживи, сякаш тежестта на вселената бе паднала от раменете му.

Дишаше по-дълбоко и сякаш се подмлади с няколко години пред очите им.

— През цялото това време? — отново попита Джовани.

— Да, през цялото това време. Знаех къде ще бъде, нали помните? Това бе първото, което направих, когато се събудих преди двайсет и една години. Е, след като си намерих дрехи... които не изтряяха дълго, защото почти веднага след това повърнах и намерих ореха. Едва не го пропуснах. Щеше да е забавно.

Първото, което направих, бе да реша къде ще се намира дискът, след което отидох и го взех — продължи той. — От този момент нататък бях фиксиран. Това означаваше, че не можех да променя решението си за скривалището на диска, нито да се откажа да построя Централата, защото разполагах с диска, а това означаваше, че всичко вече се е случило. Странно е, следствието поражда причината, а не обратното. Имах много малко възможности да изразя свободната си воля през тези двайсет и една години. Знаех какво трябва да се направи и трябваше да се погрижа нищо да не попречи то да бъде осъществено. Погрижих се никоя от статиите на Шон да не стигне по-далеч от пощенската му кутия. Никога да не получи университетска стипендия. Всичко се случваше, когато трябваше да се случи. Създадох новата си самоличност и се постарях Шон да се запознае с трудовете на професор Ландъс; изградих кариера в Кеймбридж и установих контакти, от които щях да имам нужда занапред. Избирах президенти, инвестирах мъдро и направих няколко големи залози на спортни събития, за да събера нужния ми капитал. Детайлите са много, за да ги обяснявам всички, отче, но искам да знаете следното — оттук нататък нищо не зависи от мен. Сега зависи от вас. Това в ръката ви е кулминацията на нещо, което се развиваше в продължение на повече от две хиляди години. И то е било в центъра на всичко. Аз свърших своята работа. Сега искам само да отведа жена си у дома и да изживея живота, който ми беше отнет.

Той протегна ръка към Лорън и тя неуверено я пое.

— Трябва да ми дадеш малко време — бавно рече тя.

— Знам — отвърна Шон.

Три дни по-късно кардинал Винченцо Раул Джовани седеше на слънце в любимото си кафене недалеч от Ватикана. Допи последното си силно и късо кафе и избърса устни. Беше различен човек. Само два пъти преди в историята е имало хора, така изцяло променени като свещеника. Единият от тях беше виждал диска, който току-що бе гледал Джовани. Другият го беше записал. И двамата познаваха лицето.

Джовани пое дълбоко дъх и тръгна към Ватикана. Беше рано и слънцето тъкмо започваше да се показва над най-високите хълмове на града, когато мина през портите.

— Имам среща със светия отец — каза той, когато приближи папския шамбелан.

Мъжът вдигна очи и се усмихна.

— А, отец Джовани, той ви очаква. Моля, влизайте.

Джовани продължи, понесъл обикновено на вид сребристочерно куфарче. Вървеше по коридори, които бе научил наизуст през последните трийсет и три години, но които сега му изглеждаха различни. След като мина през формалностите пред покоите на папата, той прекрачи прага с увереност и целенасоченост.

Кардинал Йозеф Мюлер, избран като папа Пий XIII, седеше сам зад голямо махагоново бюро с химикалка в ръка. Предпочиташе да пише по-голямата част от кореспонденцията си и после да я дава на секретаря си да я вкара в компютър. Сега подготвяше речта за оттеглянето си. Той погледна над тънките рамки на очилата си към приближаващия свещеник.

— А, добре дошъл, Винченцо! — поздрави папата на италиански. — Радвам се да те видя. Отдавна не сме се срещали, нали?

— Да, свети отче.

— Моля те, Винченцо, няма нужда от тези обръщения.

— Съжалявам, Йозеф, но това, което имам да ти кажа, изисква наистина да бъдеш лидерът, за какъвто си избран. Всъщност никога не

е имало момент, в който божествената непогрешимост на папата да е така належаща.

Мюлер остави химикалката, когато чу тона на приятеля си.

— Какво има? — попита папа Пий.

В отговор Джовани остави куфарчето на бюрото и го отвори.

— Какво е това? — попита Мюлер.

— Свети отче, моля за няколко минути от времето ви, за да ме изслушате. Моля да ме изслушате напълно, преди да произнесете тежката си дума — поде Джовани. — Това, което имам да ви кажа и да ви покажа чрез това устройство на масата, изисква да бъдете непредубеден и да сте готов да приемете някои предизвикателни идеи. Мисля, че то ще бъде най-важното нещо, случвало се в живота ви досега. — Джовани замълча за момент. — Да, много непредубеден. Мислите ли, че можете да го направите?

От много години не бяха разговаряли с Мюлер по този начин и думите на Джовани ангажираха напълно вниманието му. Папата отмести черновата на речта и сплете пръсти на бюрото си.

— Моля, Винченцо, слушам те.

Винченцо Раул Джовани започна и през следващите дванайсет часа имаше пълното внимание на папата. Всички други срещи бяха отменени или отложени. Когато Джовани излезе от папските покои в осем часа вечерта, слънцето хвърляше плътна червена светлина през прозорците. Джовани тръгна по коридорите, разминавайки се с други духовници с чувството за изпълнен дълг. Вече знаеше как се е чувствал Шон Стрикленд, когато му беше предал диска. Да знаеш, че си изиграл успешно ролята си в нещо огромно, носеше невероятно облекчение и задоволство.

Когато зави на ъгъла и излезе в един от богато украсените коридори на долния етаж на главното крило, Джовани видя кардинал Франсоа Лъоклер да върви срещу него. Следваха го двама асистенти, единият от които записваше бележките му за проповед, посветена на расовата толерантност. Кардиналът говореше, без да поглежда към помладия свещеник. Когато вдигна очи, млъкна и замръзна на място.

Към него крачеше призрак. За миг хиляди факти преминаха през ума на французина. Колата беше напълно унищожена; агентът му беше докладвал, че Джовани получил ужасни изгаряния и бил откаран мъртъв в линейка. Лъоклер бе пратил „посетители“ в местните

медицински заведения, за да се увери, че работата е изпълнена, но не успяха да открият болницата, в която е бил приет Джовани.

И сега Льоклер разбираше защо.

Джовани продължаваше да приближава, появата на Льоклер в другия край на коридора не разколеба нито за миг крачката му. След кратка пауза французинът също тръгна напред. Намираха се само на шест метра един от друг, когато погледът на Льоклер разсеяно се спусна по ръката на италианеца до куфарчето, което носеше. Кръвта му се смрази. Как беше успял? Плейърът бе на сигурно място в личния му сейф... нямаше начин италианецът да носи същия куфар, но той изглеждаше идентичен с неговия. И какво правеше Джовани в тази част на Ватикана? Кабинетът му бе извън...

Накрая събра две и две.

Папата.

Джовани беше дошъл да се срещне с папата. Но как? Нямаше какво да му покаже — дискът не беше намерен, а Мюлер трябваше тази вечер да обяви намерението си да се оттегли.

Тлъстият френски кардинал премина в тръс, после се затича към Джовани. Двамата се погледнаха в очите, докато се разминаваха. На лицето на Франсоа бе изписано смущение и паника, а на Джовани — многозначително задоволство.

— Ваше Високопреосвещенство! Ваше Високопреосвещенство! — запелтечиха обърканите асистенти, като се завтекоха след бягащия кардинал.

Джовани продължи да крачи напред. Неговата роля бе свършила. Оставаше да стане онова, което е писано.

— Това е страхотно — отбеляза Шон, докато дояждаше парчето от най-добрата ябълкова шарлота, която бе опитвал през живота си. Както си беше обещавал през последните двацет и една години, първото, което направи при връщането си, бе да купи на Лорън свежи ябълки и през следващите няколко седмици многократно повтори жеста.

— Не трябваше още да го ядеш! — скастри го Лорън, докато се суетеше из кухнята при приготвянето на пуйката за Деня на благодарността преди пристигането на гостите.

Шон се ухили и облиза остатъците от пакостта си от пръстите, на единия от които имаше златен римски пръстен, даден му от приятеля му Х7. Пръстенът беше предаван поколения наред в рода на Фонтейн и Греъм го подари на Шон точно преди да потегли на мисията си.

Откакто по-старата му версия го изпрати двацет и една години назад във времето, Шон беше мечтал да изживее отново този живот. Беше се събудил в Англия, гол, объркан и с нарязана ръка. Скоро обаче си спомни и се зае да направи каквото трябваше да се направи въпреки болката от повторната загуба на Лорън. През следващите деветнайсет години той бе професор Ландъс и се отличи с невероятните си предвиждания и изумителни научни постижения. Беше предложил нови идеи и имаше достъп до ресурсите и хората, от които се нуждаеше, за да осъществи тези идеи.

Разбира се, имаше достъп и до много повече неща. Всичко започна бързо, след като изпълни първата задача да си осигури средства и да създаде новата си самоличност. Шон Стрикленд стана Максвел С. Ландъс, защото вече знаеше, че е станал него — това бе първият от многото подобни избори, при които щеше да научи, че всъщност няма избор. Спечели добре от няколко залагания на футболни мачове, след което състави списък на всичко, което знаеше. Резултати от всички избори, световни събития, спортни победи, новини. Подложи се на хипнотична регресионна терапия и успя да си спомни още повече. Компилацията се превърна в негова библия.

Минаха шест години, преди да чуе един глас да казва:

— Искам да се запиша в курса ви за напреднали планинари в Афганистан.

Той вдигна глава и срещна погледа на един по-слаб, по-сериозен на вид Дейвид Блек, свеж след шестте години тренировки и обучение в Централата, която още не съществуваше. Шон не го беше очаквал, но радостта, която изпита при появата му, бе зашеметяваща. Дейвид бе дошъл с инструкции и знания от Централата, които позволиха на професор Ландъс да се захване сериозно с подготовката. Тим му оказва страхотна помощ и бе неговият най-доверен съюзник и сподвижник.

Истинското предизвикателство бе това на самодисциплината. Да се сдържи да не се появи на прага на къщата в Северна Каролина и да прегърне Лорън. Разбира се, не го направи, но следеше внимателно двойката. И през ум не му беше минавало, че е такъв дръвник, и заобича още повече жена си заради това, че го търпи. През цялото време обаче знаеше, че в крайна сметка ще си заслужава. Знаеше, че ако просто спазва Правилото на знанието, ще бъде отново с нея. Беше го видял и затова бе вдъхновен да продължи работата си. Знаеше също, че милиони разчитат на него, макар да не го подозираха.

Сега, докато омиташе остатъците от преждевременно опитания десерт, имаше чувството, че всичко си е заслужавало. Връщането в гимназията в Мейсънвил беше предизвикателство. Боядиса си косата и направи всичко възможно да изглежда на същата възраст, на която бе напуснал училището предишната седмица, но знаеше, че учениците говорят зад гърба му. Личеше си, че не е същият човек.

Преподавателските му умения обаче се бяха подобрили значително, както и способността му да ръководи и съветва хлапетата, които се обръщаха към него и с по-лични проблеми.

Тази вечер щеше да види приятелите си за първи път от повече от месец. Дейвид щеше да пристигне скоро, както и съпругата на по-старата му версия — изследовател от Испания, която посвещаваше свободното си време на алгоритми за компресия. „За всеки влак си има пътник“ — помисли си Шон, когато видя как между двамата прехвърчаха искри. Веднъж зърна закачливо текстово съобщение: „Има 00000010 вида хора на света — такива, които разбират двоичен код и всички останали“.

Беше около пет и половина в неделя и мачът, който Шон беше пуснал да тече по телевизията, представляваше особен интерес за него. Срещата бе част от първото първенство за Световната купа от повече от десетилетие, чийто резултат не знаеше.

Въпреки това реши да заложи, най-вече заради тръпката, че може да изгуби. Не се нуждаеше от парите. Не, никога повече нямаше да се тревожи за пари. Никога.

От известно време не беше чувал резултата и може би това го накара да иде в дневната и да провери какво не е наред. Онова, което видя, го накара да зяпне и парчето ябълка падна от устата му.

Осемгодишният Диего Мануел не го свърташе на едно място, докато седеше с родителите си в чакалнята на болницата в Кито. Не от скука, а защото бе погълнат от онова, което ставаше на телевизионния екран. Беше толкова развълнуван, че не можеше да стои мирен. Родителите му бяха зяпнали екрана и това продължаваше вече два часа. Същото се отнасяше и за всички останали в чакалнята. От началото на програмата никой от пациентите не беше натиснал бутона за повикване, никой не беше се оплакал от нещо. Всички седяха и гледаха, забравяйки поне за момента различните си болести.

Отначало на Диего му беше харесало заради екшъна. Започна да следи предаването веднага щом мъжът започна да се бие с лъвовете. Причината обаче беше повече заради начина, по който бяха направени снимките. Никога не беше виждал нещо подобно. Имаше чувството, че изживява събитията. Не му хареса, когато бичуваха тъжния човек. Искаше да се извърне, но не го направи. Очакваше баща му да му каже, че не бива да гледа заради прекалено многото насилие, но той не го направи. Докато гледаше, хората от екрана говореха на испански.

Елизабет Джоунс мразеше телевизията. Мразеше новините, които носеше тя — като тази сутрин, когато чу за онази ужасна трагедия с кардинала, хвърлил се от покрива на Папския дворец във Ватикана. Казаха, че бил французин, а тя не харесваше французите. Не харесваше също германци, черни и азиатци. Особено не харесваше телевизията, но днес беше различно. Днес се случваше нещо, което никога не бе виждала по британска телевизия, и то грабна цялото ѝ внимание. Беше изпуснала метрото за работа, защото колкото и да се опитваше, просто не можеше да се откъсне от екрана. Продукцията несъмнено беше британска, но толкова свежа и нова и така завладяваща. Опита се да се обади и да предупреди, че е болна, но телефонът ѝ непрекъснато даваше заето.

Мияко Мацуи лежеше до любовника си. Тадака Ямишита беше човекът, за когото трябваше да се омъжи, сигурна беше в това. Беше от добро семейство, имаше почтена работа като инвестиционен banker и живееше в апартамент на трийсет и втория етаж в центъра на Токио. Тя обожаваше да остава при него през уикендите, защото гледката към нощния град неизменно я прелъстяваше. Сини, зелени, червени и жълти цветове образуваха пъстър тапет на живот и енергия. Особено обичаше плоскоекранния телевизор с диагонал сто шейсет и четири сантиметра. Беше поставен при прозореца, обкръжен от размазания фон на нощното небе. Обикновено гледаха някой филм след любенето, но тази нощ даваха нещо изумително. Доколкото можеше да прецени, актьорите бяха американци, но говореха перфектен японски. Отдавна не беше виждала японска продукция, в която са изсипани толкова много пари, но новата техника беше невиджана досега, а тя знаеше, че японските аниматори и създатели на филми са прочути с това. Тя се сгуши в Тадака и се заслуша със страхопочитание в онова, което се казваше.

Греъм Фонтейн беше сам в една пещера в покрайнините на Йерусалим. Седеше и мислеше там вече близо два часа. Връщаше се отново и отново към събитията от предишните няколко дни. Железните шипове бяха забити в дланите на мъжа, а не в китките, както предполагаша някои учени. Беше валил дъжд — нещо, което никой не бе отбелязал; цялата нощ валише и имаше гръмотевици.

Майка му беше там заедно с другите му последователи, но стражите ги държаха на разстояние. Греъм беше взел копие, което бе пронизало мъжа в хълбока. Римлянинът го беше оставил на един камък, докато помагаше да свалят тялото, и Греъм го бе взел и го бе счупил на три части, за да го скрие под туниката си.

Не мислеше ясно. Не беше го правил от дни. Стисна и отпусна юмрук и се загледа в пръстите си. Всички бяха на мястото си. Пръстите му бяха цели. На единия имаше изящно гравирани златен пръстен, по който танцуваха отражения от пламъците. Това бе пръстенът на Пилат, подарен му от прокуратора в знак на благодарност, че му е спасил живота. Греъм беше виждал и

притежавал този пръстен и преди, беше подарък от дядо му. Щеше да го предаде на своите деца.

Не беше сигурен какво да прави сега и затова просто седеше. Беше късно и тъмно, Малбул бе отвел Мишка в един хан, където да преспят. Греъм седеше сам и се взираше в пламъците, които се полюшваха под редките пориви на вятъра. Разсеяно докосваше с език задната част на кътника си, като пускаше и спираше записващото устройство. Беше записал всичко и вече не му оставаше да снима друго освен танца на огъня.

— Как е ръката ти?

Гласът го стресна.

Греъм се огледа, но не видя никого. Никой не знаеше, че идва тук. Минаха секунди преди да осъзнае, че въпросът бе зададен на английски. Агент.

— Така и не ти благодарих — продължи гласът и този път Греъм разбра откъде идва.

Загледа се в сенките в дъното на пещерата и фигурата излезе на светлината на огъня. Отблясъците от пламъците танцуваха и потрепваха по лицето му и придаваха допълнителна жизненост на смуглата му кожа. Греъм се дръпна назад. Сърцето заблъска в гърдите му и усети познатия до болка приток на адреналин. Този път обаче с него вървеше чувство, което бе непознато за Греъм Фонтейн — страх.

— Успокой се — каза мъжът. — Всичко е наред. Затова дойде тук, нали така?

Той се усмихна през брадата си, която сега изглеждаше мека и добре вчесана. Всъщност целият мъж с вълниста коса и кафяви очи сякаш блестеше. Греъм беше виждал този човек и по-рано, преди по-малко от три дни, с невъзможни рани и синини. Тази блестяща версия на същия мъж беше просто невъзможна.

— Всички си имаме своята роля. Твоята и моята, Греъм, са свързани. Ти трябва да изпълниш твоята мисия, а аз своята.

Толкова просто прозвуча.

Сърцето на Греъм мъничко се поуспокои и страхът се смени с благоговение. Мъжът се бе обърнал към него с името му. С истинското му име. Не онова, с което беше познат в тази древна епоха, а с името, което щеше да му даде майка му след две хиляди години.

— Ела, седни с мен. Имаш много въпроси, които искаш да ми зададеш. Прав ли съм? — попита Йошуа бен Яков, човекът, когото наричаха Исус. — Но първо искам да ти благодаря — любезно добави той.

— За... заради това, че ти помогнах... че ти помогнах, когато падна ли? — заекна Греъм и установи, че гласът му трепери.

— За това, че не го уби. Знам, че го искаше. Благодаря, че се сдържа — рече Исус.

Греъм се сети за войника, който беше бичувал и подкарвал безмилостно Исус, сякаш беше някакво добиче.

— Не, моля те, седни с мен. Питай всичко, което са ти казали да ме питаш. И всичко, което самият ти искаш да научиш.

Греъм седна, изгубил ума и дума. Погледна в очите човека пред себе си и не видя никакъв намек за злонамереност. Никакъв намек за осъждане или измама. Видя единствено безкрайно търпение. Този човек не бързаше. Греъм се взе в ръце, мислено прокара пръст през папките, организирани в ума му, и формулира въпросите си. Бяха много и трябваше да прибегне до напредналите техники за запаметяване на Централата, за да си ги спомни в съответния ред — въпроси, свързани с наука, философия, смисъл.

Накрая пое дълбоко дъх и заговори.

Конклавът на кардиналите седеше в мълчание. Бяха свикани да изпълнят дълга си. Само един път преди това папа се беше отказвал от престола си. Мюлер се беше позовал на рака и неспособността си да заема поста заради заболяването.

Когато пристигнаха, повечето вече знаеха как ще гласуват и очакваха да изтърпят дните за размисъл просто като формалност. Но сега Лъоклер беше мъртъв. Беше се хвърлил от покрива в пристъп на разкаяние, поне така беше съобщено.

Това заседание беше продължило по-дълго от другите. Цели тринайсет часа. Дванайсет от тях преминаха в гледане на записа, който бе приключил току-що. Вече нямаше нужда да се гласува. Човекът, който щеше да поведе църквата, една коренно различна църква, вече бе назован от онзи, който говореше от екрана. Онзи, който бе избран „да ме заведе при народа ми“.

На вратата се позвъни. Шон се откъсна от телевизора и отиде да отвори. Пуйката беше гордо поставена в средата на масата, подредена с всички съдове и прибори. Ароматът на печено месо и картофи изпълваше трапезарията. Вратата се отвори и Шон се усмихна на гостите си. Прегърна Дейвид старши и го покани да влезе. Любезно целуна жена му Ана по бузата, докато я прегръщаше. После погледна към Дейвид, младия Дейвид, онзи, когото не беше познавал лично от години. Дейвид младши пристъпи смутено от крак на крак, преди Шон да иде при него и също да го прегърне.

— Хей! Как е ученето? — попита Шон, докато го въвеждаше в стаята.

— Ах, човече... невероятно е. Не мога... Нямах си представа. Искам да кажа, ти си невероятен... Не мога... — запелтечи Дейвид.

— Спокойно! — Шон дружески го сръчка в ребрата. Инженерът се дръпна и влезе да види къде живее Шон. Скромна и в същото време удобна къща в Северна Каролина. През последните няколко месеца Дейвид учеше и живееше в Централата и това бе първото му излизане навън.

Беше смутен да се срещне с този нов Шон, когото не познаваше. Човекът, който беше работил с по-старата версия на самия себе си, за да постигне нещо нечувано в човешката история... и какво беше най-голямото му желание? Да яде пуйка с жена си и приятелите си.

Всички насядала, след като поздравиха Лорън и я похвалиха за пиршеството, което им е устроила. Поздравиха я и за новината, че семейство Стрикленд ще има нов член в близко бъдеще.

Шон се извини и стана, за да изключи звука на телевизора...

— ... толкова много вярно или невярно. Онова, което наричате наука, е метод. То е начин да се проверяват неща, начин да се описват. То е структура, която ви позволява да изучавате и да продължавате напред. Вземете средата, която избрах аз, за да отправя посланието си към света. Науката ще каже, че има червени, зелени и сини точки, които се събират заедно, фосфори, осветени от катоден лъч с различен интензитет, или течни кристали, показващи един от краен брой нюанси на пикселите. Религията пък ще се дръпне от екрана и ще каже „Това е лице“. И двете са прави, но гледат различни аспекти на едно и също

нещо. Нещата са такива, каквито са; единствено описанието и разбирането им се променят. Когато...

Шон изключи звука. Беше гледал предаването и знаеше, че ще го гледа отново. Върна се на мястото си на масата. Засега щеше да се наслади на вечерта с приятелите си. Вечер, през която нямаше да знае за какво ще бъде разговорът, нито какво ще се случи. Вечер, в която всичко беше възможно. Едно обаче бе сигурно — „второто пришествие“ беше дошло подобно на крадец в нощта. Предаването се излъчваше едновременно по целия свят. И то така, че всеки да го чуе на собствения си език и да го разбере. Шон знаеше, че е изпълнил своята част и че кръгът се беше затворил. Знаеше, че утре светът ще бъде различно място.

Издание:

Автор: Скот Бейкър

Заглавие: Правилото на знанието

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: австралийска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 09.02.2015

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-561-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4768>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.